

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

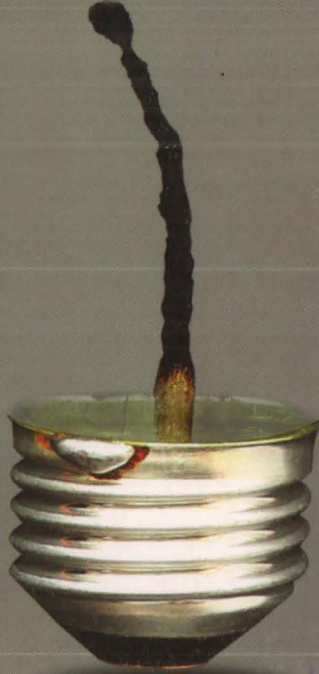
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

vural savaş

AKP çoktan kapatılmalıydı

vural savaş / AKP çoktan
kapatılmalıydı

b

6. basım

b
Bilgi

ISBN 978 - 975 - 22 - 0246 - 7

2008 . 06 . Y . 0105 . 3573

Birinci Basım Şubat 2008

İkinci Basım Şubat 2008

Üçüncü Basım Şubat 2008

Dördüncü Basım Mart 2008

Beşinci Basım Mart 2008

Altıncı Basım

Nisan 2008

BİLGİ YAYINEVİ

Merkez: Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenişehir 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 49 98 • Faks: (0-312) 431 77 58

Temsilcilik: İstiklâl Cd., Beyoğlu İş Mrk. No: 187,

Kat: 1/133, Beyoğlu 34433 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 244 16 51 - 244 16 53 • Faks: (0-212) 244 16 49

BİLGİ KİTABEVİ

Sakarya Cd., No: 8/A, Kızılay 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 41 06 • Faks: (0-312) 433 19 36

BİLGİ DAĞITIM

Merkez: Gülbahar Mh., Gülbağ Cd., No: 27/1, A-B Blok,

Gülbağ, Mecidiyeköy / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 217 63 40 - 44 • Faks: (0-212) 217 63 45

Şube: Narlıbahçe Sk., No: 17/1, Cağaloğlu 34360 / İSTANBUL

Tlf.: (0-212) 522 52 01 - 512 50 59 • Faks: (0-212) 527 41 19

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

VURAL SAVAŞ

**AKP Çoktan
Kapatılmalıydı**

BİLGİ YAYINEVİ

kapak: murat sayın
kapak düzeni: bilgi yayınevi

VURAL SAVAŞ'IN
BİLGİ YAYINEVİ'NDEN
ÇIKAN KİTAPLARI

1. İrtica ve Bölücülüğe Karşı
Militan Demokrasi
2. Militan Atatürkçülük
3. Satılmışların Ekonomisi
4. Atatürk'ün Kemiklerini Sızlatan
Parti: CHP
5. Türkiye Cumhuriyeti Çökerken
6. Emperyalizmin Uşakları
7. Dip Dalgası
8. Vatanın Bağına Düşman
Dayamış Hançerini
9. AKP ve CHP'nin Gerçek Yüzü
10. AKP Çoktan Kapatılmalıydı

baskı: canteğin matbaacılık
yayıncılık ticaret ltd. şti.
(0- 312) 384 34 35 – 384 34 36

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Türkeş Yaşasaydı	11
Parti Kapatma Nedenleri	14
Parti Kapatmayla Yetinmiyorlar	17
“Terör” Hakkında	23
Mehmet Ali Şahin’in Dikkatine	26
Cumhuriyetimizin Sigortası: “Militan Demokrasi”	29
Mançurya Kobayları	35
Çağdışı Bir İnsan Hakları Anlayışı	39
Demokrat Budalalar	43
Ulus Devletimizi Parçalama Projesi	46
Sınırlar Böyle Çiziliyor	51
Doğu Sorunu	54
Atatürk’ün Dış Politikası	57
İslam Dünyası’nı Çökertenler	60
Recep Tayyip Erdoğan ve Siyonizm	63
Askerlerimizi Arkadan Vurma Hazırlıkları	66
Vahhabi’ye Madalya Verenler	70
THY Kime Hizmet Ediyor?	73
Haşim Kılıç Olayı	75
İrtica İktidardadır	78
Çankaya’da Sonbahar	81

Şafağı Olmayacak Karanlık	84
Kılavuzu Ulema Olanın (...)	87
Türk Laisizminin Tanımı	95
“Kamusal Alan” Sorunu	98
Türban Siyasi Simgedir	101
“Türban Yasağı”nın Nedenleri	104
Anayasa İhlal Ediliyor	107
AKP Çoktan Kapatılmalıydı	109
28 Şubat Silahsız Kuvvetlerin Zaferidir	112
Liberallere Güvenilemez	116
Devrimci Anayasa	119
Adli Kapütüasyonlar Hortlarken	122
Akıl Satan Profesör	126
Askerlerimiz Daha Uzlaşmacıdır	128
Anayasa Değişikliği Neden Yapılıyor?	131
Atatürk’e Yapılan En Büyük İhanet	134
Şarlatanların Desteklediği Anayasa	140
Üniversite Özerkliğine Veda Ederken	143
Milliyetçi Atatürk	146
Genç Subaylar	149
Komutanlarımız Suç mu İşliyorlar?	152
Alevilere Çengel Atmaya Çalışılıyor	155
Yobazlar Mevlana’yı Anlayamaz	157
Yahya Kemal’e Dair	160
Mehmet Akif Yobazları Sevmezdi	163
Emin Çölaşan’ı “Ajan Gazeteci” Yapamadılar	165
Karen Fogg’un Çocukları	168
 Anayasa Mahkemesi Kararları	 171
Dizin	355

Ö N S Ö Z

Atatürk Devrimleri tüm dünyada hayranlık uyandırırken, ülkemizi ziyaret eden **Rıza Şah**'la **Atatürk** arasında şu konuşma cereyan eder:

Rıza Şah: “Biraderim! Yarın memleketime dönüyorum. Ziyaretim çok yararlı oldu. Burada gördüğüm yeniliklerin çoğunu orada uygulayacağım.”

Atatürk: “Çok memnun oldum. Kardeşiz. Komşuyuz. Birbirimize benzersek iyi olur. Yalnız din adamlarına, yani sizin ahundlarınıza (Şii imamlarınıza) nasıl davranacaksınız?”

Rıza Şah: “Onlara dokunmayacağım. Bu konuda bir şey yapmayacağım. Onlar beni destekliyor. İyi geçiniyoruz.”

Atatürk: “Unutmayın ki toplumda köklü değişiklikler yapmak isteyen her lider, yobazlarla meydan muharebesi vermeye ve bunu kazanmaya mecburdur. Öyle yapılmazsa, on, yirmi, belki elli yıl sonra din namına hareket ettiğini iddia eden biri çıkar. Her şeyi alt üst eder.” (**İhsan Sabri Çağlayangil, Çağlayangil'in Anıları**, Bilgi Yayınevi, s.312)

Şimdi de bazı Avrupa Parlamentosu kararlarına göz atalım:

“Avrupa Parlamentosu, Bay Öcalan’a verilen cezayı lanetler.”

“Avrupa Parlamentosu, Türk hükümeti’ne, Kuzey Kıbrıs’taki işgal güçlerini geri çekme çağrısında bulunur.”

“Avrupa Parlamentosu, Türk hükümeti’ne ve Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne, özellikle modern Türkiye Devleti’nin ku-

rulması öncesinde Ermeni azınlığın maruz kaldığı soykırımın kamuoyu önünde kabulü çağrısında bulunur.”

“Avrupa Parlamentosu, Patrikhane’ye doğrudan bağlı olan Heybeliada Ruhban Okulu’nun derhal yeniden açılması çağrısında bulunur.”

“Türk Devleti’nin bütünlüğü, yalnızca Kürtlerin kendi dillerini kullanma ve öğrenme hakkıyla ve gelenek ve göreneklerinin varlığını sürdürmesiyle, fakat aynı zamanda uygun düzeylerde idari özerklikle de uyumlu olmalıdır.”

“Avrupa Parlamentosu, Eyüp Kaymakamlığı’na bağlı Fener Rum Patrikhanesi’ne evrensel bir nitelik kazandırılmasını talep eder.”

“Avrupa Parlamentosu, Türkiye’nin Kuzey Irak’ta bir güvenlik bölgesi yaratma niyetini mümkün olan en sert terimlerle reddeder ve bu girişimi ciddi bir uluslararası hukuk ihlali olarak değerlendirir.”

Avrupa Birliği’nin bizden: “IMF politikalarının uygulanmasını”, “Ülkemizdeki Kürtleri ve Alevileri azınlık olarak tanımamızı”, “Güney Kıbrıs Devleti’ne tüm limanlarımızı ve havaalanlarımızı açmamızı”, “Dicle ve Fırat’ın, içinde İsrail’in de bulunduğu uluslararası bir komisyonca yönetilmesini” istediği de gözden uzak tutulmamalıdır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın Başbakan, **Abdullah Gül**’ün Dışişleri Bakanı olduğu AKP Hükümeti’nin kabul ettiği “AB müzakerelere Çerçeve Belgesi” ile, “Tavsiye” niteliğinde olan Avrupa Parlamentosu kararları, “Uyulması zorunlu müktesebat” haline getirilmiştir.

7 Aralık 2004 kararları için Yunanistan Başbakanı **Karamanlis** “AB tarihinde ilk kez, bir ülke kendini kelime kelime bağlamıştır. İster yazılı ister sözlü olsun, Türkiye artık bu durumdan kesinlikle geri adım atamaz” demiştir.

Genelkurmay Başkanımız **Yaşar Büyükanıt**, 12 Nisan 2007 tarihli Basını Bilgilendirme Toplantısında şu tarihi uyarıyı yapma gereği duymuştur:

“AB ile müzakere çerçeve belgesinin 10. maddesine bakın. Bırakın yazılı metinleri, kararları, sözlü beyanlar bile müktesebata girmiş. Bunlar Avrupa müktesebatıdır. Eğer bunu kabul eder, müktesebatı Avrupa Parlamentosu’nu dikkate alarak uygularsak Türkiye paramparça olur.”

“AB müzakereleri Çerçeve Belgesi”nin 11. maddesinde ise “Türkiye’nin uymak zorunda olacağı hak ve yükümlülükler, Türkiye ile topluluklar arasındaki tüm mevcut ikili anlaşmaların ve Türkiye tarafından aktedilen, üyelik yükümlülükleri ile uyumlu olmayan tüm diğer uluslararası anlaşmaların sona ereceği anlamına gelir...” denilmektedir.

Bu maddenin kabulü ile, Türkiye Cumhuriyeti’nin varlığının ve güvenliğinin teminatı olan, Lozan, Montrö, 1959-1960 Londra-Zürih Anlaşmalarının, en azından tartışma konusu yapılması kabul edilmiştir.

Büyük Ortadoğu Projesi, Müslüman Halkların yaşadığı 24 ülkeyle birlikte Türkiye’nin sınırlarının yeniden çizilmesi ve Diyarbakır’ın Irak’ın kuzeyinde oluşturulan Kukla Devlete merkez yapılmasını öngörüyor.

ABD hükümetine bağlı çok sayıda kurum, Diyarbakır’ı Kukla Devletin merkezi yapacaklarını, bu devletin sınırlarını İskenderun ve Sivas’a kadar uzatan haritalar yayınlayarak Dünyaya ilan ediyorlar.

Hal böyleyken; **Recep Tayyip Erdoğan**, İstanbul’da partisinin ilçe kongresinde yaptığı konuşmada; “Türkiye’nin Ortadoğu’da bir görevi var. Nedir o görev? Biz Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi’nin Eşbaşkanlarından bir tanesiyiz. Bu görevi yapıyoruz biz” diyebilmiştir.

AKP’nin bu kitapta ayrıntılarıyla açıklanan laikliğe aykırı davranışları, Anayasa Mahkememizin bugüne kadarki uygulamalarına göre, kesinlikle bu partinin kapatılması için dava açılmasını gerektirdiği gibi; Türkiye Cumhuriyeti’nin parçalanmasıyla sonuçlanacağı muhakkak olan dış politika uygulamaları da, AKP’nin kapatılması için dava açılması nedenidir.

Bu davanın açılmasında geç kalındığı için; dava sonucunda milletvekilliği düşebilecek, siyaset yapma yasağı konabilecek kişiler, devletin en üst makamlarına seçilme ve atanma olanağına kavuştukları gibi; çoğunluğu AKP'li olan milletvekillerine, egemenliğimizi Avrupa Birliği'ne devreden, kuvvetler ayrımını ve dolayısıyla hukuk devletini yokeden, yargı erkini iktidar partisine bir gümüş tepsi içinde sunarak tek parti diktatörlüğünün yolunu açan; laik devletin, başka deyişle, Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyetin sonunu getiren bir anayasayı da hayata geçirme olanağı yaratılmıştır.

Hele Anayasa Taslağındaki gibi bir Anayasa Mahkemesi oluşturulduğu takdirde; **Fethullahçı** ve **Nakşibendi** olarak tanınan hukukçular Anayasa Mahkemesi'nde çoğunluk sağlayacakları için; AKP dahil, laikliğe aykırı hiçbir partinin kapatılmayacağından, laik düzeni ihlal eden hiçbir yasanın iptal edilmeyeceğinden, Anayasa Mahkemesi'nin Yüce Divan sıfatıyla yaptığı duruşmalardan hukuka uygun kararlar çıkmayacağından emin olabilirsiniz.

1930'lu yıllarda Almanya'da olup bitenleri inceleyenler, "Hitler rejimini, anayasa ve yasaların verdiği yetkileri kullanma cesaretini gösteremeyen hakim ve savcılar yarattı" sonucuna varmışlardır.

Türkiye Cumhuriyeti içinde bir gün "Sahipsiz kaldığı için yıkıldı ve parçalandı" denilmesini istemiyorsanız; Cumhuriyetimize sahip çıkın ve neler yapılması gerektiğini öğrenmek istiyorsanız bu kitapta yazılanları, özellikle kitabın sonundaki Anayasa Mahkememizin Refah ve Fazilet Partileri'nin kapatılmalarına ilişkin kararlarını dikkatlice okuyun.

Cumhuriyetimizi ancak bilgili ve cesaretli kimselerin koruyabileceğini de hiçbir zaman unutmayın.

Vural SAVAŞ

Onursal Yargıtay C. Başsavcısı

TÜRKES YAŞASAYDI...

“Paydos”, “Buzlar Çözülmeden” gibi oyunların yazarı **Cevat Fehmi Başkut**’la 27 Mayıs 1960 askeri harekâtından sonra yaptığı ve *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanan söyleşisinde **Alparslan Türkeş**, Demokrat Parti’nin **Atatürk**’ün devrimlerine ihanet ettiğinin ve ülkeyi geriye götürdüğünün delillerinden biri olarak, ülkemizde çarşafı dolaşan kadın sayısındaki artışı (o zaman türban yoktu ve laikliğe aykırı bir akımın simgesi haline gelmişti) göstermişti.

Alparslan Türkeş’in “Dokuz Işık Doktrini”nde şunlar yazılıdır:

Ortak Pazar’a (AB’nin o zamanki adı) girişimiz, sanayileşmemiz için ciddi bir engel teşkil edecektir. Kuruluş masrafları, tecrübe kazanıncaya kadar geçecek zaman gibi faktörler dolayısıyla sanayileşmeye çalışan memlekemizin ileri birer sanayi memleketi olan Ortak Pazar devletleriyle rekabet etmesi mümkün değildir.

Yabancıların ülkenin istediği yerinde istediği ölçüde arazi ve imkan edinmelerine fırsat vererek Sevr Anlaşması’nın dolaylı uygulamasına sebep olacağı, kültürel ve sosyal deformasyona yol açacağı ve milli sanayinin gelişmesini engelleyeceği için Ortak Pazar’ın açıkça ve kesinlikle karşısındayız.

Kalkınma için bölgesel işbirliği anlaşmasının milli yararlar açısından geliştirilip genişletilmesinde yarar görüyoruz.

Üçüncü dünya ülkeleri, özellikle Ortadoğu ve Afrika’nın müslüman ülkeleri ve Kıta Çin’iyle ticari ilişkileri geliştirmenin büyük yarar sağlayacağına inanıyoruz.

Alparslan Türkeş, 1993'teki Türk Dünyası Kurultayı'nda alenen şöyle diyordu:

"Türkler, coğrafyanın ve tarihi olayların bölmüş olduğu çeşitli bağlantılar dolayısıyla, Ruslarla dostça ve insan haklarına dayalı, demokrasi ilkelerine uygun, karşılıklılık ilkesi çerçevesinde, birbirlerinin iç işlerine karışmadan, eşit şartlarda ve eşit haklara sahip olarak çok sıkı bir işbirliği düzenlemelidir."

Rıza Müftüoğlu, *Derin Sayfalarıyla Milliyetçi Hareket* adlı kitabında, 1994'teki MHP Olağan Kongresi'nde **Nâzım Hikmet**'in "Bu Memleket Bizim" şiirini okuyan **Türkeş**'in, "Bunu neden yaptınız?" sorusuna;

"Bölücüler azıttı. Milli blok oluşturmamız. Bu blokta solcular, Nâzım'ı sevenler de bulunmalı. Onlara bir zeytin dalı uzattım. Beraber olmalıyız mesajını verdim" dediğini belgelemiştir.

Bu açıklamalar ışığında soruyorum:

1) DSP-ANAP ve MHP koalisyonu devam ederken, Başbakan Ecevit'in "ABD planlarına alet olmayacağını" belirtmesinden sonra, 13 Temmuz 2002 tarihli *Washington Post* gazetesindeki başyazıda şöyle deniyordu:

"Pentagon'un savaş planları, Türkiye'nin ABD güçleri için bir üs olarak işbirliği gösterebilmesine bağlı. ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Paul Wolfowitz bu konuda görüşmelerde bulunmak üzere hafta sonunda Ankara'da olacak. Sorun bu hükümetin yerini kimin, nasıl alacağı..."

Paul Wolfowitz'in Türkiye'deki temaslarından sonra, **Kemal Derviş** derhal DSP'yi bölme girişimini başlattı. MHP ise, hiç gereği yokken, erken seçim istedi. Erken seçim yoluyla AKP'yi iktidara getirmek bir Amerikan planıydı. **Alparslan Türkeş** yaşasaydı ve partisinin başında bulunsaydı, bu Amerikan Planı'na bilerek veya bilmeyerek alet olur muydu?

2) **Abdullah Gül**, Genelkurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**’ın “Aynen uygulanırsa Türkiye paramparça olur” dediği Müzekere Çerçeve Belgesi’nin 10 ve 11. maddelerini kabul etmiş kişidir.

27 Nisan 2007 tarihli Genelkurmay Bildirisinde ise, “**Atatürk**’ün, ‘Ne Mutlu Türküm diyene!’ anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti’nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır” deniyor.

Abdullah Gül, Türkiye Kültür Teşekkülleri Üçüncü İstişare Toplantısında “Ne Mutlu Türküm diyene lafını, tutup her yere yaza yaza, Türkiye aslında ilkel bir hale dönmüştür” dediği bilinen bir kişidir.

Genelkurmayımızın bu konulardaki görüşlerini her zaman benimsediği bilinen **Alparslan Türkeş**, yaşasaydı ve hayatta bulunsaydı, **Abdullah Gül**’ün Cumhurbaşkanı olmasının yolunu açacak herhangi bir girişimde bulunur muydu?

3) Anayasa değişikliği yoluyla egemenliğimizi AB’ye devretmenin yolunu açmaya çalışan AKP’nin, laikliğe aykırı eylemleri dolayısıyla kapatılması tartışılırken; **Alparslan Türkeş** yaşasaydı, partisinin “AKP’nin stepnesi... AKP’nin canlı kalkanı” şeklinde anılmasına sebep olacak, parti yöneticilerince gerçekleştirilen söz ve davranışları engellemeye çalışmaz mıydı?

PARTİ KAPATMA NEDENLERİ

Federal Almanya Anayasa Mahkemesi, Komünist Partisi'nin kapatılmasıyla ilgili 17 Ağustos 1956 tarihli kararında, ilke olarak parti kapatma davalarında hangi delillerin esas tutulacağını şu şekilde belirlemiştir: •

“Anayasaya aykırı maksatların ispatı için en önemli delil, Anayasanın 21. maddesinin 2. fıkrasına göre, partinin gayeleridir. Mezkûr hüküm, önleyici karakterine uygun olarak, bu hususta ‘önemsiz’ uzak gayeler arasında bir tefrik yapmamaktadır.

Önemli olan sadece, bir partinin gayelerine göre, hür demokratik ananizama zarar vermek veya onu bertaraf etmek maksadının olup olmadığıdır. Gayelerinden bu maksat halihazırda ispat edilebiliyorsa, onun düşüncelerine göre, bu maksadın başarıya erişeceği veya erişmesi lazım gelen zamanın hukuki bir önemi yoktur. Kanun vazının maksadı, Anayasanın devamı müddetince, hür demokratik ananizamı zedeleyecek hiçbir partinin inkişafına müsaade etmemektir.

Bir partinin hedefleri kaideten şunlardan anlaşılır:

Programından ve diğer parti makamlarının açıklamalarından, partinin siyasi ideolojisi hakkında söz söylemeye yetkili olarak tanınmış muharrirlerin yazılarından, ileri gelen görevlilerinin sözlerinden, partinin içinde kullanılan eğitim ve propaganda vasıtalarından ve bunlardan başka parti tarafından çıkarılan veya onun nüfuzu altında bulunan gazete ve mecmualarından bu çıkarılır. Parti organlarının ve taraftarlarının tutumları, maksadın tespiti hususunda, netice çıkarmaya imkân verebilir.

Bütün gayelerin yazılı olması veya herhangi bir surette tespit edilmiş bulunması anlamında, maksadın yazılı delillere dayanması şeklinde, Anayasanın 21. maddesinin 2. fıkrasında bir hüküm yoktur... Bir partinin Anayasaya aykırı maksatlarının, hiçbir zaman açıkça ilan edilmediği bilinen bir keyfiyettir. Geçen on yılın siyasi tecrübeleri, bir partinin kullandığı siyasi vasıtaların şeklinden, hareketlerinin tarzından, onun hakiki maksadını anlamak ve sahte olanları ayırt etmek için kâfi derecede bilgi vermiştir.”

Demokratik ülkelerde açılan bütün parti kapatma davalarında, bu ilkeler gözönünde tutulmuştur.

Son günlerde, Avrupa ülkelerinde görülmekte olan iki parti kapatma davasına değinmek istiyorum:

Belçika’da aşırı Front National (Milliyetçi Cephe) Partisi, kapatılması istemiyle mahkemede. Ayrıca partinin başkanı için bir yıl hapis istemiyle dava açıldı. Peki bu parti silaha mı başvurmuş? Terör mü yaratmış? Hayır.

Gerekçe: “Fikir ve düşünce hürriyeti sınırsız değildir.” (Emin Çölaşan, *Hürriyet* gazetesi, 22 Haziran 2006)

İspanyol polisi, 4 Ekim 2007 tarihinde, Bask bölgesini İspanya’dan koparmak isteyen ayrılıkçı terör örgütü ETA’nın siyasi kolu olan Herri Batasuna Partisi’nin 22 üye ve yöneticisini, Segura kasabasında bir toplantıyı basarak tutukladı.

ETA’nın siyasi kolu, önce Herri Batasuna adıyla kuruldu. Yasaklandı. Euskal Herri olarak adıyla sahneye çıktı. Kapatıldı. Sozialista Abertzaleak adıyla yeniden kuruldu. Kapatıldı. Ezker Abertzaleak adıyla tekrar örgütlendi. Kapatıldı. Aukera Guztiak adıyla denendi. Kapatıldı. Son kez 2001’de Batasuna adıyla örgütlendi. O da 2003’te yine yargı kararıyla kapatıldı ve tüm yöneticilerine siyaset yasağı getirildi. Nedeni: “Terör örgütünü açıkça kınamamak ve teröristi ‘törörist’ diye nitelememek.”

Avrupa Parlamentosu, görüşlerini aktarmak isteyen Batasuna temsilcilerini binaya sokmadı. (Bizimkiler şeref konuğu olarak ağırlanıyor.)

Ama aynı Avrupa parlamentosu, Türkiye’de 40 bin canın bir numaralı sorumlusu için “Kürtler’in lideri” diyen, örgütün siyasi uzantısının önde gelen ismine “Sakharov Ödülü” verdi. (Erdal Şafak, “İspanya-AB-Türkiye”, *Sabah* gazetesi, 6 Ekim 2007)

“Demokrasilerde parti kapatılmaz” diyenler ya ülkemizi parçalamak isteyen kuruluş ve devletlerin işbirlikçisidir ya da cahil...

PARTİ KAPATMAYLA YETİNMIYORLAR

Partilerin en çok arzuladıkları şey, “iktidar” olmaktır. Çünkü, programları ve amaçları göz önünde tutularak; “komünist”, “faşist”, “sosyalist”, “sosyal demokrat”, “şeriatçı”, “cumhuriyetçi”, ne şekilde adlandırılırsa adlandırılırsın, partiler, iktidara ortak olmadan programlarını uygulayamazlar; kurulu düzeni yıkmak veya değiştirmek iddiasında bulunan partiler ise, o düzeni ne değiştirebilirler, ne de yıkabilirler.

Lenin’i, Mussolini’yi, Hitler’i, Humeyni’yi, Mustafa Kemal’i düşünün. İktidarı ele geçirmeyi veya ortak olmayı başaramasalar, ülkelerinde düzen değişikliğini gerçekleştirebilirler miydi?

Geçtiğimiz yıllarda, Avusturya’da Heider’in partisi seçimlerde en çok oyu almıştı. Bu partinin iktidara ortak olması ve Heider’in başbakan olması söz konusuydu.

“İrkçi” olarak bilinen bir partinin iktidara ortak olması istenmediğinden, belli başlı demokratik ülkeler, bu durum gerçekleşirse, “Avusturya’yı boykot edeceklerini” söylediler ve baskı ile sonuç da aldılar.

Zira, “seçim sonuçlarına saygı” bahanesiyle de olsa, “ırkçı” bir partinin tüm demokratik kurumlarda kadrolaşıp, demokratik düzeni tahrip etmesine izin verilemezdi. Başka bir deyişle “militan” olmayan demokrasiler kendilerini koruyamazlardı.

Şeriatçı, bölücü, ırkçı partiler, hangi ülkede olursa olsun bir defa iktidara ortak oldular mı; iktidarın nimetlerinden yandaşlarını da yararlandırarak, daha iyi kadrolaşarak, bir veya iki seçim sonra mutlaka tek başlarına iktidar olurlar. Hele emperyalist devletlerin ve bizdeki gibi, dış güdümlü tarikatların ve işadamlarının, dolayısıyla şeriatçı görüşleri savunan medyanın en etkili kesimi-

nin de desteğini sağlarlarsa, yaptıkları tahribat ne olursa olsun, iktidardan uzaklaştırılmaları imkânsız denecek kadar güçtür.

21 Ekim 1993 tarihli *Sabah* gazetesinde, İngiltere’de Inn Fein Partisi’ne karşı alınan önlemler şöyle açıklanıyor:

İngiltere hükümeti, 1988 yılında koyduğu yasaklamanın gerekçesi olarak, radyo ve televizyonlarda söz söyleme fırsatının terör örgütlerini cesaretlendirdiğini ve teşvik ettiğini ileri sürmüş, onları bu kolay propaganda aracından mahrum etmek gerektiğini belirtmişti.

Yayımlanan listede adı yer alan para-militer ve terör örgütlerini destekleyen ya da başka kişileri böyle bir destek vermeye çağıran her türlü ifadenin yayımlanması yasaklanıyordu. Aynı zamanda, bu tür örgütleri herhangi bir sıfatla temsil ettiği bilinen kişilerin sadece terör değil başka her konudaki görüşlerini de radyo ve televizyondan aktarmak yasaktı aynı yasaya göre. Bu ikinci nokta, İngiltere örneği açısından çok önemli, çünkü:

1) Sinn Fein gibi, IRA’yla bağlantılı olduğu bilinen ama gene de yasal bir partinin sadece terör değil, başka her konuda açıklama yapması engelleniyor. Örneğin bu parti, kadın hakları, posta hizmetleri ya da eğitim gibi konularda da radyo ve televizyonda temsilcilerini konuşTURAMİYOR.

2) İngiltere’deki uygulamanın bir özelliği, terörü destekleyen veya terörle bağlantılı kişilerin medyada seslerinin duyulmasına getirilen yasaK. Bunların görüşleri ancak, alt yazıyla veya aktörlere seslendirilerek aktarılabilir...

İngiltere’de televizyonda Nelson Mandela ile yapılan bir görüşmeye bile yayın yasağı konulmuştur. Bu görüşmede Mandela şu sözleri söylemişti: ‘IRA, kendi mukarredratını belirlemek üzere kurtuluş mücadelesi yapmaktadır. Onlar yabancı bir devlet olan İngiltere’nin sömürgesinden kurtulmak istemektedirler. Biz sömürgeciliğin her türüne karşıyız. Buna karşı mücadele edenleri destekliyoruz.’

Hükümetin Görüşü:

Terörle ilgili yayın yasağının beşinci yılında süren tartışmalara cevap veren eski Kuzey İrlanda Bakanı ve şimdiki Kültür Bakanı Peter Brooke, terör örgütleriyle onların taraftarlarının hâlâ silahlı mücadeleyi ve adam öldürmeyi meşru siyasi araç olarak gördüğü bir ortamda, söz konusu yayın yasağını kaldırmayı düşünemeyeceklerini söyledi. Brooke'a göre, demokratik bir toplumda, meşru ve yasal siyasi amaçlar için radyo ve televizyonları kullanmakla, aynı araçları şiddeti ve terörü haklı göstermeye alet etmek arasında büyük bir fark bulunduğunu unutmamak gerekiyor. Brooke, yürürlükteki yasağın asla sansür sayılamayacağını vurguluyor. Radyo ve televizyon gazetecilerinin, tıpkı yazılı basındaki meslektaşları gibi, aynı haklara sahip olduğunu ve terör örgütlerinin görüşlerini, kamuoyunu bilgilendirmek üzere aktarmakta hâlâ serbest olduklarını da kaydediyor. Bakan, muhafazakâr hükümet olarak, teröristlerin ve yandaşlarının, demokrasiye saygılı insanlarla aynı yayın haklarından yararlanmaması gerektiği ilkesinin kamuoyunda hâlâ esaslı destek gördüğüne inandıklarını belirtiyor.

Bilindiği gibi, düşünce özgürlüğü ile bağdaşmayan hallerin başında "sansür" uygulamaları gelir.

Kuzey İrlanda'da 1971-1994 yılları arasında, terör olayları ile bağlantılı olarak radyo ve televizyona yayın yasağı konulmuştur. Aynı yasak, 1988-1994 yılları arasında bütün İngiltere'de uygulanmıştır.

İngiliz basını ise bu dönemde, örnek bir sorumluluk duygusu sergilemiş ve terörle bağlantılı olarak toplumda karmaşa, galeyen ve heyecan uyandırıcı yayınlar yapmaktan özenle kaçınmıştır. Halen bu ülkede, suçu destekleyen ve devlet otoritesini tahribe yönelik yayınlar yapılması yasaktır.

İngiltere'deki bu yasaklarla mücadele etmeye yeltenenler de olmuştur. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde görülen "Betty Purcel ve Arkadaşları Davası (No: 89/15404)"na bir örnek olay olarak değinmek istiyorum.

Bayan Betty Purcel ve 16 arkadaşı televizyon veya radyo gazetecisi olup Ulusal Gazeteciler Birliği ve Sınai Meslek Hizmetleri Teknik Birliği adlı iki sendika üyesidirler.

Şikâyetçiler 1960 tarihli Radyo İdaresi Kanunu'nun 31. maddesinde yapılan değişiklikle ifade özgürlüğü hakkının kısıtlandığını öne sürmektedir.

Buna göre, bakan emriyle suç övücü ya da devlet otoritesini zayıflatıcı bulunan yayınların yasaklanması öngörülmektedir.

Yayın yasağı 12 ay yürürlükte kalabilmekte ve İrlanda Parlamantosunu kararıyla uzatılabilmektedir.

1989 tarihli bakan kararı ile yasaklanan yayın konuları şöyle idi:

IRA, Sinn Fein, Republican Sinn Fein, Ulster Defence Association, Irish National Liberation Army (INLA) adlı örgütlere ilişkin her türlü yayın yasaktır.

Kuzey İrlanda'da yürürlükte bulunan 1978 tarihli kanun uyarınca yasaklanan her türlü örgüt hakkındaki yayınlar da yasaktır.

Bir siyasi partiye ayrılmış olup da Sinn Fein veya Republican Sinn Fein adlı örgütler hesabına veya onlarca gerçekleştirilen veya onları destekleyen, teşvik eden, öven yayınlar da yasaktır.

Sinn Fein ve Republican Sinn Fein'i temsil eden veya o iddia da bulunan kişilerin bulunduğu her türlü yayın yasaktır.

Komisyonu adı geçenlerin ifade hürriyeti ve bilgilendirme hakkı adına yaptıkları başvurular, "sınırlamaların demokratik bir toplumda terörle mücadele için zorunlu tedbir niteliği ortaya konulduğu" gerekçesiyle komisyon tarafından dayanaktan yoksun bulunmuştur" (**Prof.Dr. Tekin Akıllıoğlu**, "Terör ve İnsan Hakları", *İnsan Hakları Merkezi* dergisi, Kasım 1995, s. 18 ve devamı).

Aynı şeyleri biz`yapsaydık, lehimize karar çıkar mıydı? AİHM'nin, Türkiye gibi, ülke bütünlüklerini korumalarında yarar görmedikleri ülkelere daima çifte standartlı uygulama yap-

tıklarını, bu mahkemenin aslında bir siyasi heyet olduğunu (Hâkimlerinin seçimi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne bile ters düşen kararları gözönünde tutulduğunda) hiçbir zaman gözden uzak tutmamamız gerekir.

Anayasa dışı eğilimleri olan partilere karşı, zamanında yasaları doğru dürüst uygulayamayan ülkeler de olmuştur. Siyaset bilimiyle uğraşanların ortak kanaati şu: "Aslında Hiler rejimini yaratanlar, korkak hakim ve savcılardır."

Bölücü parti ve akımlara karşı yasal tedbirler almamanın sonuçları tarihe "Belçika Örneği" olarak geçecektir:

Belçika 1831'de üniter bir devlet olarak, iki halkın birliğinden doğdu: Hollandaca (Felemenkçe) konuşan Flamanlar ve Fransızca konuşan Vallonlar. Bir de Almanya sınırına yakın bölgede Almanca konuşan 100 bin kişilik bir topluluk var. Devlet kurulurken resmi dil Fransızca kabul edildi. Çünkü sadece Vallonlar değil, Flamanların çoğunluğu da o dönemin küresel dili olan Fransızca'dan yana tavır koydu.

Üstelik Vallon bölgesi kömür ve demir-çelik işletmeleri sayesinde zengindi, Flaman bölgesi ise tarımla karnını doyurmayaya çalışıyordu.

Gel zaman, git zaman; İkinci Dünya Savaşı sonrası dengeler alt-üst oluverdi. 1960'larda patlak veren kömür ve demir-çelik krizleri Vallon bölgesindeki işletmeleri iflas ettirdi. Buna karşılık, gelecek vaat eden sektörlerle yüklenen Flamanlar daha zengin, dolayısıyla daha söz sahibi konuma geldiler.

Sonuç? Flamanca'ya da (1800'lerin sonunda ikinci resmi dil olarak tanınmıştı), günlük yaşamda hak ettiği önemin verilmesini istemeye başladılar. Kabul ettirdiler. Bunu, bölgelerin ana dillerine göre ayrılması talebi izledi. Nüfusun, dolayısıyla siyasal temsilin çoğunluğu onlardaydı (Flamanlar yüzde 60, Vallonlar yüzde 40), o sayede bu istekleri de yerine geldi. Daha sonra devletin bu yeni siyasal haritaya göre yeniden yapılandırılması talebi geldi; yani üniter devletten federal devlete geçiş.

O da oldu ve şöyle bir tablo ortaya çıktı: Belçika'da başkent Brüksel'de görev yapan federal hükümet ve Meclis ile Senato'dan oluşan parlamento bulunuyor. Ayrıca Flaman topluluğu ve Flaman bölgesi parlamentosu ile hükümeti, Vallon bölgesi parlamentosu ve hükümeti, Brüksel bölgesi (Flaman ve Vallonlar'ın karışık yaşadıkları bölge) parlamentosu ve hükümeti, Fransız topluluğu parlamentosu ve hükümeti, Almanca konuşanlar topluluğu parlamentosu ve hükümeti de var.

Yani 10.5 milyon nüfuslu ülkede 6 parlamento ve 6 hükümet cirit atıyor.

O kadarla da kalmıyor; özellikle Flamanlar kendi bölgelerinde tüm kamu kurumlarında Fransızca hizmet verilmesini suç haline getirdi, trafik işaretlerinden dükkân tabelalarına kadar yaşamın tüm alanlarında Fransızca'nın kökünü kazıdı. Geriye ortak değer olarak kala kala bir kral kaldı, bir milli takım, bir de bira ve çikolata.

Geçenlerde Kral 2'nci Albert'in katıldığı törende Flamanlar "Batsın Belçika" sloganları attılar. Tıpkı "İspanya'da birliğin simgesi olan Kral Juan Carlos'un portrelerinin Baskılar tarafından yırtılması, yakılması gibi..."

O yüzden önümüzdeki dönemde Türkiye'de "Dil" tartışmaları kültürel alandan çıkarılıp siyasal talebe dönüştürülürse ve de bu, devlete yeni model biçme çabalarıyla gündeme getirilirse; işin nereye varabileceğini kestirmek için Belçika örneğini hep aklınızda tutun. (Erdal Şafak, "Siyah-Sarı-Kırmızı", *Sabah* gazetesi, 19 Kasım 2007)

“TERÖR” HAKKINDA

Carlos dahil en ünlü teröristlerin avukatlığını da yaptığı için teröristleri çok yakından tanıyan Jacques Verges şöyle diyor: “Bir gerilla grubu ile bir devlet arasındaki savaşın ellerde beyaz eldivenler ve İnsan Hakları Bildirisi’yle yapılmasını beklemek, ne ikiye bölme!..”

Hannah Aront’un dediği gibi: “Dehşetin mutlak surette hüküm sürdüğü yerde, her şey ve herkes susmaya mahkûmdur.”

Adolf Hitler de, korku ve menfaat ile bütün halkların teslimiyete yönlendirilebileceğini iddia ediyor ve şöyle diyordu: “Terör, en kuvvetli siyasi silahtır ve ben bazı aptal burjuvaları çok durumuna sokuyor diye ondan mahrum olamam.” Bunu ‘Herman Rauscning, Hitler Bana Dedi’ adlı kitabında belgelemektedir.

Führer’le konuşan diğer bir yazar olan Hanstongel de, Hitler’in şu sözlerini naklediyor: “Demokrasiler, daima böyle saldırılar karşısında yapıları bakımından aciz kalacaklardır; zira savunmak için kendilerinin de otoriter bir rejim kurmaları gerekmektedir.” (Prof.Dr. Yılmaz Altuğ, İÜHFM, 1986-1987, s.47)

Bir terör hareketi aşağıdaki iki özellikten birine sahipse, bitirilmesi, tümüyle yok edilmesi çok zordur. Hele bir terör hareketi bu iki özelliğe aynı anda sahipse, artık onu sıfırlamak çok daha zor olur.

Birinci özellik, ideolojik bir bütünlüktür. Bir hareketin arkasında dinci, mezhepçi, ırkçı, milliyetçi ya da herhangi bir

siyasal ideoloji varsa, bu ideolojinin taraftarları arasından terörist devşirmek ve teröristleri böyle bir ideolojinin etrafında eyleme geçirmek her zaman olanaklıdır.

İkinci özellik, dış destektir. Hele bu dış destek bir komşu ülkeden geliyorsa, terör çok daha büyük bir destek sağlamış olacaktır. (**Emre Kongar**, *Demokrasiyle Yüzleşmek*, s. 159)

Şimdi de ünlü Amerikalı terör uzmanı **Yonah Alexander**'ın söylediklerine kulak verelim:

– Terörizmin demokrasilere en büyük tehdit olduğunu söylerken aynı zamanda demokrasilerin terörizm ortamına katkıda bulunduğunu savunuyorsunuz. Burda bir çelişki yok mu?

Demokrasilerde insanların kendilerini ifade yollarını açıyor-sunuz, özgür medya, özgür basın, azınlıklara seçme seçilme hakkı tanıyor-sunuz, inanılmaz fırsatlar yaratıyor-sunuz. Fakat demokrasilerde çizgiyi nerede çekeceğiniz önemlidir. Bir demokraside yaşanılacak tehlike şudur; eğer birtakım grupların belli kesimleri etkilemek amacıyla gazetelerde, televizyonlarda, radyolarda propaganda yapacak şekilde ileri gitmelerine ortam hazırlarsanız bunun sonuçlarına da katlanırsınız. Öncelikle PKK'nın bir terör örgütü olduğu kabul edilmeli.

– PKK sorunu nasıl ortadan kalkar? Kürtlere birtakım haklar vermekle bu sorun ortadan kalkacak mı?

Bugün Kürtler ayrı bir devlet kurmak istiyor. Fakat Irak'taki, İran'daki, Suriye'deki Kürtlere ne diyeceksiniz peki? Eğer biz her grup için bir 'self-determinasyon' hakkı verirsek, dünyayı bir kaos ortamına, vahşi bir ormana çeviririz. PKK'nın Türkiye'deki Kürt insanını temsil ettiğine inanmıyorum. Türkiye'yi zayıflatmak için, politik bir futbol oynanıyor aslında.

– Dışarda Türkiye'nin terörle mücadelesine nasıl bakılıyor? Dışarda, sizin özgürlük savaşçılarıyla mücadele ettiğiniz zannediliyor. Fakat öyle değil. Bu insanlar katliam yapıyorlar

Hiçbir şart altında böyle bir hareket kabul edilemez. Uluslararası toplum Türkiye'nin terörizmle savaşında sadece kendisi için mücadele vermediğini görmeli. Bu sadece Türkiye'nin değil, dünyanın savaşıdır. Eğer Türkiye terörizmle mücadelede başarılı olursa, dünya için de bir katkı yapmış olacak.” (Yeniüzyıl gazetesi, 21 Ocak 1996)

Sınırötesi hareketimizi engelleyen ABD Başkanı **George Bush**, 6 Nisan 2006'da Kuzey Carolina'da yaptığı konuşmada şöyle diyordu:

“Düşmanı kendi topraklarında imha etmeliyiz ki, ülkemizde onlarla karşılaşmayalım. Bu politikamız; saldırgan, düşmanı bulan, ezen ve asla müzakere etmeyen, taviz vermeyen bir strateji gerektirir Sadece önleyici saldırılarla bu ülkeyi korumak için güçlü bir kararlılık kullanmakla kalmayacağım gibi, teröristlere sığınak sağlayanları ve barındıranları da en az teröristler kadar sorumlu tutacağım.”

Terör olan bölgelere kimse yatırım yapmaz; terör önlenmeden oraların iktisadi ve sosyal kalkınması sağlanamaz ve “işbirlikçiler” terörü azdırmaktan başka bir şey yapamazlar.

MEHMET ALİ ŞAHİN'İN DİKKATİNE

Adalet Bakanı **Mehmet Ali Şahin**, sanki daha önce bilmiyorlarmış gibi, “PKK terör örgütüne **Abdullah Öcalan**’ın İmralı’ndan talimat verdiğinin belirlendiğini” açıklayınca, **Can Yücel**’in **Kanuni Sultan Süleyman**’a yaptığı nazire aklıma geldi:

*“Halk içinde muteber nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir devlet devlet gibi.”*

Adalet Bakanı **Mehmet Ali Şahin**’e, bu çeşit durumlarla karşılaşan ‘Devlet gibi devletler’in neler yaptığına dair birkaç örnek vermek istiyorum:

Almanya’da terörizmin artması ve bu suçların sanıkları ile müdafileri arasındaki temasların sorunlar yaratması üzerine, müdafinin ve dolayısıyla sanığın haklarına kısıntılar getirilmiştir. Mesela hâkimin okunmasına müsaade etmediği yazılar kabul edilmemekte, görüşmenin gizlice bir şey verilmesini önleyecek biçimde yapılması sağlanmakta, hatta bazı hallerde müdafinin müdafilik görevi yapması yasaklanmaktadır.

Alman CMUK’nun 148’nci maddesi ile de, terör örgütü kurmakla suçlanan tutuklu sanıkla müdafininin yazışmalarının, önce hakim tarafından kontrolüne olanak sağlanmıştır.

Belçika’da bu tür tehlikeli hükümlüler, tek kişilik hücrelerde yatırılırlar. Bütün eşyaları her gün hücrelerinden dışarıya alınır ve tekrar yerleştirilir, hücre gece aydınlatılır, hükümlüler gündüz hücrelerinden dışarıya çıkartılırlar. Avluya çıktıklarında da her gün hücrelerinde arama yapılır.

Bu hükümlülerin ilk sekiz günlerinde 15 dakikada bir hücreleri gözlenir. Bu kategoriye giren suçluların çalıştırılmaları kabul edilmemiş, ziyaretçileri ile görüşmeleri ve mektuplaşmaları engellenmiştir. İngiltere’de bu gruba giren tutuklu ve hükümlüler bir infaz kurumunda on beş günden fazla bırakılmamaktadır.

Yine Almanya’da, cezaevindeki müvekkiliyle görüşmek isteyen bir avukata üzerine aratmadığı için giriş izni verilmemesi üzerine yapılan şikâyeti inceleyen, Hamm Eyalet Yüksek Mahkemesi Cezaların İnfazı Hakkında Kanunun 24. maddesinin, cezaevi yönetimine ziyaretçilerin üst başını arama yetkisi tanıdığına işaretle, avukatların bu konuda bir ayrıcalığa sahip olmadığına karar vermiştir.

1977 yılında sanayici Schleyer’in kaçırılmasından sonra, terör sanığı ile avukatının temaslari, eylem devam ettiğı sürece tamamen yasaklanmıştır.

İngiltere, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin 5. maddesini ihlal ederek, idari tutuklamalar yapmakta ve tutuklama nedenlerini sanık ve yakınlarına bildirmemektedir.

İngiliz Hükümetine göre, tutuklama nedenlerinin şüpheliler ve avukatlarından gizli tutulması terörle mücadelenin en önemli koşuluydu. Öte yandan tutuklama kararının yargıca aldırılması onu teröristlerin hedefi haline getirecek ya da halkın eleştirisi ile karşı karşıya bırakacaktı. İngiliz Hükümeti, Kuzey İrlanda’da sayıları az olan yargıçların halkın güvenini kaybetmesini veya hedef olmasını yargı bağımsızlığına aykırı saymaktaydı. AİHM, kendisini hükümet yerine koyamayacağını, olağanüstü hal gerekleri ile, bireysel hakları bağdaştırmak ya da dengede tutmak işinin öncelikle iç hukuk otoritelerine düştüğünü belirtmekle yetinmiştir.

Baader-Meinhof örgütüne yardım eden bayan avukat Berberich, Ekim 1970’de tutuklanmış ve Haziran 1974’te 12 yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Adı geçenin özellikle tutukluluk süresinin uzunluğu dolayısıyla Komisyona yaptığı şikâyet reddedilmiştir. Aynı şekilde, anılan örgüt mensuplarından Baader, Matnz, Meinhof ve Grundman’ın, kendilerinin hü-

reye konulmak suretiyle diğerlerinden tecrit edilmeleri, ziyaretçilerinin kısıtlanması, yazışmalarının ve gazete okumalarının engellenmesi dolayısıyla Komisyona yaptıkları başvurular da kabul edilmemiştir.

Bu bilgilerin kaynakları ve daha ayrıntılı bilgi için, Mayıs 2007’de Bilgi Yayınevi tarafından yayımlanan **AKP ve CHP’nin Gerçek Yüzü** (s.217 ve devamı) adlı eserime bakılabilir.

Vatanseverlik ve cesaret yoksunu; AB’nin güdümünü kabul etmiş yöneticilerle terör önlenemez.

CUMHURİYETİMİZİN SİGORTASI: “MİLİTAN DEMOKRASİ”

2000 yılı Temmuz ayında *İrtica ve Bölücülüğe karşı Militan Demokrasi* adlı kitabım yayımlandığı zaman, “Çok eleştiriye uğrayacağımı” söyleyen dostlarıma, “Merak etmeyin, kitabımdan rahatsızlık duyacak çevrelerde, bu kitabı eleştirecek bilgi birikimi yok” demiştim. 14 baskı yapan, “2002 Turan Dursun Ödülü”nü de alan söz konusu eserin önemi hakkında, çok güzel yazılar yazıldı. Bunların bir kısmını, kitabımın 13 ve 14. basımlarına koydum.

Eleştirebilen tek kişi çıkmamışken; **Fethullah Gülen**’e yakın *Aksiyon* dergisinin, 20 Şubat 2006 tarihli sayısında, Onursal Yargıtay C. Başsavcısı **Sabih Kanadoğlu**’nun şu görüşüne yer verilirdi: “‘Militan demokrasi’ olmaz. Niye olmaz? Militan sözcüğünün anlamı farklı, demokrasi ile militan olmayı bağdaştıramazsınız. O iki sözcük, yan yana gelmez. Çünkü militan, düşünmeden körü körüne bağlı olduğu ideolojiyi takip eden kişidir...”

Cumhuriyetimizi ve demokratik rejimimizi, irtica ve bölücü akımlara karşı yeterince koruyamamızın gerçek nedeninin, bir kısım aydınlarımız ve özellikle hukukçularımızın, “militan demokrasi” anlayışını yeterince bilmemeleri veya benimseyememelerinden kaynaklandığı kanaatinde olduğumdan, bu konuya açıklık getirmeye çalışacağım. Hangi görüşün haklı olduğu, böylelikle daha kolay anlaşılacaktır sanıyorum.

İrtica ve Bölücülüğe Karşı Militan Demokrasi adlı eserimin “Önsöz”ü şöyle başlar:

Prof.Dr. Fazıl Sağlam (Sonradan Anayasa Mahkememize üye olmuştur), Siyasal Partiler Hukukunun Güncel Sorunları adlı kitabında, ‘militan demokrasi’ anlayışına şöyle açıklık getiriyor:

‘Bonn Anayasası’nın 21. maddesinin en önemli özelliği, militan demokrasi anlayışını yansıttırmasıdır. Alman Anayasa Mahkemesi bu anlayışı ‘Streitbare Demokratie’ (mücadeleci, kavgacı demokrasi) terimi ile ifade etmektedir.’

Almanya’da siyasi partilerin demokrasi için taşıdığı vazgeçilmez önemi hukuk alanında savunan, ‘partiler devleti’ kavramını ortaya atan Gerhard Leibholz, bir makalesinde, Bonn Anayasası’nın ‘militan demokrasi’ anlayışını benimsemiş olmasını şu görüşlerle desteklemektedir:

‘Alman Anayasası, 21. maddenin 2. fıkrasıyla Weimar Anayasası’nın yanlış bir özgürlük anlayışıyla kendi zararına yol açacak biçimde gözden kaçırdığı bu düzenlemeyi getirmiştir. Her anayasa gibi liberal-demokrat bir anayasanın da, düşmanlarına karşı hukukun silahıyla kendisini koruma hakkına sahip olduğunda kuşku yoktur. Hiçbir anayasadan, hele liberal bir hukuk devleti demokrasisi öngören bir anayasadan, kendisini ortadan kaldıracak koşulları onaylaması ve böylece intiharını yasalaştırması beklenemez. Liberal demokrasi de özgürlük, maddesiz (substanslos) bir relativizmin ve nihilizmin görmek istediği gibi, hukuksal bağlardan yoksun değildir. Böylesine yanlış anlaşılmış bir özgürlük, önce özgürlüğün kendisini ve böylece özgürlükçü demokratik temel düzeni abes bir noktaya ve sonunda yok olmaya götürür. Özgürlük, siyasal alanda da keyfilikle özdeş değildir. Liberal bir demokraside de özgürlük kendisine siyasal açıdan işlerlik kazandıran var oluş temellerine bağlı olmayı şart kılar. Bu bağlılığa değişmezlik sağlamak ve buna karşı olanları devlet düşmanı olarak değerlendirmek liberal demokrasinin hakkıdır.’

Demokratik pek çok ülkede, klasik-liberal demokraside eski tevekkülü terk eden bir dönüş olmuş ve Loewenstein’in da ‘ateşe ateşle mukabele’ şeklinde ifade ettiği üzere demokraside mücadeleci bir eğilim baş göstermiştir. (**Prof.Dr. Münici Kapani**, *Freedom to Destory, Freedom, Hirsch’e Armağan*, s.266)

Klasik demokrasi teorisyenlerinden **Mayo** (*Demokratik Teoriye Giriş*, s.127); demokrasinin korunması için, siyasi parti çalışmalarının anayasal sınırı aşmaması gerektiğini ileri sürüyor.

Büyük hukukçu **Manzini** de; “Herhalde açıktır ki, ister totaliter, ister liberal, ister demokratik, isterse sosyalist vs. olsun, her devlet, işlevlerinin ve menfaatlerinin bilincindeyse, varlığını, düzenini, faaliyetlerini etkili kılmak ve canlandırmak için, zorunlu olan moral/ahlaki enerji bakımından tehlikeli görünen her şeye karşı kendini korumak görev ve hakkına sahiptir” demiştir.

Anayasal düzenimizi ve ülke bütünlüğünü görevim gereği hukuk yoluyla savunmaya çalışırken hazırladığım belgelerin, yazdığım makalelerin ve yaptığım bazı konuşmaların, tüm çağdaş Atatürkçülerin benimsediği ‘militan demokrasi’ anlayışına açıklık getirdiği inancındayım.

Harvard Üniversitesi eski rektörlerinden **Henry Rosowsky**, *Bir Dekanın Anıları* adlı kitabında şöyle diyor:

“Her şeyi daha demokratik hale getirdiğimizde her şey daha iyiye gidecektir fikriyle kendimizi aldatmamalıyız. Aksine bunun tam tersi doğru durumda.”

İrtica ve Bölücülüğe Karşı Militan Demokrasi adlı kitabının yayımlanmasından üç ay sonra (2000 yılı Ekim ayında), Seçkin Yayınevi **Dr. Yusuf Şevki Hakyemez**’in *Militan Demokrasi Anlayışı* adlı eserini yayımladı.

Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kamu Hukuku Ana Bilim Dalı’nda doktora tezi olarak hazırlanan bu çalışma, 8 Kasım 1999 tarihinde **Prof.Dr. Mehmed Akad**, **Prof.Dr. Cemal Baki Akal**, **Prof.Dr. Necmi Yüzbaşıoğlu**, **Prof.Dr. Turan Yıldırım** ve **Doç. Dr. Bihterin Dinçkal**’dan oluşan jüri önünde savunulmuş ve oybirliği ile kabul edilmişti.

Dr. Yusuf Şevki Hakyemez’in, söz konusu eserinde vurguladığı hususlardan bazılarını aşağıya aynen alıyorum:

“Militan Demokrasi” kavramı ilk kez Batı Avrupa’da totaliter akımların yıkıcı etkilerinin kendini hissettirdiği yıllarda, siyaset bilimcisi Karl Loewenstein tarafından kullanılmış (1938); “Militan Demokrasi ve Temel Haklar” adını verdiği

makalesinde faşizmin özgürlükleri nasıl tehdit ettiğini ayrıntılı bir biçimde ele almıştır. (s.31)

Liberal demokratik rejimlerde özgürlükler ve özellikle düşünce özgürlüğü için söz konusu olan mutlaklık, geçmişte kimi akımlar tarafından çeşitli antidemokratik amaçları gerçekleştirme yolunda araç olarak kullanılmıştır. Bunun sonucunda kimi ülkelerdeki demokratik rejimler sınırsız özgürlüklerden faydalanılarak yıkılmış ve yerine totaliter rejimler kurulmuştur. Bu durum liberal demokrasilerde “mutlak özgürlük” koşulunun yeniden ele alınmasını gündeme getirmiştir.

Liberal demokratik rejimlerin, yukarıda belirtilen amaçlarla kimi özgürlüklere birtakım sınırlamaları gündeme getirmesi “militan demokrasi” olarak ifade edilmektedir. Militan demokrasi anlayışı, özgürlükçü demokratik düzeni korumak amacıyla demokrasi karşıtlarının bazı özgürlüklerine sınır koymayı amaçladığından, bu anlayış sadece özgürlükçü demokrasilerde gündeme gelebilir. Liberal demokrasi dışındaki diğer siyasal rejimlerde zaten özgürlükler konusunda yukarıda belirttiğimiz anlamda bir serbesti söz konusu olamayacağına göre, militan demokrasi anlayışının gündeme gelmesi de düşünülemez. Hatta denebilir ki zaten bu rejimler kendini korumak amacıyla birçok özgürlüğü baştan sınırlandırmıştır. Bu rejimlerde gerçek anlamda halkın yönetime katılması, ve yönetimi etkilemesi söz konusu değildir. (s.16)

“Militan demokrasi”nin kavram olarak bu adla kullanılması konusunda özellikle İngilizce ve Türkçe kaynaklarda tam bir birlik olduğu söylenemez. Türkçede “mücadeleci demokrasi” kavramı da bu anlamda kullanılmaktadır. Ancak biz bu çalışmada “militan demokrasi” ifadesini kullanacağız. Bu konuda aynı anlamı taşıyan iki farklı adın kullanılmakta olmasının nedeni kavramın yabancı kökenli olmasından kaynaklanmaktadır. Kullanılan bu farklı adlardan “militan demokrasi” İngilizce “militant democracy” ve Fransızca “democratie militante” ifadelerindeki sıfatın, Türkçeye “militan” biçiminde çevrilmesinden kaynaklanmaktadır. Bunun

yanında “mücadeleci demokrasi” kavramı ise Almandaki “streitbare demokratie” kavramının Türkçe karşılığıdır. Kavramın İngilizce karşılığında ayrıca “fighting democracy” (savaşan demokrasi), “democracy on guard” (nöbette, tetikteki demokrasi) ve “combative democracy” (dövüşen, kavgacı demokrasi) ifadeleri de kullanılmaktadır. Kavramın asıl doğuş yeri olan Federal Almanya ile ilgili konuların ele alındığı çalışmalarda kullanılan yukarıdaki ifadelerde, militan demokrasinin mücadelecilik ve yıkıcı akımlara karşı aktif bir tutum içerisinde hazır bir biçimde bulunması vurgulanmaktadır. Kavramın farklı dillerdeki kullanımlarından da anlaşılacağı gibi militan demokrasi kavramı, demokrasinin herhangi bir nedenle bir şeye karşı mücadele etmesi ve kendini koruması gerektiğini vurgulamaktadır. (s.32)

...Lerner’e göre militan demokrasi azimli bir gayrettir ve olumsuzluk değil, olumluluk içerisinde kendine sonsuz güveni, içermelidir. Dolayısıyla aksiyoner bir tavır gerektirir. Bu bağlamda demokrasilerde en ölümcül tehlike hareketsizlik ve karşı koymamadır. Ancak, yukarıda da vurgulandığı gibi militan demokrasideki mücadeleyi sadece yasal ve askeri tedbirler olarak değil; toplumun tüm kesimlerinin birlikte gerçekleştireceği girişimler olarak algılamak gerekir. (s.34)

Dr. Yusuf Şevki Hakyemez, yerli ve yabancı çeşitli bilim adamlarından geniş alıntılar yaptıktan, demokratik ülkelerdeki uygulamalar ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin çeşitli kararlarına da değindikten sonra şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

Anayasal düzeyde militan demokrasi anlayışı ise en geniş kapsamda ve klasik örnek biçiminde Federal Almanya’da, geçmişte yaşanan nasyonel sosyalist deneyimden sonra hazırlanan 1949 Bonn Anayasası’nda yerini bulmuştur. Bu ülkede de uygulama düzeyinde kimi aşırılıkların olduğu görülmüş olsa da, anayasal düzeyde düşünce ve siyasal parti özgürlüğü konusunda var olan sınırlamaların tamamen özgürlükleri ve özgürlükçü demokratik düzeni korumayı amaçladığı

söylenebilir. Nitekim anayasada bu sınırlamaların ‘anayasa düzeni’ni değil, sadece ‘hür ve demokratik temel düzen’i korumak amacıyla getirilmiş olduğu belirtilmektedir. Bunu da militan demokrasinin amacına uygun bir düzenleme biçimi olarak kabul etmek gerekir. Bu temel özelliklerinden dolayı Bonn Anayasası’nın militan demokrasi anlayışının, demokratik özgürlükler ile özgürlükçü demokratik rejimin korunması arasındaki hassas dengeyi belirlemede örnek alınabilecek bir nitelikte olduğu söylenebilir.

Uluslararası alanda ise, Batı Avrupa’daki ülkelerin ortak demokrasi standartını ortaya koyan ve ülkemiz açısından da önemli bir yere sahip olan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nde de militan demokrasi anlayışı benimsenmiştir. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü konularında önemli sınırlama nedenlerine yer verilmekte ve sözleşmenin 17. maddesinde özgürlüğü yok etme özgürlüğü olamayacağı belirtilmekle birlikte, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi jürisprüdansında düşünce ve örgütlenme özgürlükleri ile demokratik özgürlükçü düzenin yıkıcı akımlara karşı korunması arasında oldukça makul sınırlar çizilmektedir. Bu iki özgürlük konusunda getirilen sınırlamalarla ilgili olarak ölçülülük ilkesinin unsurlarını ve demokratik toplum düzeninin gereklerine uygunluğu her somut olayda aramakla mahkeme, bu özgürlüklerin sözleşmenin belirttiği sınırlar içerisinde kullanılması konusunda duyarlı ve militan demokrasinin amacına uygun bir tutum sergilemektedir. (s.261)

Konu ile ilgili bir kararında Alman Yüksek Mahkemesi, Alman Anayasası’nın Alman hükümetini, sadece vatandaşları kişisel olarak korumakla değil, aynı zamanda Alman ulusunu bir bütün olarak korumakla yükümlü tuttuğunu içtihat etmiştir. (Feyiz Erdoğan, *Askeri Adalet* dergisi, Ocak 1994)

Son söz: İrtica ve bölücülükle, ancak “Militan Demokrasi Anlayışı”nı benimsemiş aydınlar ve hukukçular savaşılabılır.

MANÇURYA KOBAYLARI

Zamanın CIA direktörü **Allen Dulles**, Princeton Üniversitesi'nde 1953'te şöyle bir konuşma yapmıştır:

“Hedef ‘insan zihnindeki savaşı’ da kazanmaktır. Bu savaşın ilk cephesi propaganda, depolitizasyon ve sansür ile kitlesel sindirmeyi sağlamaktır, ikinci cephe ise bireyin beyninde kazanılacaktır; hedef beyin yıkama, zihin kontrolü, ideolojiyi değiştirme ve gerektiğinde birçok Mançurya Kobayı (Manchurian Candidate) yaratabilmektir!”

Mançurya Kobayı (Manchurian Candidate) kendi iradesi dışında, birtakım beyin yıkama seanslarının, ilaçların veya hipnozun etkisiyle başkalarının istediği bazı eylemleri yapanlara verilen isimdir. Kelime Mançurya'dan ve Kore savaşından gelmektedir. Kore savaşı sırasında Amerikalı askerlere Çinliler tarafından bir dizi beyin yıkama deneyi ve işkencesi yapıldığı bilinmektedir. Bu terim **Frank Sinatra**'nın ünlü “Manchurian Candidate” filmine konu olmuştur. Filmi CIA finanse edip çekmiştir. Hedef tehlikeyi büyük gösterip devletten bu konuda fonlar alabilmektir. Filmde robotlaştırılan bir Amerikan subayının nasıl ulusal güvenliğe zarar verdiği anlatılmaktadır.

Bilimsel yöntemlerle ideal bir Mançurya Kobayı yaratma arayışı, Nazilerden beri süregelmiştir. Soğuk savaşla birlikte, bu konuda KGB ve ABD'li istihbarat örgütleri içindeki araştırmalar hız kazanmıştır. Klinik psikoloji, psikiyatri, nörofarmakoloji, elektro-fizyoloji ve para-psikoloji bu hedefe ulaşmak için kullanılmıştır.

CIA Bilim Adamlarını Nasıl Avlıyor?

CIA'nın, Amerika'daki her üniversitede anlaşmalı öğretim üyeleri vardır. Bunlar, ulaşılması gereken kişiyle önce dostluk kurarlar. Bazı konularda yardım ederler. Amerika'daki üniversitelerde araştırma yapabilmek için, NIH (Amerikan Sağlık Teşkilatı) gibi kurumlardan grantler (araştırma parası) alınması gerekir; oysa bilim insanları üniversitelerde kalıcı pozisyon bulamazlar. CIA bu bilim insanlarının grant almasına ve kalıcı pozisyon bulmasına yardımcı olur. Bu yolla kazanamadığı bazı kişileri ise tehdit ve şantajla elde etmeye çalışır. Bu konuda **Dr. Harvey Weinstein**'in yazdığı *Psikiyatr ve CIA* isimli kitap, bu kişilerin CIA'ya nasıl devşirildiklerini ayrıntılı olarak anlatmaktadır. Ayrıca **John Marks**, ünlü *Mançurya Adayını Arayış* isimli kitabında bilim adamlarının hangi yemlerle tavlandıklarını detaylı anlatmaktadır.

Her şeyden önce bu bilim insanlarına garantili, kalıcı pozisyon ve grant (araştırma fonu) parası verilir. Ayrıca CIA ile ilgili yaptıkları işlerden de özel uzmanlık ücreti alırlar. CIA ile birlikte çalışan bir bilim insanının kolay kolay sırtı yere gelmez. Yani biraz daha fazla refah ve güven için bu bilim adamları tavlânır; çok kritik işlerde çalışanlar ise daha sıkı kontrol edilmek için skandalı yol açacak bilgi veya şantaj olguları karşılığında veya durumlarla sürekli tehdit altında tutulurlar. Bu bilim insanları, her zaman CIA'ya çalıştıklarını bilmezler. Devletin güvenliği ile ilgili bir iş için çalıştıklarını sanırlar.

Fakat son 30 yıllık gelişmelerden sonra, bilim insanları arasında CIA'ya karşı yaygın bir güvensizlik başlamıştır. Üstelik çok yarışmacı bir ortamda bulunan bu bilim insanları, CIA tarafından korundukları için hak etmedikleri yere gelen pek çok yeteksiz kişiye şahit olmuşlardır. CIA ile işbirliği yapan birisi, gerektiğinde yalan söylemek, yalan yayın yapmak, bildiklerini açıklamamak veya mesleki yemini bozmak zorundadır.

CIA Tarafından Yaratılan Dinler

Bazı satanist (şeytana tapan) kültler, “Children of good” isimli Hristiyan mezhebi ve **Jim Jones**’un kurduğu “Halkın Tapınağı”nın da CIA tarafından yaratıldığı ortaya çıkarılmıştır. Bilindiği gibi Halkın Tapınağı’nın 910 müridi 1970’li yıllarda toplu intihar etmişti.

Yeni yaratılan dinlerden birisi de 2. İsa olduğunu iddia eden ve **Reverand Moon** isimli Koreli kişinin yarattığı **Moon** dinidir. **Moon** dini sayesinde “dinleri birleştireceğini” iddia eden **Reverand Moon**, CIA hesabına çalışan uluslararası “deli-ajan”dır. Moonistler her yıl dünyanın bir yerinde toplanmakta ve binlerce farklı dine mensup kişiyi “bedava” ağırlayıp bir dizi konferans vermektedirler. Amaç dinleri “sözümona birleştirmektir.” Bu dinde, örneğin evlenmek **Reverand Moon**’un izni olmadan yapılamaz ve kimin kimle evleneceğine Moon karar verir, diyelim ki devletin güvenliği ile ilgili bir işte çalışıyorsunuz ve Moonie’siniz! Canınız evlenmek istedi, **Reverand Moon** babaya danıştınız, o da size Hawaili bir güzel Moonie seçti! Sadece onunla evlenmek zorundasınız ama evlendikten sonra, önce bir veya iki yıl ayrı kalmak zorundasınız; bu iki yıl boyunca Hawaili güzelin nerede “eğitim göreceğinden” tabii ki haberiniz olmayacak! Tabii bu saçmalıkları kılıfına uyduracak açıklamaları da “ilahi bir biçimde” **Moon**’un dini kitaplarında bulacaksınız, işte size bir mezhep dolusu Mançurya Kobayı. Binlerce adamın evleneceği kadının seçimini, kendini 2. İsa sanan bir deliye bırakmasından daha iyi Mançurya Kobaylığı olabilir mi?

1978 yılında **Walter Boward** adındaki Arizonalı gazeteci yazar, *Operation Mind Control (Zihin Kontrol Harekâtı)* adıyla yayımladığı kitabında şunları anlatmaktadır:

CIA tarafından uyuşturucu ilaçlarla yapılan deneyler ABD hükümetinin uyguladığı çok gizli zihin kontrol projesinin yalnızca bir kısmıdır. Bu deneyler binlerce kişi üzerinde 35 yıl devam etmiştir. Bu araştırmalar; hipnoz tekniği, narkotik-hipnoz, elektronik olarak beyinin uyarılması, ultrasonik,

mikrodalgalar, alçak ses frekanslarıyla davranışların etkilenmesi ve davranış değişiklikleri terapisisidir.

CIA psikolojik silah stoklarını, psişik silahların değişik tiplerini geliştirmeyi başarak artırmıştır. Şimdi bu kabiliyetleriyle yeni tip bir harbe girişmesi mümkündür. Bu harbin görünmez muharebe sahası, insan zihinleridir...

Tüm bu bilgileri, **Doç. Dr. Ümit Sayın**'ın Temmuz 2006'da, "Neden Kitap" yayınları arasında çıkan *Derin Devletler Gizli Projeler Kirli Gerçekler* adlı kitabından size aktarıyorum.

Kitabın tümünü okuyunca; NATO karargâhlarında görev yapmış bazı subaylarımızın, yabancı üniversitelerde yıllarca çalışmış sözde bilim adamlarının, bilerek veya bilmeyerek ABD ve AB'den gelen telkinlere uygun şekilde hareket ettiklerini ve düşünce ürettiklerini daha iyi anladım.

ÇAĞDIŞI BİR İNSAN HAKLARI ANLAYIŞI

Birleşmiş Milletler 17 Nisan 1998 tarihinde, “İnsan Hakları ve Terörizm” başlıklı bir kararı oyçokluğu ile kabul etti.

Bu tarihli kararın öğelerini, 1999 *Yunus Nadi Sosyal Bilimler Ödülü*’nü kazanan *Terör ve Demokrasi* adlı eserinde **Pulat Y. Taccar** şöyle özetliyor:

- Tüm terörizm eylemleri, nasıl, nerede ve kim tarafından yapılırsa yapılsın hiçbir şekilde haklı gösterilemez; insan haklarının yerleşmesi uğruna terörizme başvurması da haklı gösterilemez.
- En temel insan hakkı olan yaşama hakkını ortadan kaldırmayı amaçlayan terörizm, tüm biçim ve belirtileriyle devam etmektedir. Terörist gruplar insan haklarını ağır şekilde ihlal ediyorlar.
- Terörizm, demokrasiyi, sivil toplumu ve kanunun üstünlüğü ilkesini tehdit etmektedir.
- Terörizm, insanların korkusuzca yaşayabilecekleri bir ortamı ortadan kaldırmaktadır.
- Rastgele uygulanan terör ve şiddet, kadınlar, çocuklar, yaşlılar dahil olmak üzere, pek çok sayıda masum insanı katletmekte, sakatlamaktadır; bu eylemler hiçbir şekilde haklı gösterilemez.
- Pek çok terörist grup, yasadışı silah kaçakçılığı ve uyuşturucu kaçakçılığı yapan, ayrıca cinayet, tehditle para sızdırma, insan kaçırma, saldırı, rehin alma, hırsızlık, kara para aklama ve ırza tecavüz eylemlerine karışmış olan başka suç

örgütleriyle, ulusal veya uluslararası düzeyde işbirliği yapmaktadır.

– Terörizme karşı alınacak önlemler, uluslararası insan hakları normlarına ve uluslararası hukuka uygun olmalıdır.

– Devletler arasında, uluslararası ve bölgesel örgütler arasında, terörizme karşı mücadelede yapılan işbirliği artırılmalıdır; dolayısıyla hangi şekilde olursa olsun, nerede ve kim tarafından yapılırsa yapılsın tüm terörizm biçimleri ile mücadele edilmeli ve terörizm ortadan kaldırılmalıdır; terörizm herkes tarafından kınanmalıdır.

– Terörizm, insan haklarını ve temel özgürlükleri ve demokrasiyi yok etmeye yönelik bir eylemdir; bu eylem devletlerin toprak bütünlüğünü ve güvenliğini tehdit etmektedir; meşru bir şekilde göreve gelmiş hükümetleri sarsmaya, çoğulcu sivil toplumu ve hukukun üstünlüğü ilkesini yok etmeye yöneliktir. Devletlerin ekonomik ve toplumsal gelişmesine olumsuz etki yapmaktadır.

– Her türlü etnik kin ve nefret, şiddet ve terörizm kınanır.

– Devletler, uluslararası insan hakları normlarına ve hukuka tam uygunluk içinde nerede ve kim tarafından yapılırsa yapılsın her türlü terörizmi önlemeye, onunla mücadele etmeye ve ortadan kaldırmaya davet edilir; uluslararası camia terörizmi ortadan kaldırmak için işbirliğine çağrılır.

Yukarıda ana hatlarını verdiğimiz bu karar, 115 lehte ve 57 çekimser oyla Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından kabul edilmiştir.

Karar, insan haklarının hayata geçirilmesi bakımından atılmış en önemli adımdır. Çünkü, günümüzde en vahim insan hakkı ihlalleri, devletler ve devlet görevlileri tarafından değil, terör örgütlerince yapılıyor. Ne yazık ki; Kıbrıs Rum Yönetimi, Ermenistan, Suriye, Yunanistan gibi PKK'ya açıkça destek veren ülkelerle birlikte, Batı camiasını oluşturan İngiltere, Almanya, Avusturya, Belçika, Kanada, Danimarka, Fransa, Finlandiya, İrlanda, İzlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Norveç, İspanya, İsveç, Ukrayna gibi ülkeler de çekimser oy kullanmışlardır.

Çekimser oy kullanmalarının nedeni, terörizmin bir insan hakkı ihlali olduğunun kararda yazılı olmasıdır ve ne yazık ki adı geçen ülkelerin çoğu PKK ve benzeri terör örgütlerine açık veya dolaylı destek veriyorlar. Bu destek belgelendikçe, asıl insan hakkı ihlalcilerinin bu devletler olduğunun kabulü gerekecek.

Batı camiasına göre, insan hakkı ihlalleri sadece devletler tarafından yapılabilir.

Onlara göre, örneğin bir terör örgütünün eline atom bombası geçse, bir şehri bombalasa, milyonlarca kişiyi öldürse, bu eylem insan hakkı ihlali değildir ama, devlet görevlilerinin kişilere kötü muamelede bulunması, insan haklarının ihlalidir.

Levent Kavas, 16 Ekim 1999 tarihinde, *Star* gazetesine yazdığı “Ne Siz Sorun Ne Ben Söyleyeyim” başlıklı makalesinde bu anlayışı şöyle özetliyor:

‘Teröristle masaya oturmayacak’ bir yetke, ‘terör örgütü’nü bir ‘devlet çekirdeği’ olarak tanımayan bir kimse, o örgütü ‘insan hakları’nı çiğnemekle suçlayamaz. Ancak devletler ‘insan hakları’nı tanıma, koruma, işletme ‘yetki’sini taşıdığı için, ancak devletler ‘insan hakları’nı tanımamakla, korumamakla, işletmemekle suçlanabilir. Bir ‘terör örgütü’nü ‘insan hakları’nı çiğnemekle suçlamak, örgüt olarak o örgütü, yalnızca ‘gerçekte’ değil, ‘hukuken’ de bir ‘yetke’ saymak anlamına gelir. Bir örgüt, bir kişi ‘insan hakları’nı koruma konusunda ‘yetkili’ değilse, ‘insan hakları’nı çiğnemekten ‘sorumlu’ da tutulamaz.

Bizdeki sözde insan hakları savunucusu dernekler, özellikle kendilerine ‘ikinci cumhuriyetçi’, ‘liberal’ gibi isimler takan aydınlar, irticai faaliyetlerde bulunanlar, Batı camiasının benimsediği insan hakları anlayışını savunuyorlar ve böylece bir taşla iki kuş vurabileceklerini sanıyorlar. Hem insan haklarını savunur görünecekler ve hem de terörist örgütlerin, ir-

ticai faaliyette bulunan kişi ve partilerin avukatlığını rahatlıkla yapabilecekler.

Vatandaşlarımızı 'kahrolsun insan hakları' sloganlarıyla yollara düşüren, Birleşmiş Milletler kararına aykırı olan bu çarpık insan hakları anlayışıdır. Çünkü onların insan haklarını devlet görevlilerinden çok, PKK, DHKP/C gibi terör örgütleri, mafya benzeri çıkar amaçlı suç örgütleri ihlal ediyor ve bizdeki sözde insan hakları savunucuları da, bu çeşit örgütlere destek vermekten başka bir şey yapmıyorlar.

21. yüzyıl, gerçekten insan haklarının hayata geçirildiği bir yüzyıl olacak. Ancak, 21. yüzyılın insan hakları anlayışı, anılan Birleşmiş Milletler kararına uygun, hem devlet görevlilerine, hem terörist örgütlere ve hem de çıkar amaçlı suç örgütlerine karşı 'masumu' koruyan, çağdaş bir insan hakları anlayışı olacak.

Bu konuda gerçek Türk aydınına, Türk devletine büyük görevler düşüyor. Çünkü, çağdaş insan haklarının hayata geçirilmesi için yaptığımız savaşta, Batı camiasından ve onların içimizdeki yarıdakçılarından bize hayır yok. Gölge etmesinler başka ihsan istemiyoruz. Türkiye Cumhuriyeti, Kurtuluş Savaşı mücadelesini Batı camiasına rağmen yapabilmiş bir ülkedir. İnsan hakları mücadelesini de, Birleşmiş Milletler'deki çağdaş insan haklarını savunan devletlerle işbirliği ve onlara öncülük yaparak kazanacağına inanıyorum.

DEMOKRAT BUDALALAR

Yaman Törüner, “Çok Şey Değişti” başlıklı yazısında şöyle diyor (*Milliyet* gazetesi, 29 Aralık 2007):

“İlk demokrasi uygulamaları Eski Yunan’da başlamıştı. Atina’daki Akropol’de parlamento toplanırdı. Bu denemeden sonra, demokrasinin önemi uzun yıllar anlaşılamadı. 20. yüzyılın ikinci yarısına kadar, devlet yönetimlerinde, demokrasi popüler bir uygulama olmadı.

20. yüzyılda bile, demokrasiyi sadece oy çokluğu olarak gören yönetimler, demokratik usullerle başa gelseler bile totaliter rejimler kurdular. Yolsuzluklar, en çok demokrasilerde görüldü. Ama artık insanları kandırmak ve demokrasi masalıyla uyutmak gittikçe zorlaşıyor.”

Bu yazı bana pek çok şeyi birden hatırlattı.

Bir lise öğrencisiyken okuduğum **Eflatun**’un *Devlet* adlı eserindeki şu cümle beni uzun uzun düşündürmüştü: “Demokrasilerde atlar ve eşekler o kadar çalımlı yürürler ki, değerli insanlar onlar çarpmasın diye kenara çekilirler.”

Harvard Üniversitesi eski rektörlerinden **Henry Rosowsky**, *Bir Dekanın Anıları* adlı eserinde şöyle diyor: “Her şeyi daha demokratik hale getirdiğimizde, her şey daha iyiye gidecektir fikriyle kendimizi aldatmamalıyız. Aksine bunun tam tersi doğru durumda.”

Şimdi de **Maurice Duverger**’in söylediklerine kulak verelim (*Le Monde*, 27 Mayıs 1961):

“Kemalizm, gelişmekte olan ülkeler için komünizmin alternatifini olarak görünmeye başlamıştır. Geri kalmış ya da gelişmekte olan ülkelerde liberal sistem doğru dürüst işleyemez. Görünüşte demokrasi olsa da derebeyleri ya da geleneksel gler gerçek iktidarı ellerinde tutarlar. Siyasal demokrasi ancak ekonomik alanda belirli bir gelişme düzeyinden sonra ciddi anlamda işlemeye başlar. Geri kalmış lkeler, Batı’nın gelişmiş ülkeleri gibi liberalizmin ya da kapitalizmin yollarından giderek aynı düzeye gelemeyiz.”

Hitler de şöyle demişti:

“Ekseriyet hiçbir zaman bir şahsın yerine kaim olamaz. Ekseriyet, ahmakları olduğu kadar alçakları da temsil eder. Saman dolu yüz kafa nasıl ki hiçbir zaman bir akıllı şahısa eşit olmazsa, yüz korkak adamdan hiçbir vakit kahramanca bir karar beklenemez. Devlet bir gaye değil, bir vasıttadır.” (*Kavgam*, s.45, 49).

Atatürk, halkımızı şöyle uyarmıştı:

“Meclislerle yönetilen ülkelerde, en öldürücü taraf, bazı milletvekillerinin yabancılar ad ve hesabına çalınmış ve satın alınmış olmalarıdır. Millet Meclisi’ne kadar girmek yolunu bulabilen vatansızlara rastlamak uzak bir olasılık (ihtimal) değildir.” (**Ahmet Köklügiller**, *Atatürk’ün ülkeleri ve Düşünceleri*, s. 141)

Mark Twain diyor ki: “Halkın oylarıyla seçilmiş bazı kişileri gördükçe, sürüngenlere saygım artıyor. Bu arada, it-köpek sevgisi de başladı bende.”

19 Mayıs 2007 günü, Samsun’da, halkımızın dikkatini şu hususlara çekmeye çalışmıştım:

Dşmanlarıyla mücadele etmeyi beceremeyen bir demokrasi ayakta duramaz. Cin çağırmayı, savunma mekanizmalarımızı felç etmeyi demokratlık sayıyorlar. Göreceksiniz çağırdıkları cinlerin nnden önce kendileri kaçacak. Kamu düzeni-

mizi sağlayamazsak akan kanı durduramayız. Ekonomimizi felç ederiz. Demokrasimizi koruyamayız.

Eskiden komünistler kendilerini ‘demokrat’ olarak nitelendirirlerdi. Şimdi cephe genişledi. Akın Birdal da demokrat, Abdullah Öcalan da demokrat, Şevki Yılmaz da demokrat, ikinci cumhuriyetçiler de demokrat, yabancı devletlerin içimizdeki tüm işbirlikçileri de demokrat ve müthiş bir dayanışma içindeler. O güzelim ‘demokrat’ sözcüğü, Atatürk ve Cumhuriyet düşmanlığının kamufleji haline getirildi. Ama bunu gerçek Atatürkçülere yutturamazlar. Tanıdığım en demokrat kişi olan rahmetli Ahmet Taner Kışlalı’yı bile ‘Ben demokrat değilim’ demek zorunda bıraktılar.

Ülkemizde de, gelişmesini tamamlayamamış diğer ülkelerde de, gerçekten çağdaş ve demokrat insanlar Atatürkçülerdir. Çağdaş sömürgecilerin yeni oyunlarını ancak onlar bertaraf edebilirler.

ULUS DEVLETİMİZİ PARÇALAMA PROJESİ

1991 yılının Haziran ayında, Almanya'nın Baden Baden bölgesindeki "Kara Ormanlar"da bir avuç etkili ve zengin insan bir araya gelerek önümüzdeki yüzyılın, hatta belki de daha ötesinin büyük stratejisini belirlemeye çalıştı. Aralarında devlet başkanlarından, önemli hanedanlıkların mensuplarına varıncaya kadar çok önemli simaları barındıran ve kendilerini "Bilderbergci" olarak adlandıran bu kişilerin hepsi özel davetiye ile toplantıya çağırılmıştı. Halkın bu toplantının ayrıntılarından hiçbir zaman haberi olmadı.

Trilateral Komisyon'un da kurucusu **David Rockefeller**, Baden Baden'deki toplantının açılış konuşmasını yaptı. **Rockefeller** konuşmasına şöyle başlamıştı: "Washington Post, The New York Times gazetelerinin ve Times dergisinin yöneticilerine, toplantı-mıza katıldıkları ve aynı zamanda 40 yıldır, gizlilik kurallarına riayet ettikleri için minnettarız... Eğer geçen zaman dilimi içerisinde kamuoyunun dikkatine maruz kalsaydık, dünya için tasarladığımız planları gerçekleştirmemiz mümkün olmayacaktı." (**Texe Marrs**, *Uluslararası Güç Odakları*, s.103)

Söz konusu planı, bir başka konuşmasında **David Rockefeller** şöyle açıklıyordu: "Dünyada bin devlet oluşturduğumuzda dünya daha mükemmel ve daha istikrarlı olacaktır. Halkların kendilerini yönetme hakları, artık dünya bankerleri ve entelektüelleri olan elitin otoritesi altına girecektir. Yüzyılımızda izleyeceğimiz strateji budur."

ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi **Robert Strawsz Hupe** da şöyle haykırıyordu: "Amerika'nın misyonu milli devletleri gömmek, halklarını daha küçük birimlere bölerek yaşatmaktır. Gelecek Amerika'nındır. Yeni Dünya Düzeni, Amerikan İmparator-

luğuna tüm insanlığın rakip olmadığı evrensel düzenin adıdır.”
(**Erol Bilbilik**, *CFR Dış İlişkiler Konseyi*, Umay Yayınları)

Kenan Evren, 28 Şubat 2007 tarihinde *Sabah* gazetesinde yayımlanan demecinde, “Türkiye ileride eyalet sistemine geçebilir. Bundan korkmamak gerekir” deyince, Paşamızın tartışmaya açık yeni bir düşünce ortaya attığı sanıldı.

Halbuki, önceki yıllarda ulus devletimizi çökertmek için, askerlerimiz eliyle hayata geçirilmeye çalışılan bir ABD planı söz konusuydu.

12 Eylül 1980’de yönetime el koyanlar, ABD yönetiminin “Bizim çocuklar başardı (our boys did it)” dediği subaylardı.

Genelkurmay Başkanlığınca, Askeri Tarih ve Stratejik Etüdler Başkanlığına, PKK eylemleri henüz başlamamışken hazırlattırılan 10 Mart 1981 tarihli raporda şöyle deniyor:

“...Türkiye’imiz bugün tek merkezden idare edilebilme imkânını yitirme sınırına gelmiştir.... Her il merkezi, teşrii (yasa-ma), icrai (yürütme) ve kazai (yargı) yetkileriyle teçhiz edile-rek... 67 il merkezimizde... Millet Meclisleri kurulmalıdır... 1919-1938 yılları arasında, Ankara’daki tek lider Gazi Mustafa Kemal Atatürk, bütün Türkiye’ye yetiyordu. Ancak köp-rülerin altından çok sular geçti... Bugün tek değil, her vıla-yette bir Atatürk’e; 67 adet 23 Nisan 1920 Meclisine ihtiyaç vardır.” (**Cengiz Özakıncı**, *Türkiye’nin Siyasi İntiharı Yeni Osmanlı Tuzağı*, 2.Basım, s. 199)

Bu öneriler, **Abdullah Öcalan**’ın söyledikleri ile tamamen örtüşmektedir:

“Türkiye’de cumhuriyet bir reformdan geçmeli. Türkiye’nin reforma ihtiyacı var. 81 il olması anlamsız. Türkiye için 25 bölge düşünüyorum. Kürt nüfusunun yoğun olduğu 7 Kürt eyaleti, Türk nüfusunun yoğun olduğu 18 Türk eyaleti olmalı. Bunların yerel parlamentoları da olur.” (**Sinan Aygün**, 3 Mart 2007, *Sabah* gazetesi Ankara Eki)

1983 seçimlerinden kısa bir süre önce, **Kenan Evren** Türkiye'yi 8 bölgeye ayıran 4 Ekim 1983 tarihli kararnameyi Milli Güvenlik Konseyi'ne çıkarttırıyor ve uygulamayı yeni hükümet bırakıyor.

Yeni hükümetin Başbakanı **Turgut Özal**, Bakanlar Kurulu'nda, "Biz Türkiye'yi bölgelere ayırır ve bu kararnameyi uygularsak, bize, siviller Türkiye'yi bölüyor damgasının vururlar" diyerek, 11 Temmuz 1984'te anılan kararnameyi TBMM İçişleri Komisyonu'nda reddedilmesini sağlamıştır.

Bir süre sonra **Turgut Özal**'ın, 2 Şubat 1991 tarihinde "ABD ile İngiltere'nin Iraklı Kürt Liderler ile yaptıkları 'Kürt-Türk-Arap Federasyonu Planı'nı desteklediğini yakın çevresine açıkladığını", 2 Mart 1991 tarihinde "Kürt Planında aşama aşama 'federatif bir devlet yapısından yana olduğunu' yakın çevresine söylediğini", 26 Mart 1991 tarihinde **Talabani Turgut Özal**'ın kendisine "Kürtlere özerklik vereceğini" söylediğini *Der Spiegel*'e açıkladığını, 14 Ekim 1991 tarihinde "Federasyon dahil her şeyi açık açık konuşmalıyız" dediğini *Milliyet* gazetesi belgelemiştir.

Belli başlı siyasal İslamcılarının görüşleri de farklı değildir. Birkaç örnek vermek gerekir ise:

Cemalettin Kaplan "Atatürk laikliğinden doğan bölünmez, tekçi Türkiye'ye karşıyız. Bunun yerine Anadolu Federe İslam Devleti'ni kurduk" diyerek halifelliğini açıklamıştır.

Refah Partisi İstanbul İl Başkanı iken, **Recep Tayyip Erdoğan**'a bu konuda sorulan sorulara verdiği cevaplar unutulmamalı ve unutturulmamalıdır:

Soru: "Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler?"

Erdoğan: "Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şeyler yapılabilir..."

Soru: "Bağımsızlık isterlerse. Tamamen ayrılmak isterlerse..."

Erdoğan: "Bu toprak üzerinde böyle bir bağımsız yapıyı kurma kudreti varsa... kurar." (**Hikmet Çetinkaya**, *Cumhuriyet* gazetesi, 8 Mayıs 1998)

Recep Tayyip Erdoğan bunlarla da yetinmemiş:

“Yetmiş yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur” diyebilmiştir. (**Metin Sever, Cem Dizdar, II. Cumhuriyet Tartışmaları**)

Bu ve benzeri düşünceleri vurgulayarak, **Recep Tayyip Erdoğan** için, düzenlediğim 4 Eylül 1998 tarihli tebliğnamede, “çok etkili dış güçlere, sizin aradığınız adam benim imajı vermeye çalışmaktadır” demiştim.

Eyaletler, Osmanlı İmparatorluğu’nun en büyük yönetim birimi idi. Ancak, eyaletler asi paşa ve derebeylerinin, “Ayan” denilen nüfuz ve servet sahiplerinin, bölücülük yanlılarının cirit attığı yerler haline geldiğinden, 1864’te eyaletler vilayetlere dönüştürülmüştür.

Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti’ni, Osmanlı İmparatorluğu’nun felaketle sonuçlanan 1864’ten önceki haline sokulmasını çözüm yolu olarak önerebiliyor.

Büyük *Larousse* Ansiklopedisi, eyaleti “Bir ülkede merkezi yönetime bağlı, çoğunlukla bir valice yönetilen, bir tür bağımsızlığı olan büyük il”; **Esat Şener** ise, *Hukuk Sözlüğü* adlı eserinde “Eyalet, federe devlet anlamında da kullanılmaktadır. Adı ne olursa olsun, bir ülkenin büyüdükçe bir yöresine verilen idari muhtariyettir” şeklinde tarif etmektedirler.

Anayasamızın değişmez ilkeleri ihlal edilmeden; başka deyişle “Anayasayı ihlal” suçu işlenmeden T.C. bir federasyon veya konfederasyon haline dönüştürülebilir mi?

Bu konudaki belli başlı görüşlere değinmek istiyorum:

“Devletin ülkesi ile bütünlüğü, hakimiyetin ülkede tümü ile Türk milletine ait bulunmasını ifade eder. Ülkenin belirli kısımlarında devlet hâkimiyetinin sınırlandırılmasını, daraltılmasını ifade eden her türlü çabalar, kanaatimizce ‘Devletin ülkesi ile bütünlüğü ve bölünmezliği ilkesini’ ihlal eder.

Mesela, Türkiye’nin belirli kısımlarında yaşayan grupların, cemaatlerin kendilerine mahsus bir federe devlet statüsüne sahip olmasını öğütleyen çabalar, faaliyetler, bu nevi fikirle-

rin propagandasının yapılması, anayasamızla muayyen devlet şekline göre, ülke üzerinde hakimiyetinin sınırlandırılması ifade edeceğinden, ilkeye aykırıdır.” (Ord.Prof.Dr. Sulhi Dönmezer, *Devletin Ülkesi ve Milletiyle Bölünmezliği İlkesi*, İÜHFM, 50. Yıl Armağanı)

“Türkiye devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür’ sözü, her şeyden önce bölücülük hareketlerine karşı bir tepki olarak anayasanın kimi maddelerine serpiştirilmiştir. Bölünmezlik ilkesinin ortaya koyduğu sonuçlar: Vatan toprağının devredilmezliği, federalizmin olanaksızlığıdır.” (Prof.Dr. Mümtaz Soysal, *100 Soruda Anayasanın Anlamı*, s.180)

“Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmezliği’ ilkesi, anayasanın değişmez ve değiştirilmesi teklif edilemez hükümleri arasında yer almıştır. Bu durumda, tekil devlet ilkesini dışlayacak ya da federal vb. örgütlenmeleri mümkün kılacak bir anayasa değişikliği de mümkün değildir. Demek oluyor ki, bu ilke yalnız yasama iktidarını değil, tali kurucu iktidarı (Anayasa değiştirme iktidarını) da bağlar.

Siyasi partiler Yasası’nın 80.maddesi, partilerin bu ilkeyi değiştirmeye çalışamayacaklarını bildirir. Bu kural açıkça, bir siyasi partinin federal sistemin kurulmasını amaçlayamayacağına kanıttır.

Anayasa Mahkememizin hem 1961 hem de 1982 Anayasası dönemlerinde verdiği birden çok karara göre de: ‘Anayasa, bölgeler için özerklik ve özyönetim adı altında ayrılık getiren yöntemlere ve biçimlere kapalıdır. (Prof.Dr. Zafer Gören, *TBMM Önceki Başkan Ömer İzgi, T.C. Anayasasının Yorumu*, Cilt I).

Bu yazımı rahmetli **Osman Bölükbaşı**’nın söyledikleri ile bitirmek istiyorum:

“Vatan, babanızdan kalma tarla değildir. Onun üzerinde, iza-i şüyü (paydaşlığın giderilmesi) davası açamazsınız.”

SINIRLAR BÖYLE ÇİZİLİYOR

Önce İhsan Doğramacı'nın söylediklerine kulak verelim:

“Körfez Savaşı'nın ardından 36. paralelin kuzeyi Saddam'ın elinden alındı. O günden bu yana, Kuzey Irak planlı bir şekilde Kürtleştiriliyor. Harita üzerinde 36. paralel bir hat olarak değil, zikzaklı şekilde çizildi. Kuzeydeki Türkmen nüfusun önemli bir kısmı güneyde, güneydeki Kürt nüfus kuzeyde gösteriliyor... Meselâ kuzeyde kalan, halis Türkmen Tilafer şehri, 36'nın güneyinde gibi gösteriliyor. Buna karşılık aslında güneyde olan Kürt kenti Süleymaniye haritada kuzeye yerleştirildi. Böylece kâğıt üzerinde, Kuzeyde Kürt nüfus ağırlığı oluşturuldu. Bu 'gizli' harita oyunu, kuzeyde bağımsız bir Kürt devleti planının altyapısı niteliğindedir.” (Murat Çelik, *Star* gazetesi, 14 Şubat 2003)

Emekli Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı, Fikret Bila'ya yaptığı açıklamada Türk-Irak sınırının, ileride Türkiye'yi rahatsız etmek üzere İngiltere tarafından özellikle çizildiğini belirtti ve şöyle dedi.

“Irak'la hududumuz dağların zirvesinden geçiyor. Bu, İngiltere'nin yaptığı bir iş. Bir yerde İngiliz parmağı varsa dikkat edeceksiniz.

Bence adamlar, ileriye düşünerek, ileride sorun çıksın diye sınırı dağların zirvesinden, kontrolü çok zor bir coğrafyadan geçirmişler. Bu hudut düzeltilmeli. (...)

Sadece Irak hududu değil, Suriye hududumuz da yine ilerisi düşünülmüş çizilmiş. Suriye hududu öyle bir çizilmiş ki, bizim topraklarımıza doğru bir girinti yapıyor. Ve bu girinti-

de Suriye petrol çıkarıyor. Sınırın bizim tarafında ise petrol yok. Petrol alanı hesaplanarak çizilmiş hudut. Bunu bilinçli yapmışlar.” (**Arslan Bulut**, “Türk-Amerikan Sınır Düzeltmesi”, *Yeniçağ* gazetesi, 6 Kasım 2007)

Güneri Cıvaoğlu, Körfez Savaşı sırasında Amerikalı bir yarbayla yaptığı söyleşiyi yayınlamıştı (*Milliyet* gazetesi, 9 Ekim 1992):

“Amerikalı yarbay ile dev Ortadoğu haritasının önündeyiz. Sağ elinin avuç içini Musul-Kerkük vilayeti olan alanda gezdiriyor. Ve sakın bir sesle kelimeleri tane tane seçerek anlatıyor: ‘İşte Kürt devleti burada kurulur. Savaş bitecek, Saddam çökmüş olacak. Yörede devlet kalmayacak. Devlet otoritesinden yoksun boşluk doğacak. Kürtler bir devlet kurarak buradaki boşluğu dolduracaklar. Türkiye’den toprak isterler.’

Ona anımsatıyorum: ‘Türkiye bunu kabul etmeyeceğini açıklamış bulunuyor.’ Amerikalı Yarbay, ‘O zaman çarpışacaksınız’ diyor.

Soruyorum: ‘Türkiye’nin düzenli orduları, silahları, topları, füzeleri var. Böyle büyük bir güce nasıl karşı koyarlar?’

Amerikalı yarbayın verdiği yanıt düşündürücüdür: ‘Irak’ın kuzeyindeki Kürtlerin de yakında silahları olacak... Belki Türkiye’de sizinkilerden bile ileri silahları olacak!’”

Sormaktan bir türlü alamıyorum kendimi: Oval Ofis’te **Clinton**’la oynamayı kabul eden Monica mı daha gururlu; tam teslimiyetle ABD’den destek almaya çalışan politikacılarımız mı?

Bekir Coşkun da, sorumuza yeni bir soru ekliyor:

“Sonuç ne olursa olsun:

Koca Türkiye, Afrika ülkeleri gibi ABD’nin elinde oyuncak olmuşsa...

Türk parlamenterler daha dün PKK’nın karşısında hazırola geçmiş, üzerinde Apo’nun posterleri olan masada eşkiya ile anlaşma imzalıyorlarsa...

Başbakan; Beyaz Saray’a koşmuş, üç paralık eşkıyaya karşı kendini savunmak için ‘Başkan Bush’tan izin istiyorsa... ‘Gururun’ lafı mı olur?”

Haksız mı?

DOĞU SORUNU

Avrupa Birliği'ne girişimizin, ülkemiz için iyi sonuçlar doğuracağını savunanlar, emperyalist devletlerin Sevr'i yeniden gerçekleştirme amaçlarına, bilinçli veya bilinçsiz olarak hizmet eden kişilerdir.

Diyorlar ki: "Biz ikiyüz yıldır yüzümüzü batıya döndük. Atatürk'ün çağdaşlaşma hedefi ancak böyle gerçekleşecektir."

Aslında 1281 yılından beri emperyalist devletler yüzünü doğuya çevirmişlerdir ve emellerini Şark meselesi (Doğu Sorunu) ismiyle açıklamaktan çekinmemişlerdir.

İstanbul'da Romanya elçisi olarak da görev yapan **Trandafir G. Djuvara** isminde bir diplomat 1914 yılında *Cent pro-jets de partege de la Turquie* isimli bir kitap yazmış. Kitapta 1281-1913 yılları arasında Türkleri Avrupa'ya sokmamak ve Türkiye'yi parçalamak için hazırlanmış 100 proje anlatılıyor.

1914 yılında yazılan kitabın önsözünde deniliyor ki: "Doğu sorunu, Türklerin Avrupa'ya girmeleriyle başlamıştır. O zamandan bu yana Türkleri Avrupa'dan atmak, Türkiye'yi parçalamak için planlar yapılmıştır."

Bizi Asya'ya geri yollayacaklardı

İstanbul'un Türk egemenliğine girmesi Batılıların müdahalesi için iyi bir vesile oldu. Haçlı Seferleri kargaşasının yerini Türkiye'nin paylaşılması projeleri aldı. Bunları hazırlayanlar arasında ihtiraslı ve becerikli olanlar olduğu gibi, hayalci ve ütopyacı olanlar da vardı.

Çok sayıda papanın paylaşma projesi yanında ünlü devlet adamları I. Fransuva, I. Maksimilyen, XIV. Louis, Büyük Petro, II. Katerina, II. Josef, I. Napolyon, I. Aleksandr, I. Nikola da paylaşma projesi hazırladı.

Kitapta, “Türke karşı duyulan geleneksel nefretin ve daha sonra onları Asya’ya sürme konusundaki sayısız projenin kökenini, Hristiyanlar ile Müslümanlar arasında bulunan, ortadan kaldırılması olanaksız düşmanlıkta aramak gerektiği belirtiliyor.” (**Güngör Uras**, “Türkiye’nin Parçalanması Hakkında 100 Proje”, *Milliyet* gazetesi, 30 Ekim 2007)

Yaşayan en büyük tarihçimiz olarak kabul edilen **Prof.Dr. Halil İnalçık**, 4 Mart 2003 günü “Büyük Ödül”ünü alırken şunları söylüyor:

“Batı’nın şimdiki tavrı, 1850’den başlayan ‘Şark Meselesi’ alışkanlıklarının değişmediğini göstermektedir. Batı, bugün de Türkiye’yi kendi politikaları çizgisinde yürümeye zorlamak için etnik ayrılıkları kışkırtarak, tıpkı Osmanlı döneminde olduğu gibi, müdahaleci, vesayetçi baskı metodlarını, başka bir kamuflej altında devam ettirmek peşindedir. Batı, bütün bunları ‘İslahat Fermanı’ zamanındaki gibi, Türkiye’nin Batı hukuku ve insan hakları standartlarına uygun hale getirilmesi için yapmak gerekliliğine bizi inandırmak istiyor... Yanılmayalım, strateji bakımından dünyanın çok nazik bir yerini işgal eden Türkiye, dünya milletleri arasında yalnız bir ülkedir. Tarihten gelen dinmez bir husumetin daima hedefi olmuştur, olmaktadır... Bu, tarihin bize bıraktığı alınyazısıdır. Mustafa Kemal, Osmanlı’yı tarihe gömmüş, tam bir inançla Batı’ya dönmüş, fakat yine de o tarihi kin ve düşmanlığı yenememiştir. Bugün sözde Ermeni davası, Batı parlamentolarında ayakta alkışlarla benimseniyorsa, bu sadece bize tarihi husumet psikozunun asla ölmediğini gösteriyor... Bugün Türkiye’de değer hükümleri, yaşam tarzı, yayınları ve okurları taban tabana zıt iki ayrı uzlaşmaz grup var. Bu uzlaşmaz ikilik, radikal yıkıcı hareketlere cesaret vermektedir

ve etnik bölücülüğe bulaşarak memleketin geleceğini tehdit etmektedir.” (**Gündüz Aktan**, “İki Konuşma”, *Radikal* gazetesi, 1 Ekim 2003)

Ülkemizin, içine düşürüldüğü çıkmazdan kurtuluşu, “Avrupa Birliği’nin canı cehenneme” diyenlerin çoğalması ile doğru orantılıdır.

ATATÜRK'ÜN DIŞ POLİTİKASI

Atatürk de bir diplomattı.

Onun dış politikası, yabancı devlet büyükelçilerine veya ülkemizi ziyaret eden yabancı devlet adamlarına söyledikleri esas alınarak anlaşılamaz.

Atatürk'ün dış politikasını anlayabilmek için yaptıklarına ve özellikle görevlilerimize verdiği talimatlara bakmak gerekir.

Atatürk, Kâtib-i Umumisi (Genel Sekreteri) **Hasan Rıza Soyak**'a şunları not ettirmişti (*Atatürk'ten Hatıralar*, s.520-522):

“İmparatorluğun enkazı üzerinde kurulmuş bulunan bağımsız devletlerin kaderleri her zaman aynıdır.

...Coğrafi, siyasi, iktisadi amillerle beraber, mevcudiyetlerini her türlü saldırıya karşı koruma ihtiyacı kendilerini ittifak (anlaşma, uyuşma), hatta ittihat (birleşme, birlik oluşturma) içinde yaşamalarını amirdir (gerektirmektedir).

...Binaenaleyh (bundan dolayı) bu milletler, düşürüldükleri gaflet (aymazlık, ihtiyatsızlık) çukurundan bir an evvel kurtulmaya çalışmalı; aralarında mevcut olup, emperyalist devletler tarafından mütemadiyen (sürekli olarak) körüklenmekte olan arazi kavgaları ile diğer anlaşmazlıkları kaldırmalı; eşit şartlarda az zamanda konfederasyonlara gidecek olan, kuvvetli bir ‘birlikler manzumesi’ kurulmalıdır.”

Atatürk'ün adeta değişmez Dışişleri Bakanı **Tevfik Rüş-tü Aras**, yılların tecrübesi ile şu değerlendirmeyi yapmıştır (*Atatürk'ün Dış Politikası*, s.202):

Gazi'nin Avrasya Konfederasyonu Tasarısı

“Atatürk, yalnız İngiltere değil, hiçbir büyük devletle ittifak taraflısı olmamıştır. Böyle ittifakların sakıncalarının, faydalarından daha çok olduğu kanaati, her ikimizde de vardır... 1939 yılında, yani Atatürk'ten sonra yapılan Türk-İngiliz ittifakının sebep ve manasını anlayamadığımı tekrarlayacağım... Gazi düpedüz ‘Doğu Akdeniz Commonwealth’i, ya da ‘Avrasya Konfederasyonu’ tasarlamış ve bunu ‘özgür’ ve ‘tam bağımsız’ ülkelerin oluşturacağı, antiempyralist bir ‘mazlumlar manzumesi’ olarak düşünüyor...”

Atatürk, Balkan ve Sadabat Paktlarını bu görüşlerini hayata geçirmek için kurmuştur.

Sonradan Dışişleri Bakanımız da olan **Numan Menemenci-oğlu, Faik Zeki Aktur**’la birlikte, ilk defa büyükelçi olarak talimat almaya gittiklerinde, **Atatürk** onlara şunları söyler:

“Bakınız, sizler ilk defa Türkiye devletini dışarıda temsil edeceksiniz. Devletimizi oluşturan temel ilkelerin en önemlilerinden birisi yurttan sulh, cihanda sulh ilkesidir. Bu politika ne anlam taşır, ve hangi temel düşüncelerden kaynaklanmıştır? Bunu kısaca ve özetle sizlere anlatmak isterim’ dedi ve devam etti:

– Osmanlı İmparatorluğu süreci ve Birinci Dünya Savaşı sonrasında Arapların Türklere karşı düşmanlıklarını ve hıyanetlerini göz önünde bulundurarak Araplarla olan ilişkimizde ‘Arap’a bulaşma’ sözcüğü maksadımızı ifade etmeye yeterlidir.

– Büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile Bolşevik İhtilali sonrası kurulan dostluğumuzu ve ikili ilişkilerimizi, onları tahrik etmeyecek ölçüler içerisinde devam ettirmeli ve sürekli kılmalıyız.

– Emperyalist devletlerle olan siyasetimizi (İngiltere, Fransa, Amerika ve Avrupa Devletleri) çok dikkatli tespit etmeli ve ilişkilerimizi mesafeli yürütmeye özen göstermeliyiz ve bu politikalarımızı üçüncü dünya devletlerine belirgin

şekilde hissettirmeliyiz.” (Dündar Soyer, “AB Tartışmaları ve Atatürk’ten Bir Anı”, *Cumhuriyet* gazetesi, 16 Haziran 2002)

Ölümünden sonra, **Atatürk**’ün çizdiği hedefler doğrultusunda hareket eden tek bir devlet adamımız olmamıştır. Sonuç ortada...

-

İSLAM DÜNYASINI ÇÖKERTENLER

Hürriyet gazetesinde “İşin Sırrı Petrolde” başlığı ile şu hususlara değiniliyor (17 Aralık 2007):

“Varili 100 doları bulan petrol sayesinde kasaları dolup taşan petrol zengini ülkelerde biriken trilyonlarca dolar Batı’nın iştahını kabartıyor. Öyle ki bir zamanlar terörist dedikleri Kaddafi, Paris’in göbeğine çadır kuruyor, İspanya’da kurban kesilerek karşılanıyor. Suudi Kralı Abdullah’ı ağırlayan İngiltere İslami bando çıkarıyor, Kraliçe Elizabeth hiç adeti olmadıği halde kralı saray kapılarında karşılıyor. İnsan hakları eleştirileri kulak ardı ediliyor.”

Bizdeki siyâsal İslamcılar, emperyalist devletlerin güdümüne girip, Osmanlı Devleti’ni arkadan hançerleyen Hicaz Kralı **Hüseyin** ve oğlu **Emir Faysal**’a benzetmişimdir hep...

Suudi Kralı **Abdullah**, **Kaddafi**, **Barzani** ve **Talabani**’nin, İslam Dünyasına ve Türkiye Cumhuriyeti’ne zarar vermede hiçbir farkları yok bence...

Emperyalist devletler, İslam Dünyasında, sadece hainleri ve kullanabilecekleri kişileri desteklemişlerdir. Onlardan nefret et-seler bile...

Bakın zamanın Cidde’deki İngiliz Konsolosu **Bullard**, Kral **Hüseyin** hakkında neler yazmış: “Kalleş, yalancı, sahtekâr, kuş-kucu, inatçı, mağrur, kendini beğenmiş, cahil, para canlısı ve gaddar bir Arap şeyhinin, birdenbire hiçbir şey anlamadığı sorunları çözme durumuna getirildiğini ve onu gemleyecek güçte tek bir insanın bulunmadığını hayal edin; işte size Kral Hüseyin portresi!”

Sir **Winston Churchill**'in "Devrimizin en büyük adamlarından birisi... Bizi, petrole ve Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasına eriştiren odur" dediği, **Kral Hüseyn** ve oğullarını kendi ağına düşüren İngiliz casusu **Lawrens**, Araplar üzerindeki İngiliz politikasının nedenlerini şöyle açıklamıştır:

"Türkler olmasaydı Araplar ve diğerk Müslüman milletler, Yahudiler gibi devletsiz kalırlardı. Bu da, dünya için daha mes'ud neticeler verirdi. Meselâ Araplara ve diğerk Müslüman milletlere istiklâl vermekten hiç çekinmemelidir. Çünkü nasıl olsa bu istiklâllerini muhafaza edemezler. Onlar daima tâbi olarak yaşamaya mahkûmdurlar. Fakat Türkler, münhasıran kendileri için değil, bütün Müslümanlık için cihangirlik ve Avrupa'nın karşısına çıkabilmenin, Hıristiyan medeniyetini tehdit etmenin ve Bizans'ı tasfiye suretiyle yıkmanın mümkün olduğunu ispat ettiler. Şimdi devir değişmiştir ve buna mukabele etme günü gelmiştir. Şimdi Arapları düşününüz: Araplar, Türk hâkimiyeti altında kendi şahsiyetlerini kaybetmişlerdir. Çünkü Türklerde öyle bir istigna, öyle bir müsamaha vardır ki, diğerk milletleri ister istemez tesiri altına alıyor, ona mahkûm ve tâbi olma hissi veriyor. Bunu da, mukavemet edilmez bir kuvvetin sahibi olduğu yolunda telkin ettiği kanaatle temin ediyor. Şimdi bu hissin bâtil ve hayâl olduğu anlatılabilir, ispat edilebilirse, dünyanın haritası değişir."

Ancak, Ortadoğu'da uygulanan İngiliz politikaları **Lawrens**'i bile isyan ettirmiştir.

Lawrens, Büyük Britanya Kralı **Beşinci Jorj**'un verdiği "Dizbağı Nişanı"nı şu gerekçe ile reddetmiştir:

"Haşmetmeâb!.. Ben sizin hükümetinizin verdiği söze istinat ederek, dünyanın bize inanmış uzak köşelerinde yaşayan insanlara teminat verdim, onları istediğınız yola sevk ettim. Fakat şimdi sizin hükümetiniz bu sözlerini inkâr ediyor. Oralarda, bir yalancı olarak anılmaya mahkûm edilmiş bir emektarınızın göğsüne, haşmetlû Büyük Britanya'nın bu en

büyük nişanını, asalet ve sözün kaynağı ellerinizle takarak sizi zor vaziyette bırakmaktan nefsimi men ediyorum...”

Bu konulardaki ayrıntılı bilgileri, **Ömer Sağlam**’ın *Çöldeki Osmanlı ve Kavm-i Necip! (Türk-Arap İlişkilerinin İçyüzü)* adlı eserde bulabilirsiniz (İsteme Adresi: **Ömer Sağlam**, Dr. Mediha Eldem Sok. No: 89, Kocatepe/Ankara).

Bana sorarsanız: Dünyanın en iğrenç insanları, bizdeki gibi emperyalist devletlerin güdümüne girdikleri için ‘ılımlı İslamcı’ olarak nitelendirilen politikacılarıdır.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN VE SİYONİZM

Günlerden 30 Ocak 1991. Körfez Savaşı sürerken, Refah Partisi İstanbul İl Başkanlığı binasında **Recep Tayyip Erdoğan** şöyle haykırıyor:

“Körfez Savaşı, ABD’nin emperyalizmi ve siyonizmi dünyaya hâkim kılmak için yaptığı bir savaştır. ABD, Rusya sorununu çözdükten sonra, bütün dünyayı kendi emrinde tek bir devlet yapma kararı aldı. Böylece siyonizmin egemenlik planı yürürlüğe konuldu.”

Bu konuşmadan on bir ay on dokuz gün sonra, 19 Aralık 1991 günü, **Abdullah Gül**, Meclis kürsüsünde şunları söylüyordu:

“Körfez Savaşı’nın Amerika’nın önderliğinde ve egemenliğinde, dünyada yeni bir düzen kurmak için nasıl tezgâhlandığını dünya gördü. Ortadoğu’nun Müslüman halkı, bir yandan ülkesindeki zalim yönetimler tarafından inletilirken, diğer yandan da o zalim kuklaların kuklacısı emperyalist güçler tarafından katledilmektedirler.”

Recep Tayyip Erdoğan, önceki söylemleri bilinmesine rağmen, Başbakan sıfatı ile ABD’ye Ocak 2004’te gerçekleştirdiği ziyarette “Cesaret Ödülü” aldı.

Taha Kivanç (Fehmi Kuru), 5 Şubat 2004 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde yazdığı “JINSA ve AJC Üzerine” başlıklı makalesinde, bu ödülü ve veren kuruluşu şöyle değerlendiriyor:

“Tayyip Erdoğan’a ‘Cesaret Ödülü’ veren kuruluşun adı ‘American Jewish Congress (AJC)’... World Jewish Congress,

Theodore Herzl tarafından 19. yüzyıl sonunda kurulmuştu ve birkaç yıl önce 100. yıldönümü kutlandı. Dünya Musevilerini bir ‘ulusal yurda’ kavuşturma amacı ile kurulmuş ve İsrail ile amacını gerçekleştirmiş örgütün bir türevi Amerika’daki... Daha önce AJC tarafından 10 kadar kişi ödüle layık görülmüş; bunlar arasında İsrailli veya Musevi olmayan tek kişi Recep Tayyip Erdoğan. Listede İsrail’in önemli bütün başbakanları yer alıyor. Türkiye başbakanına böyle bir ödülün verilmesi bayağı anlamlı...”

Bu anlamlı ödül, beni son derecede ürküttü.

Arslan Bulut (*Yeniçağ* gazetesi, 3 Şubat 2004), böyle bir ödülün nasıl hak edilebileceğini “Bakara Suresi”nden bir ayet yazarak özetliyor:

“Sen onların dinine uymadıkça ne Yahudiler, ne de Hıristiyanlar senden hoşnut olurlar.”

Olan bitenin ipuçlarını, **Recep Tayyip Erdoğan** ve arkadaşlarını çok yakından tanıyan kişilerin söyledikleri ve yazdıklarında bulabiliriz. **Şevket Kazan**, bu konuda şunları söylüyor (*Aydınlık* dergisi, 18 Ağustos 2002):

“Ben AKP’de üst düzey kadroda bulunan arkadaşların Amerika ile, Amerika’daki belli odaklarla irtibat (bağlantı) içinde olduğunu biliyorum. Herkes biliyor. Oranın tasvibi (onayı) ile hareket ettikleri, oranın hoşuna gitmeyecek birtakım davranışlardan çekindikleri açıkça gözüküyor... Bütün amaçları, oradan aldıkları desteği sürdürebilmek. Bunların kafalarında, ‘oradaki destek ile irtibat kurulmadıkça iktidar olunamaz’ diye bir fikir var... En büyük hatalarımızdan biri, dış politika konularını Abdullah Gül’e emanet etmemizdir... 1991 yılından 1998 yılına kadar partimizin dış ilişkiler genel başkan yardımcılığını yürütmüş olan bir arkadaştı.”

Serdar Arseven, “Cesaret Ödülü” başlıklı makalesinde (*Tercüman* gazetesi, 27 Ocak 2004), **Recep Tayyip Erdoğan**’ın, ancak

İsrail başbakanlarının alabildikleri bir ödülü almasına neden olan ve siyonistleri böylesine memnun eden politikalarını şu gerekçeler ile mazur (bahaneleri olan) göstermeye çalışıyor:

“Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’a en yakın kurmaylardan ‘Egemen Bağış’ın Yahudi lobisi ile ilişkileri koordine etmek üzere görevlendirildiğini sohbetlerinin ana malzemesi haline getiren iktidar vekilleri var... AKP’nin ve Yahudi lobisinin önde gelen isimlerinin temasını da uzun yıllar önce sağlamış... Kim ne derse desin, bir gerçek var ortada: İsrail’e rağmen iktidarda kalmak mümkün olmuyor!..”

Ben, yine de bu ipuçları ile yetinmeyin, Başbakanlık Müsteşarı **Ömer Dinçer** ile **Samir Amin**’in yazdıkları üzerinde yeniden düşünün diyorum.

Ömer Dinçer, “21. Yüzyıla Gिरerken Dünya ve Türkiye Gündeminde İslam” başlıklı makalesinde şu hususu da vurgulamıştı:

“...Globalleşen dünyada birtakım bölgesel işbirlikleri yapılırken bir taraftan da ulus devletlerin gücü zayıflamaktadır. Globalleşme (küreselleşme) ne kadar artar ise, İslamlaşma da o kadar artacaktır.”

Sermaye’nin Yıkıcı Boyutlarına Karşı Koyacak Alternatif Nedir? başlıklı çok önemli bir kitabın da yazarı olan **Samir Amin** şunları söylemişti (**Deniz Som**, *Cumhuriyet* gazetesi, 23 Ocak 2004):

“Sadece Batı tarafından sevilen ılımlı İslamcılar, yeni bir komprador (yabancı ortaklar hesabına çalışan yerli aracı) iktidarın önünü açarak, devleti destabilize etmeye (güçten düşürmeye) hizmet etmektedir... Yeni liberal kapitalizmin ve siyasal İslamın söylemleri çelişkili değil, tamamlayıcıdır. **Yani siyasal İslam emperyalizmin karşıtı değil, hizmetçisidir.**”

Bir alamete (şaşılacak kadar iri bir şey) bindiğimiz herkes farkında... Kıyamete gittiğimiz farkında mıyız acaba?..

ASKERLERİMİZİ ARKADAN VURMA HAZIRLIKLARI

Önce anayasamızın 38. maddesine, 7 Mayıs 2004 gün ve 5170 sayılı yasa ile “Uluslararası Ceza Divanı’na taraf olmanın gerektirdiği yükümlülükler hariç olmak üzere vatandaş, suç sebebiyle yabancı bir ülkeye verilemez” hükmünü koydurdular. CHP’liler de bu değişiklik lehine oy kullandı.

Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**, 8 Ekim 2004 tarihinde, Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi’nde yaptığı konuşmada;

“Gerçekleştirdiğimiz reformlar arasında Uluslararası Ceza Divanı’na ülkemizin taraf olmasını sağlayacak yasal değişiklikler de bulunmaktadır. Hazırlıklarını tamamlamış olarak bugün bu kürsüden Türkiye’nin yakın bir gelecekte Roma statüsünü onaylayarak Uluslararası Ceza Divanı’na taraf olacağını da ilan ediyorum” dedi.

Ve ardından, 9 Aralık 1948 tarihli Birleşmiş Milletler Jenosit (soykırım) Sözleşmesi metninden ayrılarak ve yeryüzündeki hiçbir ceza yasasında benzeri olmayan bir “Soykırım” tarifinin mevzuatımıza sokulması sağlanmıştır.

1 Haziran 2005 tarihinde yürürlüğe giren, 5237 sayılı Yeni Türk Ceza Kanunu’nda “Soykırım” şöyle tarif ediliyor:

“Madde 76– Bir planın icrası suretiyle, milli, etnik, ırki veya dini bir grubun tamamen veya kısmen yok edilmesi amacıyla, bu grupların üyelerine karşı aşağıdaki fiillerden birinin işlenmesi, soykırım suçunu oluşturur.

- a) Kasten öldürme,
- b) Kişilerin bedensel veya ruhsal bütünlüklerine ağır zarar verme,
- c) Grubun, tamamen veya kısmen yok edilmesi sonucunu doğuracak koşullarda yaşamaya zorlanması...”

AKP’li TBMM Adalet Komisyonu Başkanı, “AB ülkelerinden gelen isteklere uyularak bu maddenin yeni Türk Ceza Kanunu’na konulduğunu” itiraf etmiştir.

14 Ekim 2005 günü de, Avrupa Birliği’nin dönem başkanlığını yürüten İngiltere, Ankara nezdinde girişimde bulunarak Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın, 8 Ekim 2004 tarihli konuşmasını hatırlattı ve Türkiye’nin sözünü tutması gerektiğine işaret etti.

“Bağımsızlığımızın temel direği olan adalet dağıtımında bir yabancı parmağı bulundurmayacağız”, “En büyük düşman, düşmanların düşmanı, ne falan ne de filan milletler; bilakis bu, adeta her tarafı kaplanmış ve bir saltanat halinde bütün dünyaya hâkim olan ‘kapitalizm’ afeti ve onun çocuğu olan emperyalizmdir”, “Emperyalist devletlerle (Amerika, İngiltere ve Avrupa devletleri) olan siyasetimizi çok dikkatli tespit etmeli ve ilişkilerimizi mesafeli yürütmeye özen göstermeliyiz”, “Batı ile uyuşma Türkiye’nin kaçınılmaz olarak köleleştirilmesi anlamına gelecektir” diyen; 29 Ekim 1930 tarihinde, Amerikan Associated Press muhabiri Miss Ring’in yüzüne karşı “Türkiye ne Amerikanlaşacak, ne de Batılaşacaktır. Türkiye yalnızca özelleşecektir” diye haykıran; Batı ile entegrasyona girmekten kesinlikle kaçınan, bölge merkezli politikalar uygulayıp, bu amaçla Sadabat ve Balkan Paktlarını hayata geçiren büyük Atatürk’ün söyledikleri ve uygulamaları ortadayken; ABD ve AB ülkelerinin Türk ordusuna karşı hasmane tutumu ve Türkiye’yi bölme çabaları gözle görülür bir biçimde ortaya çıkmışken; ülkemizin tüm Kemalistleri “AB’ye giriş macerası Türkiye Cumhuriyeti’nin sonunu getirecektir” uyarısını hemen her gün yapmaya çalışırken, Ge-

nelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, 30 Ağustos Zaffer Bayramı dolayısıyla yayımladığı mesajda (2005);

“Bugünkü AB’ye üyelik hedefimiz, çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma vizyonunun bir aşamasıdır. AB üyeliğini, ulu önder Atatürk’ün bizlere vermiş olduğu ‘Türkiye’yi çağdaş uygarlığın ilerisine taşıma’ hedefi için önemli bir araç olarak görmekteyiz” diyebilmiştir.

AKP iktidarının ve TBMM’de grubu bulunan siyasi partilerin görüşleri de bu doğrultuda olduğundan, Uluslararası Ceza Mahkemesi Anlaşması’nın kolaylıkla onaylanacağı anlaşılmaktadır.

1998’de Roma Statüsü ile temelleri atılan bu mahkeme, 1 Temmuz 2002’de kuruldu. Görev alanına 4 suç türü giriyor: Savaş suçu, insanlık suçu, soykırım suçu ve saldırı suçu.

Mahkemenin özelliği devletleri değil, kişileri yargılaması. Örneğin bir savaş suçunda emri verenden uygulayanlara kadar zincirin tüm halkalarından hesap soruyor. O yüzden Uluslararası Ceza Mahkemesi savcısı “Dünyanın en güçlü kişisi” diye nitelendiriliyor. Benzetmede hiç de abartı yok; zira savcının karşısında hiçbir dokunulmazlık zırhının geçerliliği yok. (Erdal Şafak, *Sabah* gazetesi, 15 Ekim 2005)

Karşı karşıya gelebilecekleri durumları önceden gördükleri için ABD, Rusya, Çin ve İsrail, Uluslararası Ceza Mahkemesi’nin temeli olan 1998 Roma Anlaşması’na taraf olmayı reddetti ve hatta ABD Senatosu **Bush’a** “Uluslararası Ceza Mahkemesi’nde yargılanacak Amerikan vatandaşlarını kurtarmak için, Lahey’in ABD askerlerince işgali de dahil tüm olası seçeneklerin kullanılması yetkisi”ni veren bir karar aldı. (**Recep Tayyip Erdoğan**’ın danışmanlarından **Ömer Çelik**, *Star* gazetesi, 3 Temmuz 2002)

Öcalan hakkında verilen Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararı, ABD için bile bir uyarı niteliği taşımıştır.

18 Mayıs 2005 tarihli *Wall Street Journal*’da, **Öcalan** kararı şöyle yorumlanıyor:

“Öcalan kararı, ABD için de Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne taraf olunmaması konusunda bir uyarı niteliğini taşımaktadır... Bu karar siyasidir. Küstahlığı, kabalığı, ikiyüzlülüğü içinde utanç vericidir... AB üyeliğine giden yolda kimseyi kırmak istemeyen Türkiye’nin tavrına, AİHM’nin kararı bir ödündür(!)... Kararın gerekçeleri, Öcalan’ın yeniden yargılanmasını sağlamak için uydurulmuş nedenlerdir... Öcalan hakkında verilen karar, AİHM’nin sık sık fazla ileri gittiğinin yalnızca en sonuncu örneğidir...”

15 Ekim 2005 tarihli *Yeniçağ* gazetesinde haklı olarak şu uyarı yapılıyor:

“AKP Hükümeti, ABD’nin bile reddettiği bu mahkemeyi tanıyan karara imza atarsa, Uluslararası Ceza Mahkemesi Türkiye’den isim isim istediği Türk generallerini, yargılayarak cezalandıracak!”

İçine düşürülmek istediğimiz tuzak bellidir: ABD ve AB yetkileri, ülkemizi bölme amaçları doğrultusunda, PKK eylemlerinin daha da yaygınlaşması için desteklerini artıracaklar; gereğini yapan Türk Silahlı Kuvvetleri mensupları ise, Uluslararası Ceza Mahkemesi’nde sanık sandalyesine oturtulacak...

Komutanlarımızın, ülkemizi Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne taraf yapacak bu anlaşmanın onaylanmasına ciddiyetle ve demokratik haklarını kullanarak karşı çıkmamaları; AB uğruna, İç Hizmet Kanunu’nun kendilerine verdiği, iç ve dış düşmanlarımıza karşı “Cumhuriyetimizi koruma ve kollama” görevini askıya aldıkları kanaatini, tüm vatansever insanlarımızda uyandıracığı kanaatindeyim.

VAHHABİ'YE MADALYA VERENLER

Madalya ve Nişanlar Kanununa göre, Devlet Şeref Madal-yası "Bakanlar Kurulunun teklifi ve Cumhurbaşkanının tevcihi ile Türkiye Cumhuriyeti'nin bekası, ülkenin ve milletin bölün-mez bütünlüğü, toplumun huzuru, birlik ve beraberliği için, yurt içinde veya yurt dışında üstün feragat, fedakârlık, başarı, yararlık gösteren, Türk ve yabancı uyruklu kişilere verilir."

Halkının çoğunluğu Müslüman olan ülkemizdeki laik dü-zeni hiçbir zaman içine sindirememiş, **Atatürk**'e karşı sevgi ve saygısızlığını her vesile ile ortaya koyan, beş yıl önce Mekke'de Osmanlı mirası Ecyad Kalesi'ni yıktırıp yerine iğrenç görünümlü bir iş merkezi ve otel yaptıran "Vahabi geleneğinde kabir ziyareti yoktur" bahanesiyle Anıtkabir'e bile gitmeyi reddeden Suudi Ara-bistan Kralı **Abdullah**'a, hem de 10 Kasım günü ülkemize davet edilerek, Devlet Şeref Madalyası verilmiş; böylece **Atatürk**'ün ke-mikleri bir defa daha sızlatılmıştır.

Hitler'in zulmünden kaçarak ülkemize sığınan ve İstanbul Üniversitesinde öğretim üyeliği yapan, Yahudi asıllı büyük bilgin **Prof.Dr. Naumark**, öğrencilerine şunları söylemişti:

"Selçuklu ve bilhassa Osmanlı, İslamiyet uğruna her şeyini fe-da etti... Vahhabiliği kuranlar İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı, her yerde İslamiyeti sapık inançlara kana-lize etti."

Resmen kurulduğu 1921 yılından itibaren Vahhabilik, Suudi Arabistan Krallığı'nın resmi mezhebi olmuştur.

Vahhabilik anlayışı ortaya çıktığı ve yayıldığı 18. yüzyıldan itibaren Osmanlı İmparatorluğu içinde büyük sorunlara yol

açmıştır. Özellikle Hicaz ve çevresinde etkili olan Vahhabilik, zaten dağılma sürecinde olan Osmanlı'yı bu bölgede oldukça meşgul etmiştir. Tarihte "Vahhabi İsyanları" olarak geçen olaylar, hem dini hem de siyasi olarak Hicaz bölgesinde Osmanlı egemenliğine bir başkaldırı niteliği taşımaktadır. Vahhabi isyanları Osmanlı'nın dini bütünlüğünü bozmakla kalmamış, aynı zamanda siyasi bir kimliğe bürünen hareket bu yönü ile de Osmanlı'nın toprak bütünlüğünü bozarak imparatorluğun parçalanmasında katalizör rolü üstlenmiştir. Nitekim Vahhabi isyanları ve akabinde yaşanan gelişmeler Hicaz bölgesinde 1517'de başlayan Osmanlı egemenliğinin, 399 yıl sonra 1916 yılında resmen sona ermesine sebep olmuştur.

11 Eylül sonrası ABD başta olmak üzere tüm dünyayı kasıp kavuran El Kaide ve El Kaide'nin perde arkasındaki oyuncuları olduğu iddia edilen Taliban'ın Vahhabiliğe olan yakınlıkları şimşekleri birden Vahhabiliğin üzerine çekmişti. Taliban'ın Afganistan'da uyguladığı katı baskıcı İslami rejim ve bunun yanı sıra Usame Bin Ladin'in Suudi yani aynı zamanda Vahhabi olması, Vahhabiliğin El Kaide ile özdeşleşmesine sebep oldu. (H. Miray Vurmay, *Cumhuriyet* gazetesi Strateji Eki, 12 Eylül 2005)

Mustafa Karaca, Kasım 2005'te, Nokta Kitap Yayınları arasında çıkan *Evanjelizm ve Vahhabilik* adlı eserinde şu değerlendirmeleri de yapmaktadır:

"Arap dünyasını Osmanlı'dan koparmak isteyen İngiltere, önce Vahhabi akımını teşvik etti... Din, azınlık, mezhep, etnik milliyet unsurları Ortadoğu'yu bölmek için kullanıldı... Ortadoğu'da din, barış değil ayrım aracı olarak kullanıldı. Yönetimler böyle belirlendi. (s.218)

Pakistan ve Afganistan'daki kamplarda eğitim alan binlerce Türk ise, El Kaide'nin yönlendirmesi ile bu ideolojiyi Türkiye'ye taşıyor. İstanbul'da 15-20 Kasım'da intihar sal-

dırıları gerçekleştiren hücreler de bu kaynaktan besleniyor. (s.123)

Evanjelizm ve Vahhabiliğin ortak bir özelliği bulunmaktadır. Her iki tarikat da, kendi inançlarını benimseyecek olan insanlar konusunda herhangi bir ayırım yapmamaktadırlar... Günümüzde bu iki tarikat, dünyayı bir savaş alanına çevirmişlerdir. Kimse artık kendini güvende hissedememektedir. (s.228)”

Vahhabileri dost olarak görenler, Türkiye Cumhuriyeti’nin dostu değildir ve olamazlar.

THY KİME HİZMET EDİYOR?

Nur cemaatinin, kurucusu Said-i Nursi anısına İstanbul'da düzenlenen uluslararası sempozyuma Türk Hava Yolları sponsor oldu. Said-i Nursi'nin talebelerinden Mehmet Nuri Güleç'in genel başkanı olduğu İlim ve Kültür Vakfı, Said-i Nursi öğretilerini konu alan bir sempozyum düzenledi. Tebliğ sunmak için yurt dışından davet edilen 90 bilim adamının uçak biletlerinin yarısını THY karşıladı. (*Sabah* gazetesi, 20 Kasım 2007)

THY pilotlarından, **Fethullah Gülen**'in okul açtığı her ülkeye muntazam uçuş seferleri düzenlendiğini ve bu uçakların o ülkelere çoğu zaman boş koltuklarla uçtuğunu ve kurumu zarara uğrattıklarını da öğrenmiştim.

Nurculuk tarikatının ateşli bir mensubu olduğunu gizlemeyen **Fethullah Gülen**, şöyle diyor: "Bediüzzaman'a talebe olabilmeyi, o şerefi elde edebilmeyi cana minnet bildiğimi arz etmek isterim."

Nurculuk hareketinin aslında Amerikan destekli bir Kürtçülük ve bölücülük hareketi olduğunu daha önce belgelemeye çalışmıştım (bkz. *İrtica ve Bölücülüğe Karşı Militan Demokrasi*, s.36-43).

Şeyh Said, Atatürk ve Cumhuriyetimize karşı yaptırdığı ayaklanma sırasında, bacanağı olan Binbaşı **Kasım**'a "Din için kıyam farz oldu. Bir Türk'ü öldürmek, yetmiş gâvuru öldürmekten daha üstündür" demiştir.

Said-i Kürdi (Nursi) ise, hasta yatağındayken "Ben birader'i azamim, ekremim Şeyh Sait Efendi'nin hayatını (öcünü) alacağım, aldım" demiştir.

Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından hazırlanmış ve yayımlanmış olan *Nurculuk Hakkında* adlı eserde:

“Said-i Nursi’nin tevil ve iddialarının İslami esaslara uymadığı... Nurculuğun milli ve dini birliği parçalayan zümrecilik olduğu... Nur risalelerinde Kürtçülüğü körükleyen sözler bulunduğ...” belirtilmiştir.

Dönemin Genelkurmay Başkanı **Cemal Tural**’ın, 15 Nisan 1966 tarihinde bir ön emirle, tüm Silahlı Kuvvetler birimlerinde okunmasını emrettiği, Nurculuğu suç sayan Yargıtay Ceza Genel Kurulu Kararı’nda şu ibarelere yer verilmiştir:

“Said Nursi, 31 Mart vakasından önce Derviş Vahdeti ile münasebet kurmuş, o zaman yayınlanan *Volkan* gazetesinde çıkan yazıları ile 31 Mart vakasını körüklemiştir.

Said Nursi aynı tarihlerde Kürt Teali Cemiyeti’ne girmiş, bu arada yayınladığı kitabın gerekçesinde, ‘Uyan Ey Selahattin-i Eyyübi’nin torunları Kürtler diye, Kürtleri, Türkler aleyhinde tahrike gayret etmiştir.”

Nurcuların cezalandırılmasına esas teşkil eden ve 1991 yılına kadar yürürlükte kalan TCK’nun 163. maddesi, “Vatana İhanet” kapsamında mütalaa edilmiştir (ayrıntılı bilgi için bakınız **Vural Savaş, *Dip Dalgası***, Bilgi Yayınevi, s.233 ve devamı).

TCK’nın 163. maddesi, halen yürürlükte bulunan Anayasamızın 24/son maddesiyle de kelime kelime örtüşmektedir.

Üçüncü Uluslararası Saidi Nursi Semineri’nde, Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**’ın “Said-i Nursi keşfedilmeyi bekleyen bir hazinedir”, Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik**’in “Eğer Cumhuriyetin başında Bediüzzaman resmi makamlarca dinlenseydi, bugün ülkenin durumu hiç şüphe yok ki böyle olmazdı” diyebildikleri bir ülkede; 1991 yılına kadar vatana ihanet kapsamında değerlendirilen bugün de anayasal düzenimize ters düşen bir akımın propagandasını yapmak için düzenlenen sempozyuma, THY’nin sponsor olmasında şaşılacak bir şey yok... Görüyorsunuz, irticai örgütlenme kollarını nerelere kadar uzatmış!..

HAŞİM KILIÇ OLAYI

O zamanki İstanbul Baro Başkanı **Turgut Kazan**, 20 Kasım 1990 günü SHP Genel Başkanı **Erdal İnönü**'yü ziyaret ederek;

“Sayıştay yasası anayasaya aykırı şekilde değiştirildi. Televizyon izlemeyi günah sayan bir Nakşibendi mensubunu, Anayasa Mahkemesi'ne üye seçmek istiyorlar. Yasanın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurun” diyor.

Bununla yetinmeyip, **Emin Çölaşan**'a mektup yazıyor: “Lütfen yazın... Bu oyunlardan sonra, Sayıştay kontenjanından, Anayasa Mahkemesi üyeliğine **Haşim Kılıç** isimli birini getirecekler. Bu şahıs büyük bir **Atatürk** düşmanıdır. Lütfen bu ismi şimdiden açıklayın” diyor ve **Emin Çölaşan**, 28 Kasım 1990 günü bunu makale mevzuu yapıyor.

Prof. Erdoğan Teziç, **Prof. Bakır Çağlar** ve **Pertev Bilgen** “Hukuk Devletine Çağrı” başlıklı bir bildiri yayımlıyorlar ve “Sayıştay'ın, aralarında **Haşim Kılıç**'ın da bulunduğu üç adayın seçimi işleminin hukuken teşekkül etmiş bir Sayıştay Genel Kurulunca yapılmadığından, yoklukla malul olduğunu” söylüyorlar.

Türkiye Barolar Birliği, 7 Aralık 1990 tarihli bildirisinde soruyor:

“Yasa, Anayasa Mahkemesince iptal edilince ne olacaktır?”

Cevap, yine bildiride mevcut:

“**Haşim Kılıç**'a seçilme olanağı veren yasa ortadan kalkacağına, temel kalmayacağına göre; Cumhurbaşkanınca atanan **Haşim Kılıç**'ın üyeliği, herhangi bir işleme gerek kalmadan düşecektir.”

Anayasa Mahkemesi, **Haşim Kılıç**'ın atanmasına temel teşkil eden yasa değişikliğini iptal ediyor. Ancak “Anayasa Mahkemesi iptal kararları geriye yürümez” deyip, **Haşim Kılıç**'a anaya-

saya aykırı bir yasa ile geldiği Anayasa Mahkemesi üyeliğine devam izni veriliyor.

Prof.Dr. Erdoğan Teziç;

“İptâl kararının geriye yürümemesi ‘hukuk güvenliğini sağlamak’ amacıyla konulmuş olduğuna göre, bu ilke ancak kesin hüküm halini almış yargı ve idari kararlar için anlam ifade eder. Danıştayımızın görüşü de bu doğrultudadır” diyor.

Mesela, ilkokul mezunlarına Anayasa Mahkemesi üyeliği yolunu açan bir yasa çıksa ve sonradan iptal edilse, bu arada seçilenler göreve devam edebilirler mi?

Bu uyarılara rağmen **Turgut Özal**, **Haşim Kılıç**’ı Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçince, 1 Aralık 1990 tarihli *Milliyet* gazetesinde **Melih Âşık**, şunları yazdı:

“Turgut Özal, bir tarikat üyesi olduğu söylenen Haşim Kılıç’ı Anayasa Mahkemesi üyeliğine seçti.

Haşim Kılıç, seçildiğinin ertesi günü, bir gazetecinin;

‘Siz laik misiniz?’ sorusuna;

‘Laikim’ diyemedi. ‘Polemige girmeyelim’ gibi laflarla soruyu geçiştirdi.”

Melih Âşık yazısına şöyle devam ediyor:

“Haşim Kılıç’ın hukukla en ufak bir ilgisinin olmadığını, kendisinin yüksek ticaret mezunu olduğunu da ekleyelim.”

Turgut Özal, bu konuda Mülkiye haftasında yaptığı konuşmada, **Haşim Kılıç**’ı seçme nedenini şöyle anlattı:

“Sayıştay Genel Kurulu, ehil olan üç kişiyi bana gönderdi. Bir de kâğıt geldi önüme. Kâğıtta, gazetede yazan ‘televizyon seyretmeyen Anayasa Mahkemesi üye adayı’ notları vardı. Bunun üzerine, hemen iki kişiyi bu adayın evine tahkikat için gönderdim. Aday Haşim Kılıç televizyon seyrediyormuş, hem de uydu yayın. Belki ikinciye seçecektim ama bu not ve tahkikattan sonra onu seçtim.”

2 Aralık 1990 günü, **Hasan Pulur**, *Milliyet* gazetesinde şunları yazdı:

“Böyle bir olay üzerine tarihe geçen bir beyit de vardır:

*‘Olacak bir kişinin bahtı kavi, talihi yar,
Kehlesi (biti) dahi mahallinde anın işine yarar’*

Rüstem Paşa’yı, gömleğindeki bit, padişah damadı ve sadrazam yapmış, Haşim Kılıç’ı da evindeki televizyon, Anayasa Mahkemesi üyesi...

Rüstem Paşa’nın ‘kehle-i ikbal’ ise, Haşim Kılıç’ınkine de ‘televizyon-u ikbal’ dense yeridir...”

30 Kasım 1990 günü, *Sabah* gazetesinde **Güngör Mengi**, şöyle bir değerlendirme yapıyor:

“Son olayda eleştirilen, devletin tarif edilmiş niteliklerini reddeden zihniyette birinin böyle bir göreve nasıl olup da getirildiğidir.

Çünkü bu, en basit benzetmeyle kediye ciğer teslim etmektir. Anayasa Mahkemesi, demokratik ve laik cumhuriyetin güvencesi olan en yüksek yargı kurumudur.”

Ve **Haşim Kılıç**, 12 Ekim 2007 tarihinde Anayasa Mahkemesi Başkanlığına seçildi.

Atatürk’ün Kemiklerini Sızlatan Parti CHP adlı eserimde “Hepimiz, şimdiden Haşim Kılıç’ı, Anayasa Mahkemesi Başkanı olarak selamlamaya hazırlanalım” diye yazmıştım da (s.145), kimse inanmamıştı... Daha göreceğiniz çok şey var.

İRTİCA İKTİDARDADIR

Başta Cumhurbaşkanımız **Ahmet Necdet Sezer** ve Genelkurmay Başkanımızla birlikte tüm komutanlarımız, “İrticanın en büyük tehdit olduğunu” vurgularken, Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan** “İrtica tehdidi yok” diyordu.

Gelmiş geçmiş en iyi hukukçularımızdan **Esat Şener**, *Hukuk Sözlüğü* adlı eserinde “İrtica” ve “İrtica suçu”nu şöyle tanımlıyor.

“İrtica: Gericilik. Eski hayat tarzına (biçimine) dönme, ülke yönetiminin dini esaslara göre yapılması yolundaki inanış, geçmişe imrenme.

İrtica suçu: Devlet yönetiminin dini kurallara (şeriat hükümlerine) göre yapılması için eylemde bulunmak, yazı yazmak, genel toplantılarda ikna teşebbüs ve faaliyetlerine girişmek, hatta devletin temel yapısını kendi yörüngesinden çıkarıp şeriat esaslarına göre yürütmek hevesi. İşte bu konularda propaganda yapmak, dernek kurup eylemde bulunmak, laik düzeni ortadan kaldırmak çabası ve benzeri hareketler irticai suç oluşturur.”

Başbakan olmadan önce “Referansımız İslamdır... Tutturmuşlar ‘Laiklik elden gidiyor’. Bu millet istedikten sonra tabii elden gidecek. Bu ülkenin % 99’u Müslüman; hem laik, hem Müslüman olunmaz. Ya Müslüman olacaksın ya laik. İkisi birarada olunca ters mıknaatıslanma yapar. Mümkün değil ikisinin birarada olması. Ben Müslümanım diyenin, aynı zamanda laikim demesi mümkün değil... Çözüm ortada, 1,5’ milyarlık İslam âlemi, Müslüman Türk milletinin ayağa kalkmasını bekliyor. Kalkacağız. Onun ışıkları gözüküyor. Bu kıyam (ayaklanma) başlaya-

cak” şeklindeki görüşlerini halka mal etmeye çalışan **Recep Tayyip Erdoğan**, Cumhuriyetimize karşı daima, başlıbaşına bir irtica tehdidi oluşturmıştır.

Bu nitelikte bir kişinin, Başbakan olur olmaz “Türkiye Cumhuriyeti’nin başlangıçta ortaya koyduğu Laiklik, Cumhuriyetçilik ve Milliyetçilik gibi birçok temel ilkenin yerini daha Müslüman bir yapıya devretmesi zorunluluğu olduğu ve artık bunun zamanının geldiği düşüncesini taşıyorum” diyen **Ömer Dinçer**’i Başbakanlık Müsteşarı, Nurcu olduğunu gizlemeyen ve “Eğer Cumhuriyetin başında Bediüzzaman resmi makamlarca dinlenseydi, bugün ülkenin durumu hiç şüphe yok ki böyle olmazdı” diyen **Hüseyin Çelik**’i Milli Eğitim Bakanı yapmasına ve tüm devlet kurumlarında irticai bir kadrolaşmayı gerçekleştirmesine şaşanlara şaşıyorum.

Dip Dalgası adlı kitabımda ayrıntıları ile açıkladığım gibi (s.44, 223 ve devamı), yasalarımızda ve doktrinde “Dini siyasete alet etmek”, daima “vatana ihanet” kapsamında mütalaa edilmiştir ve Nurculukla ilgili faaliyette bulunanlar, eski Ceza Kanunumuzun 163. maddesini ihlalden mahkûm olmuşlardır.

Anayasamızın 24/son maddesinde:

“Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez veya kötüye kullanamaz” denilmektedir.

Yürürlükte olan anılan anayasa maddesi, yürürlükten kaldırılan TCK’nın 163. maddesi ile aynı sözcükleri içermektedir.

İktidarda bulunanların tutum ve davranışları, laiklik gibi anayasamızın değişmez ilkelerine saldırı niteliğini almışsa; yasalarımız gereği Cumhuriyetimizi korumak ve kollamakla görevli kurumların temsilcilerinin gerekli uyarıları yapmaları görevleri gereğidir.

Genelkurmay Başkanımız **Yaşar Büyükanıt**, 2 Ekim 2006 günü, Harp Akademileri Komutanlığında, 2006-2007 öğretim yılı açılış konuşmasını yaparken, şu belirlemeleri de yapmıştır:

“1) Türkiye’de her fırsatta ‘laikliği yeniden tanımlayalım’ diyenler yok mudur? Bu kişiler devletin en üst düzeylerinde yer almıyorlar mıdır?

2) Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Atatürk’ün yalnız şahsı değil, düşünce sistemi cumhuriyet rejimimizin temel nitelikleri ağır bir saldırı altında değil midir?

3) Her fırsatı Türk Silahlı Kuvvetlerini yıpratmak için kullananlar kimlerdir?

4) Toplumsal yapımızı bozarak insanımızı çağdışı bir görünüme sokmak isteyenler yok mudur?

5) Bu sorulara ‘Hayır, Türkiye’de bunlar yoktur’ diyebiliyor musunuz? Eğer diyemiyorsanız Türkiye’de irtica tehdidi vardır ve bu tehdide karşı her türlü önlem alınmalıdır.”

Bu belirlemelerin doğruluğunu kabul eden herkesin, demokratik tüm haklarını kullanarak, gereğinin yapılmasına yardımcı olmaları gerekir.

,

ÇANKAYA'DA SONBAHAR

Neyzen Tefvik, seçilmiş bazı mebusları (milletvekilleri) görünce şu dörütlüğü söylemişti:

*"Kime sordumsa seni, vermedi dosdoğru cevap,
Kimi hırsız, kimi alçak, kimi deyyus dediler.
Künyeni almak için partiye ettim telefon.
Bizdeki kayda göre şimdi o mebus dediler"*

Yalçın Yılmaz adlı okuyucum, bana yazdığı bir mektupta şöyle diyor:

"22 Temmuz 2007 seçimlerinden sonra milletvekili sıfatını alan o kadar çok 'dönek', 'satılmış', 'PKK yanlısı', 'Fethullahçı', 'Cumhuriyetimizin yeminli düşmanı haline gelmiş Nakşibendi' ve 'işbirlikçi' diye tanımlayabileceğim kişi tanıyorum ki, dehşet içindeyim. Geceleri uykum kaçıyor... Özellikle basındaki, üniversite çevrelerindeki ve CHP'deki bazı sözde Atatürkçüleri, Cumhuriyetimizin temelına dinamit koyan sözde demokratları gördükten ve tanıdıktan sonra 'Ben Atatürkçü değilim' diyen Nadir Nadi, 'Ben demokrat değilim' diyen Ahmet Taner Kışlalı ne kadar haklıymış!.."

Değerli dostum, emekli tümgeneral **Osman Özbek**, Kasım 2007'de *Çankaya'da Sonbahar* adlı bir esere imza attı.

Osman Özbek bu kitabıyla, Cumhuriyetimizi korumak ve kollamakla görevli olan askerlerimize, hukukçularımıza, damarlarında asil kan taşıdığından kuşku duymadığı gençlerimize ve aydınlarımıza adeta brifing veriyor.

Özellikle, **Eflatun**’un “Siyasetle ilgilenmeyen aydınları bekleyen kaçınılmaz sonuç, cahiller tarafından yönetilmeye razı olmaktadır” sözleriyle başlayan “22 Temmuz Seçimlerinin Şifreleri” başlıklı 84 sahifelik bölüm, siyasetle ilgilenen her kişi tarafından mutlaka okunmalıdır.

Düşmanın hangi kaynaklardan beslendiğini, gerçek gücünü, kullandığı silahların niteliğini bilmeden yapılan mücadelelerde başarı kazanma ihtimali çok zayıftır.

Bilinçli ve halkıyla bütünleşmiş Cumhuriyetçileri ise kimse yenemez.

Şöyle bitiriyor kitabını **Osman Özbek**:

“Bugün geldiğimiz noktadaki Türkiye fotoğrafı, toplumda yılgınlığa neden olmamalıdır. İçinde bulunulan dönem geçicidir. Türkiye Cumhuriyeti, rejim karşıtlarını bile zamanla kendi çizgisine getirebilecek kadar sağlam temelleri olan güçlü bir devlettir.

Türkiye’de hükümetler tarafından gerçekleştirilen Cumhuriyet karşıtı yapısal değişikliklerin hiçbiri kalıcı olmamıştır, bundan sonra da olmayacaktır.

‘Atatürk İlke ve Devrimlerinin toplumdaki güçlü kökleri, kuşku yok ki yeniden filiz verecek; Türkiye, içinde bulunduğu rejim ve siyasal yönetim bunalımlarını aşarak çağdaş uygarlık seviyesinin ötesindeki hedefine doğru ilerlemeye kaldığı yerden koşarak devam edecektir.’

...14 Nisanda başladığımız yerden yolumuza devam edelim. Bu vatani, bu Cumhuriyeti, bu rejimi nasıl kuruldu ise o şekilde savunup yaşatalım.

...Korkmayalım ekonomik kriz yalanlarından,

Korkmayalım ABD’den, AB’den,

Korkmayalım laikliği, Kemalizmi, ülkenin birlik ve beraberliğini savunduğumuz için ‘Bu zamanı geçmiş bir devlet ideolojisidir’ diyen sahtekârlardan, yobazlardan, bölücülerden, AB ve ABD’nin satılmış uşaklarından.

Aydınlarla halkımızın arasındaki mesafeleri, alttakilerle üsttekiler arasındaki merdivenleri, tüm yapay bölünmeleri kaldırıp kaynaşacağız.

Halkımıza, Ordumuza, Atatürk'e, laik Cumhuriyetimize, topraklarımıza ve geleceğimize sahip çıkacağız.

Çünkü yarınlar bizimdir ve o yarınlar bizi bekliyor.”

Necmettin Erbakan'a yakın *Milli Çözüm* dergisinin Eylül 2007 sayısına kapak olan şiir de, seçim sonuçlarını **Osman Özbek** Paşamızı gibi değerlendiriyor:

*Kim kazandı, kim kaybetti genel seçimi?
Hem İsrail, hem İsmail bayram ediyor!
Binbir soru kemiriyor beynimin içini
Hans ile beraber, Hüsnü bayram ediyor.*

*Şu AKP kazandıysa Amerika'ya ne?..
Bağımsızlar başardıysa PKK'ya ne?
Bu Türkiye davasıysa Danimarka'ya ne?
Önde haham, yanda imam bayram ediyor!*

*TUSİAD seviniyor, rantıye devam...
Arsa mafyası göbek atar, şantiye devam...
Patrik ekümenik oldu Sevr yine devam...
Başta papaz, sonra Hamza bayram ediyor!*

*PKK Meclis'e girdi, Apo tacizde...
İşte Lozan deliniyor, devlet hacizde.
Vah ülkeme, yönetimi acizde...
Şeytan tamam, Şaban niye bayram ediyor?*

*Demokrasi, küresellik bir amaç oldu
Kökten karıştı, kaynaştı bulamaç oldu
Cehennem yolu düz, Cennet hep yamaç oldu!
Dışta gâvur, içte Gafur bayram ediyor!*

*Haçlının, işbirlikçinin gücü yetmez.
Hak görüşü, Atatürkçü müsaade etmez.
Artık dur deme vaktidir bu böyle gitmez!
Kâfir de, gafil de boşa bayram ediyor.*

ŞAFAĞI OLMAYACAK KARANLIK

Önceki Genelkurmay Başkanlarımızdan Orgeneral **İsmail Hakkı Karadayı**, 30 Ağustos Zafer Bayramı'nın 74. yıldönümü münasebetiyle verilen resepsiyonda, şu anısını aktarıyor:

“İranlı komutana dayanamayıp sordum:

‘Peki, siz hiç böyle bir irticai gelişmenin farkında olmadınız mı?’

İranlı komutan şu cevabı verdi:

‘Sayın general, devamlı bir çiçeğe bakarsanız, o çiçeğin büyüdüğünü göremezsiniz. Örneğin, bir gülün nasıl açtığını bile fark edemezsiniz. İşte bizde de öyle oldu.’

Bu sözlerine karşılık susmak istedim; ancak üsteleyince sordum:

‘Peki, hiç mi kavrayamadınız, algılayamadınız?’

Bu kez şöyle bir cevap verdi:

‘Biz onların, her gün hiç fark ettirmeden ama yavaş yavaş santim santim, sanki yeni bir şey olmuş gibi getirip ortaya koydukları dini şeyleri, halkımızın temiz duyguları diye düşündük. Sonuçta böylesine bir durumla karşılaşacağımızı hiç tahmin edemedik. Ama baktık ki, her geçen gün halkımızın temiz duygularından kaynaklandığını zannettiğimiz dini ve masum istekler gibi görünen şeyler, irticanın ta kendisiymiş.’

Komutan böyle tarif edince,

‘Demek ki, siz görevinizi yapmamışsınız’ dedim.

Ardından da sordum:

‘Peki, fark ettiğinizde, yani Humeyni için Tahran’da 500 bin kişiyle miting yapılmaya başlandığında da mı fark etmediniz?’

Komutanın verdiği o cevap, hiçbir zaman kulaklarımdan silinmedi. Bana şöyle dedi:

‘Sayın general fark ettik ama iş işten geçmişti...’

Dr. Khosra Khazai, halen Brüksel’de Zerdüştlük çalışmaları Avrupa merkezi direktörü. İslami devrim sonrası İran’dan ayrılmak zorunda kalmış. Ancak annesi ve babası vahşice katledilmiş.

Türkiye’ye İslami rejimin, bir “devrimle” değil, yavaş yavaş geleceğini belirtirken bakın neler söylüyor:

“Dini bir rejime, sosyalizmle, kapitalizmle ya da liberalizmle karşı koyamazsınız. Çünkü İslami rejim içindeki unsurlara karşı, demokratik bir tartışmaya açık olmamalarından ötürü siyasi araçlarla savaşmanız mümkün değildir.”

Şimdi de, İranlı gazeteci Bahman Nirumand’ın söylediklerine kulak verelim:

“Mollalar güçlendikçe saldırganlaştılar.

Tüm bu olanları protesto etmek için mitingler düzenlemeye başladık. Ama iş işten geçmişti artık; insanlar yılmıştı, korkuyordu.

Özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık için ayaklanan halkın, bu kadar kısa sürede değişeceğini düşünememiştik.

Sanmıştık ki, mollaların gerici yasalarına/kurallarına halk karşı çıkacak. Halbuki tersi oldu; mollalar yasak, sansür getirdikçe arkalarından gidenlerin sayısı arttı.

Örtünmek moda oldu!

Tüm bunlara ‘gelip geçici bir fırtına’ diye bakmak ne büyük yanılgıydı.

Komünistlerden, solculardan, demokratlardan, milliyetçilerden sonra liberal İslamcılar da zamanla mollaların hedefi oldu.

Şah döneminden daha çok insan cezaevlerine konuldu; idam edildi.

Milyonlarca insan canını kurtarmak için yurtdışına kaçtı.
Kaçanlardan biri de bendim.
Umarım bizim hatalarımızdan birileri ders çıkarır.” (Osman
Özbek, *Çankaya’da Sonbahar*, s.157 ve devamı)

Bir gün sizlere de sorulacak elbette: “Ülkeniz şafağı olmayan
bir karanlığa sürüklenirken; laf üretmekten, arkasında duramadı-
ğınız uyarıları yapmaktan başka ne yaptınız?..”

KILAVUZU ULEMA OLANIN (...)

Türban yasağında Türkiye’yi haklı bulan AİHM’yi verdiği karar nedeniyle eleştiren Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**, “Mahkemenin bu konuda söz söyleme hakkı yoktur. Söz söyleme hakkı ulemanındır” dedi. **Recep Tayyip Erdoğan**, 3. Uluslararası Saidi Nursi seminerinde yaptığı konuşmada da, “Said-i Nursi keşfedilmeyi bekleyen bir hazinedir... Öyle bir dünyaya gözlerini açtı ki, sosyal önderlik ulemanın elinden çıkıp, Batıcı seçkinlerin eline geçmiş durumdaydı” demişti.

Aynı seminerde konuşan Milli Eğitim Bakanı **Hüseyin Çelik**’in söyledikleri daha da ilginç: “Eğer cumhuriyetin başında Bediüzzaman resmi makamlarca dinlenseydi, bugün ülkenin durumu hiç şüphe yok ki böyle olmazdı.”

Ülkemizin yönetimini, antidemokratik bir seçim kanununun sağladığı olanaklarla ele geçirmiş kişilerin kafa yapısının ve dünya görüşlerinin daha da açıklığa kavuşmasına yardımcı olacağından, “ulema” kavramı ve **Saidi Nursi** hakkında bazı bilgiler vermekten kendimi alamadım.

Ord.Prof.Dr. Sabri Şakir Ansay, A.Ü. İlahiyat Fakültesi Yayınları arasında çıkan ve bir ara ders kitabı olarak da okutulan *Hukuk Tarihinde İslam Hukuku* adlı eserinde şöyle diyor:

Hukuk bir inanç işi değil, dünya ve hayat kurumu, onun düzenleyicisidir. Fakat onu şarkta (İslam dünyasında) din kivesi (giysisi) altında tutmak isteyenler vardır. Bu düşünce, ulusun ve memleketin kalkınmamasına, uzun ve derin ıstıraplarına neden olmuştur. Eski dönemlerden, bugünkü anlamda laiklik beklenemezse de, bugün aramızda Mecelle veya Suudi Arabistan’daki egemenliğe özlem duyan ulemacılara

rastlanabilmektedir. Bin bu kadar yıl önce mer'i (yürürlükte) olduğu toprakların halkına, onların yaşayış seviyelerine, gereksinimlerine pek uygun olabilen bir nizamı (düzenlemeyi), yaşam koşulları, politik ilişkileri tümünden başka olan bir toplumda özlemek, yalnız bugünü değil dünü de anlamak yeteneğinden yoksun bırakmak demek olur.

...İslam uleması (hukuk bilginleri), sadece sonraki dönemlerin ahlak bozukluğundan sık sık bahsetmişler, fakat yaşamın mukadder (kaçınılmaz) olan değişmelerinden haberdar olmak istememişlerdir... Yine bu din bilginleri (ulema) dünyaya gözlerini kapayıp, sözcük ve terimlerle uğraşmışlar ve skolastik, çürük bir mantık içinde bocalamışlar, sonuç olarak yaratıcı akla seslenen İslamı, cehlin (bilgisizliğin) istilas (saldırısı) altında anlayamaz olmuşlar, onun dinamik hukukuna, nakillere ve muayenesi, teemmülü (ayrıntılı incelenmesi) sadece sözlü anlatımlara döndürmek suretiyle (dogmalara dönüştürüp) cansız hale sokmuşlar, tüm ilmi (siyasal) iktidarı, hukukun amacı olan olayların gereklerini nizamlamakta (düzenlemekte) değil de, aksine onların çok eski dönemlerin gereksinimlerine göre dökülmüş kalıplara, kurallara uydurmakta görmüşler, yarara itibar etmemişlerdir. Hukuka verilen dinsel karakterin çok acıklı sonucu olarak, birçok çıkmazlarda birtakım çarelere başvurmak zorunluluğu doğmuş; bu da bazen yalancılığa, riyaya, gerçekten hile denecek aşağılıklığa götürmüş ve böylece din kutsal ve yüce mevkiinden, hukuk da manevi etkinlik ve otoritesinden kaybetmiş, her ikisine karşı bir laubaliliğe yol verilmiştir.

Ord.Prof.Dr. Sabri Şakir Ansay'ın, "Ulema" konusunda söylediklerinin ne kadar haklı olduğu belgelerle kanıtlanmıştır.

Önce, 1520-1528 tarihleri arasında medreselerde müderrislik (profesörlük), daha sonra Rumeli Kazaskerliği, 1545'ten 1574'e kadar **Kanuni Sultan Süleyman ve II. Selim** zamanında şeyhülislamlık yaptığı, Arapça Kuran tefsiri ve halk adına Duaname yazdığı için, gelmiş geçmiş tüm ulemanın piri sayılan **Ebussuud Efendi'nin** söyleşi fetvalarına göz atalım:

Soru: “Bir kişi açıktan açığa ramazan günü yemek yese, sorgulamasında ‘Ramazan hadistir, düzme koşmadır’ dese ve bu sözünde dirense ne yapmak gerekir?”

Cevap: “Elbette, öldürölmesi gerekir.”

Soru: “Seyyidler ‘İbadetle ilgili kararlar bizi bağlamaz’ (...) derlerse bunlara ne yapılmalıdır?”

Cevap: “Bu inanç üzerine direnirler, şeriat yoluna gelmezlerse dinsizlikleri anlaşılmış olur, bu nedenle öldürölmeleri gerekir.”

Soru: “Bazı sufiler ‘Bize şeyhimiz böyle buyurdu’ diyerek sürekli zikretseler onlara ne yapmak gerekir?”

Cevap: “şeyhleri olan dinsizin buyruğunu, Tanrı Peygamberi’nin buyruğuna yeğledikleri için tümünün öldürölmesi gerek.”

Soru: “Kızılbaş topluluğun dine göre topluca öldürölmesi helal midir? Bunları öldürenler gazi, bu öldürme sırasında ölenler şehit olur mu?”

Cevap: “Kızılbaşların topluca öldürölmesi elbette dinimize göre helaldir. Bu en kutsal savaştır. Bu yolda ölmek de şehitliğin en ulusudur.” (M. Ertuğrul Düzdağ, *şeyhüliislam Ebusuud Efendi Fetvaları...*, s.83 ve sonrası)

1831 senesinde İstanbul’da bir veba salgınında, gemilere karantina uygulanması teklifi ret olunuyor. Yine aynı yıllarda baş gösteren bir kolera salgınında, ordumuzda danışman olarak bulunan Alman subayı Moltke’nin, bir önleyici tedbir olarak önerdiği “suyun kaynatılarak içilmesi”; 1850’li yıllarda, evlenecek çiftlerin frengi muayenesinden geçirilmesi teklifleri, hep “Allahtan gelecek şeylerin önüne geçilmez” “kaderciliği”nden doğan ulema karşı koymaları ve şeyhüliislam fetvaları ile uygulamaya konulamıyor.

III. Murat zamanında, Mısırlı bir Türk olan matematik ve astronom bilgini Takiyyeddin, İstanbul Tophane’de dönemin en üstün tekniği ile bir rasathane kuruyor. Fakat bu rasathane ancak beş yıl ayakta kalabiliyor. Ulema baskılarına dayanamayan padişahın emri ile ve şeyhüliislam Kadızade’nin

fetvası ile rasathane yıkılıyor. Yıkılma sebebine gelince, İstanbul'da o sırada bir veba salgını olmuş ve aynı zamanda gökte bir kuyruklu yıldız belirmiş. Bu emareleri bir uğursuzluk işareti sayan şeyhülislam ve ulema, "Allah kendi âlemi olan göklerin esrarının öğrenilme girişimine kızarak ihtarda bulunmuştur" diyerek, yıkım gerçekleştiriliyor. (**Necip Mirkelamoğlu, Atatürkçü Düşünce ve Uygulamada Din ve Laiklik**, s.146)

Sultan Abdülmecit'in Darülfünun'da (Üniversitede) anatomi dersinin de okutulmasını öngören 1841 tarihli buyrultusu, dinci çevrelerde büyük tepkiyle karşılanmış, meşihattan alınan "Bina-yı beşere bedel mevt (ölmüş kişinin vücuduna) neşter vurulması küfürdür" fetvasıyla kıyama (ayaklanmaya) kalkışmışlardır. Bununla da yetinmemiş, o tarihten yüzlerce yıl önce El-Kanun adlı yapıtında "İnsan bedenini bilmeden hekimlik yapılamaz" diye yazdığı için İbni Sina'nın yapıtlarının Osmanlı topraklarında okunması yasaklanmış, kendisi de "Kâfir" ilan edilmişti. (**Niyazi Ünsal, Cumhuriyeti Çürütenler**, s.150)

Yıl 1858. Modernleşme sürecindeki Osmanlı'da, büyük tarih ve din bilgini Cevdet Paşa, şeriatın da köleliğin yasaklanmasını gerektirdiğini gösteren uzun bir "layiha" kaleme almıştır! Ve kölelik yasaklanmıştır.

Fakat Arabistan ayaklanmıştır. Osmanlı'ya karşı bu ilk Arap isyanının gerekçesi şudur:

"Osmanlı, şeriatın mubah saydığı köleliği yasaklamakla şeriatı yıkmaktadır."

Cevdet Paşa'nın Tezahir adlı fevkalade önemli eserinde bu konuda geniş bilgi vardır. (cilt 4, s.101 ve devamı; **Taha Ak-yol, Milliyet** gazetesi, 9 Eylül 1997)

Cevdet Paşa, "Maruzat" adlı eserinde şöyle diyor: "Alelhusus Fransız politikasına hadim olanlar, Mecelle'nin yazılmasına başladığından dolayı kullarına (Cevdet Paşa'ya) husumet üzere idiler. Hele Kabuli Paşa'nın iğfalatı olan Şeyhülislam

Kezubi Hasan Efendi ve onunla beraber ulemadan nice cühela (cahiller) dahi böyle bir fıkıh (hukuk) kitabının daire-i ilmiye-de (şeyhülislamlıkta) yapılmayıp da daire-i adliye-de (Adalet Bakanlığında) yapılmasından dolayı aleyhime kıyam etmişler idi.”

Taha Akyol, bu olayı şöyle yorumluyor (*Medine'den Lozan'a*, s.55):

“Dikkat çekici olan, ulemanın da, Osmanlı vatandaşları için hukuk birliğini sağlamayı amaçlayan Mecelle'ye karşı olmasıdır. Bilhassa Şeyhülislam Kezubi Hasan Efendi, Cevdet Paşa'ya şiddetle muhaliftir.”

İBDA-C'nin yayın organı 'Taraf' dergisinde yayımlanan bir yazıda Nurculuğun gerçek yüzü ortaya konuluyordu:

“Özgür Kürdistan için Savaş

Said-i Nursi'nin rüyası İBDA-C'nin elinde gerçekleşecektir. Said-i Kürdi, Kemalistlerin tabiri ile Said-i Nursi, Kürt ve İslam tarihinde yetişen dahi bir ulemadır (...) Said-i Kürdi zindandan çıktıktan sonra İstanbul'u terk eder. Vapurla Tiflis üzerinden Kürdistan'ın Xuy kentine geçer. Van ve Bitlis Kürt beylik aşiretlerine ulaşır. Buralarda Kürdistan'ın kurtuluşu için ilim, irfan, plan ve proje yolları arar. Tiflis'teyken bir tepenin başına çıkar. Kafasındaki özgür Kürdistan ve Birleşik İslam âlemi projesini tasarlarken birisi ile Said-i Kürdi arasında şu konuşma geçer:

'Nerelisin?'

'Bitlisliyim.'

'Ne yapıyorsun burada?'

'Ben müstakbel Kürdistan'ın ve İslam âleminin plan ve projesini çiziyorum. Benim kafamdaki plan ve proje bu, planım er geç gerçekleşecek. İslam âleminin kalbinde müstakil bir Kürdistan'ın kurulması ile İslam âlemi o merkez etrafında dönerek bir araya gelecek ve büyük federatif İslam devleti kurulacaktır.'

Gerçekten Said-i Kürdi'nin hayali, gayesi olan, İslam âleminin kalbini teşkil eden, birleşik ve özgür bir Kürdistan temeli atılmaya başlamış ve bu gayeye yönelik özgürlük mücadelesi başarı ile ilerliyor. Kürt halkının samimiyetle bağlı bulunduğu Asrı Saadetin anlayışıyla, devrimci ve zulme karşı direnişçi ruhu ile İslamiyetin hakiki mecrasına dönüştürülmüş bulunuyor...

Said-i Kürdi'nin, 'Ey Asuriler ve Cıyaniler, cihangirlik zamanında Peşidar kahraman askerleri olan Kürtler, beş yüz sene dir yattınız, yeter artık uyanınız, sabahtır' şeklindeki çağrısı bugün Kürt halkı tarafından yerine getiriliyor. Ve onun tabiriyle, Kürt halkı artık gafletten uyanıyor.

Said-i Kürdi, 'Özgür bir Kürdistan tohumu ekiyorum. Onu geliştirip büyütün' şeklindeki vasiyetini şimdilik şehitlerin kanında açan kırmızı bir güldestesini ithaf etmekle yerine getiriyor, o büyük ruhun hoşnut olmasını niyaz ediyoruz..."

Özgür Ülke gazetesinden bu alıntıyı yapan *Taraf* dergisi şunları ekliyordu:

"Yiğit Kürt halkı 70 yıldır faaliyet gösteren Deccal rejimine karşı varını yoğunu ortaya koyarak mücadele ediyor. Bu uğurda, İzzet Beyleri, Hacı Musaları, Şeyh Saidleri, Seyyid Rızaları, Said Nursi'leri şehit verdi. Ve bugün Said Nursi'nin rüyasını gördüğü, uğrunda şehitler vererek, kan ve can vererek yılmadan mücadele ediyor. Birleşik İslam Devleti için Kürdistan'ı kurmaya kararlı, inatçı, inançlı.

Düğüm burada, yıllardır söylediğimizde; Müslüman Kürt halkının mücadelesi, Anadolu merkezli Bağımsız Birleşik İslam Devleti'nin yapı taşıdır.

Kumandan Mirzabeyoğlu dedi ki:

'Gayet açık olarak söylüyorum. Bugün İBDA, Said Nursi Hazretlerinin rüyasını gördüğü bir temsil planındadır...' (Ergun Poyraz, Fethullah'ın Gerçek Yüzü)

1922 yılında, Mustafa Kemal Atatürk, Konya'ya yaptığı ziyarette bir medreseye gittiğinde orada bulunan bir molla, med-

reselerin sayısının artırılmasını ve medrese öğrencilerinin askere alınmamasını rica eder. Bunun üzerine kendini tutamayan Atatürk, özellikle bu askere alma meselesine karşı olan mollaya kesin bir ifadeyle şöyle cevap verir:

“Ne o, yoksa sizin için medrese, Yunanlıları mağlup etmekten, halkı zulümden kurtarmaktan daha mı değerlidir? Millet kan içinde yüzerken, halkın en iyi çocukları cephelerde dövüşür, yurt için canlarını feda ederken siz burada, genç sapaşlam delikanlıları besiyeye çekmişsiniz! Bu asalakların askere alınmaları için hemen yarın emir vereceğim...”

Mustafa Kemal, medreseden ayrıldıktan sonra yanındaki Sovyet Rusya Elçisi Aralov’a otomobilde şu açıklamayı yapar:

“Savaş sona erince onlarla daha ciddi konuşacağım! Her şeyden önce onları mali dayanaklarından, vakıflarından yoksun edeceğim. Yurt topraklarının büyük bir parçası, nerede ise üçte ikisi, belki de daha çoğu vakıftır. Bu vakıflar mollaların yaşama kaynaklarıdır. Bunların çoğu köylülerin elinden alınmış topraklardır. Buna son vereceğiz. Bir de utanmadan hükümetten yardım istiyorlar.”

Atatürk, Aralov’a medreseler hakkında bilgiler vererek, Anadolu topraklarında halen delikanlıları askerden kaçırarak on yedi bin medrese bulunduğunu söyler. Atatürk, bu ülkeyi mollaların dualarının değil, Türk askerinin dökülen kanının kurtardığını başka vesileler ile başka yerlerde de dile getirir. Buna karşılık bu dinci molla takımı, ülkenin dört bir tarafı işgal altında iken, askeri gücün oluşmasını engellemeye çalışmaktadır. Ki, bu zihniyet ne yazık ki hiçbir zaman değişmemiştir.

Nitekim, Kürt Said de Konya’da Atatürk’e ricada bulunan molladan farklı düşünmüyor, gençleri askerden kurtarma konusunda, Nur Risaleleri’nin bir parçasını teşkil eden Lem’alar Risalesi’nde şöyle diyordu:

“Risale-i Nur öyle değerli bir kitaptır ki, Kuran’ın onda yansıyan nurlarına hizmet etmek, askerlikten ve kutsal savaştan bile üstündür. Benim elimde fırsat ve param olsa, Risale-i

Nur hizmetinde olan değerli kardeşlerimi askerlikten kurtarmak için, bin lira karşılığında bile olsa bedeli öder ve kurtarırım onları...” (Ergun Poyraz, adı geçen eser)

Mustafa Kemal Atatürk, ulemayı, **Saidi Nursi** gibi kişileri mürşit (yol gösterici) kabul edenler için, 1933 yılında şunları söylüyordu:

“Bazı şeyler vardır ki bir kanunla, emirle düzeltilebilir. Ama bazı şeyler vardır ki kanunla, emirle milletçe omuz omuza boğuştuğunuz halde düzelmezler. Adam fesi atar şapkayı giyer ama, alnında fesin izi vardır. Siz sarıkla gezmeyi yasaklarsınız, kimse sarıkla dolaşamaz; ama bazı insanların başındaki görünmeyen sarıkları yok edemezsiniz. Çünkü onlar zihniyetin içindedir. Zihniyet binlerce yılın birikimidir. Bu birikimi bir anda yok edemezsiniz. Onunla sadece boğuşursunuz. Yeni bir zihniyet, yeni bir ahlak yerleşinceye kadar boğuşursunuz. Ve sonunda başarılı olursunuz...”

TÜRK LAİSİZMİNİN TANIMI

Cumhuriyetimizin 15. yılı dolayısıyla **Atatürk**'ün direktifiyle, CHP tarafından 611 sayfalık bir durum raporu hazırlanmış ve bu rapor *On Beşinci Yıl Kitabı* adıyla basılmıştır.

“Laiklik” tanımı, bu kitapta şöyle yapılıyor:

“Türkiye Cumhuriyeti, dinlerden ve dinlerin koyduğu naslardan (Tartışmasız kabul olunan emir ve yasaklamalardan, doğmalardan) değil, hayatın kendinden ve onun müsbet icap ve ihtiyaçlarından mülhem (ilham alınmış, esinlenmiş) olarak işleyen bir devlet mekanizmasıdır. Devlet ve dünya işlerinde dinin hiçbir tesiri yoktur. İşte bu prensibe ‘laiklik’ derler.”

Anayasa Mahkememiz, tüm kararlarına esas aldığı önemli bir kararıyla, “Laiklik” ilkesine tam bir açıklık getirmiştir:

“Laiklik ilkesi din ve devlet ilişkilerini düzenleyen bir ilke olması nedeniyle, her ülkenin içinde bulunduğu ve her dinin bünyesinin oluşturduğu koşullar arasındaki ayrılıkların, laiklik anlayışında da ortaya ayırımlar çıkarması zorunlu bir sonuçtur... Hristiyan dininin taşıdığı özelliğe göre din ve devlet işlerinin birbirine karışmama esasının, kilisenin bağımsızlığı biçiminde manalandırılmasında bir sakınca görülmemiştir. Çünkü Batı Devletlerinde dinin kötüye kullanılması ve sömürülmesi bizdeki şekilde bir sonuç doğurmadığından din ve devlet işlerinin birbirine karışmaması yönünden kabul edilen, kilisenin bağımsızlığı durumu, devlet düzeni bakımından bir tehlike göstermemektedir. Oysa İslamlık bireylerin yalnız vicdanlarına ilişkin olan dini inanç bölümünü

düzenlemekle kalmamış, aynı zamanda bütün toplum ilişkilerini devlet faaliyetlerini ve hukuku da tanzim etmiştir. Bu durumda ülkemizde din hürriyetinin Anayasa ile çizilen sınırlarının ihlali, dinin sömürülmesi ve kötüye kullanılması, devletin laiklik esasına dayanan düzenine karşı gelinmesi anlamını taşımaktadır... Böyle bir tutumun ve sınırsız, denetimsiz bir din hürriyeti ve bağımsız bir dini örgütlenme anlayışının ülkemiz için pek ağır tehlikelerle yüklü olduğu uzak ve yakın tarihi tecrübeler ile anlaşılmıştır... Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Anayasada yer almasının ve mensuplarının memur niteliğinde sayılmasının... birçok tarihi nedenlerin, gerçeklerin ve ülke koşulları ile gereksinmelerinin doğurduğu bir zorunluluk sonucu olduğundan kuşku yoktur. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda kabul edilen laiklik ilkesi: Özellikle;

- a) Dinin devlet işlerinde egemen ve etkili olmaması esasını benimseme,
- b) Dinin, bireylerin manevi hayatına ilişkin olan dini inanç bölümünde aralarında ayırım gözetilmeksizin, sınırsız bir hürriyet tanımak suretiyle dini anayasa inancası altına alma,
- c) Dinin, bireyin manevi hayatını aşarak toplumsal hayatı etkileyen eylem ve davranışlara ilişkin bölümlerinde, kamu düzenini, güvenini ve çıkarlarını korumak amacıyla, sınırlamalar kabul etme ve dinin kötüye kullanılmasını ve sömürülmesini yasaklama,
- ç) Devlete, kamu düzeninin ve haklarının koruyucusu sıfakiyla dini hak ve hürriyetler üzerinde denetim yetkisi tanıma niteliklerinden oluşmuş bir ilkedir. (**Anayasa Mahkemesi Kararı**, 21 Ekim 1971, K. 53/79)

Söz konusu kararda açıklanan nedenlerle, dünyada mevcut devletlerin hiçbirinin anayasasında laikliğin tanımı yapılmamış; bu ilkenin yorumlarıyla içinin doldurulması Yüksek Mahkemelere bırakılmıştır.

*“Meşhurdur fışk ile (ahlaksızlıkla) olmaz cihan harab
Eyler anı müdane-i âliman (dalkavuk âlimler) harab”*

diyor, **İzzet Molla.**

Cumhuriyetimizin altını oymaya çalışanlar, amaçlarına uygun bir “Laiklik” tanımı yapılmasını istiyorlar. Onlarda bu para oldukça, midesinden yakaladıkları sözde bilim adamlarına öyle bir “Laiklik” tarifi yaptırırlar ve Anayasamıza korlar ki, tam anlamıyla şeriat düzenine geçişimiz daha da kolaylaşır.

“KAMUSAL ALAN” SORUNU

Avrupa Birliği’nin “tarihi lider ve kurucularından” **Altiera Spinelli**’nin kızı olan, tarihçi-gazeteci-yazar **Barbara Spinelli**, “yöntem olarak laikliği” şöyle tarif ediyor:

“Yüzyıllar içinde geliştirilen bu yöntemin amacı, inançlarını farklı dozlarda yaşayan insanlarla, farklı dinlerden kişilerin yan yana yaşamalarını sağlayan barışçı bir birlikteliktir. Laiklik inançları sulandırma yöntemi değildir. Laiklik inançlara ilişmez. Ama ‘kamusal alanlarda’ inançlarınızın parantez içine alınmasını talep eder... (öğrenci/öğretim görevlisi olarak) okula, (doktor/hemşire olarak) hastaneye, (posta memuru olarak) postaneye, (polis memuru olarak) karakola, (parlamentar olarak) parlamentoya adımınızı atarken dini cemaat ya da kavim aidiyetinizi kapı dışında bırakmak zorundasınız. Toplumun özgürlüğü adına kişisel özgürlüğünüzün bir parçasından vazgeçmek durumundasınız. Bu yerlerin kapısına asılan bir ilan gibidir laiklik. Ayrı ayrı herkesin dinini ve özgürlüklerini koruyan ilanın mesajı da şudur: Buraya bir cemaat üyesi olarak değil, bir birey olarak giriyorsunuz!” (**Nilgün Cerrahoğlu**, “Cumhuriyetin Kapısındaki İlan”, *Cumhuriyet* gazetesi, 27 Ekim 2003)

Kopenhag Zirvesi öncesinde Avrupa Parlamentosu Başkan Yardımcısı **Renzo Imbeni** şöyle diyor:

“Bir kamu görevi ve hatta yalnız kamu görevi değil, kamusal durum söz konusu olduğunda kimsenin ‘türban dayatmaya’ hakkı yok. Kadın evinde türbanını taksın, sokakta taksın, alışverişte taksın. ‘Özel alan içinde’ geleneği dilediği gibi ya-

şamakta özgürdür. Ama ‘kamu alanı’ farklı. ‘Kamu alanında’ laik kurallar geçerlidir...” (Nilgün Cerrahoğlu, *Cumhuriyet* gazetesi, 25 Ekim 2003)

İsviçreli öğretmen **Dahlap**, ders verdiği okulda sınıfa türbanla girmek istiyor. Okul buna izin vermiyor. **Dahlap**, “bol elbise (ferace)” giymesinin ve başına “türban” takmasının, dinsel simge olmadığını, tersine, Batı ülkelerindeki çağdaş giysilere uygun düştüğünü iddia ederek İsviçre Yüksek Mahkemesi’ne (Federal Mahkeme) başvurdu.

İsviçre Yüksek Mahkemesi aşağıdaki gerekçelerle bu talebi reddetti:

“1) Bayan öğretmen, estetik bir nedenle değil, aksine, dinsel zorunluluk olduğu için böyle giyinmektedir. Bu tür giysi ‘kuvvetli bir dinsel simge (un symbole religieux fort)’ oluşturmaktadır.

2) İsviçre Anayasası okullarda dinsel yönden yansız (nötr) bir öğrenim yapılmasını emretmektedir.

3) Mahkememiz, karar aşamasında tarafların karşılıklı yararlarını inceden inceye karşılaştırmıştır. Bu karşılaştırmayı yaparken, bayan öğretmenin, dinsel inançlarının gereğini yerine getirmeme veya işinden olma gibi ağır bir seçenikle karşı karşıya geldiğini göz önünde tutmuştur. Ancak öğretmenin, okul otoritesini temsil etmekle yükümlü bir görevli olarak, dinsel açıdan yansız (nötr) öğrenim sağlanmasına aktif katkıda bulunma zorunluluğu ağır basmıştır. Öğretmen, kendi dinsel görüşünü sergilemekten kaçınmak zorundadır.

4) Mahkememiz, idari merciin, Müslüman bayan öğretmenin derslere İslami giysilerle (bol elbise/ferace ve türban) girmesinin yasaklanmasında ‘önemli derecede kamu yararı bulunduğ’ yolundaki görüşünü onaylamaktadır.”

Dahlap, bu karardan sonra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne başvurur. Başvuruyu haklı bulmayan söz konusu mah-

kemenin verdiği karar, her Türk aydınının üzerinde düşünmesi gereken gerekçeler içermektedir:

- “1) Kadın, türban takmakla erkek karşısında, ikinci plana düşmektedir. Türbanlı kadın, kendisini cinsel bir varlık olarak görmekte, kendisini erkekten türban yoluyla koruyacağını düşünmekte, bu da kadın-erkek eşitliğini bozmaktadır.
- 2) Kaldı ki, türban takarak, kamuda dini bir işaret göstermek istenilmektedir ki, bu kamu hukukuna aykırıdır.
- 3) Türban yoluyla bayan ğretmen, öğrencileri dini telkin altında tutmaktadır. Oysa, çocukları dini telkinden korumak gerekir. (Yalçın Doğan, “AİHM’ne Göre Türban Bir Simge”, *Milliyet* gazetesi, 26 Kasım 2002)

TÜRBAN SİYASİ SİMGEDİR

1970 yılına gelinceye kadar, Türkiye Cumhuriyeti hudutları içinde, çarşaf ve hatta peçe ile dolaşanlar görülmüştür. Ancak; türban, o tarihten önce, islami yaşam tarzını benimsemiş ve hayata geçirmeye çalışan çevrelerce benimsenmiş ve hatta bilinen bir örtünme şekli değildi.

Siyasal islamcılara çok yakın bir kişi olan **Fehmi Çalmuk**, *Merak Edilen Kızlar* adlı eserinde; türbanın nasıl siyasi bir simge haline getirildiğini, **Recep Tayyip Erdoğan**’ın eşi ve **Necmettin Erbakan**’ın kızının bile, baskı ile örtünmelerinin nasıl sağlandığını ayrıntılarıyla açıklamıştır. İşte **Fehmi Çalmuk**’un yazdıklarından, bugüne kadar yalanlanmayan bazı bölümler (s.14, 41):

“TOB Başkanı iken İslam ve kadın konferansları da veren Necmettin Erbakan, 1970’de şekillendirdiği İslami hareketin ilk meyvesi Milli Nizam Partisi’nde, kadın örgütlenmesinde ‘Peki ya kadınların kılık kıyafeti ne olacak?’ sorusuna bir prototip ile cevap vermek gerekiyordu. Prototip Nermin Erbakan olacaktı. Şule Yüksel Şenler’in baş örtme şekline, güneş gözlükleri ve trençkot ilave edildi. Bu suretle pardösü geleneği de başladı. Bu kıyafet milli görüş hareketini diğer İslami gruplardan ve İslam dünyasından ayıracak bir özellik sergiliyordu. Erbakan ise, bu konuda ciddi bir kriz yaşamaktadır. O dönem ODTÜ’ye giden büyük kızının başının açık oluşu tabanda kriz oluşturmakta, Erbakan ise, geleneği Türkiye’ye getirmesine karşın evine yansıtamamaktadır. Bu sorun bir dönem öyle büyümüştür ki, anlatılanlara göre dönemin RP İl Başkanı Erdoğan, bir heyeti Erbakan’ın evine göndererek bir bakıma bir ultimatoom verir:

‘Müslümanların lideri olduğunu belirtiyorsa ilk önce kızının başını örttürsün. Yapamıyorsa istifa etsin!’

Yine buna benzer bir mesajı götürenler arasında RP’de il başkanlığı yapmış halen AKP Milletvekili olan Ekrem Erdem vardır. Erdem konu açıldığında ‘Necmettin Erbakan’ın çaresizliğini belli ettiğini ve ağladığını’ belirtir.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın eşi Emine Erdoğan, hangi şartlarda türban takmaya başladığını şöyle dile getiriyor:

‘Kim başınızı örtmenizi istedi?’

‘Büyük ağabeyim. Biz 5 kardeşiz. Siirtliyiz. Ancak benden üç kuşak önce İstanbul’a gelmişiz.’

‘Hemen başınızı örttünüz mü?’

‘Hayır. İşte onu söylemek istiyorum. Kesinlikle reddettim. Hatta yakın akrabalarım ağabeyimi şikâyet ettim. Dedim ki ‘Hadi köyde olsam neyse. İstanbul’un göbeğinde başımı köylüler gibi nasıl örterim’ diye direndim. O kadar zordu ki, günlerce ağladım. Hatta bu nedenle intiharı bile düşündüğüm oldu.’”

İstanbul ve Ankara’da büyümüş, babaları veya kocaları yükseköğrenim görmüş kızlarımızın hali bu; bir de kırsal kesimde yaşayan kızlarımızın halini siz düşünün... Bu şekilde örtünen kızlar, yalnızlıklarından ve ruhsal sorunlarından kısmen de olsa kurtulmak için, “türban” savunucusu kesiliyorlar...

Recep Tayyip Erdoğan’ın, yüz çocuğu olsa yüzünü de imam hatip okullarına göndereceğinden; kızlarının ve gelinlerinin hepsinin de ne yapıp yapıp türban takmalarını sağlayacağından kuşku duyan var mı?.. Böyle çağdaş ve demokrat bir başbakana sahip olduğumuz için övgü düzenlere ne demeli? Fransız yazar **Elizabeth Badinter** şöyle diyor:

“Cumhuriyet okuluna giderken, insanlar farklılıklarından arınmalılar. Bunun sonu yok. Bugün türbana ‘evet’ derse-niz, yarın, Taliban’ın tepeden tırnağa kapalı, gözleri bile görünmeyen kızlarına ne diyeceksiniz? Unutmayın ki bazı ülkelerde, kadınlar başlarını kapatmadıkları için öldürülüyor-

lar.” (Prof.Dr. Ahmet Taner Kışlalı, *Cumhuriyet* gazetesi, 24 Ekim 1997).

İranlı kadın doktor **Şahdor Cevan**, türban savunucularını “Kapolar” (Nazi Yamakları) diye nitelendirmişti.
Haksız mı?..

“TÜRBAN YASAĞI”NIN NEDENLERİ

Ord.Prof.Dr. Sulhi Dönmezer, “Din, Vicdan ve Kanaat Özgürlüğü” başlıklı yazısında, üniversitelerimizde türban takarak öğrenim görme yaşağına ilişkin hukuki gelişmeleri şöyle özetliyor:

“Başlarını, hepsi aynı şekle uyarak sadece yüzlerini açık bırakacak surette kapatan ve arkalarına etekleri yerlere kadar uzanmış uzun palto veya pardösü giyen bazı genç kızların, üniversitelere böylece girmek ve çalışmalara devam etmek istemeleri karşısında YÖK, 20 Aralık 1982 tarihli bir genelge ile derslere başı örtülü olarak girilmesini yasaklamıştır. Bu genelge Danıştay 8. Dairesinin E.1984/636, K.1984/1574 sayılı ve 13 Aralık 1984 tarihli kararına konu oluşturmuş ve yasağın iptali için açılan dava reddedilmiştir. Gerekçe şöyledir: ‘Başörtüsü masum bir alışkanlık olmaktan çıkarak kadın özgürlüğüne ve Cumhuriyetimizin temel ilkelerine karşı bir dünya görüşünün simgesi haline gelmektedir. Davacı yükseköğretim düzeyinde eğitim gördüğüne göre bu ilkelerin Cumhuriyetimizin kuruluşunda ve korunmasındaki önemini bilmesi gerekmektedir. Herkesçe bilinen ve benimsenen Cumhuriyetin kurallarını öğretmek ve benimsetmekle görevli eğitim kurumlarının bunlardan ödün vermesi düşünülemez.’

Bunun üzerine yasak, yükseköğretim kurumları öğrenci disiplini yönetmeliğinin 7. maddesine (h) bendi olarak eklenmiştir. Yönetmeliğin bu hükmünün iptali için açılan dava da 8. Daire tarafından yine reddedilmiştir.

Bunun üzerine TBMM tarafından 2547 sayılı kanuna 3511 sayılı kanun ile bir ek 16. madde eklenmiş ve ‘dini inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü ile kapatılması serbesttir’ denilmiştir.

Bu hüküm, Anayasa Mahkemesi’nin 7 Mart 1989 tarihli kararıyla iptal edilmiş ve kararın gerekçesinde, ‘kamu kuruluşlarından sayılan yükseköğrenim kurumlarındaki bayanların giyimleri düzenlenirken, başörtüsü kullanımına dinsel inanç nedeniyle geçerlilik tanımakla, kamu hukuku alanındaki bir düzenlemeyi dinsel esaslara dayandırmak suretiyle laiklik ilkesine aykırılık oluşturulmuştur. Laik devlette, hukuk düzeninin dinsel gereklerle sağlanıp sürdürülmesi benimsemez... Derslere çağdaş görünüme aykırı giysi ve örtülerle girmenin özgürlük ve özerklikle ilgisi olmadığı gibi, devletin düzen sağlayan kurallar getirmesi de özgürlük ve özerkliğe aykırı değildir’ denilmiştir.

Bunun üzerine 1990 yılında 3670 sayılı kanun ile 2547 sayılı kanuna bir ek 17. madde eklenerek, ‘Yürürlükteki kanunlara aykırı olmamak kaydı ile yükseköğretim kurumlarında kılık kıyafet serbesttir’ denilmiştir. Huzuruna getirilen bu hüküm karşısında Anayasa Mahkemesi yukarıda arz olunan içtihadını şöylece tekrarlamaktadır: ‘Yürürlükteki kanun ifadesinin anayasayı öncelikle kapsadığından kuşku bulunmamaktadır. Dava konusu kuralda öngörülen yükseköğretim kurumlarındaki kılık kıyafet serbestisi, dini inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü ve türban ile kapatılması ve dinsel nitelikli giysileri kapsamaz. Bu konudaki düzenlemeler, Anayasa Mahkemesi kararlarına aykırı olarak gerçekleştirilemez ve özellikle 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanunu ile bu kanuna dayanılarak çıkartılacak düzenlemelerde Anayasa Mahkemesi kararlarına uygunluk gözetileceği gibi, yürürlüğe konulacak yeni kurallar da anayasaya aykırı olamaz. Çünkü madde ile getirilen serbesti, yürürlükteki kanunlara aykırı olmamak koşuluyla bağlıdır. Dini inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü ve türbanla kapatılmasının, öncelikle anayasaya aykırı olduğu, Anayasa Mahkemesi’nin 7 Mart 1989 tarihli kararında be-

lirlenmiştir. Dolayısıyla, maddedeki yürürlükteki kanunlara aykırı olmamak koşulu, anayasaya aykırılığı saptanmış olan, dini inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü ve türban ile kapatılması durumunu, kılık ve kıyafet serbestisi dışında tutmaktadır’.”

Bu kararlara ve uygulamalara karşı yapılan başvuruları inceleyen Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de;

“Nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan Türkiye gibi bir ülkede, İslami başörtüsünün zorunlu bir dini görev olarak sunulması, başörtüsü takmayı kabul etmeyen herhangi bir kimsenin, ‘dine karşı çıkan veya din düşmanı’ şeklinde görüleceği bir ortam yaratacak, dindar olan Müslümanlarla, dindar olmayan Müslümanlar ve inançsızlar arasında sırf kıyafetleri dolayısıyla ayrımcılığa yol açabilecektir” diyerek, konuya son noktayı koymuştur.

Recep Tayyip Erdoğan, 14 Ocak 2008 tarihinde, Madrid’te yaptığı basın toplantısında “Türban, siyasi simge de olsa yasaklanamaz” diyor.

Anayasaya aykırı eylemleri olan bir parti veya akımın simgesi olduğu mahkeme kararlarıyla saptanmış tüm simge veya sembollerin kullanılması yasaklanabilir. Almanya’da gamalı haçı yakanıza takarak bile dolaşamazsınız. İngiltere Terörle Mücadele Yasası da, bazı siyasi simge ve sembollerin taşınmasına, sergilenmesine yasak getirmiştir.

ANAYASA İHLAL EDİLİYOR

Bugünlerde *Vakit* gazetesinde yazan **Serdar Arseven**, 9 Haziran 2005 tarihli *Tercüman* gazetesinde yayımlanan “Örtülü Devrim” başlıklı makalesinde şu itirafta bulunmuştu:

“Bir süredir Yahudi lobisinin önde gelen isimleriyle görüşen AK Parti kurmayları, bu sorunun çözümü konusunda yardım talep etmişlerdi.

Ortak ideallerimize hizmet etmek isteriz. Bu konuda size yardımcı olabilmemiz için iç politikada güçlü olmamız gerekir. Bu konuda rahat olmamız lazım..

Bugüne kadar, başörtüsü meselesinde acziyet gösteren iktidarlar, sandık hezimetine uğradılar. Başörtüsü, bazıları için pek önemli değilse de millet için çok önemli.

İktidarların muktedir olup olmadıklarının göstergesi gibi. AK Parti hissettirmese de, bu meselenin hayati öneme sahip olduğu biliniyor.

O bilinçle hareket ediyor.

Soros’a gelelim... Dün, bir ortamda müjdeyi verdi ünlü spekülâtör: ‘Başörtüsü-türban meselesinin çözümü için, gerekli girişimlerde bulunmaya karar verdik. Bu iş, çözüm yoluna girecek.’

Etki alanındakiler üzerine baskı uygulayacak. Toplumsal mutabakatın ağırlık noktasını Soros oluştursa... Bir devrim olur.

Bu da, ‘örtülü devrim...’

Bakalım...

Dün, Soros bir müjde verdi. Sorunu, nihayete erdirip erdiremeyeceğini görelim.”

“Türban Yasağının Nedenleri” başlıklı, bu kitaptaki yazımda; “Türbanla eğitim görmeyen Anayasamızın değişmez ilkelerinden olan ‘laiklik’ ilkesine aykırılık oluşturacağına ilişkin karar verildikten sonra çıkarılan yasalarla türbanla eğitime izin verilemeyeceğine” dair, kararları yasama, yürütme ve yargı ile birlikte gerçek ve tüzel kişileri de bağlayan Anayasa Mahkememizin kararlarına ve bu kararlarla, uygulamalara yapılan itirazları reddeden AİHM kararlarına değinmiştim.

Anayasa hukukçusu **Prof.Dr. Erdoğan Teziç**, “AİHM’nin Leyla Şahin kararı varken, başörtüsünün üniversitede serbest bırakılması, bir AB normuna karşı gelmek anlamını taşır” diyor.

Benim görüşüm farklı: TCK’nun 309. maddesinde “Anayasayı ihlal” suçu, “Cebir ve şiddet kullanarak, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın öngördüğü düzeni ortadan kaldırmaya... teşebbüs etmek” şeklinde tanımlanmıştır.

Bilgi Yayınevi tarafından yayımlanan ***Dip Dalgası*** adlı eserimin “Anayasayı ihlal suçunun yeni sanıkları” başlıklı bölümünde (s.217 ve sonrası); **Civoli, Florian ve Manzini** gibi büyük hukukçuların görüşlerine de başvurarak açıklığa kavuşturduğum gibi: “Devletin sahip olduğu bütün cebir vasıtaları hükümetin elinde olduğundan, hareket hükümetten ve Meclis çoğunluğundan geldiğinde, bu suçun oluşmasında ayrıca maddi cebir ve şiddet aranmaz.” Laiklik gibi Anayasamızın değişmez ilkelerini uygulanamaz hale getirmek, Anayasamıza bir madde koyma yoluyla da olsa, cebir ve şiddetle yapılmış eylem niteliğindedir.

Anayasamıza koydukları maddelerle, laiklik ilkesini uygulanamaz hale getirenler, “Anayasayı ihlal” suçunun yeni sanıkları olacaklardır.

AKP ÇOKTAN KAPATILMALIYDI

Yargıtay C. Başsavcısıyken açtığım dava sonucunda, Anayasa Mahkememiz, şu gerekçe ile Refah Partisi'nin kapatılmasına karar vermiştir:

“Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın laiklik ilkesine aykırı, anayasa kuralları ile, Anayasa Mahkemesi kararlarını gözardı ederek, resmi daire ve üniversitelede türban ve başörtüsü kullanmayı teşvik eden konuşmaları, laik düzen karşıtları için bir mesaj oluşturmuştur... Parti Genel Başkanının bu davranışlarının laiklik ilkesine aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.” (16 Ocak 1998 tarihli Anayasa Mahkemesi Kararı, K. 1998/1, *Resmî Gazete*, 22 Şubat 1998)

Refah Partisi kapatıldıktan sonra kurulan Fazilet Partisi yöneticileri de türban istismarına devam edince, yine benim açtığım dava sonucu, Anayasa Mahkememiz şu kararı vermiştir:

“Fazilet Partisi'nin Genel Başkanı ile kimi partililerin davranışları ve çeşitli yer ve toplantılarda yaptıkları konuşmalarla, mevzuata ve yargı kararlarına aykırı olduğu halde, resmi daire ve okullarda türban veya başörtüsü takılmasını desteklemelerinin, Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında belirtilen laik cumhuriyet ilkesine aykırılık olduğu sonucuna varılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, davalı Fazilet Partisi'nin Anayasanın 68 ve 69. maddeleriyle, Siyasi Partiler Yasası'nın 101 ve 103. maddeleri uyarınca kapatılması gerekir.” (22 Haziran 2001 tarihli Anayasa Mahkemesi Kararı, K.2001/2, *Resmî Gazete*, Mayıs 2002)

Fazilet Partisi'ne ilişkin 7 Mayıs 1999 tarihli iddianamede, özellikle şu hususun altını çizmiştim:

"Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasında, Anayasa Mahkemesi kararlarının yasama, yürütme ve yargı organlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlayacağı; 138. maddesinde de, yasama ve yürüte organları ile idarenin mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları, bu organlarla idarenin mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştirmeyeceği ve bunların yerine getirilmesini geciktirmeyeceği öngörölmüştür. Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında siyasi partilerin "hukuk devleti ilkesi"ne uymakla yükümlü oldukları belirtilmiştir. Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasına göre, gerçek ve tüzel kişileri bağlayan Anayasa Mahkemesi kararları, siyasi partileri de bağlar.

... Anayasamızın değişmez ilkeleri ve Anayasası mahkememizin uyum gösteren içtihatları karşısında ... türban gibi dinsel kaynaklı giysilerle eğitim veya görev yapılması için girişimlerde bulunan veya destek veren siyasi partiler hakkında kapatma davası açmayan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın görevi kötüye kullanmak suçunun sanığı olabileceği de gözden uzak tutulmamalıdır."

Başta **Recep Tayyip Erdoğan** ve **Abdullah Gül** olmak üzere AKP yöneticileri, özellikle 2002 yılında TBMM'de çoğunluğu sđladıkları andan bu yana, Refah Partisi ve Fazilet Partisi yöneticilerinden daha yoğun bir şekilde, yüksek okullarımızda ve üniversitelerimizde türbanla eğitim yapılmasının propagandasını yaptıkları gibi; TBMM'indeki çoğunluğına dayanarak veya başka partilerin desteğini de sağlayarak, Anayasamıza koyacakları maddelerle, Anayasa Mahkememizin bu konudaki kararlarını uygulanamaz hale getirip, Anayasamızın değişmez ilkelerinden olan laiklik ilkesine aykırı bir düzen kurmaya kalkışacaklarını açıkça ilan etmişlerdir.

Bu eylemler, Anayasal düzenimize karşı açık bir başkaldırı niteliğindedir ve sonuç alabilirlerse iş işten geçmiş olacaktır.

AKP hakkında zamanında kapatma davası açılsaydı, başka deyişle hukukun gereği yapılsaydı; **Recep Tayyip Erdoğan** milletvekili ve Başbakan olarak görevine devam edebilir, **Abdullah Gül** Cumhurbaşkanı olabilir miydi acaba?

Türkiye Cumhuriyeti sahipsiz değildir.

Görevli savcılarımız ve hâkimlerimizin “Anayasa ile tayin edilmiş Türkiye Cumhuriyetini” korumak için üzerlerine düşen görevi yapmadıkları veya yapamadıkları durumlarda bu görevin, İç Hizmet Kanunu’nun 35. maddesi gereğince TSK tarafından yerine getirildiği gözden uzak tutulmamalıdır.

Ben daima, Cumhuriyetimizin ve ülke bütünlüğümüzün, öncelikle görevli savcılarımız ve hâkimlerimizce korunmasından yana olmuşumdur.

28 ŞUBAT SİLAHSIZ KUVVETLERİN ZAFERİDİR

28 Ekim 2004 tarihli *Zaman* gazetesini okuduğum zaman hayretler içinde kaldım.

Benimle yaptıkları çok uzun söyleşide, “28 Şubat” hareketi hakkında söylediklerim çarpıtılarak verilmekle yetinilmiyor; o zamanın Genelkurmay Başkanı **İsmail Hakkı Karadayı** hakkını da söylediğim övgü dolu sözler aynen verilmekle birlikte, **Çevik Bir** hakkında “O ne Atatürkçü, ne de vatansever” dediğim iddia ediliyordu.

Ben söz konusu söyleşide, **Çevik Bir**’in “vatansever” olup olmadığı konusunda herhangi bir şey söylemedim. Sadece kendi Atatürkçülük anlayışımı açıklığa kavuşturmak için “Bizim gibi **Atatürk**’ün ‘Mazlum Uluslar’ olarak nitelendirdiği, emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde, antiemperyalist olmadan ne milliyetçi, ne Atatürkçü, ne solcu, ne dinine hizmet eden kişi ve ne de gerçek vatansever bir kişi olunabilir kanaatindeyim” dedim. “**Çevik Bir** antiemperyalist bir kişi miydi” sorusuna da, “Kendi beyanlarından antiemperyalist bir kişi olmadığı sonradan anlaşıldı” diye cevapladım.

Zaman gazetesi değinmediği için, o söyleşide dile getirdiğim “28 Şubat silahsız kuvvetlerin zaferidir” vurgulamamı kanıtlayacak bir belge ve birkaç hatıra yazısına burada yer vermek istiyorum.

Aslında “28 Şubat” hareketi, Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**’in, Başbakan **Necmettin Erbakan**’a yazdığı, 4 Şubat 1997 tarihli mektupla başlamıştı.

Söz konusu mektup aynen şöyledir:

“Malumunuz olduğu üzere; T.C. Devletin Anayasasının 2. maddesinde cumhuriyetin nitelikleri; ‘Demokratik, Laik ve Sosyal bir Hukuk Devleti’dir’ şeklinde belirlenmiştir.

4. maddesinde, ‘bunların değışmeyeceği’ yazılıdır. Cumhurbaşkanı ve milletvekilleri TBMM kürsüsünde, bunun üzerine yemin etmişlerdir.

Anayasanın 120, 121 ve 123. maddeleri; ‘devletin korunması’ ile ilgili tedbirler getirmiştir. Cumhuriyetin niteliklerine ve devletin temel çatısına yönelmiş tehdit ve tehlikeler; hem toplumda hem de devletin kurumlarında, büyük rahatsızlık yaratmaktadır. Bu arada, ‘kökten dinci’ cereyanlara karşı fevkalade hassasiyet bulunduğu yine malumunuzdur.

Bu hassasiyet neticesi olarak aşağıdakileri dikkatinize getiriyorum.

1. Laik düzeni korumak için mevcut kanunlar harfiyen uygulanmalıdır.

2. Anayasanın 174. maddesinin koruduğu ‘devrim kanunları’ uygulanmalıdır.

3. Devletin kurumlarına ‘kökten dinci’ cereyanın sızması kesinlikle önlenmelidir.

Bu meyanda; a) yargı organları, b) silahlı kuvvetler, c) üniversiteler, d) emniyet teşkilatı, e) okullar, f) idare, g) diyanet teşkilatı, h) yerel yönetimler korunmalıdır.

Gereğini rica ederim.”

Aslında Milli Güvenlik Kurulu’nun 28 Şubat 1997 tarihli kararları, adeta bu mektupta yazılı olanların tekrarından ibaretir ve mektup içeriğinin ordu mensuplarınca da benimsendiğini göstermektedir. Söz konusu mektuptan kısa bir süre önce, Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel** tarafından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’na seçilmemin bilinçli bir tercih olduğu, **Tufan Türeñç**’in 24 Ocak 2001 tarihli *Hürriyet* gazetesine yazdığı bir makale ile açıklığa kavuşturulmuştur. Şöyle deniyor söz konusu yazıda:

“Refah-Yol iktidarının ülkeyi alabora ettiği kâbus dolu günler... Asker başta olmak üzere bütün demokratik kurumlar, kitle örgütleri ayakta...

İrtica gösterileri yapılıyor. Sarıklılar, takkeliler, kara çarşaf-lılar devlete meydan okumak için her yerde boy gösteriyorlar. Yani çabucak unutuverdiğimiz o kara, kapkara günler.

Demirel, bu ortamda gazetecilerle yaptığı bir sohbet toplantısında, herkesin tedirginliğini görünce şöyle diyor: ‘Kimse endişe etmesin. Devlet duruma hâkimdir. Laik, demokratik cumhuriyet koruma altındadır.’

Ama Demirel, yılların verdiği deneyimle sözlerinin gazetecilerin endişelerini dağıtmadığını fark ediyor. Demirel’e sorulan sorular bir noktada odaklanıyor: ‘Efendim, demokrasi sınırları içinde kalınarak bu tehlike nasıl giderilecek?’

Demirel gayet sakin bir şekilde şunları söylüyor: ‘Rejim kendisini koruyacak güce sahip. Devlet her şeyi izliyor. Merak etmeyin. Yargıtay’a öyle bir başsavcı atadım ki ateş ateş.’ O günlerde pek çoğumuzun adını bilmediği ve şimdi emekli olan bu savcı Vural Savaş’tır. Savaş, gerçekten de ateş gibi çıkıyor. Düşünüyorum da şimdi, Türkiye ne zor günleri aştı geldi. O nedenle umutsuzluğa hiçbir zaman kapılmayalım. Biz bu günleri de aşarız.”

28 Şubat 1997 gününden, benim Refah Partisi’nin kapatılması için dava açtığım 22 Mayıs 1997 tarihine kadar, 28 Şubat kararlarının hayata geçirilmesi için hiçbir adım atılmamış, adeta MGK kararı hiçe sayılmış; 21 Mayıs 1997 günü **Tansu Çiller**’le **Necmettin Erbakan** birlikte basın toplantısı yaparak, “DYP ve RP koalisyonunun seçimlere kadar devam edeceğini” kamuoyuna ilan etmişlerdir. Benim açtığım davadan sonra, DYP’den istifalar başlamış; **Tansu Çiller**’in başbakan olmasını sağlamak için **Necmettin Erbakan**, başbakanlıktan istifa etmiştir. Ancak **Demirel**, **Erbakan**’ın istifasından sonra, hükümet kurma görevini **Çiller**’e değil **Mesut Yılmaz**’a vermiş; başka deyişle Refah-Yol hükümetinin devamına izin vermemiştir. Yeni hükümet kurulunca *Hürriyet* gazetesinin manşeti şu şekildedir: “Silahsız Kuvvetlerin Zaferi”

Bu manşet üzerine **Süleyman Demirel, Ertuğrul Özkök**'ü aramış ve şunları söylemiştir: "Bugün yaptığınız gazeteyi tebrik için arıyorum. Fevkalade güzel bir başlık atmışsınız. Olay budur. Yani silahsız kuvvetlerin zaferidir. Bugünkü gazetenizin manşetini çerçeveletip, binanızın en güzel yerine asın. Önemli olan bu işin rejimin kuralları içinde çözülmesidir... Kurallar işliyor ve hükümet değişti. Sonunda demokrasi sınavı başarıldı. Bu, halkın, sivil toplum kuruluşlarının, medyanın, demokrasinin zaferidir."

Refah-Yol iktidarının devam etmemesine, Refah Partisi'nin kapatılmasına, **Recep Tayyip Erdoğan**'ın TCK'nın 312. maddesine aykırı davranışta bulunmak suçundan mahkûm olmasına, Kur'an kurslarının denetim altına alınmasına, yeni hükümet zamanında çıkarılan 18.8. 1997 gün ve 4306 sayılı Sekiz Yıllık Kesintisiz Zorunlu Temel Eğitim Yasası ile imam hatip okullarının orta kısmı kapatılıp, lise bölümüne gidenlerin önemli ölçüde azalmasına ve o tarihten bugüne kadar yeni imam hatip okulu açılmasına rağmen; Refah Partisi'nin yerine kurulan Fazilet Partisi, yapılan ilk seçimde Refah Partisi'nin aldığı oydan yüzde 6 az oy aldığı için yeni hükümette iktidar ortağı bile olamamıştır. Ancak seçimlerden sonra kurulan DYP-ANAP-MHP koalisyonu, uyguladığı AB ve IMF güdümündeki iktisadi ve sosyal politikalar yüzünden halkın nefretini kazanmış; Kasım 2002 seçimlerinde koalisyonu oluşturan partilerin hiçbiri yüzde 10 barajını aşamadığından, parlamento dışında kalmışlar; antidemokratik seçim kanunumuzdan da faydalanan AKP, yüzde 34 oyla tek başına iktidar olabilmıştır.

28 Şubatın gerçek hikâyesi budur.

LİBERALLERE GÜVENİLEMEZ

Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü **Cemil Çiçek**, “Liberal anayasa hukukçuları oldukları için **Prof.Dr. Ergun Özbudun** ve arkadaşlarına Anayasa Taslağı hazırlattırıldıklarını” iftiharla söylüyor.

Gelişmekte olan ülkelede, kendisini “liberal” olarak nitelendiren aydınlar arasında, çıkar karşılığı veya bilinçsizliğinden, emperyalizmin amaçlarına hizmet etmemiş kişi bulmak olanaksızdır.

Çağımızın en önemli düşünürlerinden **Prof.Dr. Maurice Duverger**, şu değerlendirmeyi yapmıştır:

“Siyasal demokrasi, ancak ekonomik alanda belirli bir gelişme düzeyinden sonra ciddi anlamda işlemeye başlar. Geri kalmış ülkeler, Batı’nın gelişmiş ülkeleri gibi liberalizmin ya da kapitalizmin yollarından giderek aynı düzeye gelemmezler.” (*Le Monde*, 27 Ekim 1961)

“Osmanlı İmparatorluğu, İngiltere’nin baskılarına dayanamayarak imzaladığı Baltalimanı Antlaşması ile, Liberal Ekonomi (Serbest Ticaret) uygulamalarına başlayınca, Avusturya Başbakanı ‘İşte Osmanlı şimdi bitti!’ demiş; öngörüsü kısa bir süre sonra gerçekleşmiştir.” (**Kurtul Altuğ**, *Gözcü* gazetes, 26 Ekim 2006)

Lozan Antlaşması’na bağlı Ticaret Sözleşmesi’nin 18. maddesi dolayısıyla, Türkiye Cumhuriyeti beş yıl liberal ekonomik politikalar uygulamak zorunda kalmış; bu yüzden cari açık dayanılmaz boyutlara ulaştığı gibi, ülkemizde hiçbir ciddi yatırım yapılamamıştır.

Son yıllarda uyguladığımız liberal politikalar yüzünden ne hale geldiğimiz ortadadır.

Mustafa Kemal ve çalışma arkadaşlarındaki bilinç sonraki yöneticilerimizde hiçbir zaman olmamıştır.

Mahmut Esat Bozkurt, “Liberalizmin Ölümü” başlıklı makalesinde şöyle diyordu:

“Liberallik, sanayii, tarımı, ticareti çok kuvvetlenmiş ülkeler için hayırlı sonuçlar verebilir. Fakat gelişme ve yetkinleşme halindeki milletlerin ekonomisinde çok kötülöklere yol açar. O kadar ki, doğum halindeki yerleri kuvvetlilerin esiri haline getirir... Milletler birbiriyle eşit olmadıkça birleşmeden yarar görmezler. Şayet birleşecek olurlarsa, bu birlikten yalnız birisi yararlanır. Diğerleri kuvvetliye hizmetçi olur!”

Mustafa Kemal’in İktisat Bakanı **Mustafa Şeref**, TBMM’de şu açıklamalarda bulunmuştu:

“Ekonomide muayyen hâkim (belirli yüksek) noktalar vardır... O hâkim noktaları liberalizmin anarşik vaziyetine bırakacak olursak; on seneden beri elde edilmiş olan neticelerin hepsi de bir senede silinip süpürölmüş olacaktır... Ekonomide ‘liberalizm’in dışlanması gerekmektedir... Dışlanmadığı takdirde, milli sermaye gelişmez. Gelişmediği gibi, elde etmiş olduklarını da yitirir. Cumhuriyet rejiminin aradığı ve oluşturmaya çalıştığı şeyler de elden gider.” (**Bilsay Kuruç**, *Mustafa Kemal Döneminde Ekonomi*, s.46 vd.)

Liberal politikalar uygulayarak kalkınmış bir azgelişmiş veya gelişmekte olan ölk, tarih sahnesinde hiçbir zaman yerini almamıştır ve almayacaktır.

Bu nedenle Mustafa Kemal, “Liberalizm, sömürgelerde uygulanmış bir sistemdir! Oysa biz sömürge değiliz ve olmayacağız. Liberalizmi düşünmek, devrimi inkâr etmektir” demiştir. (**Ahmet Hamdi Başar**’dan aktaran, **Hüsnü Merdanoğlu**, *Kemalizm ve Avrupa Birliği’nin Çelişkisi*, s.49)

Liberal hukukçuların hazırladığı yasa ve anayasa taslakları kanunlaşırsa ve liberal politikacılar ülkemizi yönetmeye devam ederse; Türkiye Cumhuriyeti çöker ve paramparça olur.

DEVRİMCİ ANAYASA

Bugünlerde bana en çok sorulan sorulardan biri: Devrimci anayasa olur mu?

Elbette olur ve böyle bir anayasanın en mükemmelini, büyük **Atatürk** ölümünden bir yıl önce, 1924 Anayasası'nda yaptırdığı değişikliklerle hazırlattırması ve hayata geçirmiştir.

1937 yılında **İnönü** ve 153 arkadaşının önerisiyle, Türkiye Devleti'nin Cumhuriyetçi, Milliyetçi, Halkçı, Devletçi, Laik ve Devrimci olduğu Anayasaya geçirilir. Değişiklik önergesinin **İnönü** imzalı gerekçesi özetle şöyledir:

“Anayasada... Türkiye Devleti'nin bir Cumhuriyet olduğu yazılarak, bununla yalnız devlet biçimi belirlenmiş bulunuyor. Oysa devletin biçimiyle birlikte, politika ve yönetim biçiminde izleyeceği ana niteliklerinde temel hüküm olarak gösterilmiş olması gereklidir.”

Anayasa Komisyonu Başkanı **Ord.Prof. Şemsettin Günaltay**, Türk'ün Devletçi olduğunu söyler:

“Türk yaşamıştır milliyetçi olduğu sürece, Türk yaşamıştır devletçi olduğu sürece!..”

Peki, liberal kapitalizmi isteyen bir parti kurulabilecek midir? Devletçiliğe aykırı görüşler savunulabilecek midir? Anayasa Komisyonu Başkanı **Şemsettin Günaltay**, bu soruya kesinlikle hayır der:

“Anayasaya aykırı herhangi bir hareket nasıl bir suç ise, bu ilkelere aykırılık da aynı biçimde suç sayılacaktır.”

Muhittin Baha Pars ise, CHP programına da alınmış bulunan altı ilkenin Anayasa'ya geçiriliş nedenini şöyle açıklar:

“Diyebilirsiniz ki parti programında vardır, buna ne gerek var? Parti programına koymakla, bütün millet o partiye girmeye davet edilmiş değildir. O (**Atatürk**), bugüne kadar başka partilerin kurulmasına izin verdi. Fakat dünyaya baktı ki, artık bu partiler, büyük Türk milletini dahi batırabilir. Bu ilkeleri Anayasa’ya koymakla, memleketimizin sonsuza dek yaşaması için esas saydığımızı evlatlarımıza da ilan etmiş olduk. Yarın bir hükümet kurulursa, on yıl, yirmi yıl sonra bir meclis gelir de Anayasa’nın bu maddelerine dokunmak isterse, içlerinden bazıları ‘sen ne yapıyorsun, **Atatürk**’ün koyduğu bu ilkeleri nasıl bozabilirsin?’ diyebilir. Ben bu maddelerle Türk’ün ve geleceğinin sigorta edilmiş olduğunu görüyorum.”

Savaş yıllarında da CHP’nin henüz bu yolda yürümek karında olduğu anlaşıyor. Zira 1944 yılında **Şükrü Saraçoğlu** ve 222 arkadaşı, Anayasa’nın dilinin Türkçeleştirilmesini isterler ve “İnkılâpçılık” yerine “Devrimcilik” deyimini koyarak altı ilkeyi korurlar. Gerekçede “Devrimci” sözcüğü şöyle tanımlanır:

“İnkılâp karşılığı, devirmek fiili kökünden, devrim ismi yapılmıştır. Kıvırmaktan, kıvrım gibi. İnkılâpçı, devrimi olmuştur.”

Komisyon Başkanı **Mümtaz Ökmen** de, devrimcilik ve devletçilik ilkelerini, 10 Ocak 1945’te Meclis’te şöyle açıklar:

“İyiye, doğruyu, güzel ve yararlıyı; kötünün, gerinin, eskinin ve zararlının yerine koymak demek olan ve bunları yapmak için hiçbir ara tanımayan devrimcilik... Ve bu milleti yabancı sermayenin sömürsünden kurtaran, vatandaşların birbirini sömürmesine engel olan; tüketiciyi de, üreticiyi de yasanın aynı koruyuculuğunda tutan devletçilik...” (**Doğan Avcıoğlu**, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Cilt 4, s. 1418)

Hükümet Sözcüsü **Cemil Çiçek**, “Kendileri liberal kişiler olduklarından, liberal anayasa hukkuçularına Anayasa Değişiklik Taslağı’nı hazırlattırdıklarını” söylüyor.

Atatürk ise, “Liberalizmi düşünmek, devrimi inkâr etmektir” demişti.

Anayasa değişikliği ile, Türk Devrimine ve Türkiye Cumhuriyeti’nin varlığına son noktanın konulmasına çalışılıyor.

Hâlâ farkına varamadınız mı?..

ADLİ KAPİTÜLASYONLAR HORTLARKEN

Türkiye, sözlüklerde “tek taraflı olarak imtiyazlar bahşetmek, teslim olmak, boyun eğmek” şeklinde tarif edilen kapitülasyonlardan Lozan Antlaşması ile kurtulmuştur.

İsmet Paşa, *Hâtıraları*’nda bu meseleyi anlatırken der ki:

“...biz, hukukçu ve iktisatçı olmayan vatandaşlar, kapitülasyon belası denilince, memleketin yüzyıllardan beri mahkûm edilmiş olduğu mali ve iktisadi kısıtlamaları anlar ve bunları kaldırmamanın çok güç olacağını zannederdik. Gençliğimden beri kapitülasyonların yalnız iktisadi hükümlerinden dolayı elimiz, kolumuz bağlı bilirdik. İşin içine gidikten sonra anladım ki, asıl ehemmiyet verdikleri kapitülasyonların adli kısmıdır. Nitekim mali ve ticari hükümlerden dolayı fazla güçlük çıkarmaksızın kapitülasyonların kaldırılmasını kabul ettirdik. Ama adli kısım üzerinde sonuna kadar direndiler.

Bu direnişin; ecnebilerin alacağı kararlara boyun eğmesi mümkün olmayan Mustafa Kemal’in iradesine çarparak eridiğini ve sonunda Türkiye’nin adli kapitülasyonlardan da kurtarıldığını biliyoruz.” (**Necdet Sevinç**, “Ulema Çözmeliymiş”, *Tercüman* gazetesi, 18 Kasım 2005)

Soros’tan destek gören üniversiteler, yeni Türk Ceza Kanunu’nun 1 Haziran 2005’te yürürlüğe girmesinden kısa bir süre önce, tarihsel gerçeklere aykırı olarak, Türkleri “Ermeni soykırımı” yapmakla suçlayan kişileri biraraya getirip bir konferans düzenlemeye kalkışınca, Adalet Bakanı **Cemil Çiçek** TBMM kürsüsünde şöyle haykırmıştı:

“Bu hareketle arkadan hançerlemişlerdir bizi. Üniversiteler özerktir ama özerklik sorumsuzluk değildir. Bu büyük sorumsuzluk ve ciddiyetsizliktir. Keşke Adalet Bakanı olarak dava açma yetkimi devretmeseydim. Bu ciddiyetsizlik, bu sorumsuzluk, bu milletin nüfus cüzdanını taşıyıp bu milletin aleyhine propaganda yapma ve ihanet etme dönemini kapatmamız lazımdır.”

Yargı kararı ile yasaklanmasına rağmen, AB yetkilileri bastırınca, Adalet Bakanı **Cemil Çiçek**’in, yüz seksen derece çark edip, söz konusu konferansın başka bir üniversitede yapılmasının sağlanmasına öncülük yaptığını görüyoruz.

6 Ocak 2006 tarihli *Yeniçağ* gazetesi, manşetten verdiği haberi şu şekilde okurlarına duyuruyordu: “400 milyon dolar nasıl paylaşıldı?”, “Pentagon’un, psikolojik savaş için ayırdığı teşvik priminden yararlananların adları Ankara Büyükelçisi Wilson’un cebinde...”

Haberin içeriği ise şöyle:

“İşgalden sonra Irak medyasına para karşılığı ‘olumlu haberler’ yayınlattığı ortaya çıkan Pentagon, Türkiye’de de benzer bir operasyon için hazırlıklara başladı. Ortadoğu’da psikolojik savaş yürütmek için 400 milyon dolarlık bütçe ayıran ABD’nin, bütçenin önemli bir kısmını Türkiye’de kullanacağı iddia ediliyor. İstihbarat yetkililerinin, ABD’nin bütçesinden para alan ya da almaya hazırlanan Türklerin peşine düştüğü vurgulanırken, Amerikan Özel Operasyonlar Komutanlığı’nın planladığı projenin Türkiye sorumlusunun ise ABD’nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson olduğu kaydediliyor. ABD’nin psikolojik savaş için bütçe ayırdığını ilk defa USA Today gazetesi duyurmuştu. Gazetenin haberine göre Pentagon’un psikolojik savaş bütçesinde, ‘çeşitli ülkelerde basın-yayın organlarında Amerikan yanlısı mesajlar çıkmasını sağlamak’ da bulunuyor. Söz konusu psikolojik savaştan sorumlu bir askeri yetkiliye dayanılarak verilen habere göre, yürütülecek kampanyayla, ‘terörist ideoloji’ hedef alına-

cak ve yabancı okuyucu ve izleyicilerin 'ABD politikalarını desteklemeleri' hedeflenecek. Amerikan Özel Operasyonlar Komutanlığı'na bağlı psikolojik savaş uzmanlarınca hazırlanan program, ABD'nin müttefiki olan veya olmayan bütün ÷lkelede uygulanacak. Ancak verilecek mesajlarda, Amerikan kaynaklarına atıfta bulunulmayacak.

Pentagon, söz konusu kampanyayı üç firma üzerinden yürütecek. Bu firmalar arasında, Irak basınında Amerikan yanlısı haberler çıkması için bu ÷lkenin gazetelerine para vermesi üzerine Pentagon tarafından soruşturma altına alınan Lincoln Group da yer alıyor..."

Böyle durumlarda Sabancı Üniversitesi boş durur mu? AB izleme ve savunuculuk programı kapsamında hazırlattığı rapor, **Prof.Dr. B÷lent Çaplı** tarafından 13 Ekim 2005 günü açıklandı. Bu raporda, "Etnik ve dilsel azınlıklar için program hazırlayan prod÷ktörlere ve bunu yayınlayan yayıncılara mali destek sağlanması gerektiğı" belirtilmektedir.

Son günlerde, pek çok televizyonumuzun Roj TV'yi aratmayacak şekilde yayın yapmaya başlamaları elbette sebepsiz değıl...

Böyle bir ortamda, "Türklüğü ve Türkiye Cumhuriyeti'nin yasada belirtilen kurumlarını aşığılayan" kişileri cezalandıran TCK'nın 301. maddesi ile "Temel milli yararlar karşı fiillerde bulunmak maksadıyla yabancı kişi veya kuruluşlardan maddi yarar sağlayan" kişileri cezalandıran TCK'nın 305. maddesinin kaldırılması ve değıştirilmesi, emperyalist devletlerin işbirlikçilerinin korunması için hayati önem taşımaya başladı.

AB ve ABD'nin koruyucu kalkanına sığınarak yasalarımızı ihlal özgürlüğü kazandığına inanan **Orhan Pamuk** ve **Hırant Dink** gibi kişiler hakkında ardı ardına davalar açılmaya başlarken devreye giren AB-Türkiye Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk'in, "Türkiye şu anda AB ile müzakereler içinde. Biz ifade özgürlüğünün sınırlandırıldığı bir ÷lke ile müzakereleri sürdüremeyiz... 301. maddenin kaldırılması lazım. Umarım hükümet gerekli mesajı almıştır" demesi, hükümetimizin paniğe kapılmasına yetti.

Artık olacaklar bellidir.

Bu yazıma **Necdet Sevinç**'in yazdıklarıyla başlamıştım. İzin verirsiniz yine onun yazdıklarıyla son vereyim:

“Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküş dönemi olan Tanzimat devrinde, devletle başı derde girip mahkemeye verilen her sergerde, duruşmaya Rus, İngiliz veya Fransız sefaretinde görevli bir ecnebiyi koluna takarak gelirdi.

Eğer bu “Avrupalılar tarafından mahkemeyi tehdide yeltenme” çabası beraat veya takipsizlik kararının verilmesine kâfi gelmezse, ikinci duruşmadan önce nazır paşa makamında ziyaret edilirdi.

Makamda ne olduğunu Ziya Paşa şöyle anlatır:

‘...Samatyalı Kasbar, bugün siyah bir şapkayla ve yanında bir Rus tercümanla Hariciye Nazırı’nın yanına gelip, üst yanındaki sandalyeye oturdu. Cebinden tütün kesesini çıkarıp, cıgaracığını yaktı. Dumanı nazır paşanın burnuna üfleyerek ayaklarını birbirinin üstüne attı.’

Sonra?

Sonrası malum; ya Batı’nın baskılarına başeğmeyen hâkim sürgüne gönderilip, yerine anlayışlı bir reis bey tayin edilecektir ya da sanığın suçlanmasına mesnet teşkil eden kanun iptal edilerek mesele çözümlenecektir! Tabii bu arada eğer şeref ve haysiyetinden taviz vermezse adliye nazırı da azledilecektir!

Orhan Pamuk davasında yaşadığımız olaylara ne kadar benziyor değil mi?” (*Tercüman* gazetesi, 6 Ocak 2006)

AKIL SATAN PROFESÖR

Anayasa Taslağı'nı hazırlayan **Prof.Dr. Ergun Özbudun'a** "Kaç Para Aldın?" sorusunu yöneltenleri eleştirmek amacıyla, "Akıl Satan Profesör" başlıklı yazı yazan **Yavuz Donat**, şu hususa da değiniyor (*Sabah* gazetesi, 14 Ekim 2007):

"Prof. Dr. Udo Steinbach'ı takdim ederiz... Yaşı 65'in üstünde... Hamburg Üniversitesi'nde hocaydı... 33 yıl (1974-2007) süreyle de 'Şarkiyat Enstitüsü'nün başkanlığını' yaptı.

'27 ülke' ondan sorulurdu.

Almanya'nın önde gelen 'Türkiye uzmanlarından.'

Şöhreti Almanya sınırlarını aşmış olan bu bilim adamı emekliye ayrıldı.

Prof. Dr. Udo Steinbach'a sordular:

'Emekliliğinizde ne yapacaksınız?'

Soranlar 'emekliliğin tadını çıkaracağım' gibisinden bir yanıt bekliyorlardı.

Profesör dedi ki:

'Akıl satacağım.'

'Akıl satan firmalar' şimdi Batı'da moda.

Bu firmaların bir kısmı 'fikir üretim merkezi' gibi.

'Parayı veren partiye veya siyasetçiye' proje üretiyor.

'Akıl' veriyor.

Oldukça da yüksek para alıyor."

Yavuz Donat'ın överek bahsettiği **Prof.Dr. Udo Steinbach** hakkında **Tamer Bacınoğlu**, "Türkiye'de Alman Vakıflarının Marifetleri" başlıklı yazısında bakın ne bilgiler veriyor (*Cumhuriyet* gazetesi, 6 Temmuz 1999):

“Konrad Adenauer Vakfı’nın Türkiye danışmanı, Alman Dışişleri Bakanlığı’nın finanse ettiği Alman Doğu Enstitüsü’nün Müdürü Udo Steinbach’tır.

Daha önce Almanya’nın Paris’teki büyükelçiliğinde askeri ataşe olarak görev yapmıştır. 1971-1975 yıllarında ‘Ortadoğu Masası’ şefi olduğu Ebenhausen Vakfı’nın Alman dış istihbarat örgütü BND’ye yakınlığı bilinir.

15 Eylül 1998 günü Katolik kilisesine bağlı Lingen Akademisi’nin çağrısı üzerine verdiği ‘İslamın Avrupa için önemi’ konferansında Udo Steinbach şöyle demiştir: ‘Sorun, Atatürk’ün bir paşa fermanıyla yarattığı yapay ürün Türk devleti ve Türk ulusudur. Sorun, Kemalizm ve Kemalizmin ulusçuluk ve laiklik ilkeleridir. Sorun, uyduruk, zorlama ve yapay Türk ulusudur. Böyle bir ulus yoktur. Olmadığını, Türkiye’de yaşanan Kürt-Türk, Müslüman/laik, Alevi/devlet çatışmalarında görmektediriz. Bu uyduruk ulusu Atatürk nasıl kurdu? Önce Ermenileri yok ettiler, sonra da Rumları. Kürtleri şu güne kadar neden yok etmediler, bilinemez...’ Alman devletinin finanse ettiği Steinbach’ın enstitüsünün Türkiye’de bağlantısı olmadığı Alman vakfı ya da ‘araştırma kurumu’ yoktur.”

İsrail Devleti’nin istihbarat örgütü MOSSAD, şu açıklamayı yapmıştı:

“Birine, nedeni ne olursa olsun, biçimi ne olursa olsun, para veriyorsan onu devşirmişsin demektir. Çünkü parayı alan, kendisine verilen paranın karşılığı olacağını da bilir.”

Tüm vatansever insanlarımızın tüylerini diken diken eden bu “Anayasa Taslağı”nı hazırlayanların neden tercih edildiklerini, görev yaptıkları üniversite, dernek ve vakıfların, yazdıkları gazetelerin, çıkmayı tercih ettikleri televizyonların hangi kaynaklardan beslendiklerini araştırıp, kamuoyunu aydınlatan, başta **Mustafa Yıldırım** ve **Yılmaz Dikbaş** olmak üzere tüm Kemalist yazarlarımıza ve bilim adamlarımıza, bu vesile ile saygılar sunuyorum.

ASKERLERİMİZ DAHA UZLAŞMACIDIR

27 Mayıs 1961 askeri harekâtıyla idareye el koyan Milli Birlik Komitesi, gerçek demokrasinin güvencesi olan kuvvetler ayrılığını, başka deyişle hukuk devletini hayata geçirecek; çalışan tüm kesimlerin haklarıyla, ormanlarımız dahil milli servetlerimizi koruyacak ve özgürlüklerin kâğıt üzerinde kalmamasını sağlayacak, çağımızın en güzel anayasalarından birini yaptıрма kararlılığında idiler ve başardılar.

Önce **Ord.Prof. Sıddık Sami Onar** başkanlığında, “İstanbul Komisyonu” adıyla anılan komisyona bir anayasa tasarısı hazırlattılar. Bu tasarıya yapılan eleştirileri gözönünde tutan Milli Birlik Komitesi, Anayasanın kamu oyunu daha iyi temsil edecek bir organ tarafından hazırlanması görüşüne vararak, çıkardığı 157 ve 158 sayılı kanunlarla bir Kurucu Meclis kurulmasına karar verdi.

Kurucu Meclis, Milli Birlik Komitesi ve Temsilciler Meclisi’nden oluşmaktaydı. 272 üyeli Temsilciler Meclisi’nin 10 üyesi Devlet Başkanınca, 18 üyesi Milli Birlik Komitesi’nce atanmıştı. Bu Meclis’te illerin 75, Baroların 6, işçi sendikalarının 6, tarım kuruluşlarının 6, üniversitelerin 12, yargı organlarının 12, CHP’nin 49, Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi’nin 25 olmak üzere kademeli bir biçimde seçilmiş temsilcileri vardı.

Alev Coşkun, 1961 Anayasası ile, AKP’nin sipariş üzerine hazırlattığı Anayasa Taslağı arasında şu kıyaslamayı yapıyor:

“Tarık Zafer Tunaya hocamız, bazı anayasalar için ‘İnsan derisiyle kaplı anayasalar’ derdi. 1961 Anayasası, Turan Emeksiz’ler şehit edildikten sonra hazırlanmış insan derisiy-

le kaplı bir anayasadır. Şimdiki anayasayı altı kişi hazırladı. Karen Fogg’a bağlı fonlardan beslenen ve desteklenen, Fetullahçı oldukları tesbit edilmiş altı kişinin hazırladığı bu anayasa sivil olamaz.” (Aydınlık dergisi, 7 Ekim 2007)

O güzelim 1961 Anayasası’nı, seçimle gelmiş Meclisler ve hükümetler, “Bu anayasa fazla özgürlükçü... Bu anayasa ile devlet idare edilmez” diyerek, kuşa çevirmişlerdir.

Şunu da vurgulayayım: Anayasa ve seçim kanunlarının kabulünde Kurucu Meclis’te, Temsilciler Meclisi son sözü söyleme bakımından, Milli Birlik Komitesi’nden daha yetkiliydi.

1982 Anayasası hazırlanırken hemen hemen tüm kuruluşlardan görüş bildirmeleri istenmiştir.

Yargıtay: “Anayasa’da yer verilecek **Atatürk** ilkelerinin, türlü yorumlara neden olmayacak biçimde kesin tanımları yapılmalı.”

Odalar Birliği: “**Atatürk** ilkeleri ve **Atatürk** milliyetçiliğinden esinlendiği belirtilmeli.”

Türk Eczacılar Birliği: “**Atatürk** ilkeleri eksiksiz Anayasa’da yer almalı.”

Hâkim ve Savcılar Yüksek Kurulu: “Anayasa’da **Atatürk** ilkeleri hem yer almalı, hem de açıklanmalı”,

TİSK: “Gücünü **Atatürk** milliyetçiliğinden aldığı ifade edilmeli”

şeklinde görüş bildirmişlerdir.

1995, 2001 ve 2004 yıllarında, çoğunluğu kişi hak ve özgürlüklerine ilişkin olmak üzere, partiler arasında uzlaşma yoluyla, 1982 Anayasası’nın 60 maddesinde 91 fıkra değişmiştir. Şimdi tek parti çoğunluğuyla, uzlaşmayla değiştirilmiş maddelerin de değiştirilmesine çalışılıyor.

Yargıtay’daki bir sempozyumda, Barolar Birliği Başkanı **Özdemir Özok** “Yasa ve Anayasa değişikliklerinde çok şükür Avrupa’yı solladık” deyince, o zamanki Yargıtay C. Başsavcısı **Sabih Kanadoğlu**’ndan “Zaten bütün kazalar hatalı sollamadan oluyor” cevabını almıştır.

AKP tarafından, **Fethullah Gülen'e** ve **Soros'a** yakın çevrelerin desteğiyle, uzlaşma aranmadan ve en değerli hukukçuların görüşlerini ellerinin tersiyle iterek anayasa değişikliği yapılmasında ısrar edilmesinin gerçek nedenlerini, bundan sonraki yazılarımda açıklığa kavuşturmaya çalışacağım.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ NEDEN YAPILIYOR?

Berlusconi'nin gazetesi *Il Giormale*'de, Marcello Foa imzası ile çıkan yazıda şöyle deniyor:

“AKP görülmemiş bir güç tekeline sahip. Mutlak çoğunluk, Meclis Başkanlığı, Cumhurbaşkanlığı ellerinde. Laik değerlerin üç direğinden (Cumhurbaşkanlığı, Ordu, Anayasa Mahkemesi) biri yıkıldı. Aleni bir İslamcı, Cumhurbaşkanı oldu. Gül'ün bu ayrıcalığı 'nihai hedefe' varmak için kullanmayacağını düşünmek safdilliktir. Başlangıçta tepki alan büyük jestler, deklarasyonlar yapılmayacak. Geçiş yumuşak olacak. İzlenen çizginin başarısını gören Gül'ün acelesi yok. Yürünen yolda devam etmek kafi. Bir sonraki hedef, kalan iki kale; Anayasa Mahkemesi ile Silahlı Kuvvetlere içten nüfuz etmek olacak... Final belli!” (Nilgün Cerrahoğlu, *Cumhuriyet* gazetesi, 1 Eylül 2007)

Prof.Dr. Ergun Özbudun başkanlığındaki heyet tarafından hazırlanan Anayasa Taslağı'nın basına yansıyan bölümleri incelendiğinde, bu değişiklikler ile;

1. Kemalizm'in tasfiyesi ve dolayısı ile Türk Ordusu'nun Cumhuriyetimizi koruma ve kollama görevini gereği gibi yapmamasını sağlamak,

2. Müzakere Çerçeve Belgesi'nin 10 ve 11. maddeleri ile tahhüt edilen hususları daha kolay gerçekleştirmek,

3. Laik Türkiye Cumhuriyeti'ni tarihe gömmek olduğu kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Bu yazımda, Anayasamızın değişmez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez hükümlerinden olan “Laiklik İlkesi”nin altının nasıl oyulmaya çalışıldığını göstermeye çalışacağım.

Prof.Dr. Ergun Özbudun, “Atatürk Milliyetçiliği” ve “Laiklik İlkesi” konusunda şunları yazmıştı (*Türk Anayasa Hukuku*, 8. Baskı, 2005, s.74 ve devamı):

“Atatürk’ün milliyetçilik anlayışı, ‘akılcı, çağdaş, medeni, ileriye dönük, demokratik, toplayıcı, birleştirici, insani ve barışçıdır.’

...Anayasamızın benimsediği milliyetçilik anlayışının ırk, dil ve din gibi objektif benzerliklere değil; kader, kıvanç ve tassa ortaklığına ve birlikte yaşama arzusuna dayanan sübjektif milliyetçilik anlayışı olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Bu ilkenin doğal sonucu olarak da, Anayasamızın 66. maddesinde yer alan ‘Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk’tür’ hükmüdür.

Atatürk milliyetçiliğine bağlı devlet deyimi, sadece manevi değer ifade eden bir deyim değildir. Bundan pozitif hukuk alanında da birçok önemli sonuçlar çıkmaktadır. Her şeyden önce bu deyimle, Türkiye Cumhuriyeti’nin insan unsurunun, tek bir millet, yani Türk Milleti olduğu anlatılmak istenmiştir. Diğer bir deyimle Türkiye Cumhuriyeti, geçmişteki çeşitli imparatorluklar ve bugünkü Rusya gibi birçok milletleri bir araya getiren çok milletli bir devlet değildir.

Milli veya milliyetçi devlet ilkesinin başka bir önemli sonucu, Anayasamızın çeşitli maddelerinde yer alan ‘devletin ülkesi ve milleti ile bölünmezliği’ ilkesidir. Bu ilke Türkiye Cumhuriyeti’nin bir ‘tek devlet’ olduğunu ve devletin ülke ve millet unsurlarında bölünme tehlikesi yaratabilecek olan her türlü ayrılıkçı akımın yasaklanmış bulunduğunu anlatmaktadır. Nihayet, resmi dilin Türkçe olduğu hakkındaki Anayasa hükmü (m.3/1) de devletin milli niteliğinin doğal sonucudur.

...Laikliğin Türk İnkılâbı açısından taşıdığı önem onun Anayasamızda özel olarak korunması sonucunu doğurmuştur.

...Din hizmetlerinin devlet kontrolünden tamamen uzak biçimde cemaat örgütlerine bırakılması çok sakıncalı olur; Ata-

türk'ün Türk toplumu için çizdiği 'çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak' hedefinin gerçekleşmesini tehlikeye düşürebilirdi."

Prof.Dr. Ergun Özbudun görüşlerine dayanak olarak, Anayasa Mahkemesi'nin şu kararını göstermektedir:

"Laiklik ilkesi din ve devlet ilişkilerini düzenleyen bir ilke olması nedeniyle, her ülkenin içinde bulunduğu ve her dinin bünyesinin oluşturduğu koşullar arasındaki ayrılıkların, laiklik anlayışında da ortaya ayırımlar çıkarması zorunlu bir sonuçtur... Hristiyan dininin taşıdığı özelliğe göre din ve devlet işlerinin birbirine karışmama esasının, kilisenin bağımsızlığı biçiminde manalandırılmasında bir sakınca görülmemiştir. Çünkü Batı Devletlerinde dinin kötüye kullanılması ve sömürülmesi bizdeki şekilde bir sonuç doğurmadığından din ve devlet işlerinin birbirine karışmaması yönünden kabul edilen, kilisenin bağımsızlığı durumu, devlet düzeni bakımından bir tehlike göstermemektedir. Oysa İslamlık bireylerin yalnız vicdanlarına ilişkin olan dini inanç bölümünü düzenlemekle kalmamış, aynı zamanda bütün toplum ilişkilerini devlet faaliyetlerini ve hukuku da tanzim etmiştir. Bu durumda ülkemizde din hürriyetinin Anayasa ile çizilen sınırlarının ihlali, dinin sömürülmesi ve kötüye kullanılması, devletin laiklik esasına dayanan düzenine karşı gelinmesi anlamını taşımaktadır... Böyle bir tutumun ve sınırsız, denetimsiz bir din hürriyeti ve bağımsız bir dini örgütlenme anlayışının ülkemiz için pek ağır tehlikelerle yüklü olduğu uzak ve yakın tarihi tecrübeler ile anlaşılmıştır... Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Anayasada yer almasının ve mensuplarının memur niteliğinde sayılmasının... birçok tarihi nedenlerin, gerçeklerin ve ülke koşulları ile gereksinmelerinin doğurduğu bir zorunluluk sonucu olduğundan kuşku yoktur." (E.1970/53.K.1971/76, k.t 21.10.1971, AMKD, sayı 10, s.60-70).

Prof.Dr. Ergun Özbudun'un bu görüşleri ile bağdaşmayacak biçimde Anayasa Taslağı hazırlanması, elbette iyiye yorumlanamaz.

ATATÜRK'E YAPILAN EN BÜYÜK İHANET

Anayasamızın 6. maddesine göre “Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir.” Yapılacak değişikliklerde bu maddeye “Milletlerarası ve milletlerüstü kuruluşlara üyelikten kaynaklanan sınırlamalar saklıdır” hükmü konulmak suretiyle; egemenliğimizin kısmen veya tamamen emperyalist devletlere devrinin önü açılmak isteniyor.

Atatürk'e ve Türk halkına yapılabilecek bundan büyük bir ihanet düşünemiyorum.

Ben bu konuda **Atatürk**'ün söylediklerini tekrarlamakla yetineceğim:

“Türk ulusu... yeni bir devlet kurmuştur. Bu devletin dayandığı esaslar ‘tam bağımsızlık’ ve ‘kayıtsız şartsız ulusal egemenlik’ten ibarettir.”

“Ulus refah ve mutluluğa götürecektür alanlarda güvenle, başarıyla yürüyebilmek, yalnız bir şarta bağlıdır. Bu şart bulunmazsa, o alanlarda başarımız imkansızdır. Bu şart şudur: Ulusun, doğrudan doğruya kendi egemenliğine kendisinin sahip olmasıdır.”

“Özgürlük ve bağımsızlık benim karakterimdir. Ben milletin en büyük ve ecdadımın en değerli mirası olan bağımsızlık aşkı ile dolu bir adamım. Çocukluğumdan bugüne kadar ailevi, hususi ve resmi hayatımın her safhasını yakından bilenlerce bu aşkım malumdur. Bence bir millette şeref, haysiyetin, namusun ve insanlığın vücut ve beka bulabilmesi mutlaka o milletin özgürlük ve bağımsızlığına sahip olmasıyla kaimdir. Ben şahsen bu saydığım vasıflara, çok ehemmiyet veririm. Ve bu vasıfların kendimde mevcut olduğunu

iddia edebilmek için milletimin de aynı vasıfları taşımasını esas şart bilirim. Ben yaşabilmek için mutlaka bağımsız bir milletin evladı kalmalıyım. Bu sebeple milli bağımsızlık bence bir hayat meselesidir. Millet ve memleketin menfaatleri icap ettirirse, insanlığı teşkil eden milletlerden her biriyle medeniyet icabı olan dostluk ve siyaset münasebelerini büyük bir hassasiyetle takdir ederim. Ancak, benim milletimi esir etmek isteyen herhangi bir milletin, bu arzusundan vazgeçinceye kadar, amansız düşmanıyım.”

“Avrupa’nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve uygarlaşmasına karşılık Türkiye gerilemiş, düştükçe düşmüştür. Türkiye’yi yok etmeye girişenler, Türkiye’nin ortadan kaldırılmasında çıkar ve hayat görenler... Aralarında çıkarları paylaşarak birleşmiş ve ittifak etmişlerdir. Ve bunun sonucunda, Batıdaki birçok zekâlar, duygular, fikirler Türkiye’nin yok edilmesi noktasında yoğunlaşmıştır. Ve bu yoğunlaşma yüzyıllar boyunca oluşan (Batılı) kuşaklarda, adeta tahrip edici bir geleneğe dönüşmüştür. Ve bu gelenek, Türkiye’nin hayatına ve varlığına sürekli uygulanması sonucunda, nihayet Türkiye’yi ıslah etmek, Türkiye’yi uygarlaştırmak gibi birtakım bahanelerle, Türkiye’nin iç hayatına ve yönetimine işlemiş ve sızmıştır. Böylece tahribe elverişli bir zemin hazırlamak gücünü elde etmişlerdir. Oysa bu güç Türkiye’de ve Türk halkında olan gelişme cevherine zehirli ve yakıcı bir sıvı katmıştır. Bunun etkisinde, milletin en çok da yöneticilerinin zihinleri tamamen bozulmuştur. Artık durumu düzeltmek, hayat bulmak, insan olmak için mutlaka Avrupa’dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa’nın emellerine uygun yürütmek, bütün dersleri Avrupa’dan almak gibi bir zihniyet ortaya çıkmıştır. Oysa hangi bağımsızlık vardır ki, yabancıların nasihatlarıyla yükselebilsin?.. Türkiye de, bu yanlış zihniyetle sakat olan bazı yöneticiler yüzünden, her saat, her gün, her yüzyıl biraz daha gerilemiş ve düşmüştür... Bu düşüş korku ve acz ile başlamıştır. Türkiye’nin başına geçmiş birtakım insanlar, galip düşmanlar karşısında susmaya mahkûmmuş gibi, Türkiye’yi atıl ve çekingen bir halde tutuyor-

lardı. Memleketin ve milletin çıkarlarının gerektirdiğini yapmakta korkak ve mütereddit idiler. Türkiye'deki fikir adamları, adeta kendilerine hakaret ediyorlardı. Diyorlardı ki 'Biz adam değiliz ve olamayız. Kendi kendimize adam olmamıza ihtimal yoktur.' Bizim canımızı, tarihimizi, varlığımızı bize düşman olan, düşman olduğundan hiç şüphe edilmeyen Avrupalılara, kayıtsız şartsız bırakmak istiyorlardı. 'Onlar bizi idare etsin' diyorlardı."

"Temel ilke, Türk milletinin haysiyetli ve şerefli bir millet olarak yaşamasıdır. Bu ilke ancak tam bağımsızlığa sahip olmakla sağlanabilir. Ne kadar zengin ve refah içinde olursa olsun bağımsızlıktan yoksun bir millet, medenî insanlık karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye lâyık görülemez.

Yabancı bir devletin himaye ve sahabetini kabul etmek insanlık vasıflarından yoksunluğu, acizlik ve miskinliği itiraf-tan başka bir şey değildir...

Halbuki Türkün haysiyet ve gururu ve yeteneği çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa mahvolsun evlâdır! O halde, ya bağımsızlık, ya ölüm! İşte gerçek kurtuluş isteyenlerin parolası bu olacaktır!"

"Biz, hakkımızı savunmak ve bağımsızlığımızı güvencede bulundurabilmek için, bizi yok etmek isteyen emperyalizme ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı bütün ulus olarak savaşmayı yerinde gören bir öğretiyi izleyen insanlarız.

Bugün günün ağardığını nasıl görüyorsam, uzaktan, bütün Doğu uluslarının da uyanışını öyle görüyorum. Bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşacak çok kardeş ulus vardır... Sömürgecilik ve emperyalizm yeryüzünden yok olacak ve yerlerine, uluslar arasında hiçbir renk, din ve soy ayrımı gözetmeyen bir uyum ve işbirliği çağı egemen olacaktır.

Ulusal sınırlarımız içinde özgür ve bağımsız yaşamak istiyoruz. Bu kutsal savaşında ulusumuz, İslamın kurtuluşuna, dünya ezilenlerinin gönencinin artmasına hizmet etmekle övünmektedir.

Anadolu her türlü boyunduruğa alma girişimlerine ve saldırılara karşı bütün varlığıyla kendini savunmaktadır ve bunda başarılı olacağına güveni tamdır. Anadolu, bu savunmasıyla yalnız kendi yaşamına ilişkin görevi yerine getirmiyor, belki doğuya yöneltilmiş saldırılara bir engel çekiyor.”

“...Kurtuluş yolu arayanlar, İngiltere, Fransa, İtalya gibi büyük devletleri gücendirmemeyi düşünüyor. Bu devletlerden yalnız biriyle başa çıkılamayacağı tüm kafalarda yer etmiş.

...Büyük devletler, şimdiye kadar bize şu veya bu sorunlarda gösterişli yardımlarda bulunuyor görünüyorlar, oysa ekonomik tutsaklıkla bizi felce uğratiyorlardı. Öteden beri, bize bazı şeyleri vermiş gibi, bizim haklarımızı tanımış gibi bir durum alırlar, gerçekte, ekonomide elimizi kolumuzu bağlarlardı. Bu tutsaklığa katlanan devlet ileri gelenleri hoşnuttu. Çünkü görünüşte azametli bir istiklal sağlamışlardı. Fakat gerçekte ulusu manen yoksulluk çukuruna atmışlardı. Bunlar, ekonomik mahkûmiyeti kavrayamamış bedhahlardı.

...Milletimizin temel yararı ile ilgili konularda, yabancıların bizce hiçbir önemi yoktur. Biz gidişimizi, yabancıların görüşlerine uydurma güçsüzlüğünü kötü görenlerdeniz.

...Ulusumuzun kabahati, efendiler, merkezi hükümetin icratıyla Avrupa'nın namusuna aşırı güven göstermiş olmasıdır. İşte bu kabahatten dolayı kendi kıymetini, niteliğini, erdemlerini unutturmak derecesine düşmüştür.

...Tanzimat döneminden sonra, devlet ecnebi sermayesinin jandarmalığını yapmaktan başka bir şey yapmamıştır. Artık her uygar devlet gibi yeni Türkiye de bunu kabul edemez. Burası emir alma ülkesi değildir.

....Eğer ‘yabancı düşmanlığı’ndan, o kadar pahalı elde edilen bağımsızlığa gölge düşürebilecek her şeyden nefret etmek anlamı çıkarılırsa, evet bizim yabancı düşmanı olduğumuz söylenebilir... Yabancı girişimcilerin, yabancı amaçlarının içimizde uyandırdığı kaygılar, bütünüyle ortadan kalkmış değildir. Eğer bazen ihtiyatlı hareket ediyorsak, aşırı derecede kuşkulu davranıyorsak, bize çok pahalıya mal olan özgürlüğümüzü kaybetmek korkusundandır.”

“Burada (Erzurum Kongresi) acı bir gerçeği bildirmek isterim. Ülkemizde çok yabancı parası var. Bu paraların desteğinde birçok propagandalar yapılıyor. Bu yazılanların ve söylenenlerin amacı çok açıktır. Bu propagandalar; ulusal savaşımızı engellemek, ulusal emellerimizin gerçekleşmesini durdurmak, Yunan/Ermeni emellerinin gerçekleşmesini sağlamak ve yurdumuzu ele geçirmek için yapılmaktadır.

Bu olanların yanı sıra; her dönemde, her ülkede ve her zaman olduğu gibi bizim ülkemizde de kalpleri ve sinirleri zayıf olan insanlar vardır. Bu insanlar olayları algılamayan insanlar ile birlikte düşünülmektedir. Bu insanlar yurduna bağlı olmayan, zenginliğini ve kişisel çıkarlarını yurdun ve ulusun zararında arayan sefillerdir.

Doğuda işleri döndürmede ve doğunun güçsüz yanlarını arayıp bulmakta pek becerikli olan düşmanlarımız, ülkemizde bu yeteneklerini bir örgüt oluşumuna getirmişlerdir. Fakat kutsal değerlerimizi kurtarmak amacıyla çırpınan tüm ulusumuz, bu büyük yurt savaşında tüm engelleri kırıp yok edecektir.”

“Memleketimizin kaynakları milli davamızın güvenle sonuçlandırılmasına yeterlidir. Milli gücümüz, dış devletlerden borç almadan, yetersizlikler içinde olmasına rağmen memleketi yönetebilecek ve amacına ulaştırabilecek durumdadır. Bununla beraber ben, yalnız bugün için değil, özellikle gelecek yıllarda devletin, memleketin refahını sağlama açısından, mali bağımsızlığımıza büyük önem veriyorum. Bizim bugünkü uğraşımızın amacı tam bağımsızlıktır. Tam bağımsızlık ise ancak mali bağımsızlık ile gerçekleşebilir. Bir devletin maliyesi bağımsızlıktan yoksun olursa, o devletin yaşantısını sağlayan bütün bölümlerinde bağımsızlık felce uğramış demektir.”

Yine **Atatürk**, 1923 Martında, Tarsus'ta çiftçilerle konuşmasında şöyle diyor:

“Bizi ekonomik yaşamımızı geliştirmekten, böylece bolluğa ulaşmaktan alıkoyan iki güç vardır: Bizi sömürge haline koymak için ilerlememizi istemeyenlerdir. Fakat bizim için bunlardan daha zararlı, daha öldürücü bir sınıf daha vardır: O da içimizden çıkması olası hainlerdir.

İşte sömürge olmamak için bu iki güçle sürekli savaşmamız gereklidir.”

29 Ekim 1930 tarihinde, Cumhuriyet Bayramı kutlaması için Türkiye’ye gelen *Amerikan Associated Press* muhabiri **Miss Ring**, **Atatürk’e**, “Türkiye’nin ne zaman Batılılaşacağını, Amerikanlaşacağını” sorduğunda, **Atatürk’ten** şu cevabı almıştır:

“Türkiye bir maymun değıldir. Hiçbir milleti taklit etmeyecektir. Türkiye ne Amerikanlaşacak, ne de Batılılaşacaktır. Türkiye yalnızca özleşecektir.”

ŞARLATANLARIN DESTEKLEDİĞİ ANAYASA

“Şarlatan”, gelmiş ve geçmiş en iyi hukukçularımızdan **Esat Şener**’in hazırladığı *Hukuk Sözlüğü*’nde “Ağız kalabalıklığı yaparak, karşı tarafın saflığını istismar eden ve bundan yarar sağlayan kişi” olarak tarif ediliyor.

Ergun Özbudun ve arkadaşlarının, sipariş üzerine hazırladıkları “Anayasa Taslağı” hakkında, şarlatanlar hemen yaygarayı bastılar: “Bugüne kadarki anayasalarımız hep askerlerin vesayeti altında hazırlandı. İlk defa yeni ve sivil bir anayasa yapıyor...”

Bakın, daha önceki eserlerinde **Ergun Özbudun** bu konuda neler yazmış:

“Bir devletin anayasasını yapma veya değiştirme iktidarına ‘kurucu iktidar’ adı verilir.

Kurucu iktidar da, iki değişik durumda ortaya çıkabilir ve buna uygun olarak iki tür kurucu iktidardan söz edilebilir: Asli kurucu iktidar ve tali (türevsel) kurucu iktidar. Asli kurucu iktidar, bir ülkenin siyasal rejiminde ihtilâl, hükümet darbesi, ülkenin parçalanması ve ülkedeki yabancı işgale son verilerek bağımsızlığın kazanılması yahut yeniden kazanılması gibi kesintiler nedeniyle bir hukuk boşluğunun doğması durumlarında ortaya çıkar. Bu anlamda asli kurucu iktidar sınırsızdır ve hukukdışı bir olaydır.

...Tali kurucu iktidar ise, bundan çok farklı olarak, bir ülkenin anayasasının, o anayasada belirlenmiş usullere uyulmak suretiyle değiştirilmesidir. Burada her şeyden önce, bir anayasanın tümünden yeniden yaratılması değil, mevcut bir anayasanın bazı hükümlerinin değiştirilmesi söz konusudur. Üstelik bu değişiklikler, mevcut anayasanın anayasa değişikliklerle

ri için öngördüğü usüllere uygun olarak yapılır ve hukuki geçerliliğini bu uygunluktan alır.” (Prof.Dr. Ergun Özbudun, *Türk Anayasa Hukuku*, 8. bası, s.148-149)

Çok değerli bir anayasa hukukçumuz bu konuda şu bilgileri veriyor:

“Asli kuruculuk değişik durumlarda ortaya çıkabilir. Bunlardan birincisi yeni bir devletin kurulması durumudur: Örneğin, 1787’de ABD’nin bağımsız bir devlet olması, 18. ve 19. yüzyıllarda merkezî ulusal devletlerin ortaya çıkması ya da 1960’lardan sonra, bağımsızlıklarına kavuşan Üçüncü Dünya Ülkelerinin oluşması gibi. İkincisi bir savaş sonucu yok olan devletin yeniden ortaya çıkmasıdır; Örneğin, II. Dünya Savaşı sonucu Batı Almanya’nın 23 Mayıs 1949 Anayasası ile tekrar yeni bir devlet olarak belirmesi gibi. Üçüncüsü, var olan anayasalı düzenin bir ihtilâl ya da darbe ile ortadan kaldırılması durumlarıdır: Örneğin 1848’de Fransa, 1917 Rusya 1961 ve 1982’de Türkiye gibi. Şu halde, asli kuruculuk, yürürlükte bir anayasa olmadığı ya da yürürlükteki anayasal düzene son verildiği durumlarda söz konusu oluyor.” (Prof. Dr. Erdoğan Teziç, *Anayasa Hukuku*, 8. bası, s.149-150)

Yine Ergun Özbudun, Bilgi Yayınevi tarafından yayımlanan *Demokrasiye Geçiş Sürecinde Anayasa Yapımı* adlı eserinde, anayasa yapımında ya “uzlaşmacı” ya da “çatışmacı” bir üslubun hakim olabileceğine değindikten sonra:

“Çatışmacı anayasa yapımı üslubunda, anayasayı yapabilecek çoğunluğa sahip olan parti veya partiler, diğer siyasal grupları süreçten büyük ölçüde dışlayarak kendi görüşlerini empoze ederler. Uzlaşma çabalarına yer verilmez, siyasal sorumluluk duygusu geri plana itilir, çoğu zaman dogmatik ve ideolojik tercihler anayasallaştırılır” diyor. (s.116)

2002 seçimlerinden sonra Abdullah Gül, anayasa değişikliği konusunda şu öneride bulunmuştu:

“Bir uzlaşma komisyonu kurulur. İktidar partisi AKP ve ana muhalefet partisi CHP, uzlaşma komisyonunda eşit sayıda temsil edilir. Meclis gündemine, üzerinde anlaşmaya varılan konular getirilerek görüşülür.”

Şimdi AKP milletvekili olan **Prof.Dr. Zafer Üskül**, bu öneriye bile karşı çıkarak şöyle demişti:

“Bu kabul edilemez. Değişiklikler ortak komisyonda kararlaştırılsa bile; iktidar, değişiklik önergesiyle maddeleri her an değiştirebilir. Anayasa toplumsal sözleşme olduğu için, toplumun bütün kesimlerinin mutabakatıyla (uzlaşmayla) yapılmalı. Önce 150 kişilik bir ‘Kurucu Meclis’ kurulmalı. Bu Meclis, barajların olmadığı adil bir seçim sistemiyle seçilmeli ve Anayasa öyle yapılmalı.”

Türkiye Cumhuriyeti’nin temeline dinamit koyma amacıyla hazırlanan anayasa değişiklikleri konusunda gerçekleri yazmaya devam edeceğim.

ÜNİVERSİTE ÖZERKLİĞİNE VEDA EDERKEN

Büyük Larousse ansiklopedisinde “Medreseler” hakkında şu bilgiler veriliyor:

“XIX. yüzyılın başlarına kadar Osmanlı İmparatorluğu’nun birçok yerlerinde medreseler açıldı. Her büyük caminin yanında bir medrese kurulması, değişmez bir nitelik kazandı. Uygulanan öğretim programları bakımından medreseler, şeriat hükümlerine göre yürütülen tam bir dinsel eğitim kurumuymuştu. Toplumun bütün yaşamı dinsel etkiler altında olduğundan medreseler yüzyıllarca güçlerini korudular. 3 Mart 1924 tarihli Tevhidi Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası) ile medreseler kaldırıldı.”

Sözlüklerde “Geri kafalı; bir görüşe, bir inanışa körükörüne bağlanan kimse” olarak tanımlanan “Softa” kelimesi; aynı zamanda “Medrese öğrencileri”ne verilen addır.

Mustafa Kemal, 1922 yılında, Konya’yı ziyaretten dönerken, yanında bulunan SSCB Büyükelçisi **Aralov’a** şunları söyler:

“Anadolu topraklarında halen delikanlıları askerden kaçırarak on yedi bin medrese var. Savaş sona erince onlarla daha ciddi konuşacağım. Her şeyden önce onları mali dayanaklarından, vakıflardan yoksun edeceğim.”

“Darülfünun”, Türkiye’de 1933’e kadar üniversiteye verilen addır.

Bir üniversite niteliğindeki ilk öğretim kurumu, 14 Ocak 1863 yılında, Darülfünunu Osmani adı ile açıldı. Cumhuriyetin ilanından sonra, Beyazıt’taki Harbiye Nezareti binası

(Bugünkü üniversite merkez binası) Darülfünun'a bırakıldı. Bir yasa ile kuruma İstanbul Darülfünunu adı verildi (24 Nisan 1924), tüzel kişilik ve bilimsel özerklik kazandırıldı. Darülfünun'un ne hale geldiğini açıklığa kavuşturmak için, iki olaya değinmek istiyorum:

1922 yılında Darülfünun öğrencileri, işgale karşı bir set oluşturmaya çalışırken, öğretim üyelerinin çekimser kalması; başta Ali Kemal ve Rıza Tevfik olmak üzere bazı müderrislerin (profesörlerin) Ankara Hükümeti'ne karşıt söylemlerine devam etmeleri üzerine ayaklanırlar. Üniversite, 25 Ağustos günü tekrar açılmak üzere, 21 Mayıs 1922 günü resmen kapatılır; Ali Kemal, Rıza Tevfik, Cenap Şahabettin, Barmasyan, Hüseyin Daniş derhal açığa alınırlar ve 26 Haziran'da toplanan Darülfünun Divanı, Ali Kemal ve Cenap Şahabettin'i görevden alır.

Mustafa Kemal'in de şahsen müdahale etme gereğini duyduğu olaylardan bir tanesi 1924 yılında olmuştur. Darülfünun'da eğitim gören bir grup öğrencinin okul bahçesinde fotoğraf çektirmesi ve okul hocalarının bazılarının resim çektiirmenin günah olduğunu söyleyerek, bu öğrencileri cezalandırmalarıyla başlayan olaylar, Mustafa Kemal'in "asıl cezalandırılması gerekenlerin hocalar olduğunu" söylemesi üzerine doruğa tırmanır. İstanbul Savcılığı devreye girerek, üniversite hocalarını mahkemeye vereceğini bildirir. Bunun üzerine Eğitim Bakanlığı da devreye girer. Fakat üniversite içinde bir grup hocanın olayı üniversite içinde çözeceklerini bildirmesiyle bu dosya kapanır." (Yener Oruç, *Atatürk'ün "Fikir Fedaisi" Dr. Reşit Galip*, s.209 ve devamı).

Başka çare kalmadığından, 31 Mayıs 1933 tarih ve 2252 sayılı yasa ile, gerçek bir üniversite reformu yapılarak, İstanbul Darülfünunu toptan kaldırılır ve "İstanbul Üniversitesi" adıyla yeni bir üniversite kurulur.

Prof.Dr. Ernst Hirsch, *Anılarım* adlı eserinde şu değerlendirmeyi yapıyor:

“İstanbul Üniversitesi’nin 1933 yılında yeniden kurulmasındaki amaç, İslamdan kaynaklanan bu medrese ruhunu kökünden silip atmak ve yerine Batı Avrupa geleneğinde bir üniversitenin merkezini oluşturacağı bilim özgürlüğünü getirmektir.”

YÖK’ün kuruluşunu sağlayan 7 Temmuz 1750 sayılı Üniversiteler Kanunu’nun 4. maddesi “Hükümetin atadığı üye sayısının üniversitelerden gelenlerden fazla olması, bunun da üniversite özerkliğine aykırı bulunması” nedeniyle; kararları yasama, yürütme ve yargı organlarıyla birlikte, gerçek ve tüzel kişileri de bağlayan Anayasa Mahkemesi’nce iptal edilmişti.

Prof.Dr. Ergun Özbudun ve arkadaşları tarafından, AKP’nin siparişi üzerine hazırlanan Anayasa Değişiklik Taslağı’nda, Anayasamızın 24. maddesinde yapılan değişiklikle, sınırsız bir şekilde Öğretim Birliği Yasası’nın delik deşik edilmesinin, başka deyişle yeniden medrese eğitiminin önü açıldığı gibi; “On bir üyeden oluşan YÖK’ün altı üyesinin Bakanlar Kurulu’nca seçileceği” anayasa hükmü haline getirilerek, üniversite özerkliği tamamen ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Ağaç demiş ki: “Şuncacık balta benim hakkımdan gelemes ama, ne yazık ki sapı benden...”

MİLLİYETÇİ ATATÜRK

24 Temmuz 1908'de hürriyetin ilanından sonra bir Yunan gazetesinde Türk Ordusu'nu çok ağır bir biçimde aşağılayan bir yazı yayımlanmıştır. Devlet, hükümet ve o zamanki Türk basını bu ağır aşağılamaya hiçbir tepki göstermemiştir. Yalnız Hüseyin Cahit Bey, bu ağır aşağılamaya bir yazıyla karşılık vermiştir. Bu nedenden ötürü 3. Ordu'ya bağlı Türk subayları Selanik Orduevi'nde Hüseyin Cahit Bey'e bir "Altın Kalem" armağan etmek için bir tören düzenlerler.

Görkemli törende Silahçı Tahsin Bey, Yunanlı yazar hakkında; küfürlü, aşağılayıcı ve çok coşkulu bir konuşma yapar. Atatürk, Silahçı Tahsin Bey'in konuşmasını beğenmez ve törende bulunan 3. Ordu Komutanı'ndan izin alarak bir konuşma yapar. Konuşmanın bir bölümü şöyledir:

"Tahsin Bey, eğer bir Yunan gazetesinde Türk Ordusu'nu aşağılayan bir yazı yayımlanmışsa, bu ağır aşağılamayı Hüseyin Cahit Bey'in bu yazıya karşılık bir yazı yazması kapatamaz. Sorunu ciddi olarak çözümlemek gereklidir. Devletimizin bu konuda resmi bir karşılık vermesi zorunludur.

Bu girişimin dışında Türk Ordusu'nun üzüntüsünü ve tepkisini göstermek için, Hüseyin Cahit Bey'in yazısının hiçbir önemi yoktur. Olağanüstülük şöyle olur. Örneğin; sizin gibi kahraman bir ordu üyesi kalkıp Atina'ya gider. Bu gidişi hem kişisel olarak yaparsınız, hem de Türk Ordusu'nun aşağılanmayı kabul etmeyen bir üyesi olarak yaparsınız. Atina'da Türk Ordusu'nu aşağılayan yazıyı yazan yazarı ve bu yazıyı yayımlayan gazetenin sorumlu yazı işleri müdürünü bulursunuz. Bu kişileri 'düelloya' davet edersiniz. Yazar ve sorumlu yazı işleri müdürü düello davetinizi kabul etmezse onları

orada Atina'da öldürürsünüz. Sonra gider polise teslim olursunuz. Böylece hem Türk Ordusu'nun şeref ve onurunu kurtarırsınız, hem bu yolda her çeşit sonuca katlanırsınız.” (**Metin Erksan**, “Karlsbad 1918”, *Cumhuriyet* gazetesi, 1 Nisan 2003)

İşte TBMM’de bir gizli celsede **Atatürk**’ün söyledikleri:

“Efendiler!.. Bazı arkadaşların, bulunduğumuz yoksulluk şartları içinde, büyük davamızın başarılamayacağını zannederek, mentleketlerine dönmek arzusunda olduklarını duydum.

Arkadaşlar! Ben sizleri bu milli davaya silah zoru ile davet etmedim. Görüyorsunuz ki sizleri burada tutmak için herhangi bir silaha da malik değilim. Dilediğiniz gibi memleketlerinize dönmekte hürsünüz. Hatta hepiniz de bu kararda olabilirsiniz. Fakat şunu biliniz ki, bütün arkadaşlarım beni yalnız bırakıp gitseler, ben bu Meclis-i Âli’de tek başına kalmaya ahdettim. Düşman, adım adım her tarafı işgal ederek Ankara’ya kadar gelecek olursa, ben, bir elimde silahım, bir elimde mukaddes Türk bayrağı, Elma dağına çıkacağım, orada tek başıma son kurşunuma kadar düşmanla çarpışacağım. Sonra bu mukaddes bayrağı göğsüme sarıp şehit olacağım. Bu bayrak kanımı sindire sindire içerken ben de hayata veda edeceğim. Huzurunuzda buna ant içiyorum. Ben öleyim vatan sağ olsun” diye ateşin bir hitabede bulununca, ağlamadık bir tek mebus kalmadı. Ruhu iman dolu bu kahramanın sözlerinden herkesin vatanseverlik hisleri coştı. Hep bir ağızdan, “Paşam yolundan dönmeyeceğiz, seninle beraberiz” diye bağırdılar.” (**Enver Behnan Şapolyo**, *Mustafa Kemal ve Birinci TBMM Tarihçesi*, s.18)

13 Ocak 1921 günü, **Muhittin Baha Bey**’in TBMM’deki konuşmasından son derece etkilenen **Atatürk**:

*“Vatanın bağına düşman dayasın hançerini
Bulunur kurtaracak bahtı kara maderini”*

dedikten sonra şöyle devam eder:

“Ey milliyet duygusu! Sen ey fani insanı ölümsüzlüğe bağlayan büyük olay! Ey insan toplumunun en yüksek ideali! Ey temizleyici düşünce! Ey ölüm korkusu için de kararmış ruhları aydınlatan meşale! Ey yaratıcı kudret! Bütün bunlar senin eserindir. Yüzyılların yükü altında yorulmuş çorak Anadolu toprağından fıskıran kahramanlar senin çocuklarıdır. Sen küçük hesaplar düzenlemesi değilsin. Özgürlüğün tek kaynağı sensin. Kendisini bir milletin parçası hissetmeyen insan, tutsak ve yoksuldur, ona değer verilmez. Kalbi, milliyet ateşi ile yanan insan, iç ve dış dünyadan gelen zulüm, hakaret, tutsaklık ve kölelik ihtiraslarına aynı anda karşı koyar. Bir insanı koşulsuz diğer insanlara bağlayan tek duygu sensin.” (Metin Aydoğan, *Antik Çağdan Küreselleşmeye Yönetim Gelenekleri ve Türkler*, s.938)

Bush’un, Talabani’nin, Barzani’nin, AB yöneticilerinin karşısında pısanlar bile “Atatürkçüyüm” demiyorlar mı; kahroluyorum!..

GENÇ SUBAYLAR

Kurtul Altuğ, bir anısını şöyle anlatıyor:

“22 Şubat İsmet Paşa tarafından bastırılmıştı. Harekete kalkışan Albay Talat Aydemir ve arkadaşları emekliye sevk edilmişlerdi. İsmet Paşa’ya: ‘Paşam siz ve Atatürk yoktan bir ordu kurdunuz hiç böyle olaylarla karşılaştınız mı?’ diye sormuştum. Paşa ‘Olmaz olur mu, ama tabii karşılaşmıştık’ dedikten sonra şunları anlattı:

‘Devir Cumhuriyet’ten sonraki tek parti devridir ve bazı kaynaklar ordu içinde bazı kıpırdanmalar olduğunu, bazı mahvellerde genç subayların toplanıp iktidara eleştiriler yönelttikleri, Gazi’ye duyurulmuş. Mustafa Kemal, hemen durumu İsmet Paşa’ya nakletmiş ve ‘durumu nasıl değerlendirdiğini’ sormuş. Paşa, Atatürk’e demiş ki: ‘Tenkit etmeleri tabiidir. Kendi genç subaylığımızı hatırla. Bölük odasında toplanır padişahı, halifeyi, hatta kendi komutanlarımızı nasıl tenkit ederdik? Bunlar da yapacaklar. Orduların kendilerine göre tabiatları vardır. Tertipler düşünecekler, haberleşecekler, hatta hazırlanacaklar da. Biz de öyleydik. Memleketin içinde bulunduğu şartları kendimize göre değerlendirir, ona göre vaziyet alırdık. Mesele, memleketin şartlarını iyi değerlendirip, ona göre idare etmekte. Eğer memleket iyi idare edilmiyorsa, o zaman haklı olanlar onlar olurlar. bize düşen; memleketi onları huzursuz etmeyecek şekilde idare etmektir.”’ (Gözcü gazetesi, 26 Mayıs 2003)

Kurtul Altuğ’dan bir başka anı:

“Harp Akademileri’nde, Türk Silahlı Kuvvetler Birliği, Ankara’da Harp Okulu Komutanı Albay Talat Aydemir cuntası ve başbakanlıkta İsmet Paşa...

Bu yetki kargaşası, AP kanadını bir nefis savunması için cesaretlendiriyor, hatta eyleme itiyordu. Bir yandan da Bayar’ın affı konusunda koparılan yaygaralar, AP içinden ve dışından başlayan bir ordu düşmanlığını azdırıyordu.

Nuri Beşer eski bir sendika başkanıydı ve AP milletvekili olarak mecliste en aşırılardan biri haline gelmişti.

Nuri Beşer patavatsız, söylediğini tartmadan söyleyen biriydi...

Anadolu Kulübü o günlerde, şimdiki yerinde iki katlı bir binadaydı. O zaman iller Bankası Genel Müdürü –sonra senatör bakan olan– Selahattin Babüroğlu da, asker kökenli bir bürokrat arkadaşımı. Birlikte bir şeyler yemek ve içmek için bir masaya oturmuştuk. Nuri Beşer, bir ara yerinden kalktı ve sallanarak bizim masaya geldi. Kendisine saygı gösterildi, buyur edildi ve Nuri Beşer anlatmaya başladı:

‘Milletvekili arkadaşlarıyla bir şirket kurmuşlar! Şirketin iş alanı, subay eşleriymiş! O nedenle oturamazmış, şimdi gidip o işlerle meşgul olacakmış!’

Babüroğlu sarardı ama belli etmeden:

‘Herhalde şaka ediyorsunuz?’ dedi. Beşer şaka etmiyordu ve: ‘Ne şakası? Ciddi. İstersen sen de yüz lira ver, şirkete katıl!’ demez mi? Babüroğlu ayağa kalktı ve Nuri Beşer’in suratına okkalı bir yumruk indirirken şöyle dedi:

‘Ben de eski bir askerim. Haydi git, benim karım evde, ne yapacaksan yap bakalım.’ Selahattin Babüroğlu, henüz yere yıkılmayan Nuri Beşer’in suratına peş peşe yeni yumruklar indirirken, bacanağı Saffan Mindivanlıoğlu araya girdi, sonra masada oturan diş doktoru Sami Kuşçulu da araya girip zorlukla Nuri Beşer’i Babüroğlu’nun elinden alabildiler.

Haber Ankara’daki ordu birliklerine hemen ulaşmış olması ki; Ankara’da bir insan avı başlatıldı. Subaylar bu haddini bilmez adamı arıyorlardı.

Nuri Beşer ortadan kaybolup, bir dostunun evine sığınmıştı. Beline silahını takan subaylar evlerinden fırlamış, sokak sokak, ev ev Nuri Beşer'i arıyorlardı. Bu arada günahsız pek çok AP milletvekili de hakaretlere maruz kaldı. Ordu o günlerde çok duyarlıydı. (*Bir Numaralı Tanık*, s.266)

Durumdan vazife çıkarmasını bilen; bölücülerin, ihanet içindeki yöneticilerin, işbirlikçilerin korkulu rüyası olan “Genç Subaylar”, başka deyişle “Kemalist Subaylar” hakkında, her konferansında bana sorular soruluyor. Hiçbirine cevap vermiyorum. Sanıyorum onlar, Kurtuluş Savaşımızın kahramanları gibi, bundan böyle sadece anılarımızda yaşayacaklar.

KOMUTANLARIMIZ SUÇ MU İŞLİYORLAR?

3 Ekim 2006 günü, saat 20.30'da *NTV*'deki "Neden" adlı ve **Can Dündar**'ın yönettiği programa katılan emekli askeri hâkim **Ümit Kardeş**, "Asker kişilerin siyasi amaçla demeç verme veya telkinde bulunmalarının, Askeri Ceza Kanunu'nun 148/C maddesi gereğince suç olduğunu; başta Genelkurmay Başkanımız olmak üzere, Kuvvet Komutanlarımızın 'Laiklik, irtica ve bölücülük tehlikesi' gibi siyasi konularda demeç vererek suç işlediklerini" ileri sürmüştür.

Bu nedenle konuya açıklık getirmek zorunluluk haline gelmiştir.

"Milletler, egemenliklerini geçici bile olsa bırakacağı meclislere dahi gereğinden fazla inanmamalı, güvenmemelidir... Meclislerin öyle kararları olabilir ki, bu kararlar milletin hayatına giderilmesi mümkün olmayan zararlar verebilir" diyen **Atatürk**, Gençliğe Hitabesi'nde "Memleketin dahilinde iktidara sahip olanların gaflet ve dalalet hatta hıyanet içinde bulunmalarını", ülkenizin düşman devletlerce işgalinden "daha elim ve vahim" gördüğünü açıkça belirtmiştir.

İngiliz devlet adamı **Oliver Cromwel**, yıllar önce şöyle demişti: "Bir başka temel, ordu gücüdür. Ordu eşitçe herkesin olmalıdır ki, ne parlamento içinde, ne parlamento dışında, hiçbir zümre ona tek başına buyruk verme yetkisinde olmamalıdır."

TBMM'de, 10 Haziran 1935 tarihinde kabul edilen 2771 sayılı "Ordu Dahili Hizmet Kanunu"nun 34. maddesinde "Ordunun vazifesi; Türk yurdunu ve Teşkilat-ı Esasiye Kanunu (Anayasa) ile tayin edilmiş olan Türk cumhuriyetini kollamak ve korumaktır" hükmüne yer verilmiş ve bu yasanın uygulanması amacıyla ha-

zırlanan İç Hizmet Yönetmeliği'nin 85. maddesinde ise "Ordunun vazifesi; Türk yurdu ve Cumhuriyeti'ni içe ve dışa karşı, lüzumunda silahla korumaktır" denilerek, Türk ordusuna verilen göreve daha somut bir çerçeve çizilmiştir.

Atatürk, 22 Şubat 1931 tarihinde, Konya Askeri Mahfeli'nde yaptığı konuşmada adeta bu yasal düzenlemenin gerekçesini açıklamıştır:

"...Türk ulusu, ne vakit yükselmek için adım atmak istemişse, bu adımların önünde, daima öncü olarak ulusal amacı gerçekleştiren kendi kahraman çocuklarından kurulu ordusunu görmüştür. Bunun içindir ki, Türk ulusu tehlikelere karşı elinde kılıç, yürümeye hazır bulunan kahraman çocuklarına derin bir güven beslemiştir. Ve bu güveni daima besleyecektir. Bundan sonra da Türk ulusunun yüce ülküsünün gerçekleşmesi için kahraman evlatları hep önde gidecektir."

Atatürk'ün ölmeden kısa bir süre önce, 29 Ekim 1938 günü *Ulus* gazetesinde yayımlanan ve Başbakan **Celal Bayar** tarafından okunan ordusuna son seslenişinde, "Türk vatanının ve Türklük camiasının şan ve şerefini, dahili ve harici her türlü tehlikelere karşı korumaktan ibaret olan vazifesini, her an yapmaya hazır ve amade olduğuna benim ve büyük ulusumuzun tam bir inanç ve itimadımız vardır" diyerek, Türk ordusuna verdiği görev emrini bir daha tekrarlamıştır.

27 Mayıs 1960 ihtilalinden sonra oluşturulan Kurucu Meclis'te 4 Ocak 1961'de kabul edilen 211 sayılı İç Hizmetler Kanunu halen yürürlükte ve 35. maddesinde şöyle denilmektedir: "Silahlı Kuvvetlerin vazifesi, Türk yurdunu ve anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni kollamak ve korumaktır."

Anılan maddenin gerekçesinde, "Bu maddenin tedvininde (kanunlaştırılmasında) 2771 sayılı kanunun 34. maddesi esas alınmıştır" denilerek, **Atatürk** zamanında çıkan önceki yasaya atıfta bulunulduğu gibi; söz konusu 35. maddenin hukuki açıklanması da şöyle yapılmıştır:

“...Türk kara, deniz ve hava sınırlarına vaki olacak bir tecavüz ve tehlike Türk Silahlı Kuvvetlerince def edileceği gibi; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nca tayin edilmiş olan devletin esas ve niteliklerini değiştirmeye veya ortadan kaldırmaya matuf hareketler de yine Silahlı Kuvvetler tarafından bertaraf edilecektir.” (Kemal Yavuz, “Sivilleşme Bu mu?” *Akşam* gazetesi, 29 Haziran 2005)

Cumhuriyet tarihimizin hiçbir döneminde görülmediği biçimde, dış destekli irtica ve toprak bütünlüğümüzü bozmaya yönelik eylemler yoğunlaşarak artarken, Genelkurmay Başkanımız ve Kuvvet Komutanlarımız yaptıkları uyarı ve açıklamalarla, hem yasal görevlerini yapmışlar ve hem de **Atatürk**’ün ruhunu şad etmişlerdir.

Batı dünyasında (demokratik ülkelerde) askerler, görev alanlarını ilgilendiren konularda daha da sert demeçler verebilmektedirler.

Örnek vermek gerekirse:

İngiltere Genelkurmay Başkanı **Dannatt** kamuoyuna, “Irak’taki varlığımız buradaki şiddeti körüklüyor. Çekilmeliyiz!” diyerek ülkesinin Irak politikasını şiddetle eleştirmiştir.

Afganistan’daki NATO güçlerinin komutanı olan İngiliz General **Richards** Afganistan’da hatalar yaptıklarını belirterek, “ABD öncülüğündeki güçler 2001’de Taliban’ın devrilmesinden sonra gerekeni yapmadı. Bu denli kanlı bir sahneyi yaşıyor olmamızın tek nedeni budur” demiştir.

ABD’de Başkan olmuş 33 kişiden 10’u asker kökenlidir.

ABD’de asker-politikacı ilişkileri; askerlerin politik konularda kamuoyunu etkilemek için neler yaptıklarını öğrenmek isteyenler **Nuran Yıldız**’ın, Alfa Yayınları arasında Aralık 2007’de çıkan *Tanklar ve Sözcükler* adlı eserini okumalıdır.

ALEVİLERE ÇENGEL ATMAYA ÇALIŞILIYOR

Taha Akyol müjdeyi verdi: “AKP’nin Alevi milletvekili Reha Çamuroğlu ile, Diyanet’ten sorumlu Devlet Bakanı Prof.Dr. Sait Yazıcıoğlu’nun anlaştıkları hususların özeti şu: “Cemevleri ibadethane olarak kabul edilerek, Alevi İslamın din hizmetleri kurumsallaştırılacak. Alevi din adamları olan ‘dede’ler ve ‘zâkir’ler devlet kadrosuna alınarak maaş bağlanacak.” (*Milliyet* gazetesi, 23 Kasım 2007)

Türkiye’de tekke ve zaviyelerin kapatılmasını izleyen 11 Eylül 1925 günü, Bektaşî-Alevi tekke yöneticileri kamuoyuna aşağıdaki bildiriyi açıkladılar:

“Bütün sevenlere duyurulur ki, ... İnsanlık âleminin ve Bektaşî yandaşlığının yüzyıllardan beri bekledikleri kurtarıcı ortaya çıkmıştır. (Bu kişi) Yüce Cumhurbaşkanımız Mustafa Kemal Paşa’nın bedeniyle gelen, bütün İslam dünyasının ve bu arada Alevilerin canları, malları ve huzurları güvenceye alınmıştır. Bu nedenle, tekkelerin var olma nedeni ortadan kalkmıştır. Bizlere düşen kurtarıcımızın yüce buyruklarına uyup, bundan sonra dünya bilimlerini okutan Cumhuriyetimizin okullarına, insanlık bilimlerine ulaşmaktır. Hazreti Hünkar Hacı Bektaşî Efendimiz de eğitimde bu yolu buyurur. Tekkemizi kapatıp kutsal anahtarını Cumhuriyetimizin kurucularına teslim etme günü gelmiştir. Böyle de yapılacaktır. Bütün sevenlere duyurulur.” (*Çetin Yetkin, İktidara Karşı Türk Direniş ve Devrimleri*, 3 Cilt, s.894)

24 Eylül 1998 günü, Ozan **Mahzuni Şerif**’ten bir mektup almıştım. İşte o mektuptan birkaç satır:

“...Dünyanın en kudurgan ülkelerince istila edilmiş bir vatanı kurtaranlardan birinin evladı olarak, aynı ülkeyi bir başka tehlikeye sokmak isteyenler önünde verdiğiniz basiretli mücadele, bütün biz Cumhuriyet çocuklarına örnek olmakta ve bizi istiklal aşkına tekrar tekrar bağlamaktadır... İçimden geçenleri, sadece bir ortak sevdanın kamçısıyla yazdım... Düşünceleriniz ve mücadeleniz, en amansız koşullar içinde dahi, Cumhuriyet halkı önünde yalnız kalmayacaktır...”

Ozan **Mahzuni Şerif**’in mektubu, şu şiirle bitiyordu:

*“Hava bozdu, yol karanlık
Ha gayret güzel yolcu... Oldu olacak
Güneş alev alev
Mevsim çok sıcak.
Dalgalar köpük köpük
Kudurmuş Kara Deniz.
Belki birazdan güneş doğacak
Depremler yutsa da Kara Deniz’i
Bu gemi Samsun’a yine varacak...”*

Hüsnü Merdanoğlu, Alevileri “Araplaşmamış Müslümanlar” olarak nitelendiriyor. Onlar **Yahya Kemal Beyatlı**’nın deyişiyle “Türk Müslümanlığı”nın temsilcilerindendir.

Onlarla, Hacı Bektaş dahil, pek çok yerde birlikte oldum. Keşke herkes, Atatürkçü kişilere ve Cumhuriyetimize, Alevi yurttaşlarımız kadar sahip çıksalar...

AB’nin, Alevileri azınlık saydırma gayretleri boşa çıktı. Bakalım AKP, kanaat önderlerini maaşa bağlayarak, onları ıslıklı yollarından ayırabilecek mi?..

Ben şahsen, “Hadi başka kapıya” diyeceklerinden eminim...

YOBAZLAR MEVLANA'YI ANLAYAMAZ

UNESCO, 2007 yılını “Mevlana Yılı” ilan etmişti.

Dünyanın en kültürsüz politikacıları olan siyasal islamcılarımızın **Mevlana, Yunus Emre, Yahya Kemal Beyatlı, Mehmet Akif Ersoy** gibi değerlerimiz hakkında yapmaya çalıştıkları yorumlar kadar beni kahreden pek az şey var.. 734. Şeb-i Aruz törenlerini izlerken de aynı dramı yaşadım.

Bu nedenle, yazılarımın bazılarını kültürel konulara ayıracam.

Atatürk, Mevlana'yı yobazlardan farklı değerlendirmiştir:

Topkapı Sarayı Müzesi'ni ziyareti sırasında, mukaddes emanetlerin bulunduğu dairenin önünde durur. Üstat Necmettin Okyay'ın yazdığı ve sedefçi Vasıf Bey'in işlediği Mevlana'nın Farsça bir kıtası bu dairenin kapısına işlenmiştir. Atatürk, yanındaki Farsça bilen kişiye, bu yazının anlamını soruyor. Çevirisini şöyle yapıyorlar:

“Bütün kapılar kapandı, fakat senin kapın açıktır.”

Atatürk bir an düşünceye daldıktan sonra;

“Hey koca sultan” diyor, “bütün tekkeleri kapattık, fakat senin kapın açık kaldı.”

Hasan Âli Yücel'in, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Atatürk'ün yanına verilerek bir memleket seyahatine katıldığı zamanlardı. Seyahatten dönüşte bir akşam sofrada konuşuluyordu. Hasan Âli hakkında, Atatürk, “Zeki bir genç” dedi. Sofrada bulunanlardan birisi hemen atıldı:

“Efendim, Hasan Âli Mevlevidir; babası da Mevlevidir.” Mak-sat, Atatürk'ün gözüne girmesi ihtimalini sofradaki bazı in-

sanların sürekli yaptıkları taktikle önlemektir. Fakat atılan adım olumsuz sonuç verdi, Atatürk;
“Bana hiç bahsetmedi” dedi, “halbuki ben Mevlana’yı takdir ederim.”

Herkesi derin bir sessizlik aldı. Kimisi, tekkelerin aleyhinde atıp tutmak için bunu bahane etti. Kimisi, mevleviliğin tuhaf taraflarına ait hikâyeler, hatıralar anlattı. Nihayet birisi;
“Efendim” dedi, “Mevlevilik ibadete çalgı sokarak dini gülünç eden ve Müslümanlığı dejenere eden teşebbüslerden birisidir.”

Atatürk, muhatabına dönerek;

“Mevlana bilakis Müslümanlığı Türk ruhuna uygun hale getiren büyük bir reformisttir. Müslümanlık aslında hoşgörülü ve modern bir dindir. Araplar onu kendi bünyelerine göre anlamışlar ve uygulamışlar. Sıcak bir iklimde oturan, suyu nadiren bulan ve kullanan genel bir hareketsizlik içinde ömür süren Araplar için, günde beş defa aptes alıp, beş defa namaz kılmak, çok ileri bir hareket adımıdır. Hz. Muhammed’in dini, insanları harekete geçirmek esasına dayanır. Bu uygulama Türkler için çok hareketsiz sayılabilir. Sarp dağlarda at oynatan, erimiş kar sularıyla yıkanan Türk için, aptes ve namazla sınırlı ibadet tarzı çok hareketsiz kalmıştır. Şamani dininde iken dans eden, şarkılar söyleyen, kopuzlar çalan, şiirler okuyan Türk, namazı az ve hareketsiz bir ibadet saymıştı. Türk hayat tarzı, bu hareketsizliğe karşı harekete geçilmesinden doğmuştur. Mevleviliğe gelince, o tamamıyla Türk geleneklerinin Müslümanlığa nüfuz örneğidir. Mevlana büyük bir reformisttir. Ayakta dönerek ve hareket halinde Allah’a yaklaşma fikri, Türk dehasının en doğal ifadesidir. Bir tarafta müzik çalıyor, diğer tarafta insanlar ilahiler söylüyor ve ayağa kalkmış diğerleri, hayali bir dönüşle ellerini göklere kaldırıyorlar. Bunun estetiği fevkaladedir” demiştir.

Yine Atatürk, bir mevlevihanede akşam yemeği yiyip, semah seyrettikten sonra soruyor:

“Mevlana nasıl adamdır?”

Sorusunu “Çok büyük bir adam olacak ki musiki, şiir, raks gibi dincilerin hoş görmedikleri şeyleri tarikatına ayin ve esas yapmış” diye cevaplayan kişiye, neşeli neşeli gülererek; “Ben onun liberal kafalı bir şair olduğunu bildiğim için ‘huzuruna kupkuru girilmez’ dedim; birkaç kadeh çekip de girdim” demiştir. (**Sadi Borak, Atatürk ve Din**)

Mevlana Fihî Ma Fih adlı eserinde şöyle diyor:

“Sizler, kadının kapanmasını istedikçe, herkeste onu görme isteğini kamçılamiento olursunuz. Bir erkek gibi bir kadının da yüreği iyiye, yasakları uygulamasan da, o iyilik yoluna gidecektir. Yüreği kötüye, ne yaparsan yap, onu hiçbir şekilde etkileyemezsin. Kıskançlık denilen şeyi bilme. Cahillerdir, kadından üstün olduğunu sananlar. Cahiller kabadır. Sevgi ve güleryüz nedir bilmezler. Ancak hayvan erkekler, kadından üstündür. Seven erkek ise, kadınla eşittir.”

“Hac” için söyledikleriyle de, yobazlarla arasına âdeta bir sur örmüştür **Mevlana**:

*“Ey Hacca gidenler, nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne,
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.
Durun, gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hacı da sizsiniz, Kâbe de, ev sahibi de.”*

YAHYA KEMAL'E DAİR

Önceleri üniversite rektörlüğü de yapan, AKP Antalya Milletvekili **Prof.Dr. Yusuf Ziya İrbeç**'le aramızda, **Yahya Kemal Beyatlı'nın:**

"Ne harâbi ne harâbâtîyim

Kökü mâzide olan âti (gelecek) yim"

sözlerini, nerede ve hangi şatlarda söylediğine dair görüş ayrılığı çıkınca, **Yahya Kemal Beyatlı** hakkında söylediklerimi belgeleyerek, okurlarımla paylaşma gereğini duydum.

Yahya Kemal Beyatlı, *Aziz İstanbul* adlı eserinde, olayı şöyle anlatıyor:

"Birçok günlerimi Ziya Gökalp'le konuşarak geçirdim. Diyarbakir'in bir hârika olan bu oğlu konuştuğu zaman istikbâlin muhayyel bünyânını kuran dev gibi bir mimara benzerdi; ilk Müslümanlar gibi mütedeyyin, ilk Türkler gibi bânî idi; mâziye arkasını çevirmiş sabit bir bakışla yalnız istikbâle bakardı. Maziye karşı daüssılamı hararetle söylediğim bir gün dedi ki:

'Harâbîsin harâbâtî değilsin

Gözün mazidedir âti değilsin'

Ben de mazinin kulağıma fısıldadığı bir sesle cevap verdim:

'Ne harâbi ne harâbâtîyim,

Kökü mazide olan âtiyim.'"

Yahya Kemal Beyatlı'dan başka bir hatıra:

"Tanca'da camiye gittim. Pantolonlu camiye sokmadılar, gâvur diye. Orada teganni (şarkı söylene) yasak. Biz teganni ediyoruz."

Beşir Ayvazoğlu, *Bozgunda Fetih Rüyası* adlı eserinde, Yahya Kemal Beyatlı'nın, "Türk Müslümanlığı" tartışmalarına katılışını şöyle değerlendiriyor:

"Devrinin en büyük din alimlerinden Babanzade Ahmet Naim Bey'e göre: '...Herhangi bir millet İslamı kendi milliyetinin unsurlarından biri olarak göremez, onu kendine uygun hale sokamazdı...'

Bu görüşe karşı çıkan Yahya Kemal Beyatlı, şunları söylemiştir:

'Siz kimsiniz, kaç kişisiniz? Çokluksanız bile bütün Türk Milletinin tarihi hatıralarına ne karışırsınız? Türk milleti dinini istediği gibi benimsemiş... İslamiyeti kendi mizacına göre kabul etmiş ve çok eski putperestliği ile karıştırmış ve öyle sever, onun uğrunda yalnız bu sebeple ölür.'

Ahmet Naim Bey, bu sözleri nedeniyle Yahya Kemal Beyatlı'ya darılmış, yıllar sonra haklı olduğunu kabul etmiştir."

Bu yazımı, **Yılmaz Karakoyunlu'nun *Yorgun Mayıs Kırakları* adlı eserinden aldığım pasajlarla bitirmek istiyorum:**

"Yahya Kemal, annesi Nakiye Hanım'dan bir hatıra fotoğrafı bile kalmamasından duyduğu üzüntüyü, büyük bir aşkla bağlı olduğu Nâzım Hikmet'in annesi Celile Hanım'a şöyle anlatıyor:

'Biliyor musun Celile! Üç-beş habis (soysuz) ve seviyesiz yobazın korkusuyla Nakiye Hanım fotoğraf çektirememiştir. Onun bir resmi, hayatımın en büyük yadigarı (hatırası) olurdu. İslam tesettürünün (örtünme, saklanma) en acımasız uygulandığı bir muhitin terbiyesinde büyüdüğü için tek suret (resim) bırakmadan göçüp gitti.' (s.97)

Şunlar da Adnan Menderes'e söylediklerinden:

'Eğer Meclis'e nitelikli bir kadro getiremezseniz, parti başkanının seçtiği insanlarla sadece diktatör yaratırsınız. Em-sal aramaya gerek yok, CHP'nin geçmişine bakınız yeter.' (s.301)

'Siyasette mükemmeliyeti iki şey berbat eder... Din ve iktisat, siyasetin iki önemli unsurudur. Siyasetteki mükemmeli-

yeti din değil, yobazlık bozar. İktisada gelince, millet fakirdir ama dürüsttür. Siyaseti bozan fakru zaruret değil, suiistimaldir... Farkına varmadığınızı sandığım endişelerim budur.' (s.483)

'Hayret içindeyim ve hâlâ makul bir izah noktası bulmuş değilim. Neden Halkevleri'ni kapattınız? Neden Köy Enstitüleri'ni kapattınız? Bunlar cumhuriyetin aydınlanma politikalarıydı. Böyle geniş tesirli (etkili) irfan (bilme, kültür) yuvalarını kapatırsanız, bugün şikâyet ettiğiniz karanlığın gelmesi kaçınılmaz olurdu.' (s.491)"

MEHMET AKİF YOBAZLARI SEVMEZDİ

Mehmet Akif Ersoy soruyor:

“Hani Müslümanlık bir uhuvvet (kardeşlik husule getirecekti. Nerede?.. Her tarafta Müslümanlık cehalet, Müslümanlar ise sefalet içinde mahvolup gidiyor... Müslümanların hepsi cahil; Arabı cahil, Türkü cahil, Kürdü cahil, Arnavutu cahil, hepsi cahil. Hepimiz igvaata (kışkırtmaya) kapılıyoruz.. Biz cehaletimiz yüzünden dini bu hale getirdik. Din de bizi bu hale getirdi. İslam dini bir miskinlik (uyuşukluk) dini oldu.”
(Cengiz Özakıncı, *Dünden Bugüne Türklerde Dil ve Din*)

Bu düşüncelerini şiirlerine de yansıtmıştır **Mehmet Akif Ersoy**:

*Tevekkülün, hele, mânası hiç öyle değil,
Yazık ki; beyni örümcekli bir yığın cahil
Nihayet dine oynayarak en rezil oyunu;
Getirdiler, ne yapıp yaptılar, bu hâle onu*

*Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile...
Âdem aldatmaksa maksat, aldanan yok nafile!
Kaç hakikî Müslüman gördümse, hep makberdedir;
Müslümanlık, bilmem ama, galiba göklerdedir.*

Her gerçek Müslüman ve vatansever insan gibi, **Mehmet Akif Ersoy** da antiemperyalist bir kişiydi:

“Elisalıb (Haçlılar)” olarak nitelendirdiği emperyalist devletlere karşı şöyle haykırmıştı:

*Tükürün Ehl-i salibin o hayâsız yüzüne,
Tükürün, onların asla güvenilmez sözüne.
Medeniyet denilen maskara mahlûku görün
Tükürün, maskeli vicdanına asrın, tükürün.*

Yaşasaydı; asla AB yanlısı olmayacağından ve ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin gerçekleşmesi için maşa olarak kullandığı siyasal İslamcılarımızın yüzüne de tükürmemizi isteyeceğinden eminim.

Muhittin Nalbantoğlu, Mehmet Akif Ersoy'u daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir yazı dizisi hazırlamıştı (27-28 Aralık 2003, *Yeniçağ* gazetesi). İşte o yazı dizisinden, beni çok etkileyen iki alıntı:

“Mehmet Akif, bütün yurt sathında akisler yapan ünlü ‘Sevr Hitabesi’nde şöyle diyordu: ‘Ey cemaat, gözünüzü açınız, ibret alınız. Artık kime hizmet ettiğimizi, kimin hesabına bir birimizin gırtlığına sarıldığımızı anlamak zamanı zannediyorum ki gelmiştir. Allah rızası için olsun aklımızı başımıza toplayalım. Çünkü böyle düşman hesabına çalışarak elimizde kalan şu bir avuç toprağı da verecek olursak, çekilip gitmek için arka tarafta bir karış yerimiz yoktur. Şimdiye kadar düşmana kaptırdığımız koca koca memleketlerin halkı hicret (göç) edecek yer bulabilmişlerdi. Biz öyle bir akibete (sona) mahkûm olursak, başımızı sokacak bir delik bulamayız... Sevr bizim için Avrupa'nın hazırladığı bir ölüm fermanıdır. Onların bu tertiplerini (tuzaklarını) başlarına çarpacağız. Zafer bizimdir.’”

“Mısır'a, üniversitedeki görevine tekrar döndükten sonra Mehmet Akif, yazdığı bir mektubunda; ‘...Mısır'da on bir yıl kaldım. Fakat on bir saat daha kalsaydım artık çıldırırdım. Sana halisane (içtenlikle) bir fikrimi söyleyeyim mi: İnsanlık da Türkiye’de, milliyetçilik de Türkiye’de, Müslümanlık da Türkiye’de, hürriyetçilik de Türkiye’de... Eğer varsa, Allah benim ömrümden alıp, (Mustafa Kemal’i kastederek) O’na versin..?’ diyor.”

EMİN ÇÖLAŞAN'I “AJAN GAZETECİ” YAPAMADILAR

Deneyimli gazeteci **Mehmet Ali Kışlalı**, *Radikal* gazetesinde yazdığı bir makalede, isim vermeden bizde ve dünyada çok sayıda “ajan gazeteciler” olduğunu söyleyince, **Rauf Denktaş**’ın “**Karen Fogg**’un çocukları” olarak nitelendirdikleri dahil, şüpheliler listesinde oybirliği ile yer alabilecek gazetecilerden bazıları kanıtlanmasının güçlüğüne bildiklerinden, “Kim bunlar?” yaygarasını koparmaktan çekinmemişlerdi.

Emin Çölaşan’ın, *Kovulduk Ey Halkım Unutma Bizi* adlı eseri, Türkiye’nin en çok okunan ve en namuslu yazarlarından birini “ajan gazeteci” haline getirmeye çalışmanın belgeseli bence...

Önce *Hürriyet* Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Ertuğrul Özkök**’ün **Emin Çölaşan**’a söylediklerinin bazılarına göz atalım:

“Hükümeti eleştirme... Türkiye’de başka konu mu yok!.. Kuş gribi yaz, CHP yaz, başka şey yaz... Bak Doğan Medya Grubu’nun bütün kuruluşları şu anda iyi gidiyor. Fakat hükümet isterse en sağlam kuruluşları, en sağlam bankaları bile bir günde batırır. Müfettiş gönderir, maliyeci gönderir, nasıl olsa bir eksik veya yanlış bulur... Ben cambazım cambaz... Bundan sonra bizim istediğimiz doğrultuda yazı yazacaksın... Dünyanın hiçbir ülkesinde gazetenin yayın politikasına aykırı yazılar gazetede yer almaz. Ya hiç konulmaz ya da sansür edilir... Medyanın yarısı biziz... Yav gözünü seveyim, Fethullah Gülen’le, Zaman gazetesıyla ilgili bir şey yazma... Patronla aranı iyi tut, o da bize her olanağı fazlasıyla sağlasın... Bak yılbaşı geliyor. Bakarsın iyi prim verir. Rahatımıza bakalım şu dünyada be. Bize ne yolsuzluktan, siyasetten!.. Bir

yazar, patronunun çizgisi dışında yazı yazamaz... Şu gazete-
de mutlu olalım, keyfimize bakalım. Ne olur hükümetle, iktidarla ilgili bir şey yazma...”

Şunlar da gazetenin patronu **Aydın Doğan**’ın söylediklerinden bazıları:

“Arada sırada hükümeti öv... Niye senin yüzünden durup dururken iktidarla kavga edeyim... Ben bu hükümetin ekonomik programını tamamen destekliyorum. Özelleştirme, AB, bunlardan yanayım... Döviz düşük. Kâğıdı, mürekkebi, makineleri ucuza getiriyoruz. Biz çok rahatız... Yazılarını değiştireceksin... Türkiye’de en çok okunan yazar olabilirsin. Bu bir şey ifade etmez. Burada benim sözüm geçer...”

Ajan gazeteciler ve satılık medya mensupları kadar bir ülkenin yıkılışını kolaylaştıran ve demokratik düzeni yozlaştıran başka güç yoktur.

Lazareff, 1945’te dilimize çevrilen *Fransa’da Basın Rezaletleri*, yahut *Fransa’yı Çökerten 4. Kuvvet* adlı eserinde, şu hususu vurgulamış:

“1918’e kadar Fransızlar cumhuriyete inanıyorlardı. 1918’den sonra onları cumhuriyetten iğrendirmek, uzaklaştırmak ve yerine ilk dokunuşta dağılıverecek bir demokrasi hayaleti koymak oyununa girişildi. Dışarıdan düşmanların yönettikleri oyun ince ve şeytancaydı, fakat bu oyuna, içeride paraları üzerine titreyen, iktidara susayanlar, bütün çekemezler, kiskançlar, yeteneksizler ve alçaklar kapıldılar.”

Lazareff’e göre “ülkeyi yıkanların kullandıkları başlıca silah basın”dı:

“Demokratik bir rejimde basın yalan söylerse rejim ölüme mahkûm olur. Çünkü egemenliğe sahip olan millet eğer doğru haber alamazsa egemenliğini özgürce kullanamaz. Nitekim, Fransız basını baştan başa, o zamana kadar görülme-

miş, ancak yenilginin açığa vurduğu bir rezalet derecesine ulaşmıştır.” (**Hasan Pulur**, *Milliyet* gazetesi, 16 Ekim 2000)

New York Times’ın editörü **John Swinton**, Amerikan Basın Birliği’nin bir yemeğinde şunları söylemiştir:

“Amerika’da bağımsız basın diye bir şey yoktur. Aramızda dürüstçe fikirlerini açıklamaya cesaret edecek bir adam bulunmuyor. New York gazetecilerinin görevi yalan söylemek, paranın önünde diz çökmek ve ülkesini, milletini günlük ekmek parası için satmaktır. Bizler sahne gerisindeki zenginlerin maşaları ve köleleriyiz. Bizler birer kuklayız. Bu adamlar iplerimizi çekiyor, biz de dans ediyoruz. Zamanımız, yeteneklerimiz, yaşamalarımız ve tüm kapasitemiz bu adamların mülkü haline gelmiş. Bizler entelektüel fahişeleriz.” (**Texe Marrs**, *Dark Majesty*, *Uluslararası Güç Odakları*, Timaş yayınları, 2003, s.254)

“Ajan gazeteciler” için, “entelektüel fahişeler” tanımını kullanmak; ulusuna ve vatanına bir zararı dokunmayan, sadece para karşılığı karşı cinsin cinsel zevklerini tatmine çalışan fahişelere hakaret sayılmaz mı?..

KAREN FOGG'UN ÇOCUKLARI

16 Ekim 2007 günü yayımlanan, *Sözcü* gazetesi için yazdığım ilk yazıda, **Rauf Denktaş**'ın bazı gazetecileri, "Ver-kurtul"cu politikacıları "Karen Fogg'un çocukları" olarak nitelendirdiğinden söz etmiştim.

Görgü tanığı **Nafiz Okumuş** olayı şöyle anlatıyor:

2003 yılı Aralık ayında yapılan Kıbrıs seçimlerine 3 gün kala Lefkoşa'daki Cumhurbaşkanlığı Sarayı'ndayız. Cumhurbaşkanı Sayın Rauf Denktaş Türkiye'den gelen bir grupla sohbet ettikten sonra öğle yemeğı ikram ediyor.

Yemek masasındaki Sayın Denktaş'ın solunda biz, sağında Kültür eski Bakanı Namık Kemal Zeybek, tam karşısında CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen, Yurt Partisi Genel Başkanı Saadettin Tantan ile ulusalcı duruşu ile bilinen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç.Dr. Yaşar Hacısalihoğlu oturmuş. Bir taraftan yemek yeniyor, bir taraftan da sohbet ediliyordu.

Derken Sayın Denktaş'a sordum:

"Türk basınında yer alan 'Ver-kurtul'cuların çoğı ile yıllardır tanışırsınız. Bunlardan biri ile son zamanlarda karşılaştınız mı?"

Denktaş, her zamanki tonton ve babacan tavrı ile gülümseyerek başladı anlatmaya...

"Biriyle ve en başta geleniyle geçenlerde karşılaştım. Bir televizyon programından çıkarken çay ikram etti. Birden Mehmet Ali Birand peydahlandı. Gülerek;

‘Efendim, bize Karen Fogg Çocukları diyorsunuz. Çok gücümeye gidiyor. Sanki o... çocuğu diyorsunuz gibi geliyor’ deyince, ben de taşı gediğine koydum:

‘İyi ya, Mehmet Ali Bey. Biz de zaten öyle diyemediğimiz için Karen Fogg çocukları diyoruz. Anladığın için tebrik ederim.’”

Bunun üzerine Birand uzun uzun gülmüş ve “İlahi Sayın Denктаş. Sizinle hiç kimse başedemez vallahi” diyerek çekip gitmiş.

Çok farklı şekilde anlatılan o... çocuğu meselesinin aslı işte böyle... Birinci ağızdan anlattık ki, bundan böyle farklı anlatılmasın diye.

Karen Fogg çocukları, bu meseleyi böyle algıladıklarına göre, yüzlerine tükürüldüğünde de yağmur yağdığını sanacaklar herhalde...” (*Takvim* gazetesi, 21 Şubat 2004)

İngiltere’de iki kez yılın gazetecisi seçilen, Amerika’da “Emmy”, İngiltere’de İngiliz Televizyon ve Sinema Akademisi’nin verdiği “Richard Dimbley” ve Birleşmiş Milletler “Medya” ödülüne layık görülen **John Pilger**, 2002 yılında ilk baskısı yapılan ve Timas Yayınevi tarafından dilimize kazandırılan *Dünyanın Yeni Efendileri, Küresel Yağmacılığın Gerçek Yüzü* adlı eserinde şöyle diyor:

“Aslında globalleşen sefalet oldu. Öyle bir global dünya ki, insanların çoğunun günde bir telefon konuşması bile yapamadığı, günde iki dolardan daha az parayla geçinmek zorunda kaldığı, temiz su edinemedikleri için çocukların öldüğü bir gezegen... 80’li yılların başından bu yana 90 kadar ülke, daha global kuzey yarım kürede yaşayanlar tarafından, pek anlaşılamayan karmaşık bir yağmalama sistemiyle, zengin ve fakir arasındaki uçurumu daha da artıran bir dizi ‘yapısal düzenleme’ yapmaya mecbur edildi. Gelişmekte olan ülkelerin devlet politikalarını en ince ayrıntılarına kadar kontrol edebilen dörrtlü. Dünya Ticaret Organizasyonu ve Washington’daki üçlü grup Dünya Bankası, IMF ve Amerikan Hazinesi’ ise,

bunun adını ‘iyi yönetim’ ve ‘nation building’ olarak koyuyor. Güçlerini büyük oranda fakir ülkelerin Batılı kredi veren ülkelere oluşan geri ödenemeyecek boyuttaki borçlarından dolayı her gün ödemek zorunda kaldıkları milyon dolarlardan alıyorlar. Bunun sonucunda ise, nüfusu bir milyardan daha az olan bir elit tabaka, dünya nimetlerinin yüzde seksenlik dilimini kontrol ediyor. Tüm bu manzarayı destekleyen güç ise, dünyanın önde gelen bilgi ve haber kaynaklarının ya sahibi olan, ya da onları denetleyen önde gelen Amerikalı ve Avrupalı medya devleri.”

Ülkemizdeki “ajan gazeteciler” ve “Karen Fogg’un çocukları” yetmezmiş gibi; Amerikalı ve Avrupalı medya devlerinin, önemli televizyon ve gazetelerimizden bazılarını ele geçirmelerini kolaylaştıran **Recep Tayyip Erdoğan** ve arkadaşları, ulusumuza en büyük kötülüklerden birini daha yapıyorlar.

**ANAYASA MAHKEMESİ
KARARLARI**

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı 1997/1 (Siyasi Parti Kapatma)
Karar Sayısı 1998/1
Karar Günü 16.1.1998

DAVACI Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı

DAVALI Refah Partisi

DAVANIN KONUSU: Refah Partisi'nin lâiklik ilkesine aykırı eylemlerin odağı haline geldiği savıyla kapatılması istemidir.

DAVA

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 21.5.1997 günlü, SP.13-Hz. 1997/109 sayılı iddianamesinde şöyle denilmektedir:

“Refah Partisi'nin aşağıda ayrıntılarıyla açıklayacağım eylemleri, Siyasi Partiler Kanunun parti kapatılmasına neden olacak pek çok hükmünü ihlal etmekle birlikte, 23.7.1995 gün ve 4121 sayılı yasanın 7 inci maddesiyle Anayasamızın 69 uncu maddesinin altıncı fıkrası şu şekilde değiştirilmiştir.

“Bir siyasi partinin 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerinden ötürü temelli kapatılmasına ancak onun bu nitelikteki fiillerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesince tesbit edilmesi halinde karar verilir”

Anılan fıkra yazılı Anayasamızın 68 inci maddesinin dördüncü fıkrasında ise;

“Siyasi Partilerin tüzük ve programları ile eylemleri Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve laik Cumhuriyet İlkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunma-

yı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz, suç işlenmesini teşvik edemez” hükmüne yer verilmiştir.

Anayasamızın 11 nci maddesi: “Anayasa hükümleri yasama, yürütme, yargı organlarını, idare makamlarını, diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır” hükmünü, 138. maddesi de: “Hakimler, Anayasa kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre hüküm verirler”kuralını içermektedir.

Anayasa’nın 11 ve 138. maddeleri karşısında mahkemelerin hüküm verirlerken Anayasa hükümlerini dikkate almak zorunda oldukları bir gerçekliktir. Ancak aynı konuda farklı biçimde düzenlenmiş yasa ve Anayasa kuralları varsa ne olacaktır?

Bilindiği gibi Anayasadaki yasaklar somut ve soyut olmak üzere gruplandırılmaktadır. Soyut yasaklar yada yasaklamalar, içerikleri tam olarak belirlenmemiş olanlardır. Yasama organı bunları somutlaştırmak ve Anayasa buyruğunu yerine getirmek zorundadır, yoksa görevini savsaklamış olur. Soyut sayaklar yasama organınca somutlaştırılmadıkça idare ve yargı tarafından doğrudan uygulanmazlar. Anayasada yazılı açık ve net yasaklamalar ise, kendiliklerinden ve doğrudan doğruya uygulanabilir. (Prof. Dr. Bülent Tanör, Türkiye’nin İnsan Hakları Sorunu, s.261-262; Prof. Dr. Tekin Akıllıoğlu, İnsan Hakları, 1992, 5.53-54; Prof. Dr. Zafer Gören, Başsavcılığımıza yazdığı görüş bildirme yazısı)

Anayasa Mahkememiz, 1963 yılında verdiği iki kararda, Anayasanın, yürürlüğe girdiği tarihte var olan kanunlardaki aykırı hükümleri kendiliğinden yürürlükten kaldırmasının mümkün olamayacağı belirtilmişse de; o tarihte yürürlükte olan 1961 Anayasasının geçici 9 uncu maddesinde Anayasa Mahkemesinin göreve başladığı tarihte yürürlükte olan kanunlar hakkında iptal davası açılması gerektiği hükme bağlandığından, Anayasa Mahkememizin aksine bir karar vermesi olanaksızdır. Buna rağmen, 1963 yılından sonra verdiği birçok karara göre (3.6.1976 gün ve 13/31; 3.7.1964 gün ve 22/50; 2.8.1967 gün ve 22/22; 30.11.1983 gün ve 8/3; 3.6.1976 gün ve 13/31; 17.8.1971 gün ve 47/61 sayılı kararlar) Anayasada sadece özü belirlenmiş bir kural değil de, konuyu ayrıntılı ve doğrudan düzenleyen bir hüküm var ise, Anayasa daha önceki bir kanunun aykırı hükümlerini zımnen ilga edebilmelidir.

Aslında 1982 anayasasının 177 inci maddesindeki: “mevcut kanunların Anayasa aykırı olmayan hükümleri veya doğrudan Anayasa hükümleri, Anayasanın 11 nci maddesi gereğince uygulanır” açık hükmü karşısında Anayasa Mahkemesinin değindiğimiz kararlarına tarihi bir değer atfedilebilir.

DANIŞTAY’a göre: “Anayasanın temel hukuk kuralları dışında bir konuyu ayrıntılarıyla düzenlemesi ve bu hüküm daha önceki kanunlarda bulunup, aynı konuyu düzenleyen Anayasa hükümlerinin uygulanması tabiidir” –12.2.1970 gün ve 2/1 sayılı Danıştay İçtihadı Birleştirme Kararı–

Yargıtay Ceza Genel Kurulu kararına göre de: “Özel kanunun düzenlediği bir konunun Anayasanın bir hükmüyle açıkça düzenlenmiş olması halinde zımni ilga bulunduğu, doğrudan doğruya Anayasa hükümlerinin uygulanması gerektiği belirtilmiştir” 15.1.1962 gün ve 1/2 sayılı Ceza Genel Kurulu Kararı 23.7.1995 gün ve 4121 sayılı yasanın 7 inci maddesiyle Anayasamızın 69 ve 68 nci maddesinde, Siyasi Partiler kanununun yürürlüğe girmesinden sonra değişiklik yapılmıştır. Bir siyasi partinin hangi eylemlerin odağı haline geldiğinin Anayasa Mahkemesince tesbite dilmesi halinde temelli kapatılmasına karar verilebileceği, Anayasamızın 68 nci maddesinin dördüncü fıkrasında açık, net ve hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde belirtilmiştir.

O halde, bir siyasi partinin laik Cumhuriyet ilkelerine aykırı eylemlerin odağı haline gelip gelmediği, Siyasi Partiler Kanunun 103. maddesi gözönünde tutularak değil, Anayasamızın 69 ncu maddesinin altıncı fıkrası yollamasıyla 68 nci maddesinin dördüncü fıkrası gözönünde tutularak belirlenmelidir.

Siyasi Partiler Kanunu tümüyle yürürlükten kaldırılrsa, Anayasamız doğrudan uygulanarak bir siyasi parti kapatılmıyacak mıdır? Elbette kapatılabilecektir ve bu konuda doktrinde oybirliği vardır.

Özel yasa olan Siyasi Partiler Kanunu yürürlükte olduğu sürece, açık ve net olan Anayasa hükümleri dahi uygulanamaz, kaldırılrsa uygulanabilir demek de mümkün değildir. Çünkü Anayasa hükümlerinden hiçbiri “yedek norm” niteliğinde değildir ve normlar hiyerarşisinde en üst mevkidedir.

Bütün bu nedenlerle Başsavcılığımız, laiklik ilkesine aykırı eylemlerin odağı haline geldiği için Refah Partisi hakkındaki kapatma istemini, Anayasamızın 69 ncu maddesinin altıncı fıkrası yollamasıyla 68 nci maddenin dördüncü fıkrasına dayanarak yapmıştır.

Anayasamıza Göre Laiklik:

1982 Anayasa 1 nci maddesinde, devlet şeklini “Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir” diyerek belirtmiş ve 2 nci madde de de Cumhuriyetin niteliklerini saymıştır. Bu maddeye göre;

“Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde insan haklarına saygılı, Atatürk Milliyetçiliğine bağlı başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir”

Değiştirilemeyecek hükümleri düzenleyen 4. madde, 2 madde-deki cumhuriyetin niteliklerinin değiştirilmez ve değiştirilmesinin teklif edilmez olduğunu hükme bağlamıştır. Böylece Türkiye Cumhuriyetinin niteliklerinden olan laiklik ilkesinin değiştirilemeyeceği açıkça ortaya konmuş, güvence altına alınmıştır.

1982 Anayasanın “Başlangıç” kısmında yer alan;

“Hiçbir düşünce ve mülahazanın Türk milli menfaatlerinin, Türk varlığının Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türk-lüğün tarihi ve manevi değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılapları ve medeniyetçiliğin karşısında koruma göremeyeceği ve laiklik ilkesinin gereği kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılmayacağı..”

Şeklinde bu ifade ile “Laiklik ilkesi”nin açık ve kesin surette ortaya konulduğunu görmekteyiz. Ayrıca;

“Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk’ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve o’nun inkılap ve ilkeleri doğrultusundadır..”

Sözleri ile de Atatürk ilkelerinin benimsenmesi sonucu zım-nen “Laiklik ilkesinin” Anayasa yön veren ilkeler arasında bulundu-ğu anlaşılmaktadır.

Anayasanın 176 ncı maddesine göre, Başlangıç kısmı, Anayasa’nın dayandığı temel görüş ve ilkeleri belirtir ve Anayasa metnine dahildir. Aynı maddenin gerekçesinde de Başlangıç kıs-mının Anayasanın diğer hükümleri ile eşdeğer olduğu ifade edil-miştir.

Batı sözlükleri, laikliği genel olarak “din ve ruhbanlıkla ilgili olmayan” diye tanımlarlar Yrd. doç. Dr. Bihter’in (Vural) Dinçkol, 1982 Anayasası çerçevesinde ve. Anayasa Mahkemesi kararlarında laiklik-,

Aslında laiklik dini değil, hukuki bir kavramdır. Hukuki açıdan laiklik, kısaca ve genel olarak din işleri ile dünya işlerini ayıran bir rejimdir. Bu ifade ile anlatılmak üstenen sadece devlet içinde din ve dünya işleriyle, ilgili otoritelerin birbirinden ayrılması değil, aynı zamanda sosyal hayatın eğitim, aile, ekonomi, hukuk, görgü kuralları, kıyafet v.b. gibi ceplerinin din kurallarından ayrılarak, zamana ve yaşama zorunluluklarına, gereklerine göre saptanmasıdır. Aksi düşünüldüğünde, din işleri ile dünya işlerini birleştiren bir rejim anlaşılır. –Prof. Dr. Niyazi Berkes, Teokrasi ve Laiklik, s.25–

Laiklik ilkesi ile dinin siyasi ve hukuki bir güç olması engellenir.

Dinler, dünya işlerine karışıp siyasi bakımdan güç kazandıkları ölçüde asıl ruhani erklerini gözardı edip, soysuzlaşmaya başlarlar. –Hüseyin Batuhan, Laiklik ve Dini Taassup, 5.60–

“Demokrasi herşeyden önce laikliğe dayanır. Gerçek demokrasiler laik olanlardır. Zira demokrasinin iki önemli unsuru özgürlük ve eşitliktir. Bu unsurların gerçekleşmesi ancak, dini zorlamaların olmadığı laik toplumlarda mümkündür.

Anayasa Mahkememizin 21.10.1971 gün ve 53/76 sayılı kararında laiklik ilkesinin şu unsurları kapsadığı belirtilmiştir;

“a) Dinin devlet işlerinde egemen ve etkili olması esasını benimseme.

b) Dinin, bireylerin manevi hayatına ilişkin olan dini inanç bölümünde aralarında ayırım gözetilmeksizin, sınırsız bir hürriyet tanımak suretiyle dini Anayasa inancası altına alma.

c) Dinin, bireyin manevi hayatın aşarak, toplumsal hayatı etkileyen eylem ve davranışlara ilişkin bölümlerinde, kamu düzenini, güvenliğini ve çıkarlarını korumak amacıyla, sınırlamalar kabul etme ve dinin kötüye kullanılmasını ve sömürülmesini yasaklama

ç) Devlete, kamu düzenini ve haklarının koruyucusu sıfatıyla dini hak ve hürriyetler üzerinde denetim yetkisi tanıma niteliklerinden oluşmuş bir ilkedir.”

Anayasa Mahkememizin 25.10.1983 gün ve 2/2 sayılı kararında, Türkiye'deki laiklik anlayışının batıdaki Hristiyan ülkelerinden farklı bir yapı ve düşünce biçimine sahip olduğu belirtilmiş ayrıca sosyalist ülkelerin laiklik anlayışı ile de benzerlik taşımadığı vurgulanmıştır. Hristiyan ve İslam dini inanç ve gereklerinin farklılığına değinildikten sonra kararda şöyle denilmiştir;

"Dini ve din anlayışı farklı olan bir ülkenin laikliği, o ülke batı medeniyetine açık olsa dahi batılı ülkelerdeki anlayış içinde benimsemesi esasen düşünülemez ve beklenemez.

...Atatürk Devrimlerinin hareket noktasında laiklik ilkesi yatar ve devrimlerin temel taşı bu ilki oluşturur Başka bir anlatımla laiklik açısından verilecek en küçük ödün, Atatürk devrimlerini yö-
rüngesinden saptırarak, yok olması sonucunu doğurabilir."

Davamıza Dayanak Yaptığımız Deliller:

1) 3511 sayılı Yasanın 2 nci maddesiyle 2547 sayılı yasaya eklenen ek m.16. hükmü şu şekilde idi;

"Yükseköğretim kurumlarında, dersane, laboratuvar, klinik, poliklinik ve koridorlarında çağdaş kıyafet ve görünümde bulunmak zorunludur. Dini inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü ve türbanla kapatılması serbesttir."

Bu hükmün iptalinin istenmesi üzerine, Anayasa Mahkememiz sorunu (bir yasal düzenlemenin din kurallarına, dinsel inançlara ve gereklere göre yapılıp yapılamayacağı) şeklinde saptadığı 7.3.1989 gün ve 1/12 sayılı kararında, laik bir devlette hukuk kurallarının kaynağını dinde değil, akılda bulunduğu, kişilerin iç dünyasına ilişkin kurallar getiren din prensiplerinin yasallaştırılmasının düşünülemeyeceği vurgulandıktan sonra;

"Tevhidi Tedrisat Kanunu gereğince dinsel eğitimin bile laik devlet anlayışına göre yapılması gerekir.

...Birlikte çalışma yapanların kardeşlikleri, arkadaşlıkları, dayanışmaları yarınları için bile gerekli iken, onları dinsel gereklerle ayırmak, kimin hangi inançtan olduğunu bir işaretle belli etmek, onların yakınlaşmalarını, birlikte çalışıp karşılıklı yardımlaşmalarını ve işbirliğini önler; ayrılıklara, dinsel inanç ve görüşler nedeniyle çatışmalara yol açar.

...Dersliklerde ve ilgili yerlerde dinsel inançları simgeleyen belirtilerden uzak kalınması zorunluluğu nedeniyle yükseköğretim kurumlarında dinsel gereğe bağlanan başörtüleri laik bilim ortamıyla bağdaştırılamaz.

Laiklik ilkesine ve laik eğitim kuralına karşı eylemlerin demokratik bir hak olduğu savunulamaz.

...Belli biçimde giyinmek özgürlüğü, dinsel inancı aynı, ayrı olanlar ve olmayanlar arasında farklılık yaratmaktadır. Vicdan özgürlüğü, istediğine inanma hakkıdır. Laiklikle vicdan özgürlüğü karıştırılarak, dinsel giyinme özgürlüğü savunulamaz. Giyim konusu Türk Devrimi ve Atatürk ilkeliriyle sınırlı olduğu gibi vicdan özgürlüğü konusu da değildir.

...Yükseköğretim kurumlarında dinsel giyim esaslarını içeren düzenleme, dinsel kurallardan arındırılmış devlet düzenine, giyim nedeniyle dinsel bir el atmada bulunmaktadır.

...Söz konusu yasa hükmü, Anayasanın 174. maddesinde yazılı Devrim Yasalarına da aykırıdır”

gerekçesiyle, Anayasaya aykırı olduğundan iptaline karar verilmiştir.

Anayasamızın 138/son maddesi hükmüne göre; “Yasama ve yürütme organları ile idare, mahkeme kararlarına uymak zorundadırlar; bu organlar ve idare, mahkeme kararlarını hiçbir suretle değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktiremez.”

Okullarda öğrencilerin dinsel kuralların emrettiği biçimde takılan başörtüsü ile bulunmalarının laiklik ilkesine aykırı olduğu kesinleşmiş yüksek mahkeme kararıyla belgelenmesine rağmen, Genel Başkan Necmettin Erbakan dahil, Refah Partisinin tüm yöneticileri, kendilerine oy getirdiği inancıyla hemen her konuşmalarında okullarda ve hatta Devlet dairelerinde başörtüsü ile öğrenim görme ve çalışmanın Anayasal bir hak olduğunu ısrarla iddia ederek halkı kışkırtmışlar, eylemler düzenlemişler, hatta genel başkan Erbakan “İktidar olduklarında Rektörlerin başörtüsüne selam duracağını” bir seçim konuşmasında ileri sürebilmiştir.

“Başörtüsü” konusunda yapılan eylemlerin yaygınlığı, bu hususta parti üyelerince ve yöneticilerince binlerce konuşma yapıldığının dikkatli televizyon izleyicilerince dahi açıklıkla saptanması

karşısında; bu partinin yalnız bu konudaki eylemleri, söz ve davranışları bile laikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiğini kabule yeterlidir.

2) 23 Mart 1983 günü, TBMM Başkanı Hüsametdin Cindoruk'un Başbakanlığında Siyasi Parti Liderlerinin Anayasa Değişikliği konusunda yaptıkları 3. toplantıda Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan;

(Benim inandığım şekilde sen yaşayacaksın" tahakkümünün ortadan kalkmasını istiyoruz. Çok hukuklu bir sistem olmalı, vatandaş genel prensiplerin içerisinde kendi istediği hukuku kendisi seçmeli, bu bizim tarihimizde de olagelmıştır. Bizim tarihimizde çeşitli mezhepler olmuştur. Herkes kendi mezhebine göre bir hukuk içinde yaşamıştır ve de herkes huzur içinde yaşamıştır. Niçin ben başkasının kalıbına göre yaşamaya mecbur olayım? Hukuku seçme hakkı inanç hürriyetinin ayrılmaz bir parçasıdır) diyerek, laik devlet düzenimizi eylemli olarak ortadan kaldıracak önerilerde bulunmuştur. (Ek 1)

3) Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, 13.4. 1994 tarihinde Refah Partisi Meclis Grubunda yaptığı konuşmada:

(şimdi ikinci bir önemli nokta, Refah Partisi iktidara gelecek. Adil Düzen kurulacak. Sorun ne? Geçiş dönemi sert mi olacak, yumuşak mı olacak, kansız mı olacak bu kelimeleri kullanmak bile istemiyorum amma, bunların terörizmi karşısında herkes gerçeği açıkça görsün diye bu kelimeleri kullanma mecburiyetini duyuyorum. Türkiye'nin şu anda birşeye karar vermesi lazım. Refah Partisi Adil Düzen getirecek. Bu kesin şart, geçiş dönemi yumuşak mı olacak, sert mi olacak, tatlı mı olacak, kanlı mı olacak. Altmış milyon buna karar verecek) diyebilmiştir.

4) Yine Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın 13.1.1991 günü Sivas'ın Sıcak Çermik ilçesinde Refah Partisinin Eğitim Seminerinde yaptığı, çeşitli basın organlarında yayınlanan, hatta Deniz Kuvvetleri Komutanımız Güven Erkaya tarafından 28.2.1997 günü yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında okunduğu pekçok gazete haberine göre Sayın Erbakan'ın sessizce dinlemekle yetindiği iddia edilen konuşmada (Ek 2);

(...sen Refah Partisi'ne hizmet etmezsen hiçbir ibadetin kabul olmaz. Çünkü başka türlü müslümanlık olmaz. Başka türlü kurtuluş yok... Refah bu ordudur. Bütün gücünle bu ordunun büyümesi için çalışacaksın. Çalışmaz isen patates dinindensin... Bu parti İslami cihad ordusudur. Kendi kendine CİHAD ediyorum diye faaliyette bulunamazsın. Karargaha bağlı olmak zorundasın, her faaliyette karargaha bağlı olmak zorundayız. Karargaha danışılmadan yapılan faaliyetler tefrikadır. Çalışacaksın, burada çalışacaksın. Müslüman mısın? Bu orduda asker olmaya mecbursun... Cihada para vermeden müslüman olunmaz. Kişinin müslümanlığı, cihada verdiği para ile ölçülür. Bir müslüman, zekatını götürüp fakire veremez. Zekatını beytülmale, cihad ordusunun karargahına, ilçe teşkilatının başkanlığına verecektir. Biz müslümanız. Biz Kur'anı hakim kılmak isteyeceğiz. Hepimiz Refahçı olmaya mecburuz, çünkü cihad ediyoruz... Şuurla Refaha çalışan cennete gidiyor. Neden? Çünkü Refah demek Kur'an nizamını hakim kılmak için çalışmak demektir)

demiştir.

5) Refah Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Necmettin Erbakan, laikliğe aykırı söz ve davranışlarıyla tanınan bazı tarikat liderlerine, Devrim Yasalarına aykırı kıyafetleriyle geldikleri Başbakanlık konutunda yemek vererek, bu çeşit kişilerin Devlet katında itibar gördüklerini ve eylemlerinin hoş karşılanmadığını kanıtlamaya çalışmıştır.

6) Refah Partisi üyesi olup, laiklik ilkesine aykırı söz ve eylemleri tesbit edilen pekçok kişi var. Bunlardan önemli görevler yüklenmiş olan ve konuşmaları video, kaset ve doğruluğundan kuşku duyulamayacak tutanaklarla tesbit edilen kişilerin konuşmalarından bazı bölümleri değerlendirmenize sunuyoruz.

A) Refah Partisi Rize Milletvekili Şevki Yılmaz'ın Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü'nün 21.3.1994 gün ve 7444 sayılı yazıları ekinde gönderilen video-bant çözümünde,

(Biz Kur'an nizamından yüz çevirenlerden, ülkesinde Allah Resulü yetkisiz kılانlardan mutlaka hesap soracağız) dediği görülmektedir.

Şevki Yılmaz, Rize Belediye Başkanı seçilmeden kısa bir süre önce İstanbul'da yaptığı konuşmada;

(Sizleri ahirette Dünyada seçtiğiniz liderlerle çağıracağız... Bugün Kur'anın kaçta kaç bu ülkede uygulanıyor hesap ettiniz mi? Ben hesap ettim. Kur'anı Kerimin'in % 39'u bu ülkede ancak uygulanabiliyor. 6500 ayeti rafa kaldırılmış... Kur'an Kursu inşa ettin. Yurt yaptın, çocuk okutuyorsun, öğretmenlik yapıyorsun, vaaz ediyorsun. Bunlar cihad bölümüne girmez. Ameli salih bölümüne girer. Hakkın ihkakı için, hakkın yayılması, Allahın kelimesinin yükselmesi için yapılacak iktidar çalışmasına cihad derler. Cenabı Hak bunu siyasi mücerretten emretmemiş. Cahudiden emretmiş. ne demek? Ordu halinde yapılır. Komutanı bellidir... Namaz kılmanın şartı iktidarın müslümanlaştırılmasıdır. Allah diyor ki, camilerden önce iktidar yolu müslüman olacak... Beş vakit namaz kılacak yerler için kubbe yapmak sizi cennete götürmez. Çünkü bu ülkede Allah kubbe yapıp yapmadığını sormuyor. Sormayacak, yetkili olup olmadığını soracaktır... bugün müslümanların yüz lirası varsa, bu yüz liranın 30 lirasını kız ve erkek evlatlarımızı yetiştirecek Kur'an Kurslarına ayırırken, 60 lirasını da iktidara giden siyasi kuruluşlara ayıracağız... Allah bütün Peygamberlerini iktidar için mücadele ettirmiştir. Bana tarikat menşeinden iktidar için boğuşmayan bir isim gösteremezsiniz. Size diyorum ki, saçlarım adedince başlarım olsa, herbir baş Kur'an yolunda koparılsa yine bu sahip davasından vazgeçmeyecektir... Allah'ın size soracağı soru şöyle: Küfür düzeninde İslam devleti olsun diye niçin çalışmadın? Erbakan ve arkadaşları parti görüntüsü altında bu ülkeye İslamı getirmek istiyor. Savcı anladı. Savcı kadar biz anlasak bunu, meseleyi halledeceğiz... Bu ülkede dinin simgesinin Refah olduğunu Yahudi Abraham bile anlamıştır... Kim iktidar müslümanın eline geçmeden cemaati silaha teşvik ediyorsa, ya o cahildir ya başkaları tarafından görevlendirilen bir haindir. Çünkü hiçbir Peygamber devleti ele geçirmeden harbe müsaade vermemiştir... Müslüman akıllı olur. Karşısındaki düşmanı nasıl yeneceğini göstermez. Kurmay çizer, asker uygular. Eğer kurmay planını açıklarsa, yeni bir plan kurması ümmetin komutanları üzerine vaciptir. Bizim görevimiz, konuşmak değil, asker olarak ordu içerisinde harpteki planı uygulamaktır...) demiştir. Aynı kişi milletvekili seçildikten sonra, 29.11.1996 tarihli konuşmasında şöyle diyor.

(Mecliste 158 tane İmam-Hatip mezunu kökenli milletvekili var. Bizim derdimiz Lise-İmam hatip ayırımı değil Liselileri de aynı İmam Hatip ruhuyla yetiştirmek... İnanlara din dersi yetmez. Bir de ahiret hazırlık dersi konulmalıdır... Bu ülkede en büyük terör, en büyük isyan Allaha ve Resulüne yapılıyor. Gelin bu ülkede hep birlikte Başbakanından Cumhurbaşkanına kadar hepimiz ölüm ve ölümden sonraki hayata hazırlık yaptıralım... Samsunspor'un taraftarı olur da Allahın taraftarı olmaz mı bu dünyada... Elhamdülillah şimdi kilit taşı omuzumuzda. Belediyeler merdiven kurdu. Köprünün ortasına ulaştık. Bir buçuk milyar İslam kurtuluş ordusu koruyor. Bak Erbakan hocayı tanımayanlar duysun, o bu köprünün kuruluş ustası ve mimarıdır.) demiştir.

B) Refah Partisi Ankara Milletvekili Hasan Hüseyin Ceylan, 14.3.1993 tarihinde Kırıkkale'de yaptığı konuşmada;

(Bu vatan bizimdir, rejim bizim değildir kardeşlerim. Rejim ve Kemalizm başkalarınındır... Türkiye yıkılacak beyler. Türkiye Ceza-yir olur mu diyorlar? Orada % 81 nasıl olmuşsa, % 20 falan değil, % 81'lere ulaşacağız. Boşuna uğraşmayın ey emperyalist batının, sö-mürgeci batının, vahşi batının ve Dünyayla beraber olacağız diyerek ırz ve namus düşmanlığı yapan, müslüman kadınının bacakları arasına insan yerine köpek yerleştirecek kadar köpekleşen ve enikleşen batının taklitçiliğine soyunmuş olan sizlere sesleniyorum. Boşuna uğraşmayın. Kırıkkaleliler'in ellerinde gebereceksiniz) demiştir. Bu konuşmaya ait çözümünün tamamını inceleyen Prof. Dr. BAHİR ÖZTÜRK. 25.9.1995 tarihli Bilirkişi Raporunda;

(Konuşmada özellikle belli bir dini görüş ve inanca sahip olan-larla olmayanlar arasındaki farklılık ön plana çıkarılmakta, bu dini görüş ve inanca sahip olmayanlar, şayet bu görüş iktidara gelirse "ge-bertileceklerine" kadar varan düşmanca hareketlerin hedefi olarak gösterilmektedir. Nitekim konuşmanın diğer yerlerinde de, örneğin "bütün hesapları biz soracağız. İstiklal Mahkemelerinin hesabını da biz soracağız. İskilipli Atıf Hoca'nın hesabını da biz soracağız gibi faildeki amaca ortaya koyan ifadelerle sıklıkla yer verilmektedir. Sa-nığın eylemi TCK.nun 312/2.maddesine göre "suç işlemeye dolaylı tahrik" suçunu oluşturur.) denilmektedir. Refah Partisi Ankara Mil-letvekili Hasan Hüseyin Ceylan'ın bu konuşmasına ait kasetler ço-

ğaltılarak Refah Partisi teşkilatına dağıtılmış ve mahalli teşkilatlarca da vatandaşlara dinletilmiştir.

Söz konusu kasetlerden biri DALAMAN ilçesinde ele geçince 1995 yılına kadar Refah Partisi Dalaman İlçe Başkanlığını yapan SÜLEYMAN AKBULUT ve 1995 yılında bu görevi devralan ilçe başkanı ÖMER HALİT MALATYALI, 24.10.1995 tarihinde Dalaman C.Savcısı SİNAN ESEN'e verdikleri ifadelerde "üzerinde (Saltanat ve Emperyalizm) yazılı bu kesetin kendilerine Refah Partisi Genel Merkezi tarafından gönderildiğini" açıklıkla belirtmişlerdir.

C) Refah Partisi Ankara Milletvekili ve Genel Başkan Yardımcısı AHMET TEKDAL, 24.11.1996 günü Kanal D televizyon kanalında görüntülü olarak verilen konuşmasında şöyle diyor:

(Parlamenter sistemin hakim olduğu yerlerde, eğer bir millet gerekli şuuru göstermez, hak nizamının tesisi sadedinde gayet sarfetmez ise kendisini iki bela karşılayacaktır. Bunlardan bir tanesi bütün münkerler karşısına gelecek, zulüm görecektir ve zulmün neticesinde de helak olup gidecektir. Bir diğeri mükellef olduğu hak nizamının tesisi için çalışmadığı için Cenab-ı Hakka hesabını veremeyecektir ve bu uğurda mücadele eden topluluklara elden gelen gayretin gösterilmesi elbetteki vazifemizdir. Türkiye'de hak nizamı tesis etmek isteyen siyasal kadronun adı Refah Partisidir.)

D) 24.11.1996 günlü Kanal D'de yayınlanan TEKE-TEK programına katılan Refah Partisi Ankara Milletvekili HASAN HÜSEYİN CEYLAN, görüntülü bant çözümünden açıkça anlaşıldığı gibi;

(Asker kalkmış diyor ki, PKK'lı olmanıza müsaade ederiz ama, şeriatçı olmanıza asla, Bu kafayla çözemezsiniz. Çözüm isterseniz şeriatçılıktır.) demiştir.

E) Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı ŞÜKRÜ KARATEPE, 10 Kasım 1996 günü Atatürk'ün hatırasını anmak için yapılan son-
ra:

(Hakim güçler "ya bizim gibi yaşarsın ya da her türlü fitneyi, fesadı içinize sokarız" diyorlar. Bu yüzden de Refah Partili bakanlar bile kendi dünya görüşlerini bakanlıklarına yansıtamıyorlar. Bu sabah ben de, resmi görevim, sıfatım nedeniyle bir törene katıldım. Süslü püslü görünüşüme bakıp da laik olduğumu sakın sanmayın. İncancımıza saygı duyulmadığı, sövüldüğü bir dönemde, içim kan

ağlayarak, bu günkü törenlere katıldım. Belki Başbakan'ın bakanların, milletvekillerinin bazı mecburiyetleri vardır. Ancak sizin hiçbir mecburiyetiniz yok. Bu düzen değişmeli, Bekledik, biraz daha bekleyeceğiz. Gün ola, harman ola, Müslümanlar içlerindeki hırsı, kini, nefreti eksik etmesin) demiş. orada bulunan Refah Partisi Kayseri Milletvekili MEMDUH BÜYÜKKILIÇ; (Başkanımızın duygularımıza tercüman oldu) demiştir.

F) 8 Mayıs 1997 günü Refah Partisi Şanlıurfa Milletvekili İBRAHİM HALİL ÇELİK, Meclis Kulisinde;

(Refah Partisi iktidarında imam hatipleri kapatmaya kalkarsanız kan dökülür. Cezayir'den beter olur. Ben de kan dökülmesini istiyorum. Demokrasi böyle gelecek. Fıstık gibi olacak. Ordu, 3.500 PKK'lı ile başedemedi. Altı milyon İslamcıyla nasıl başedecek. Rüzgara karşı işerlerse yüzlerine gelir. Bana vurana ben de vururum. Ben sapına kadar şeriatçıyım. Şeriatın gelmesini istiyorum.) demiş, haber 10 Mayıs 1997 günü yayınlanan çok tirajlı gazetelerimizin hemen hepsinde yayınlanmıştır.

G) Refah Partili Sincan Belediye Başkanı, Sincan'da düzenlediği Kudüs Gecesinde salona İslami Terörist Örgütü Liderlerinin büyükboy posterlerini astırdığı, aydınlarımıza "şeriat enjekte edeceğini" söylediği için Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesince tutuklanmasından sonra, Refah Partili Adalet Bakanı ŞEVKET KAZAN, mahkeme kararını protesto ettiği imajını yaratacak biçimde hapishanede kendisini ziyaret etmiştir.

7. İddianamemizin (6) numaralı bölümde açıklanan konuşmalar, defalarca görüntülü olarak televizyonlarımızda gösterilmesine, gazelerimizde defalarca yer almasına rağmen, bu konuşmaları yapanlar hakkında Refah Partisince hiçbir disiplin işlemi yapılmış olması, bu konuşmaların Refah Partisi yöneticilerince de benimsendiğinin, hatta teşvik edildiğinin en açık delilidir.

8. Din eğitiminin, laik ve demokratik düşünebilen vatandaş yetiştirilmesinin önünde en önemli engel olduğu, en gelişmiş demokratik ülkelerde bile kavramış; her demokratik devlet, bazan anayasa ve yasalarına hüküm koyarak, bazan da sadece Yüksek Mahkeme içtihatlarıyla "din eğitimi" daima denetim altında bulundurmıştır. Zira "din adamı" ihtiyacını karşılamak için açılan okullar dışında,

milyonlarca çocuğunun din eğitimi görerek ve düşünce yapısının bu eğitime göre şekillenmesine rıza gösteren bir devlet, laik devlet olarak nitelendirilmez.

Bazı örnekler vermek gerekirse (örnekler için bakınız “1982 Anayasası Çerçevesinde ve Anayasa Mahkemesi kararlarında laiklik” Yrd.Doç.Dr. Bihterin Dinçkol, Kazancı Yayınları, 1992, 5.123-128):

A.B.D’de Anayasanın Ek 1 nci maddesi gereğince, din eğitimi devletçe desteklenmemektedir. Yani A.B.D’de resmi okullarda dini öğretim yapılmamaktadır. A.B.D’de resmi devlet okullarında öğretmenlerin dini kisve taşımaları yasak edilmiştir.

Engel V.Vitale davasında (1962) Amerikan Federal Yüksek Mahkemesi devlet okullarında dua okutulmasını Amerikan Anayasasına aykırı görmüştür.

1948 yılında görülen Mc. Collom Board Of Education davasına konu olan olayda, kamu okulların da serbest saatlerde, dini ders öğretmenlerinin ücretsiz olarak ve velilerinden izin de alarak boş odalarda ders vermelerine ilişkin olarak Yüksek Mahkeme, vergiler ile desteklenen devlet okul binalarının, dini doktrinleri yaymak için kullanıldıkları dolayısıyla Evorson prensibinin ihlali olduğu görüşünden hareket anayasaya aykırılık yargısına varmıştır.

Amerika Federal Yüksek Mahkemesi 1943 tarihli West Virginia V.Barnette davasında da “Anayasal takım yıldızı içinde eğer bir sabit yıldız varsa o da, hiçbir resmi makamın, politikada, milleyetçilikte, dinde ya da düşünce ile ilgili herhangi bir alanda tek doğrunun ne olacağını buyurma yetkisine sahip olmadığıdır.” şeklinde kararını açıklamıştır. Böylece devletin dini konularda da insanların inaçlarına etkide bulunamayacağı görüşü ortaya konulmuştur.

İsviçre Anayasasının 49 uncu maddesine göre, hiç kimse din deslerine katılmaya zorlanamaz.

Almanya Federal Cumhuriyeti Anayasasının 7.maddesine göre “Din dersi devletin denetim hakkına hael gelmeyecek şekilde yapılacaktır.” Almanya’da ayrıca çocukların din dersine katılıp katılmaları velilerin isteğine tabi tutulmuştur.

İngiltere’de Eğitim Yasası (Educational Act) “dini inancı olmayan birine dini eğitim yaptırılamaz.” hükmünü taşımaktadır.

Okulların laikleştirilmesi, Fransa'da 19 ncü yüzyılın sonlarında gerçekleştirilmiştir ve bunun sonucunda devlet okullarında din öğretimi kaldırılmıştır. –Encychopedia Britannica, Volüma 6, 15th edition, s. 418–

Yugoslavya Federal Sosyalist Cumhuriyeti Anayasasının 174 ncü maddesinde “Dinsel topluluklar, sadece din adamlarının yetiştirilmesi için din okulları açabilir” hükmü ile, dinsel eğitimin sınırlarını çizmiştir –Yaşar Gürmüz, Anayasalar, 1981, s.319–

3.3.1340 gün ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanununun 3 ncü maddesinde “Maarif Vekaleti Yüksek diniyat mütehasısları yetiştirmek üzere Darülfünunda bir ilahiyat Fakültesi tesis ve imamet ve hitabet gibi hidematı diniyenin ifası vazifesiyle mükellef memurların yetişmesi için ayrı mektepler küşat edecektir”.

Anayasamızın 174 üncü maddesinde sayılan ve “Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamayacağı ve yorumlanamayacağı” vurgulandıktan sonra İnkılap Kanunlarının en başında yazılı olduğuna göre, Tevhidi Tedrisat Kanunu Anayasa hükmü haline gelmiştir.

O halde, 1) Gereğinden fazla ilahiyat fakültesi açılması, 2) İmam Hatiplik gibi din görevi görecek memurların yetişmesini sağlayacak adedi geçecek şekilde, başka bir anlatımla milyonlarca çocuğumuzu dini eğitime tabi kılacak şekilde İmam Hatip okulları açılması açıkça Anayasaya ve eğitimde laiklik ilkesine aykırıdır.

Hal böyleyken politikacılarımız, ihtiyacın kat be kat üstünde İmam-Hatip okulu açarak ve böylece milyonlarca çocuğumuzun dini eğitimden geçmesini sağlayarak, Türkiye Cumhuriyetinin “Laik devlet” “Anayasaya uygun şekilde yönetilen devlet” olup olmadığını tartışmalı hale getirmişlerdir.

Bu durumda Milli Güvenlik Kurulunun, görevi gereği “ihtiyaç fazlası İmam Hatip Okullarının kapatılmasını veya bundan böyle yeni İmam-Hatip Okulları açılmasını” hükümetimize tavsiye ve bunu ısrarla takip etme hakkı doğmuşken; Refah Partisinin mütemadiyen yeni İmam Hatip okulları açılması gerektiğinin propagandasını yapması; Milli Güvenlik Kurulunun aldığı sekiz yıllık kesintisiz eğitim yapılmasını hükümeti tavsiye etme kararı. İmam Hatip Okullarından bir tanesini bile kapatma sonucu doğurmayacağı öğrencilerin bu okullarda dört yıl dini eğitim görmelerini engellemediği halde,

bu tavsiye kararının hayata geçmemesi için düzenlediği eylemler ve tüm yöneticilerinin bu konuda halkı kışkırtıcı konuşmalar yapmalarının, laiklik ilkesine aykırı eylemler olduğundan kuşku duyulmamalıdır.

İSTEK: Yukarıda açıklanan nedenlerle, REFAH PARTİSİNİN TEMELLİ KAPATILMASINA KARAR VERİLMESİ, Anayasamızın 69 ncu maddesinin altıncı fıkrası yollanmasıyla 68 nci maddesinin 4 ncü fıkrası gereğince talep olunur.”

YARGITAY CUMHURİYET BAŞSAVCISI’NIN SÖZLÜ AÇIKLAMASI

A) Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı’nın sözlü açıklaması:

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, 11 Kasım 1997 günlü sözlü açıklamasında özetle:

Federal Almanya Anayasa Mahkemesi’nin Komünist Parti’yi kapatma kararında, “Anayasaya aykırı maksatların ispatı için en önemli delilin, Anayasa’nın 21. maddesinin ikinci fıkrasına göre, partinin gayeleridir...” dediğini, kanun koyucunun maksadının Anayasa’nın devamı müddetince hür demokratik ananizamı zedeleyecek hiçbir partinin inkişafına müsaade etmemek olduğunu; bir partinin hedeflerinin kaideten, programından, diğer parti makamlarının açıklamalarından ve partinin ideolojisi hakkında söz söylemeye yetkili olarak tanınmış yazarların yazılarından anlaşılacağını, “Alman Anayasa Mahkemesi’nin “parti makamlarının açıklamalarından” dedikten sonra aynen: “partinin siyasi ideolojisi hakkında söz söylemeye yetkili olarak tanınmış muharrirlerin yazılarından, ileri gelen görevlilerin sözlerinden, partinin içinde kullanılan eğitim ve propaganda vasıtalarından ve bunlardan başka parti tarafından çıkarılan veya onun nüfuzu altında bulunan gazete ve mecmualardan bu çıkarılır. Bu organların ve taraftarlarının tutumları, maksadın tespiti hususunda, netice çıkarmaya imkân verebilir.

Bütün gayelerin yazılı olması veya herhangi bir suretle tespit edilmiş bulunması anlamında, maksadın yazılı delillere dayanması şeklinde, Anayasanın 21 inci maddesinin ikinci fıkrasında bir hüküm yoktur... Bir partinin anayasaya aykırı maksatlarının, hiçbir zaman açıkça ilan edilmediği bilinen bir keyfiyettir. Geçen on yılın siyasi tecrübeleri, bir partinin kullandığı siyasi tecrübeleri, bir partinin kullandığı siyasi vasıtaların şeklinden hareketlerinin tarzından, onun hakiki maksadını anlamak ve sahte olanları ayırt etmek için kafi derecede bilgi vermiştir” dediğini;

Başsavcılığında da, parti kapatma davalarında delillerin bu şekilde ortaya konulup değerlendirilmesi gerektiği inancında olduklarını; Türkiye Cumhuriyeti’nin tarihi geçmişinde ve bu gününde sağlanan ibadet kolaylıklarına rağmen, Refah Partisi üyeleri ve milletvekillerinin mütemadiyen şariat özlemini dile getirdiklerini, bu şekildeki eylemleriyle de ülkemizde demokrasi ve insan haklarının gerçekleşmesine hizmet ettiklerini söylediklerini; Refah Partisi’nin yayın organı gibi çalışan kimi gazetelerin yazarlarının şariat yanlısı ve lâikliğe aykırı makaleler yazdıklarını; “Akit”, “Selam”, “Milli Gazete”nin kimi yazılarının buna örnek teşkil ettiğini;

Refah Partisi’nin ön savunmasında ileri sürülen hususların satır başlarıyla cevaplandırılacağını;

Cezaların TCK’nun 11. maddesinde sayılanlar olduğunu, Ceza Kanunu’nun herhangi bir maddesinde yer alsa bile, 11. maddede sayılmamış olan hususların ceza olarak kabul edilemeyeceğini; 11. maddede sayılmayan parti kapatmanın da bir ceza davası değil, Anayasa veya özel yasaya aykırılığın mahkeme kararıyla tesbiti davası olduğunu; esasen hukukumuzda tüzel kişilerin cezai sorumluluklarının bulunmadığını, partinin bazı üyelerinin geçici olarak siyasetten yasaklanmasının, doktrinde “medeni ehliyetsizlik” denilen müeyyidelere tabi kılınmalarının, bu davayı ceza davası saymaya yeterli olmadığını; Anayasa Mahkemesi’nin Yüce Divan sıfatıyla baktığı davaların dışında incelediği bütün davaların bir tesbit davası olduğunu; Alman Anayasa Mahkemesi’nin de bunu böyle yorumladığını ve “partinin feshi, Anayasaya aykırılığın tesbitinin kanunen emredilmiş, normal, tipik ve uygun neticesidir” dediğini; Türk Ceza Kanunu’nun 2. maddesinin konumuzla ilgisi bulunmadığını, zira

parti kapatmanın ceza davası olmadığını; emniyet tedbiri olarak düşünülse bile TCK'nun 2. maddesinin değil, yürürlükte olan son yasanın uygulanması gerektiğini;

Lâikliğe aykırı eylemlerin odağı (mihrakı) haline gelmenin hem Anayasamıza hem de Siyasi Partiler Kanunu'na göre bir partinin kapatılma nedeni olduğunu...

Esasen milletlerarası andlaşmaların usulüne göre yürürlüğe konulmuşsa kanun hükmünde olduğunu, ama yine de bir kanun olduğunu, diğer kanunlardan farkının Anayasaya aykırılığının iddia edilememesi olduğunu, yoksa Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin serbestçe kanun yapma hakkının elinden alınmış olmadığını, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin elbette imzaladığımız sözleşme hükümlerine göre karar vereceğini, Türk hâkiminin ise, daima Türk kanunlarına göre karar vermek zorunda olduğunu, başka bir deyişle, bir milletlerarası sözleşmenin yürürlüğe girmesinden sonra, Türk kanunkoyucusu bu sözleşme hükümleriyle çelişen yeni bir kanun yürürlüğe koyarsa, uygulanacak olanın sonraki kanun olduğunu; en güzel ve Anayasaya en uygun yolun, değişinceye kadar kendi yasalarımızı aynen uygulamaktan geçtiğini;

“Demokrasilerde siyasi partileri mahkemeler değil, oy vererek halk kapatır” görüşünün dayanaklarını ne Anayasamızda ne Siyasi Partiler Kanunumuzda ne çağdaş demokratik ülke anayasalarında ne milletlerarası andlaşmalarda ve ne de bugüne kadarki hukuk uygulamalarında bulmanın mümkün olmadığını;

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin 17. maddesinde sözleşmede öngörülen temel hak ve özgürlüklerin korunması ve demokratik kurumların serbestçe ve gerektiği gibi işlemesi açısından temel bir kural öngörüldüğünü, bunun “Bu sözleşme hükümlerinden hiçbirisi, bir devlete, topluluğa veya kişiye, Sözleşmede tanınan hak ve özgürlüklerin yok edilmesine veya burada öngörüldüğünden daha geniş ölçüde sınırlandırmaya yönelik bir faaliyete girişim ya da eylemde bulunma hakkını verir anlamında yorumlanamaz” biçiminde olduğunu; Divana göre 17 nci maddenin birey ve birey gruplarının sözleşmeden, hür demokratik düzeni tahrip etmek amacıyla eylemde bulunmak hakkı çıkaramayacaklarını belirttiğini; bu nedenle, hiç kimsenin Sözleşme hükümlerinden yararlanarak, Sözleşmede

düzenlenen temel hak ve özgürlükleri tahrip edici eylemlerde bulunamayacağını; Alman Anayasa Mahkemesi'nin parti yasaklama konusunda yeni bir düzen getirdiğini ve "Anayasaya aykırı eğilimli parti" kavramını Anayasa'ya soktuğunu;

...

İddianamenin "Refah Partisi'nin açıklayacağı eylemleri, Siyasi Partiler Kanunu'nun parti kapatılmasına neden olacak pek çok hükmünü ihlal etmekle birlikte" sözcükleriyle başladığını, ancak pek çok eylemi tek bir müeyyideye bağlayan maddeden "odak haline gelmekten" dava açtığını, bunun zaten aynı şekilde Siyasi Partiler Kanunu'na göre de parti kapatma nedeni olduğunu; Başsavcılığın, adı geçen partinin tüm eylemleriyle "Anayasamızın lâiklik ilkesine aykırı eylemlerin odağı haline geldiği" kanaatine vardığını ve Anayasamızın 68. maddesinin dördüncü fıkrasıyla 69. maddesinin altıncı fıkrasının uygulanması suretiyle kapatılmasına karar verilmesi isteminde bulunduğunu; parti kapatma davalarında, bu davalar için konulmuş özel hükümlerin dışında, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun uygulanacağını; yasakoyucunun, parti kapatma davalarında her türlü delile dayanarak karar verilebilmesini ve bu delillerin kolaylıkla toplanabilmesi amacıyla CMUK'un uygulanmasını istediğini;

21.5.1997 günlü iddianame ile Refah Partisi'nin kapatılması istemiyle dava açıldıktan sonra, elde edilen yeni delillerin Anayasa Mahkeme'sine gönderildiğini ve davalı Parti'nin de bu delillere karşı diyeceklerini ön savunmalarında bildirdiklerini;

Ön savunmadan sonra da Refah Partisi'nin "Lâikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiğini" belgeleyen yeni delillerin bilgi ve belgelerin yine davalı Parti'ye tebliğ edildiğini ve bu delillerin Anayasa Mahkemesi'ne de gönderildiğini;

Sözlü açıklamada belirttiği Amerika Birleşik Devletleri'ndeki örneklerin bu ülkede hukuk devleti ilkesine ne kadar değer verildiğini gösterdiğini; Anayasa Mahkemesi'nin 7.3.1989 günlü kararında, lâik bir devlette hukuk kurallarının kaynağını dinde değil, akılda bulunduğunu, kişilerin iç dünyasına ilişkin kurallar getiren din prensiplerinin yasallaştırılmasının düşünülemeyeceğinin açıklandığını; Anayasa'nın 138. maddesi uyarınca buna uyulması gerek-

tiğini; sonradan “kanuna aykırı olmamak şartıyla her türlü kıyafet serbesttir” dendiğini, Anayasa Mahkemesi’nin burada kanuna değil, “Anayasaya, lâikliğe aykırıdır” dediğini; Avrupa İnsan Hakları Komisyonu’nun Şenay Karaduman ve Lamia Bulut tarafından yapılan başvuruları, “Komisyon, yükseköğrenimini lâik bir üniversitede yapmayı seçen bir öğrencinin, bu üniversitenin düzenlemelerini kabul etmiş sayılacağı görüşündedir. Bu düzenlemeler, farklı inançtaki öğrencilerin birlikteliğini, karmalığını sağlamak amacıyla yönelik olarak, öğrencilerin dinsel inançlarını açığa vurma özgürlüklerini yer ve biçim bakımından sınırlayabilirler. Özellikle, nüfusun büyük çoğunluğunun belirli bir dine mensup olduğu ülkelerde, bu dinin tören ve simgelerinin herhangi bir yer ve biçim sınırlaması olmaksızın sergilenmesi, sözü geçen dini uygulamayan veya başka bir dine mensup olan öğrenciler üzerinde baskı oluşturabilir. Lâik üniversiteler, öğrencilerin kılık-kıyafetlerine ilişkin kurallar koyarken, bazı kökten dincilerin yükseköğretimde kamu düzenini bozmalarını ve diğerlerinin inançlarına zarar vermemelerini sağlamaya özen gösterebilirler.

Komisyon, soyut olayda, kılık-kıyafete ilişkin üniversite yönetmeliğinin, öğrencilere, başlarını türbanla örtmeme zorunluluğu getirdiğini tespit etmektedir. Komisyon, ayrıca, Türk Anayasa Mahkemesi’nin Türk üniversitelerinde islami tarzda türban takmanın, bunu takmayanlara karşı bir meydan okuma oluşturabileceği yolundaki değerlendirmesini de dikkate almaktadır.

Komisyon, lâik üniversitenin gerekleri dikkate alındığında, öğrencilerin kılık ve kıyafetlerinin düzenlenmesinin ve bu düzenlemeye uyulmadıkça, kendilerine diploma verilmesi gibi bazı idari hizmetlerden yararlanırlmamalarının, din ve vicdan özgürlüğüne bir müdahale oluşturmadığı düşüncesindedir. Şikayet sözleşmenin 27. maddesinin ikinci fıkrası anlamında “açıktan açığa esassız”dır. Bu nedenle komisyon, şikayetin kabul edilemez olduğuna karar vermiştir” gerekçesiyle uygun bulmadığını; Anayasa mahkemesi kararları değişmedikçe buna uyulması gerektiğini; hal böyleyken Genel Başkan Necmettin Erbakan dahil Refah Partisi’nin bütün yöneticilerinin kendilerine oy getireceği inancıyla bütün konuşmalarında başörtüsü konusunda halkı kışkırttıklarını ve hatta Genel Başkan

Erbakan'ın bir seçim konuşmasında "iktidar olduklarında, rektörlerin başörtüsüne selam duracağını" söylediğini; bu Parti'nin yalnız bu konudaki eylemleri, sözleri ve davranışlarının bile lâikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiğinin kabulüne yeterli olduğunu,

23 Mart 1993 günü, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Hüsamettin Cindoruk'un başkanlığında, Siyasi parti liderlerinin Anayasa değişikliği konusunda yaptıkları üçüncü toplantıda, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın, "benim inandığım şekilde sen yaşayacaksın" tahakkümünün ortadan kalkmasını istiyoruz. Çok hukuklu bir sistem olmalı; vatandaş, genel prensiplerin içinde kendi istediği hukuku kendisi seçmeli. Bu, bizim tarihimizde de olagelmıştır. Bizim tarihimizde çeşitli mezhepler olmuştur. Herkes, kendi mezhebine göre bir hukuk içerisinde yaşamıştır ve de herkes huzur içerisinde yaşamıştır. Niçin ben başkasının kalıbına göre yaşamaya mecbur olayım? Hukuku seçme hakkı, inanç hürriyetinin ayrılmaz parçasıdır" diyerek, lâik devlet düzenimizi eylemli olarak ortadan kaldıracak önerilerde bulunduğunu; şimdi, "biz bunu akit serbestliği için söyledik" dediklerini, halbuki hukukun genel prensipleri içerisinde ülkemizde akit serbestliğinin zaten olduğunu, Refah Partisi Genel Başkanı'nın bu sözleriyle neyi amaçladığının, kuşkuya yer bırakmayacak biçimde açık olduğunu; eserlerinden alıntılar yaptığı, (Taha Akyol, Mecelle yazarı Cevdet Paşa, Standford, Shaw ve Prof. Bakır Çağlar gibi) yazarların bu konudaki görüşlerinin de kendisini doğruladığını;

"Geçiş dönemi sert mi olacak, tatlı mı olacak ..." konusunda çok geniş açıklamalar yaptıklarını, ancak hiçbirisini inandırıcı bulmadığını; önemli hususlardan birisinin de "Çermik" konuşması olduğunu, teyp bandı olmadan getirdikleri tek şeyin bu olduğunu, konuşmanın tam metninin bir dergide yayımlandığını, Milli Güvenlik Kurulu'nda Güven Erkaya Paşa'nın bu konuşmayı baştan sona kadar okuduğunu, Erbakan'ın da sadece başını eğlemekle yetindiğini, Erkaya Paşa'dan işittiğini; ön savunmalarında, bu dergi hakkında ve dergide bu yazıları yazanlar hakkında hem ceza hem de hukuk davası açtıklarını söylediklerini, ancak mahkeme kararının başka yazılar için olduğunu ve onları kazandıklarını, tek bir kelimeyle bile "bu Sivas-Çermik'teki konuşmayı ben yapmadım" denmediğini;

Şevki Yılmaz'ın konuşmalarının malum olduğunu, bunların bir kısmının milletvekili olmadan önce, bir kısmının sonradan yapıldığını, iddianamenin günümüze kadar uzadığını;

Hasan Hüseyin Ceylan'ın Kırıkkale'de yaptığı konuşmada, bilirkişinin suç var dediğini; bu konuşmanın kasetlerinin Muğla'nın bir ilçesinde ele geçirildiğini ve savcılığın işe el koyduğunu, Refah Partisi'nin eski ve yeni ilçe Başkanlarının "bunları bize Genel Merkez gönderdi" dediklerini;

Kanal D'deki konuşmayı herkesin ezberlediğini, bilirkişi raporlarını da sunduklarını;

İbrahim Halil Çelik'in konuşmasının da yalnızca basında yayınlanmadığını, ifade ile ilgili tanık beyanlarını da, DGM Savcılığı'nca alınan tanık beyanlarını da önceden sunduklarını;

Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ı, DGM'nin mahkum ettiğini, şimdi temyiz safhasında olduğunu, kesinleşince Mahkememize göndereceklerini;

Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı'nın durumunun da aynı olduğunu;

Bunların partiden ihraç edilmelerinin hiçbir şekilde partiyi sorunluluktan kurtaramayacağını; şu anda bu ihraç kararlarının tebliğ dahi edilmemiş ve kesinleşmemiş olduğunu belirttikten sonra aynen:

"Son olarak şunları söylemek istiyorum: Genel Başkan Necmettin Erbakan dahil, Refah Partisi'nin hiçbir sözcüsünün, İmam Hatip Okullarının Anayasa'nın 174. maddesinin aykırı olarak çoğaltılması, okullarda kız öğrencilerin dinsel kıyafetlerle eğitim yapmaları, devlet dairelerinde kadın memurlarına da aynı şekilde çalışma izni verilmesi, denetimli olsun veya olmasın Kur'an kurslarının olabildiğince çoğaltılması ve çok küçük yaşlarda başlaması taleplerinden herhangi birini veya hepsini içermeyen bir tek konuşmasına bugüne kadar şahit olmadık. Gerçekten çok ilginç gerek televizyonlardaki açık oturumlarda gerek Mecliste konuşulan mevzu ne olursa olsun mütemadiyen bu konuları işliyorlar. Diğer talepleriyle birlikte değerlendirildiğinde, Refah Partisi'nin kavgasını verdiği hususlar gerçekleşirse, Türkiye Cumhuriyeti'nin din kuralları esas alınarak yönetilen ülkelerden farklı olacağını iddia edebilecek aklı

başında tek kişi çıkacağını sanmıyorum. Bir de lâik olmasalardı ne yapacaklardı acaba?

Türkiye Cumhuriyeti, tevhidi tedrisata, eğitim birliğine o kadar önem vermiştir ki, Refah Partisi'nin savunmalarına dayanak yapmaya çalıştığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni bu konuda çekince koyarak imzalamıştır. Gerek ülkemizde ve gerekse dünyada mahkemelerce kapatılan hiçbir parti, bana göre Refah Partisi kadar kapatılmayı hak etmemiştir" değerlendirmesini yapmış ve ilgili eklerle yazılı bir metni Mahkeme Başkanlığı'na sunmuştur.

Cumhuriyet Başsavcısı sözlü açıklamasına ek olarak Refah Partisi'nin "Lâikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiği"ni belgeleyen delilleri ve bunlara ilişkin düşüncelerini de şöylece belirtmiştir:

"a) Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığınca 1993 yılında yayınlanan "TBMM'de temsil edilen Siyasi partilerin Anayasa Değişikliği Tekliflerinin Karşılaştırılmalı Metinleri" adlı kitapta, Refah Partisi'nin, Anayasamızın "Cumhuriyetin nitelikleri" başlıklı ikinci maddesinden "lâik" kelimesinin çıkarılarak:

"Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına hertürlü baskıyı önleyen ve hizmeti esas alan, toplumun huzuru ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına dayanan, milli, demokratik ve sosyal bir hukuk devletidir" şeklini almasını teklif ettiği gibi; Anayasamızın "değiştirilemeyecek hükümler" başlıklı 4 üncü maddesinin tümünden kaldırılmasını teklif ederek, Anayasaya aykırı bir düzen arzuladığını belgelemiştir.

Bu konuda "Anayasanın 1 inci maddesindeki Devlet şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2 nci maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3 üncü maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez" şeklindeki Anayasamızın 4 üncü maddesi hükmü ile, Siyasi Partiler Kanunundaki "Siyasi partiler, Türkiye Cumhuriyetinin lâiklik niteliğinin değiştirilmesi ve hâlifeliğin yeniden kurulması amacını güdemez ve bu amaca yönelik faaliyetlerde bulunamazlar" şeklindeki 86 ncı madde hükmünü hatırlatmakla yetiniyoruz.

b) Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Kanal 7'ye para toplamak için yaptığı konuşmada: (...Televizyonu olmadan bir

davanın yürümesi mümkün değildir. Bir topluluğun toplum olması mümkün değildir. Kaldı ki bugün yapılmış olan cihadda, yani Hak'kın hakim olması için yapılan mücadelede, televizyonu isterseniz topçu kuvveti olarak tarif edin, isterseniz hava kuvveti olarak tarif edin, onun gidip bir tepeyi bombalamasından önce, piyadenin o tepeyi işgal etmesi, zapdetmesi mümkün değildir.

Onun için bugün yapılmış olan cihadı, televizyonsuz yapmanın imkanı yoktur. İşte bu kadar hayati bir konu için acıyınca kadar vereceğiz.. Şimdi ben bu hatıramı niçin size anlatıyorum. Bak bu Dünya hayatında hepimizin nefesleri sayılıdır. Birşey olacaksa, olacak şey çok yakındır. ...Onun için ölüm hepimize yakındır. İşte şimdi öldükten sonra her taraf zifiri karanlık olan bir anda, eğer birşeyin gelip size yol göstermesini istiyorsanız, bilirsiniz ki o şey, bugün inançla Kanal 7 için vereceğiniz bu para olacaktır. Bunu hatırlatmak için size bu hatıramı naklettim) demiştir.

Televizyon Daire Başkanı Bülent Osma, Ankara TV Program Müdürü Nafiz Arda, Ankara TV Teknik Müdürü Şükrü Şıpka, Ankara TV Prodüksiyon Müdür Yardımcısı Mehmet Özgün, Ankara TV Seslendirme Müdür Yardımcısı Cumhur Savaş ve Ankara TV Prodüktörü Zeynep Esen tarafından düzenlenen 31 Ekim 1997 tarihli tutanakta "sözkonusu konuşmanın bütününün aynı yerde, aynı zaman içinde devamlı olarak yapıldığı; başka bir çekimden ses veya resim eklemesi yapılmadığı; görüntünün konuşma ile tam bir uyum içinde olduğu" ayrıntılı olarak ve gerekçeleri de gösterilerek belirtilmektedir.

e) Refah Partili Konya Belediye Başkanı Halil Ürün'ün Atatürk'ün hatırasına hakaret suçundan ve 5816 sayılı Yasanın 1 inci maddesinin uygulanması suretiyle cezalandırılmasına ilişkin, Konya 1. Asliye Ceza Mahkemesinin 14.6.1994 gün ve 538/494 sayı ile verdiği karar, Yargıtay 9. Ceza Dairesinin 6.7.1995 gün ve 3522/4638 sayılı kararı ile onanarak kesinleşmiştir.

d) Refah Partili Çayırova-Güzelbahçe Belediye Başkanı Yaşar Alkan'ın, Atatürk ün hatırasına hakaret suçundan ve 5816 sayılı Yasa'nın 1 inci maddesinin uygulanması suretiyle cezalandırılmasına ilişkin, Kartal 2. Ağır Ceza Mahkemesinden 27.3.1997 gün ve 259/70 sayı ile verilen karar, Yargıtay 11 inci Ceza Dairesi'nin 8.10.1997 gün ve 4605/5170 sayılı kararı ile onanarak kesinleşmiştir.

e) 18 Ocak 1997 günlü ve mükerrer 22881 sayılı Resmî Gazetede yayınlanan ve ramazan ayında iftar saatlerini çalışma süresi dışında bırakan ve altında Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın imzasının da bulunduğu Bakanlar Kurulu kararı hakkında Danıştay 12 nci Dairesi, 28.1.1997 gün ve 1997/151 sayı ile ve "Bu karar Anayasamızın Başlangıç kısmının 5 inci paragrafı, 2 nci ve 24 üncü maddelerine aykırı olduğu gibi, din ve devlet işlerinin birbirinden bağımsız şekilde yürütülmesi şeklinde uygulanan lâiklik ilkesine de ters düştüğü" gerekçesiyle yürütmenin durdurulması kararı vermiştir.

f) Refah Partili milletvekilleri hakkında, Siyasi Partiler Kanununun 4 üncü kısmında yazılı yasaklara aykırı eylemlere ilişkin fezlekeler ve bu partinin üst düzey yöneticilerinin bu yoldaki eylemlerine ilişkin bazı belgeler mahkemenizce re'sen getirilmiş olup, elbette herbiri objektif bir şekilde değerlendirilecektir.

g) Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığı tarafından düzenlenen 27.10.1997 gün ve 309/5 sayılı Fezleke'de, "19.7.1997 tarihinde, Refah Partisi Genel Sekreteri, Oğuzhan Asiltürk'ün, Refah Partisi hakkında Anayasa Mahkemesinde açılan kapatma davası sözkonusu olduğunda, size söz veriyorum Refah için herkes canını ve malını ortaya koymaya hazırdır demek suretiyle TCK.nun 321/2 nci maddesinde düzenlenmiş olan halkı sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik suçunu işlediği" gerekçesiyle adı geçen Genel Sekreterin dokunulmazlığının kaldırılmasını istemiştir."

Refah Partisi'ne de gönderilen bu dosyada, Necmettin ERBAKAN'ın 13.4.1994 gününde Refah Partisi meclisi Grubunda yaptığı konuşma, Başbakanlık konutunda verilen iftar yemeği; Şevki Yılmaz'ın konuşmaları, Hasan Hüseyin Ceylan'ın 14.3.1993 gününde Kırıkkale'de yaptığı konuşma ve Kanal- D'de yayımlanan TEKE TEK programındaki konuşması, Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Tekdal'ın konuşması, Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı'nın konuşması, İbrahim Çelik'in 8.5.1997 gününde Meclis kulisinde yaptığı konuşma ile Refah Partili Adalet Bakanı Şevket Kazan'la ilgili değerlendirmelerde de aynen şöyle denilmiştir:

1) “Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, 13.4.1994 tarihinde Refah Partisi Meclis Grubunda yaptığı konuşmada:

(Şimdi ikinci bir önemli nokta, Refah Partisi iktidara gelecek, adil düzen kurulacak, sorun ne? Geçiş dönemi sert mi olacak, yumuşak mı olacak, kansız mı olacak bu kelimeleri kullanmak bile istemiyorum amma, bunların terörizmi karşısında herkes gerçeği açıkça görsün diye bu kelimeleri kullanma mecburiyetini duyuyorum. Türkiye’nin şu anda birşeye karar vermesi lazım, Refah Partisi adil düzen getirecek, bu kesin, şart, geçiş dönemi yumuşak mı olacak, sert mi olacak, tatlı mı olacak kanlı mı olacak, altmış milyon buna karar verecek) diyebilmiştir.

Bin yıllık “takiyye” geleneğinin en büyük üstadı kabul edilen Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan’ın, bu sözlerinin ne anlama geldiğini açıklığa kavuşturmak için söylediklerinin hiçbirini inandırıcı değildir. Acaba, bu konuşmayı televizyon kameralarında izleyen milyonlarca kişiden bir teki dahi inandırıcı bulmuş mudur?”

2) “Refah Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Necmettin Erbakan, lâikliğe aykırı söz ve davranışlarıyla tanınan bazı tarikat liderlerine, Devrim Yasalarına aykırı kıyafetleriyle geldikleri Başbakanlık konutunda yemek vererek, bu çeşit kişilerin Devlet katında itibar gördüklerini ve eylemlerinin hoş karşılandığını kanıtlamaya çalışmıştır.

Refah Partisi “ön Savunmasında, s.206”, “1– Söz konusu iftar yemeği Refah Partisi adına değil, Başbakanlık adına verilmiştir, bu sebepten dolayı Refah Partisi ile hiçbir ilgisi yoktur. 2– Böyle bir iftar davetinin yasal olup olmadığını denetleme TBMM’nin görevidir. 3– TBMM. 4.2.1997 günü bu konuyla ilgili gensoru müzakaresiyle denetleme görevini yapmış ve bu konuyla ilgili iddiaların varit olmadığına karar vererek gensoru önergesini reddetmiştir” demektedir. Parti kapatma davalarında, daha önce açıkladığımız gibi CMUK’nu uygulanır. Bu davalarda Anayasa Mahkemesini yalnızca aynı konuda verilmiş, Anayasa Mahkemesi kararı bağlar. Bunun dışında herşey delildir. Büyük Millet Meclisi kararlarıyla, Anayasa Mahkemesi’nin bir delili kullanması engellenemez.

Bir partinin Genel başkanı sıfatını taşıyan bir kişinin lâikliğe aykırı her sözü ve eylemi parti kapatma nedenidir. Milletvekili, hatta Başbakan olması Partiyi sorumluluktan kurtarmaz.”

İNCELEME

A) Ön Sorunlar Yönünden

1) Davalı Parti tarafından, Başsavcılık'ça parti kapatma nedeni olarak ileri sürülen eylemlerin bir bölümünün, Anayasa'nın 83. maddesinde belirtilen yasama sorumsuzluğu kapsamında bulunduğu, bunların partiyi bağlamayacağı ileri sürüldüğünden, 2820 sayılı Yasa'nın 103. ve bunun dayanağını oluşturan Anayasa'nın 69. maddesinin uygulanması sonucunu doğuran yasak eylemlerin Meclis çalışmaları sırasında meydana gelmesi halinde milletvekillerinin yararlandığı yasama sorumsuzluğunun parti tüzelki?iliği yönünden doğuracağı sonuçların değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anayasa'nın 83. maddesine göre, “Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, Meclis çalışmalarındaki oy ve sözlerinden, Mecliste ileri sürdükleri düşüncelerinden, o oturumdaki Başkanlık Divanı'nın teklifi üzerine Meclisce başka bir karar alınmadıkça bunları Meclis dışında tekrarlamak ve açığa vurmaktan sorumlu tutulamazlar”. Anayasa'nın bu kuralıyla, Meclis çalışmalarında ulusal istencin en iyi biçimde yansıtılması bakımından Milletvekillerinin görevlerini hiçbir etki altında kalmadan yapabilmeleri için kişiliklerine bağlı özel bir koruma getirilmiştir. Bu korumadan parti tüzelkişiliğinin yararlanması söz konusu olamaz.

Siyasi Partiler Yasası'nın 103. ve buna dayanak oluşturan Anayasa'nın 69. maddesi uyarınca bir siyasi partinin, yasak fiillerin, işlendiği odak haline geldiğinin saptanması, yalnız tüzelkişiliğin faaliyetlerinin değil, üyeler tarafından yürütülen faaliyetlerin de incelenmesi ile olanaklıdır. Çünkü, “odak olma” durumunun oluşması için gerekli olan yasak eylemlerdeki nitelik ve nicelik ile bunların tekrarındaki kararlılık gibi öğelerin varlığı konusunda, milletvekil-

lerinin Meclis içindeki ve dışındaki söz ve eylemlerinin tümü değerlendirilmedikçe sağlıklı bir sonuca ulaşamaz.

Yasak eylemlerin ağırlık ve yoğunluğu değerlendirilerek partinin kapatılmasına karar verilmesi durumunda, buna neden olanların milletvekilliklerinin sona ermesi ise Anayasa'nın 84. maddesinin öngördüğü özel ve ayrıksı bir yaptırımdır. Anayasa'nın 83. ve 84. maddelerin getiriliş amaçlarındaki farklılıklar nedeniyle davalı partinin ileri sürdüğü gibi aralarında bir bağlantı kurmak olası değildir.

2) Davalı parti, Bakanlar Kurulu üyelerinin, siyasi denetime konu olabilecek eylemlerinin kapatılma nedeni sayılmasının, dokunulmazlıkları kaldırılmadan yargılanmaları anlamına geldiğini ileri sürmüştür.

Anayasa'nın 98., 99. ve 100. maddelerinde, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin bilgi edinme ve denetim yolları olan soru, Meclis araştırması, genel görüşme, gensoru ve Meclis soruşturması düzenlenmiştir. Bakanların bu yollarla siyasi denetime bağlı tutulmaları, taşıdıkları sıfatın doğal bir sonucudur. Siyasi parti kapatma davalarında ise, kişilerin eylemleri partiye bağlı olarak değerlendirildiğinden, Bakanlar Kurulu üyelerinin Parti'yi sorumluluk altına soktukları ve kapatılmasına neden oldukları saptandığında, Anayasa'nın 84. maddesinde öngörülen hukuksal sonuçtan etkilenmeleri kaçınılmazdır.

Bu nedenle, getiriliş amaçları ve doğurduğu sonuçlar farklı olan siyasi denetim yolları ile siyasi partinin kapatılmasına bağlı olarak ortaya çıkan durum arasında bir bağlantı kurulması olanağı bulunmadığından bu hususa ilişkin sav yerinde görülmemiştir.

3) Davalı Parti savunmalarında, Anayasa ve Siyasi Partiler Yasası'nda düzenlenen siyasi partilerin kapatılmasına ilişkin davaların, ceza davası niteliğinde olduğunu, bu nedenle davada ceza hukuku ilkelerinin uygulanması gerektiğini ileri sürmüştür.

Anayasa'nın "Siyasi partilerin uyacakları esaslar"ı belirleyen 69. maddesinin dördüncü fıkrasında, "Siyasi partilerin kapatılması, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın açacağı dava üzerine Anayasa Mahkemesi'nce kesin olarak karara bağlanır" denilmiş, hangi hallerde siyasi partilerin kapatılmasına karar verilebileceği de diğer

fıkralarda ayrıntılı olarak düzenlenmiştir. Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un, 4280 sayılı Yasa ile değiştirilen 33. maddesinde ise "Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı tarafından açılan siyasi partilerin kapatılmasına ilişkin davalar, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu hükümleri uygulanmak suretiyle dosya üzerinde incelenir ve karara bağlanır" kuralına yer verilmiştir.

Bu düzenleme biçimi, yasakoyucunun siyasi partilerin yasaya aykırı eylemlerinin kapatılma yaptırımına bağlanmasını ceza hukuku ilkelerine daha yakın bulduğunu göstermektedir. Ancak, ceza davalarında, ceza yargılamasına özgü usul kurallarının uygulanması doğal olduğuna göre, parti kapatma davalarında özellikle aynı usulün uygulanacağının belirtilmesine gerek duyulması, bu davaların geleneksel anlamda bir ceza davası olmadığını ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, yasaların yaptırım öngördüğü hallerde, konunun temel hak ve özgürlüklerle yakın ilgisi nedeniyle yasak eylemlerin ve bunlara uygulanacak yaptırımların yasalarla belirlenmesi gibi temel ilkelerin gözönünde bulundurulması da Anayasal bir zorunluluktur.

Bu temel özellikleri taşıma gereği yönünden, hukukun diğer alanlarına göre ceza hukukuna daha yakın kabul edilse de, siyasi partilerin kapatılmasına ilişkin davalar, bütünüyle ceza hukuku kuralları içinde değerlendirilmesine olanak bulunmayan kendine özgü davalardır. Ayrıca, siyasi partilere yasaklanan eylemlerin niteliği, bunların kapatılma sonucunu doğurabilmesi için aranan koşullar ve uygulanan yaptırım türünün ceza hukukundaki suç ve cezalardan farklılık göstermesi de bu davaların kendine özgü niteliğini öne çıkarmaktadır.

4) Davalı Parti, Türk Ceza Kanunu'nun 163. maddesi yürürlükten kaldırıldığı için parti üyesi milletvekillerinin bu madde kapsamına giren eylemleri nedeniyle kapatılmaya bağlı olarak milletvekilliklerinin düşmesine karar verilemeyeceğini ileri sürmektedir.

TCK'nun 163. maddesi 12.4.1991 günü, 3713 sayılı Yasa ile yürürlükten kaldırılmıştır. Buna karşılık, madde kapsamına giren suçlara ilişkin eylemler, Anayasa ve Siyasi Partiler Yasası'nda yasaklanan eylemler arasında yerlerini korumuşlardır. Bunlara aykırılık,

ancak partiye bağlanabildiğinde, onun yönünden yaptırım uygulanmasına neden olmaktadır. Yaptırımın partili milletvekillerine yansıyan sonuçlar doğurması ise, Anayasa'nın 84. maddesindeki özel düzenlemeden kaynaklanmaktadır. Başka bir anlatımla, milletvekillerine uygulanan yaptırım, salt partiyle olan bağlantı sonucu olduğundan partinin söz ve eylemine dönüşüp onun kapatılmasına neden olmadıkça uygulanma olasılığı yoktur.

Açıklanan nedenlerle, Parti'nin bu konuya ilişkin savı da yerinde görülmemiştir.

5) Davalı Parti savunmalarında, video bantların delil olarak kabul edilemeyeceğini ileri sürmüştür.

Öğretide ve uygulamada doğruluğu her zaman kontrol edilebilen video bantlar, yasa dışı yollarla elde edilmediği sürece, yargıda kanıt olarak kabul edilmektedir.

Video bantların, yasa dışı yollarla sağlanmadığı ve konuşmaların da görüntü ve içerik bakımından bunları yaptığı iddia edilen kişilere ait olduğu dosyada bulunan belgeler ve bilirkişilerce yaptırılan çözümle sabit olduğundan, video bantlar delil olarak kabul edilmiştir.

Ön sorunlar yönünden belirtilen görüşlere Haşim KILIÇ ve Sacit ADALI katılmamıştır.

B) Esas Yönünden

1) Genel Açıklama

İddianamede, "lâiklik ilkesine aykırı eylemlerin odağı haline geldiği" ileri sürülerek Refah Partisi'nin kapatılması istenilmiştir.

Çoğulculuğu ve katılımcılığı esas alan kurallar ve kurumlar düzeni olan çağdaş demokrasilerde, yurttaşların devlet yönetimine katılmaları, genel ve eşit oy hakkı ile sağlanır. Demokrasilerde, bireysel iradeleri birleştirip yönlendirerek onlara ağırlık kazandıran özgün kuruluşlara gereksinim duyulmuştur. Bu kuruluşlar, dağınık siyasal görüşleri birleştirip açıklık ve güç sağlayarak devlet hizmetlerini daha yararlı kılmak, hak ve özgürlükleri güvenceye bağlayarak toplumsal barışı güçlendirmek, anayasal ilkeler doğrultusunda kamuoyu oluşturarak ulusal yaşama aydınlık getirmek yönlerinden vazgeçilmez olan siyasal partilerdir.

Anayasa'nın 68. maddesinin ikinci fıkrasında, "Siyasi partiler demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır" denildikten sonra üçüncü fıkrasında, "Siyasi partiler önceden izin almadan kurulurlar ve Anayasa ve kanun hükümleri içerisinde faaliyetlerini sürdürürler" kuralına yer verilmiştir. Dördüncü fıkrasında ise, siyasi partilerin tüzük ve programları ile eylemlerinin "demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamayacağı" belirtildikten sonra 69. maddesinin beşinci ve altıncı fıkralarında da, "Bir siyasi partinin tüzüğü ve programının 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı bulunması halinde temelli kapatma kararı verilir. Bir siyasi partinin 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerinden ötürü temelli kapatılmasına, ancak, onun bu nitelikteki fiillerin işlendiği bir odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce tespit edilmesi halinde karar verilir" denilmiştir.

Siyasal partilere ilişkin Anayasa kuralları incelendiğinde, Anayasakoyucunun bu konuya özel bir önem verdiği görülür. Partilerin kuruluş ve çalışmalarında özgür olmaları temel ilkedir. Partiler, belli siyasal düşünceler çerçevesinde birleşen yurttaşların özgürce kurdukları ve özgürce katılıp, ayrıldıkları kuruluşlardır. Kamuoyunun oluşumunda önemli etkisi olan partiler, yurttaşların istem ve özlere gerçekteşmesine çalışan ve siyasal katılımları somutlaştıran hukuksal yapılarıdır.

Demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olan partilerin, sosyal ve siyasal yaşamdaki etkileri ve ulusal istencin gerçekteşmesindeki rolleri nedeniyle, Anayasakoyucu, onları öteki tüzeltkişilerden farklı tutarak, kurulmalarını, çalışmalarında uyacakları esasları ve kapatılmalarında izlenecek yöntem ve kuralları, özel olarak belirlemekle kalmamış, Anayasa'nın 69. maddesinin son fıkrasında, çalışma, denetleme ve kapatılmalarının Anayasa'da belirlenen ilkeler çerçevesinde çıkarılacak bir yasayla düzenlenmesini öngörmüştür. Bu madde esas alınarak çıkarılan 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası'nda, siyasi partilerin, kuruluşlarından başlayarak, çalışmaları, denetimleri ve kapatılmaları konularında, çok ayrıntılı kurallar getirilmiştir. Bu Yasa'da, siyasal partilerin Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na izleneceği ve eylemlerinde Anayasa ve yasalara aykırılık görüldüğü

takdirde, haklarında, kapatma istemiyle dava açılacağı belirtilmiştir.

Siyasi partilerin demokratik siyasi yaşamın vazgeçilmez öğeleri olmaları, devlet örgütü ve kamu hizmetleriyle yoğun ilişki içinde bulunmaları, onların her istediklerini yapabilecekleri anlamına gelmez. Siyasal partilerin baskı ve engellerden uzak kalmalarını sağlamaya yönelik kurulma ve çalışma özgürlüğü, Anayasa ve bu alanı düzenleyen yasalarla sınırlıdır. Bu belirleme aynı zamanda Anayasa'nın 2. maddesinde kurala bağlanan demokratik hukuk devleti olmanın da gereğidir. Çünkü, hukuk devleti herşeyden önce hukukun üstünlüğünü tanıyan ve koruyan devlettir.

Siyasi partilerin uyacakları esasların belirlendiği Anayasa'nın 69. maddesinin beşinci fıkrasında, bir siyasi partinin tüzük ve programının 68. maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı bulunması durumunda temelli kapatma kararı verileceği kurala bağlanmış, altıncı fıkrasında da, "Bir siyasi partinin 68. maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerinden ötürü temelli kapatılmasına, ancak, onun bu nitelikteki fiillerin işlendiği bir odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesince tespit edilmesi halinde karar" verileceği belirtilmiştir.

Anayasa'nın "Başlangıç"ında, "...Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk'ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve onun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;... hiçbir düşünce ve mülâhazanın Türk milli menfaatlerinin, Türk varlığının Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihi ve manevi değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında koruma göremeyeceği ve lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılamayacağı" belirtildikten sonra 2. maddesinde Cumhuriyetin nitelikleri tanımlanırken Türkiye Cumhuriyeti'nin lâik bir hukuk devleti olduğuna işaret edilmiş; 14. maddesinde, "Anayasa'da yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbirisi, ...din ve mezhep ayırımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzenini kurmak amacıyla kullanılamazlar; 24. maddesinde, " .. kimse, ibadete, dini ayin ve törenlere katılmaya, dini inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; dini inanç ve

kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz... kimse Devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne surette olursa olsun dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz” denilmiş; siyasi partilere ilişkin 68. maddesinin dördüncü fıkrasında, “Siyasi partilerin tüzük ve programları ile eylemleri, Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz; suç işlenmesini teşvik edemez” hükmü yer almış; TBMM üyeleri ile Cumhurbaşkanının görevlerine başlarken yapacakları “andiçme”de de “lâik cumhuriyet ilkesine bağlı kalınacağı” söylemine yer verilmiştir. Öte yandan 174. maddesinde de, “Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti’nin lâiklik niteliğini koruma amacını güden... inkılâp kanunları” gösterilerek Anayasa’nın hiçbir hükmü, bu kanunların “Anayasaya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamaz ve yorumlanamaz” denilmiştir.

Anayasa’nın bu hükümlerine paralel olarak 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu’nun “Siyasi Partilerle ilgili Yasaklar” başlıklı dördüncü kısmının 78. Maddesinde “Siyasi Partiler: ...din ve mezhep ayırımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldarı bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzeni kurmak amacını güdemezler veya bu amaca yönelik faaliyette bulunamazlar, başkalarını bu yolda tahrik ve teşvik edemezler... din, mezhep veya tarikat esaslarına dayanamaz veya adlarını kullanamazlar” hükmüne yer verilmiştir. Dinsel ve dince kutsal sayılan şeylerin istismarının ülkeye verdiği zararlar gözetilerek Anayasa’nın 24. maddesine koşut 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu’nun 87. maddesinde, “siyasi partiler, Devletin sosyal veya ekonomik veya siyasi veya hukuki temel düzenini, kısmen de olsa dini esas ve inançlara uydurmak amacıyla, siyasi amaçla veya siyasi menfaat temin ve tesis eylemek maksadıyla dini veya dini hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri alet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapamaz, istismar edemez veya kötüye kullanamazlar” denilmiştir. Siyasi Partiler Kanunu’nun 84-89 un-

cu maddelerini kapsıyan dördüncü kısmın üçüncü bölümünde de “Atatürk ilke ve inkılâplarının, lâik devlet niteliğinin korunması”na ait çeşitli hükümler öngörölmüş; 84. maddesinde, “Siyasi partiler Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarmak ve Türkiye Cumhuriyeti’nin lâiklik niteliğini korumak amacını güden: 3 Mart 1340 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu; 25 Teşrinisâni 1341 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisâsı Hakkında Kanun; 17 Şubat 1926 tarihli ve 743 sayılı Türk Kanunu Medenisiyle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medeni nikâh esası ile aynı kanunun 110. maddesi hükmü; 1 Teşrinisâni 1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun; 3 Kânunuewel 1934 tarihli ve 2596 sayılı Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun; hükümlerine aykırı amaç güdemezler, ve faaliyette bulunamazlar”; 86. maddesinde, “Siyasi partiler Türkiye Cumhuriyeti’nin lâiklik niteliğinin değiştirilmesi ve halifeliğin yeniden kurulması amacını güdemez ve bu amaç yönelik faaliyetlerde bulunamazlar”; denildiği gibi 90. maddesinde de; “Siyasi partilerin tüzük, program ve faaliyetleri Anayasa ve bu kanun hükümlerine aykırı olamaz” hükmüne yer verilmiş, 101. maddenin “b” fıkrasında, “parti büyük kongresince, merkez karar ve yönetim kurulunca veya bu kurulun iki ,ayrı kurul olarak oluşturulduğu hallerde ilgili kurulca veya Türkiye Büyük Millet Meclisi grup yönetim veya grup genel kurullarınca bu Kanunun dördüncü kısmında yer alan maddeler hükümlerine aykırı karar alınması veya genelge veya bildiriler yayınlanması veya karar alınmamış olsa bile bu kurullar tarafından aynı hükümlere aykırı faaliyette bulunulması veya parti genel başkanı veya genel başkan yardımcısı veya genel sekreterinin sözü edilen maddeler hükümlerine aykırı olarak sözlü ya da yazılı beyanda bulunması” 103. maddenin birinci fıkrasında da, “Bir siyasi partinin, bu Kanunun 78 ila 88 ve 97. maddeleri hükümlerine aykırı fiillerin işlendiği bir mihrak haline geldiğinin sübuta ermesi halinde” o siyasi partinin Anayasa Mahkemesi’nce kapatılacağı açıklanmıştır.

Gerek Anayasa ve gerekse Siyasi Partiler Kanununun birçok maddesinde yer verilen ve Cumhuriyetin temel niteliklerinden olan “laiklik ilkesi”nden ne anlaşılması gerektiğine kısaca değinmek gerekir.

“Laiklik”, ortaçağ doğmatizmini yıkarak aklın öncülüğü, bilimin aydırılığı ile gelişen özgürlük ve demokrasi anlayışının, uluslaşmanın, bağımsızlığın, ulusal egemenliğin ve insanlık idealinin temeli olan bir uygar yaşam biçimidir... Çağdaş bilim, skolâstik düşünce tarzının yıkılmasıyla doğmuş ve gelişmiştir. Dar anlamda, devlet işleriyle din işlerinin birbirinden ayrılması olarak tanımlansa, değişik yorumları yapılsa da, lâikliğin gerçekte, toplumların düşünsel ve örgütsel evrimlerinin son aşaması olduğu görüşü, öğretilerde de paylaşılmaktadır. Laiklik, ulusal egemenliğe, demokrasiye, özgürlüğe ve bilime dayanan siyasal, sosyal ve kültürel yaşamın çağdaş düzenleyicisidir. Bireye kişilik ve özgür düşünce olanaklarını veren, bu yolla siyaset-din ve inanç ayrımını gerekli kılarak din ve vicdan özgürlüğünü sağlayan ilkedir. Dinsel düşünce ve değerlendirmelerin geçerli olduğu dine dayalı toplumlarda, siyasal örgütlenme ve düzenlemeler dinsel niteliklidir. Lâik düzende ise din, siyasallaşmadan kurtarılır; yönetim aracı olmaktan çıkarılır; gerçek, saygın yerinde tutularak kişilerin vicdanlarına bırakılır. Dünya işlerinin lâik hukukla, din işlerinin de kendi kurallarıyla yürütülmesi, çağdaş demokrasilerin dayandığı temellerdenğ biridir. Kamusal düzenlemelerin dini kurallara göre yapılması düşünülemez. Düzenlemelerin kaynağı dini kurallar olamaz.

Türkiye’de lâiklik ilkesinin uygulanması, kimi batılı ülkelerdeki lâiklik uygulamalarından farklıdır. Lâiklik ilkesinin, her ülkenin içinde bulunduğu koşullarla her dinin özelliklerinden esinlenmesi, bu koşullarla özellikler arasındaki uyum ya da uyumsuzlukların lâiklik anlayışına da yansıyarak değişik nitelikleri ve uygulamaları ortaya çıkarması doğaldır. Klâsik anlamda, dinle devlet işlerinin birbirinden ayrılması biçimindeki tanımına karşın, islâm ve hristiyan dinlerinin özelliklerindeki ayrılıklar gereği, ülkemizde ve batı ülkelerinde oluşan durumlar ve ortaya çıkan sonuçlar da ayrı olmuştur. Dini ve din anlayışı tümüyle farklı ülkelerde lâiklik uygulamasının, aynı anlam ve düzeyde benimsenmesi beklenemez. Bu durum, koşullar ve kurallar arasındaki ayrılığın olağan sonucudur. Kaldı ki, aynı dini benimseyen batılı ülkelerde de lâiklik anlayışı ayrılıklar göstermiştir. Lâiklik kavramı, değişik ülkelerde ayrı ayrı yorumlandığı gibi, farklı dönemlerde, kimi kesimlerce de kendi anlayışları ve

siyasal tercihleri gereği değişik biçimde yorumlanabilmiştir. Yalnızca felsefi bir kavram olmayıp yasalarla yaşama geçirilerek hukuksal bir kuum niteliğini kazanan lâiklik, uygulandığı ülkenin, dinsel, sosyal ve siyasal koşullarından etkilenmektedir. Tarihsel gelişiminin farklılığı nedeniyle Türkiye için özellik taşıyan lâiklik, Anayasa ile benimsenen ve korunan bir ilkedir.

Anayasa Mahkemesi'nce verilen Milli Nizam Partisi'nin kapatılmasına ilişkin 20.5.1971 günlü, 7/1 sayılı; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun kimi maddelerini değiştiren ve kimi maddeler ekleyen 1327 sayılı Kanun'un 9. maddesinin din hizmetlerine ilişkin II. bendinin iptali isteminin reddine ilişkin 21.10.1971 günlü, 53/76 sayılı; Türk Ceza Kanunu'nun 163. maddesinin iptaline ilişkin istemi reddeden 3.7.1980 günlü, 19/48 sayılı; Huzur Partisi'nin kapatılmasına ilişkin 25.10.1983 günlü, 2/2 sayılı, Türk Ceza Kanunu'nun değişik 175 ve 176. maddelerinin iptaline ilişkin 4.11.1986 günlü, 11/26 sayılı, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na eklenen Ek Madde 16'nın iptaline ilişkin 7.3.1989 günlü, 1/12 sayılı; Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 61. Maddesindeki "...dini..." sözcüğünün iptaline ilişkin 2.2.1996 günlü, 15/5 sayılı kararlarda lâikliğin hukuksal, sosyal, siyasal tanımları yanında, ulusal değeri geniş biçimde belirtilmiş, özenle korunması gereken anayasal ilke niteliği vurgulanmış, Türk Ulusu'nun yücelmesi bakımından lâikliğin Anayasa'da öngörülen kimi sınırlamaları zorunlu kılan bir neden, "Anayasa'da benimsenmiş bütün temel ilkelere egemen bir düşünce olduğu yinelenerek ortaya konulmuştur.

Demokratik ve lâik devlet, bireyler arasında inançlarına göre ayırım gözetemez. Herkes, dinini seçmekte, inançlarını açıklamakta, din ve vicdan özgürlüğü sınırları içerisinde serbesttir. Lâik bir toplumda, bireyin istediği dine ve inanca sahip olması, yasakoyucunun her türlü etkinin dışındadır. Devletin dinlerden birini tercih fikri, ayrı dinlere bağlı yurttaşların yasa önünde eşitliğine de aykırı düşer. Lâik ülkelerde gerçek vicdan özgürlüğünden söz edilebilmesi de, lâikliğin bu özgürlüğün de güvencesi olduğunu göstermektedir.

Çağdaşlaşmayı hızlandıran ve Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinden olan lâiklik ilkesi ile, devletin akla ve bilim kurallarına göre kurumlaşması amaçlanmıştır. Karşılıklı saygı, hoşgörü ve anlayışa

katkıda bulunan lâiklik, ulusal birliğin de temelini oluşturmıştır. Düşünce ve inanç özgürlüğü, kişileri ve toplum kesimlerini birbirine güvenle bağlayan, uluslaşmayı sağlayan, ulusal dayanışmayı da güçlendiren, özgür düşünce ve inanç, çağdaş uygarlığa yöneliş, ulusal yaşamda önemli aşamalardır. Lâikliğin; insana, dine saygısı, dini kendi yerinde tutan anlayışı, akla, bilime, sanata, çağdaş yönetim biçimine ve tüm uygar gereklere kapıyı açmıştır. Demokrasi, şeriat düzeninin karşıtıdır. Çağdaşlığın göstergesi olan bu ilke, Türkiye Cumhuriyeti'nde "ümme't"ten, "ulus"a geçmenin de itici gücü olmuştur.

Lâiklik ilkesinin kabulü ile dogmatik değerlerin yerine akla ve bilime dayanan değerler geçmiş, dinsel duygular sahibinin vicdanında dokunulmaz yerini almıştır. Değişik inançlara sahip olanlar, birlikte yaşama gereğini benimseyerek devletin kendilerine karşı eşit yaklaşımından güven duymuşlardır. Böylece, iç barış sağlanarak yurttaşlar, ulus bilinciyle, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türk Ulusu'nun bireyleri olmuşlardır. Hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü ilkesi, gücünü lâiklikten almış; milliyetçilik ilkesi lâiklikle tamamlanmış; Türk Devrimi lâiklikle anlam kazanmıştır. Anayasa'da da bu ilkenin değiştirilemeyeceği öngörülmüştür. Lâiklik devlet etkinliklerinde dinin, bilimin yerine geçmesini önleyerek çağdaşlaşmayı hızlandırmıştır. Lâiklik, din ve devlet işleri ayrılığı biçiminde daraltılamaz. Boyutları daha büyük, alanı daha geni? bir uygarlık, özgürlük ve çağdaşlık ortamıdır. Türkiye'nin modernleşme felsefesi, insanca yaşama biçimi ve insanlık idealidir. Lâik düzende, özgün bir sosyal kurum olan din, devlet kuruluşuna ve yönetimine egemen olamaz. Devlete egemen ve etkin güç, dinsel kurallar ve gerekler değil, akıl ve bilimdir. Din, kendi alanında, vicdanlardaki yerinde, Tanrı-insan arasındaki inanç olgusudur. Kişinin iç-inanç dünyasının düzenleyicisi olan dinin, devlet işlerinde yasal düzenlemelerin kaynağı ve dayanağı olması düşünülemez.

Devlete, dinsel konularda denetim ve gözetim hakkı tanınması, din ve vicdan özgürlüğünün, demokratik toplum düzeninin gereklerine aykırı bir sınırlama sayılamaz. Devlet-din özdeşliğinin yolaçtığı zararlar lâiklikle önlenmiş, çağdaş uygarlık yolu lâiklik ilkesiyle açılmış, bağımsız bir hukuk kurumu olarak yeni yapısına

kavuşmuştur. Demokrasiye geçişin de aracı olan lâiklik, Türkiye'nin yaşam felsefesidir. Lâik devlette, kutsal din duyguları politikaya, dünya işlerine, hukuksal düzenlemelere kesinlikle karıştırılamaz. Bu tür düzenlemeler, dinsel gerekler ve düşüncelerle değil, bilimsel verilerden yararlanılarak kişi ve toplum gereksinimlerine göre yapılır.

2) Delillerin Değerlendirilmesi

Kapatma nedeni olarak gösterilen eylemler ve bunlara ilişkin deliller iddianamedeki sıraya göre irdelenmiştir.

a) Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'la İlgili Eylemler

aa) İddianamede, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın ve partinin tüm yöneticilerinin, kendilerine oy getirdiği inancıyla– hemen her konuşmalarında, okullarda ve hatta devlet dairelerinde başörtüsü ile öğreğim görme ve çalışmanın anayasal bir hak olduğunu ısrarla iddia ederek halkı kışkırttıkları, eylemler düzenledikleri ve hatta Necmettin Erbakan' ın “İktidar olduklarında rektörlerin başörtüsüne selam duracağını” 14.12.1995 günlü seçim konuşmasında söylediği ileri sürülmüştür.

Cumhuriyet Başsavcısı sonradan gönderdiği belgelerde de Necmettin Erbakan'ın 10.10.1993 günü Parti'nin 4. Olağan Genel Kurulu'nda; “... biz dört yıldır hükümetteyken o günün meşhur zulüm kanununun 163. maddesi hiçbir memleket evladı hakkında uygulanmadı. Bizim zamanımızda başörtüsü diye bir zulüm söz konusu değil...” dediğini, 1996 yılı Ekim ayında Amasya'da halka hitaben yaptığı konuşmada da, “...size bir müjde daha veriyorum. Başörtüsü zulmü kalkıyor. Artık okullarda başörtüsü diye bir sorun kalmayacak...” diye seslendiğini; ayrıca, Refah Partisi üyesi olan belediye başkanları ve milletvekillerinin de pek çok konuşmalarında, başörtüsünün serbest bırakılmasını savunduklarını belirtmiştir.

Davalı Parti savunmalarında, üniversitelerde türban yaşağına karşı eylem düzenlenmediğini ve yukarıda belirtilen konuşmaların yapılmadığını söylememiş, aksine bu konudaki uygulamaları eleştirmenin lâikliğe aykırı olamayacağını açıklamıştır.

Lâik eğitimde dinsel inançlara göre herhangi bir ayırım gözetilemez. Anayasa'nın “Eğitim ve öğrenim hakkı ve ödevi” başlıklı

42. maddesinin üçüncü fıkrasında, “Eğitim ve öğretim, Atatürk ilkeleri ve inkılâpları doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre, Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılmaz” dördüncü fıkrasında da, “Eğitim ve öğretim hürriyeti Anayasa’ya sadakat borcunu ortadan kaldırmaz” denilerek Anayasa’nın Başlangıç’ındaki ilkelere bağlılık vurgulanmıştır.

Yükseköğretim kurumlarında, bilimsel yöntemlerle yetişerek birlikte çalışmalar yapan gençlerin, kardeşlikleri, arkadaşlıkları ve dayanışmaları yarınlan için önemli iken onları dinsel gereklerle ayırma bağlı tutarak kimin hangi inançtan olduğunu gösterecek biçimdeki başörtüsü ile dinsel inanç ve görüşleri nedeniyle çatışmalara sevkedebilecek ortamın yaratılmasında ülkelerin geleceği bakımından yarar bulunmamaktadır.

Dinsel nedenlere dayanılarak başörtüsü ve türbanla boyun ve saçların örtülmesine resmi daire ve üniversitelerde serbestlik tanınması, bir tür yönlendirme ve bir anlamda zorlamadır. Kişileri şu ya da bu yönde giyinip başını örtmeye zorlamak, ayrı ve hatta aynı dinden olanlar arasında bile ayrılıklar yaratacaktır. Bu durumun da lâiklik ilkesine aykırı düşeceği kuşkusuzdur.

Kamusal kuruluşlarda ve öğretim kurumlarında başörtüsü ve onunla birlikte kullanılan belli biçimdeki giysi, bir ayrıcalıktan öte ayırım aracı niteliğindedir. Dinsel kaynaklı düzenlemelerle girişimler Anayasa karşısında geçerli olamaz ve bu tür eylemler Anayasa’daki lâiklik ilkesine aykırılık oluşturur.

Anayasa’nın 153. maddesinin son fıkrasında, Anayasa Mahkemesi kararlarının yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzelkişileri bağlayacağı, 138. maddesinde de, yasama ve yürütme organları ile idarenin mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları, bu organlarla idarenin mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştiremeyeceği ve bunların yerine getirilmesini geciktiremeyeceği öngörülmüştür. Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında siyasi partilerin “hukuk devleti ilkesi”ne uymakla yükümlü oldukları belirtilmiştir. Anayasa’nın 153. maddesinin son fıkrasına göre,

gerçek ve tüzelkişileri bağlayan Anayasa Mahkemesi kararları siyasi partileri de bağlar.

Anayasa Mahkemesi'nin 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na eklenen Ek Madde 16'nın iptaline ilişkin 7.3.1989 günlü, E: 1989/1, K:1989/12 sayılı kararında, lâik bir devlette hukuk kurallarının kaynağının dinde değil akılda bulunduğu, kişilerin iç dünyasına ilişkin olması gereken dini inançlara göre yasal düzenleme yapılmasının Anayasa'nın 2.,10., 24. ve 174. maddelerine aykırı olduğu belirtilmiştir.

Öte yandan, Danıştay Sekizinci Dairesi'nin 23.2.1984 günlü, 207/330; 16.11.1987 günlü, 128/486; 27.6.1988 günlü, 178/512 sayılı kararları ile Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'nun 16.6.1994 günlü, 61/327 sayılı kararlarında da, Yüksek Öğretim Kurumlarında başörtüsü ve türban takan öğrencilerin Atatürk devrimleri ile lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı davrandıkları ve dine dayalı devlet düzenini benimsedikleri kabul edilmiştir. Buna karşın, davalı Parti Genel Başkanı Necmettin Erbakan ile kimi parti yetkililerinin mahkeme kararlarını etkisiz hale getirmek için resmi daire ve üniversitelerde türban kullanmayı teşvik eden lâiklik ve hukuk devleti ilkelerine aykırı konuşmalar yaptıkları anlaşılmıştır.

Anayasa Mahkemesi'nin Anayasa'nın lâiklik ve düşünce özgürlüğüne ilişkin kurallarına verdiği anlam ve içerikle İnsan Hakları Avrupa Komisyonu'nun konuya ilişkin değerlendirmelerinde birçok ortak nokta bulunmaktadır. Komisyon No: 18783/91, L.B/Türkiye K.T. günlü, 3.5.1993, No. 16278/90, S.K/Türkiye K.T. 3.5.1993 günlü kararlarında, yüksek öğrenimini lâik bir üniversitede yapmayı seçen bir öğrencinin bu üniversitenin düzenlemelerini kabul etmiş sayılacağını, üniversitelerce getirilen düzenlemelerin, farklı inanıştaki öğrencilerin birlikteliğini sağlamak amacıyla yönelik olarak, öğrencilerin dinsel inançlarını açığa vurma özgürlüklerini yer ve biçim bakımından sınırlayabileceğini, özellikle nüfusun büyük bir çoğunluğunun belirli bir dine mensup olduğu ülkelerde, bu dinin tören ve simgelerinin herhangi bir yer ve biçimde sınırlama olmaksızın sergilenmesinin, sözü geçen dini uygulamayan veya başka bir dine mensup olan öğrenciler üzerinde baskı oluşturabileceğini, lâik

üniversitelerin, öğrencilerin kılık ve kıyafetlerine ilişkin kurallar koyarken, kimi kökten dincilerin yüksek öğretimde kamu düzenini bozmamalarını ve diğerlerinin inançlarına zarar vermemelerini sağlamaya özen gösterebilecekleri açıklanarak L.B. ve Ş.K. isimli öğrencilere, lâik üniversite düzeninin gereklerine uygun biçimde fotoğraf vermedikleri gerekçesiyle okul diploması verilmemesi, din ve vicdan özgürlüğüne müdahale olarak görülmemiş ve şikayetin kabul edilemez olduğuna karar verilmiştir.

Parti Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın lâiklik ilkesine ilişkin Anayasa ve yasa kuralları ile Anayasa Mahkemesi kararlarını gözardı ederek, resmi daire ve üniversitelerde türban ve başörtüsü kullanmayı teşvik eden konuşmaları, lâik düzen karşıtları için bir mesaj oluşturmıştır. Nitekim, ülkenin çeşitli yerlerindeki üniversitelerde ve cami önlerinde kamu düzeninin bozulmasına yol açan birçok eylem yapılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, Parti Genel Başkanı'nın bu davranışlarının lâiklik ilkesine aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamışlardır.

bb) İddianamede, 23 Mart 1993 günü, TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk'un Başkanlığında yapılan Siyasi parti liderleri toplantısında Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın, "Benim inandığım şekilde sen yaşayacaksın. Tahakkümün ortadan kallğmasını istiyoruz. Çok hukuklu bir sistem olmalı, vatandaş genel prensiplerin içerisinde kendi istediği hukuku kendisi seçmeli. Bu bizim tarihimizde de olagelmıştır. Bizim tarihimizde çeşitli mezhepler olmuştur. Herkes kendi mezhebine göre bir hukuk içinde yaşamıştır ve de herkes huzur içinde yaşamıştır. Niçin ben başkasının kalıbına göre yaşamaya mecbur olayım?... Hukuku seçme hakkı inanç hürriyetinin ayrılmaz bir parçasıdır" dediği; bu ifadeyle lâik devlet düzenini eylemli olarak ortadan kaldıracak önerilerde bulunduğu ileri sürülmüştür.

Öte yandan Necmettin Erbakan,10.10.1993 tarihinde yapılan Refah Partisi'nin 4. Olağan Kongresinde, "herkese insan hakkı vereceğiz, herkese inandığı gibi yaşama hakkı, herkese dilediği hukuku seçme hakkı vereceğiz, yönetimi merkezîyetçil,rten kurtaracağız. Sizin kurduğunuz devlet, hizmet devleti değil baskı devletidir.

Hukuk seçmeye hürriyet vermiyorsunuz. Biz geldiğimizde isteyen müslüman nikahını müftüye kıydıracak, isteyen hıristiyan nikahını kilisede kıydıracak” demiştir.

Davalı Parti ise savunmalarında, bu anlatımla mahkemelerdeki yoğun iş yükünün azaltılması amacıyla taraflara “tahkim” hakkı tanınmasının ve tarafların diledikleri mahkemede yargılanmalarına olanak sağlanmasının amaçlandığını; taraflara “akıt serbestisi” tanınması istenildiğini belirtmiş ve bu beyanın da yasama sorumsuzluğu kapsamında olduğunu söylemiştir.

“Akıt serbestisi”, yasaların konusunu ve sonuçlarını yasaklamadığı hususlarda, tarafların özgürce akıt yapmalarını ifade eder. Türk hukuk sisteminde, kamu düzenine ve yasanın emredici kurallarına, ahlaka ve kişilik haklarına aykırı olmamak koşuluyla, tarafların özgür iradeleri ile yaptıkları akıt (sözleşme)lerin geçerli olduğu kabul edilmektedir.

Davalı Parti Genel Başkanı’nın konuşmalarında sözü edilen “çok hukuklu sistem”, dayanağını İslâmiyet’in ilk yıllarında “Medine Sözleşmesi” diye bilinen bir uygulamadan almaktadır. Bu sözleşme ile Medine’deki yahudi. ve putperest kabilelerin İslâm dini kurallarına göre değil, kendi hukuklarına göre yaşama hakları olduğu kabul edilmiştir. Bu sözleşmeden hareket eden kimi siyasal islamcı düşünürler çağımızda da dini gruplara kendi hukuklarını seçme özgürlüğü tanıyarak birlikte yaşamayı ve toplumsal barışa bu yolla ulaşmayı önermektedirler.

İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi’nin 9. maddesiyle Din veya İnanca Dayalı Her Türü Hoşgörüsüzlük ve Ayrımcılığın Kaldırılması Bildirgesinin 1. maddesinde, herkesin din ve inanç özgürlüğü bulunduğu kabul edilmekle birlikte, bu özgürlüğün kamu güvenliğinin gerekleri ve kamu düzeni için gerekli olan hallerde yasayla sınırlandırılabilceği belirtilmiştir. Öte yandan, Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında, siyasal partilerin tüzük ve programları ile eylemlerinin devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olmayacağı kuralına yer verilmiş, 69. maddenin altıncı fıkrasıyla da bu kurala aykırı davranan partilerin kapatılacağı öngörülmüştür.

Hukuku, inançlara göre ayırmak, vatandaşların biribirle-riyle hukuksal bağlantılar kurmalarını ve ilişkilerini geliştir-melerini zorlaştırır. İnanç farklılıklarına dayanan değişik hu-kukların uygulanması sosyal gelişmeyi önleyeceği gibi, ulusal bütünlüğü de bozar. Oysa, ulus olmanın koşullarından biri de hukuk ve yargı birliğinin sağlanmasıdır. Hukukun din, mezhep ve etnik farklılıklara değil, çağdaş değerlere göre düzenlenmesi gerekir.

Bireylerin inançları nedeniyle farklı hukuka bağlı olmalarına yol açacak, “çok hukukluluk”un dini ayrımcılığa neden ola-cağı, akıl ve çağdaş bilime dayalı lâik düzeni sarsacağı açıktır. Böyle bir düşüncenin Anayasa ve Evrensel değerleri yansıtan İnsan Hakları Sözleşmeleri karşısında koruma görmesi olanak-sızdır. Bu nedenle, Parti Genel Başkanı Necmettin Erbakan’ın “çok hukuklu sistem”e ilişkin anlayışı egemen kılma yolundaki söz ve davranışları lâiklik ilkesine aykırıdır.

Bunların yanısıra Cumhuriyet Başsavcısı esas hakkındaki gö-rüşünde, Milli Nizam Partisi’nin kapatılması kararına göndermede bulunarak, Necmettin Erbakan’ın lâikliğe aykırı davranışlarının yıl-lar önce de belgelendiğini ileri sürmüştür.

Gerçekten, Necmettin Erbakan’ın Genel Başkanı olduğu Milli Nizam Partisi’nin kapatılmasına ilişkin 20.5.1971 günlü, 1971-1-1 sayılı Anayasa Mahkemesi kararında, kapatma nedenleri arasında sayılan kimi konuşmalarında; “kendilerinin imanlı Müslüman ol-duklarını, Avrupalılaştırmanın anlamını bulamadığını, bir kadının kocasından boşanmak için iki şahidin kâfı geldiğini”, “ne diye Cuma günleri tatil yapmıyorsunuz da Pazar tercih ediliyor. Pazar günü Hı-ristiyanlar kiliseye giderler, Cuma günü tatil yapılsa da Müslüman-lar rahatça camiye gitseler olmaz mı? Ne mecburiyeti var bu mil-letin bu zulmü çekmeye” dediği; ayrıca, kendilerinin millet olarak bin yıllık hak yoluna döneceklerini, kendisinin iktidara gelmesiyle Müslüman bir Türk Devleti’nin teşekkül edeceğini belirten söz ve eylemleri de yer almaktadır.

Böylece Necmettin Erbakan’ın, 1970’de, Milli Nizam Partisi’nin kuruluşundan beri dine dayalı hukuku devlete egemen kılmak dü-şüncesini kararlılıkla sürdürdüğü anlaşılmaktadır. Bu nedenle,

Erbakan'ın yasama sorumsuzluğu kapsamında olduğunu ileri sürdüğü çok hukukluluğa ilişkin konuşması, Anayasa'nın 4. maddesiyle değiştirilemeyeceği kabul edilen lâiklik ilkesinin sonucu olan hukuk birliği yerine çok hukukluluğu, diğer bir anlatımla dine dayalı hukuk sisteminin getirilmesini amaçlamaktadır. Milli Nizam Partisi'nden beri devam eden ve yinelenen bu düşünce ve konuşmaların lâiklik ilkesine açık aykırılık oluşturduğu tartışmasızdır.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamışlardır.

cc) İddianamede, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın 13.4.1994 günlü Meclis Grubu toplantısındaki; "Şimdi ikinci bir önemli nokta, Refah Partisi iktidara gelecek, adil düzen kurulacak. Sorun ne? Geçiş dönemi sert mi olacak, yumuşak mı olacak, kansız mı olacak? Bu kelimeleri kullanmak bile istemiyorum ama bunların terörizmin karşısında herkes gerçeği açıkça görsün diye bu kelimeleri kullanma mecburiyetini duyuyorum. Türkiye'nin şu anda bir şeye karar vermesi lâzım. Refah Partisi adil düzen getirecek, bu kesin şart. Geçiş dönemi yumuşak mı olacak, sert mi olacak, tatlı mı olacak, kanlı mı olacak altmış milyon buna karar verecek" biçimindeki konuşması, kapatma nedenleri arasında sayılmıştır.

Necmettin Erbakan bu konuşmasında özetle, "Refah Partisi'nin iktidara gelmesiyle adil düzenin kurulacağını ancak iktidara gelmek için geçecek sürecin kanlı mı? kansız mı olacağına altmış milyonun karar vereceğini" söylemiştir. Konuşmadaki "Adil düzen" le anlatılmak istenen dini kurallara dayalı devlet düzenidir. Refah Partisi Genel Başkan Yardımcıları'ndan Ahmet Tekdal'ın 1993 yılında Hac'da yaptığı konuşmada sözünü ettiği "hak nizamı" ile "adil düzen" arasında anlam ve içerik bakımından herhangi bir farklılık bulunmamaktadır. Dine dayalı devlet düzeni özlemini yansıtan bu konuşma, Parti'nin genel eğilimini ve kararlılığını göstermektedir.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamıştır.

ee) İddianamede, Refah Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Necmettin Erbakan tarafından, lâiklik karşıtı söz ve davranışlarıyla tanınan kimi tarikat liderlerine, Devrim yasalarına aykırı kıyafetleriyle geldikleri Başbakanlık konutunda yemek verilerek bu kişilere

Devlet katında itibar gösterildiği ve eylemlerinin hoş karşılandığı ileri sürülmüştür.

Davalı Parti Genel Başkanı savunmalarında, iftar yemeğinin Başbakanlık Halkla İlişkiler Müdürlüğü tarafından düzenlendiğini, yemeğe çağrılanların Diyanet ve İlahiyat Fakülteleri yetkilileri olduğunu, içeride yemekte bulunan kimselerin sarık ve cübbelerinin bulunmadığını, yemeğin Refah Partisi Genel Başkanı sıfatıyla değil Başbakan sıfatıyla verildiğini, bu konuda TBMM’de verilen genso-runun reddedildiğini belirtmiştir.

Zamanın Başbakanlık Halkla İlişkiler Dairesi Başkanı, sözkonusu iftar yemeğine davet edilenlerin kendileri tarafından seçilmediğini ve çağrılan kişilerden de haberdar edilmediklerini 16.12.1997 günlü başvurusunda belirtmiştir.

Başbakan tarafından verildiği anlaşılan iftar yemeği davetine dini giysilerle katılanlardan bir kısmının tarikat liderleri olarak tanınan kişiler olduğu, konuya ilişkin video banttan anlaşılmıştır.

İktidar Partisi’nin Genel Başkanı sıfatını taşıyan bir kimsenin lâiklik karşıtı söz ve eylemlerden kaçınmada herkesten daha dikkatli ve özenli olması gerekir. Parti Genel Başkanlığı yanında Başbakan olan bir kimsenin Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan sonra lâiklik ilkesinin gerçekleştirilmesine yönelik Anayasa’nın 174. maddesinde sayılan devrim yasalarına aykırı kıyafetler içindeki kişileri başbakanlık konutuna davet ederek bunların Devlet katında kabul gören kişiler olduğu görüntüsünü vermesi lâik hukuk düzeninin reddi anlamına gelmektedir.

Parti Genel Başkanının, partilerinin dini görüntü ve anlayışa lâik devlet düzenini oluşturan kurallardan daha üstün bir yer verdiğini gösteren, açıkça siyasi çıkar ve nüfuz sağlamaya yönelik olduğu anlaşılan bu davranışının lâiklik ilkesine aykırılık oluşturduğunda duraksamaya yer yoktur.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamışlardır.

b) Rize Milletvekili Şevki Yılmaz’ın Konuşmaları...

Davalı Parti savunmalarında, Şevki Yılmaz’ın 2820 sayılı Yasa’nın 101. maddesinin (d) bendi uyarınca 30 günlük süre içinde Parti’den ihraç edildiğini, bu konudaki dava ve iddiaların düşmesi

gerektiğini, bu nedenle davaya dayanak yapılamayacağını belirtmiştir.

Rize Milletvekili Şevki Yılmaz'ın konuşmalarında, "cihat" çağrısında bulunduğu ve şeriat düzenini savunduğu anlaşılmaktadır. Cihat, islam davası uğruna, şeriat düzenini yeryüzünde tümüyle hakim kılmak veya bu düzeni savunmak amacıyla yapılan savaştır.

Şevki Yılmaz hakkında Cumhuriyet Savcılıkları'nca düzenlenmiş 16 fezleke bulunmaktadır. "Hac"daki konuşmasıyla ilgili olarak da İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Savcılığı'nca, TCK'nun 312. maddesi gereğince cezalandırılması istemiyle dava açılmış, bu dava adı geçen milletvekili seçilmesi nedeniyle İstanbul 1 No.lu DGM'nin 14.5.1996 günlü, E.1995/20; K.1996/129 sayılı kararıyla durdurulmuş ve dokunulmazlığının kaldırılması için fezleke düzenlenmiştir.

Milletvekili seçilmeden önce ve sonra Şevki Yılmaz, yaptığı konuşmaların pek çoğunda, dini, din duygularını ve dince kutsal sayılan değerleri siyasi propaganda aracı olarak kullanmıştır.

Refah Partisi Rize Milletvekili Şevki Yılmaz'ın cihat çağrısının, lâik düzenden yana olan vatandaşlar üzerinde kaygı ve korku yaratan nitelikte olduğu açıktır. Şeriat kurallarını egemen kılmaya yönelik bu davranışların lâikliğe aykırılık oluşturduğu kuşkusuzdur.

"Din veya İnanca Dayalı Her Türlü Hoşgörüsüzlük Ve Ayrımcılığın Kaldırılması Bildirisi"nde, tüm insanlarda bulunan onur ve eşitliğin Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın temel ilkelerinden biri olduğu, din ya da inanç özgürlüğünün tam olarak saygı görüp güvence altına alınması gerektiği, din ve inanç özgürlüğüne ilişkin konularda anlayış, hoşgörü ve saygıyı geliştirme ve dünyanın kimi yerlerinde din ve inanç konularında halâ gözlenen hoşgörüsüzlük ve ayrımcılık uygulamalarını önlemek için tüm önlemleri almanın gerekliliği belirtildikten sonra, 2., 3., ve 4. maddelerinde, din ve inanç nedeniyle insanlar arasında ayrım gözetilemeyeceği ve bu tür ayrımcılığı yasaklamak için gerekli her türlü çabada bulunulması gerektiği belirtilmiştir.

Anayasa'nın Başlangıç'ının beşinci fıkrasıyla, 24. maddesi, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 87. maddesine aykırı olarak, dini inançları insanlar arasında ayrımcılık yaratacak biçimde

kullanıp siyasi çıkar sağlayan Şevki Yılmaz hakkında Davalı Parti, kapatma davasından önce herhangi bir soruşturma açtırmadığı gibi, bu konuşmaların benimsenmediğini belirten bir açıklama da yapmamıştır. Bu durum, Şevki Yılmaz tarafından söylenen sözlerin davalı parti tarafından da kabullenildiğini göstermektedir. Ayrıca kapatma davası açıldıktan bir ay sonra partiden ihraç kararı alınması da kapatma davasından kurtulmaya yönelik bir girişim olarak değerlendirilmiştir.

Atatürk ilkeleri ve lâiklik karşıtı söz ve eylemleri herkesçe bilinmesine karşın Şevki Yılmaz'ın önce Rize Belediye Başkanlığı için aday gösterilmesi, Belediye Başkanı olduktan sonra da Milletvekili seçilmesinin sağlanması, davalı Refah Partisi'nce bu kişinin lâiklik karşıtı söylem ve eylemlerinin benimsendiğinin açık bir kanıtıdır.

c) Ankara Milletvekili Hasan Hüseyin Ceylan'ın Konuşmaları...

Atatürk ilkeleri ve lâiklik karşıtı söylem ve eylemleri bilinen Hasan Hüseyin Ceylan'ın Parti listesinden aday gösterilerek Milletvekili seçilmesinin sağlanması, konuşmalarının Parti tarafından çoğaltılarak tüm Parti örgütüne gönderilmesi bu kişinin eylemlerinin davalı Refah Partisi'nce de benimsendiğini göstermektedir. Davaya açıldıktan bir ay sonra partiden ihraç edilmesi kapatma davasını sonuçsuz bırakmaya yönelik bir girişim olarak değerlendirilmiştir.

d) Ahmet Tekdal'ın Konuşması...

Davalı Parti ise savunmalarında, bu konuşmanın Hac'da yapıldığını, zamanının belli olmadığını, konuşmada montaj bulunup bulunmadığının araştırılmadığını, Partiyle ilişkilendirilemeyeceğini ve lâikliğe aykırılığın unsurlarını taşımadığını belirtmiştir.

Refah Partisi Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Tekdal'ın bu konuşmasını 1993 yılında "Hac ziyaretinde yaptığı dosyada bulunan ve montaj olmadığı bilirkşi incelemesinde belirtilen video banttan ve çözümünden anlaşılmıştır. Konuşmada, hak nizamının kurulması için yaptığı çağrı ile şeriata dayalı devlet düzeni amaçlandığı sonucuna varılmıştır. Bu söylem ve amacın lâiklik karşıtı olduğu açıktır.

Haşim KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamıştır.

e) Şükrü Karatepe'nin Konuşması...

Bu konuşmasından dolayı açılan dava sonucu Şükrü Karatepe, Ankara 1 nolu Devlet Güvenlik Mahkemesinin 9.10.1997 günü, 1997/163 sayılı kararı ile halkı din farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek suçundan Türk Ceza Kanununun 312/2. maddesi uyarınca bir yıl hapis, 420.000 lira da ağır para cezası ile cezalandırılmış; bu karar Yargıtay'ca da onanarak kesinleşmiştir.

Şükrü Karatepe bu konuşmasında, müslümanların içlerindeki kini ve nefreti eksik etmemelerini isteyerek, halkı lâik düzene karşı olmaya çağırmıştır.

Haşım KILIÇ, sanığın eyleminin TCK'nun 312. maddesindeki suçu oluşturduğu görüşüyle bu gerekçeye katılmamıştır.

f) İbrahim Halil Çelik'in Konuşması...

...

İbrahim Halil Çelik hakkında, "Cumhurbaşkanı'na gıyabında hakaret" "Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret", "Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar Hakkındaki Kanuna muhalefet", "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Hakkında Kanuna muhalefet" "Devletin Askeri Kuvvetlerini Alenen Tahkir ve Tezyif Etmek", "Sendikalar Kanununa Aykırı Davranmak", "Siyasi Partiler Kanununa muhalefet", "görevi ihmal", ve "Halkı din ve mezhep farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" suçlarından toplam onbir fezleke düzenlenmiştir.

Atatürk ilkeleri ve lâiklik karşıtı söz ve eylemleriyle tanınan İbrahim Halil Çelik'in, parti listesinden aday gösterilerek milletvekili seçilmesi, bu eylemlerin Refah Partisi'nce de benimsendiğini göstermektedir. Adı geçenin kapatma davasının açılmasından. bir ay sonra Parti'den ihraç edilmesi de kapatma davasını sonuçsuz bırakmaya yönelik bir girişim olarak değerlendirilmiştir.

g) Refah Partisi Genel Başkan Yardımcısı ve Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın Sincan Belediye Başkanı Bekir Yıldız'ı Cezaevinde Ziyareti...

Adalet Bakanına Anayasa ve yasalarla verilen görevler de diğer bakanlardan farklıdır. Adalet Bakanı'nın yargı organları üze-

rinde hiyerarşik bir yetkisi olmamasına karşın, temsil ettiği erk ile Anayasa'nın 159. maddesi uyarınca Hakimler ve Savcılar Kurulu'nun Başkanı olması da, kendisine özel bir görev ve sorumluluk yüklemektedir. Adalet Bakanı, politika ve idare anlayışı, tutum ve davranışlarıyla anayasal düzenin, lâik ve demokratik Cumhuriyetin ve yasaların en önde gelen koruyucu ve kollayıcısı olmak durumundadır. Adalet Bakanı, siyasi ve idari görevlerinde yasaların özüne ve sözüne uygun davranmakla yükümlüdür.

Sincan olayları ile suçlanarak tutuklanan ve sonradan bu eylemi nedeniyle cezalandırılan ve mahkûmiyeti kesinleşen Sincan Belediye Başkanı'nın, Adalet Bakanı tarafından tutuklu iken tatil gününde ziyaret edilmesinin özel bir anlamı olduğu kuşkusuzdur. Devletin koruması ve denetimi altındaki hükümlüler ve tutuklular özel kurallara bağlıdır. Adalet Bakanı, hiçbir hükümlü ve tutukluya diğerlerinden daha uzak veya daha yakın olamayacağı gibi bu anlayışa neden olacak bir uygulama içinde de bulunamaz. Hükümlülerden veya tutuklulardan birinin Adalet Bakanı tarafından kural ve gelenek dışı ziyaret edilmesi, onun hukuk dışı eylemlerinin benimsendiği ve onaylandığı anlamına gelir.

Kaldı ki, aynı zamanda Refah Partisi Genel Başkan Yardımcısı da olan Adalet Bakanı tarafından tutukevinde ziyaret edilen Sincan Belediye Başkanı, belediye başkanlığı görevi ile hiçbir ilgisi olmayan lâiklik karşıtı bir takım siyasi gösteriler sergilemiş ve Anayasa'nın lâik Cumhuriyet ilkesine ve yasalara açıkça meydan okumuş ve toplumda büyük tepkilere neden olmuştur. Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın tutuklu Sincan Belediye Başkanını cezaevinde ziyareti, Sincan'da, Belediye Başkanınca başlatılan ve yürütülen lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı siyasi gösterilerin Refah Partisi'nce de benimsendiğini ve desteklendiğini gösteren ve bu yolla kamuoyuna verilen bir mesaj niteliğindedir.

Bu nedenlerle, Şevket Kazan'ın eylemi lâik Cumhuriyet ilkesine aykırı görülmüştür.

Samia AKBULUT, Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamıştır...

1) Sonradan Sunulan Deliller

Dava açıldıktan sonra Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı Davalı Partinin lâiklik karşıtı eylemlerin odağı haline geldiğini gösteren kimi kanıtlar ileri sürüldüğünden, bu kanıtlar da ayrı ayrı değerlendirilmiştir.

aa) Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın Kanal 7'nin Kuruluş Yıldönümü Nedeniyle Yaptığı Konuşma

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, 7.5.1996 günü yapılan bu konuşmada Necmettin Erbakan'ın; "...Bir devletin televizyonu olmadan devlet olmaz. Siz bugünkü kadronuzla bir devlet kursanız, bir televizyon kursanız, 24 saatten fazla neşriyat bile yapamazsınız. Siz devlet kurumayı ne zarmediyorsunuz? 10 sene evvel kendilerine bu sözü söylemiştim; bugün şimdi bu söz hatırıma geliyor. Çünkü, bir inanç, bir topluluk, belli bir dünya görüşünün sahibi olan insanlar, bugün Allah'a şükürler olsun bir televizyona sahip olmuşlardır. Bu çok büyük bir olaydır.

Şuur, televizyonun her noktasının aynı şuura sahip olmuş olması, bütünü ahenk içerisinde olmuş olması, fevkalade önemli bir olaydır. Televizyonu olmadığı bir davanın yürümesi mümkün değildir. Kaldıki bugün yapılmış olan cihatta, yani halkın hakim olması için yapılmış olan mücadelede, televizyonu isterseniz topçu kuvveti olarak tarif edin, isterseniz hava kuvveti olarak tarif edin onun gidip bir tepeyi bombalamasından önce piyadenin gidip o tepeyi işgal etmesi, zaptetmesi mümkün değildir.

Onun için bugün yapılmış olan cihadı, televizyonsuz yapmanın imkanı yoktur. İşte bu kadar hayati bir konu için acıyuncaya kadar vereceğiz. Vereceğiz de ne olacak? Ölüm hepimize yakındır. İşte şimdi öldükten sonra her taraf zifiri kararılık olan bir anda, eğer bir şeyin gelip size yol göstermesini istiyorsanız, bilirsiniz ki o şey, bugün inançla Kanal 7 için vereceğiniz bu para olacaktır. Bunu hatırlatmak için size bu hatıramızı naklettim.

Bundan dolayıdır ki, bu inançla hakikaten acıyuncaya kadar elimizden gelen fedakarlığı göstereceğiz. Ne mutlu Hak'kın hakimiyeti için inançla bu yolda hakikaten candan katkıda bulunanlara, Allah hepinizden razı olsun, Kanal 7'ye çok daha büyük başarılar nasip etsin. Esselamü Aleyküm" dediğini, bunun da lâikliğe aykırılık oluşturduğunu ileri sürmüştür.

Davalı Parti ise savunmalarında, bu konuşmanın Afgan Mücahitleri için yapıldığını, basına açık olmadığını, ayrıca video bantta atlamalar olduğunu, konuşmanın tamamının verilmediğini belirtmiştir.

Video bantın incelenmesinden, baş tarafta Afgan Mücahitlerine hitap edildiği ancak, asıl amacın Kanal 7'ye yardım toplamak olduğu ve bu amaca yönelik bir konuşma yapıldığı anlaşılmaktadır. Yaptırılan bilirkişi incelemesinden de, bantta herhangi bir montaj olmadığı sonucuna varılmıştır.

Necmettin Erbakan'ın herkese açık olan bir toplantıda Kanal 7 için yaptığı konuşmada, "Hakkın hakim olması" için yapılacak cihatta televizyonun önemi anlatılarak, bu yoldaki yayınların "topçu kuvveti" veya "hava kuvveti"nin bir tepeyi bombalaması niteliğinde olduğu belirtilmiştir.

Konuşmada, dine dayalı bir devlet düzeninin kurulmasını sağlamak amacıyla yapılacak propagandalarda televizyonun önemi belirtilerek, bu amacın gerçekleşmesi için yayın yapan televizyonlara yardım yapılması çağrısında bulunulmuş, bu davranışın öldükten sonra bu kişilere yararı olacağı belirtilmiştir.

Yukarıda Rize Milletvekili Şevki Yılmaz'ın yaptığı konuşmaya ilişkin bölümde belirtildiği gibi "cihat", islami nizamı hakim kılmak veya bu nizamı savunmak amacıyla yapılan savaşları ifade etmektedir. Bu tür eyleme olur veren bir söylemin lâikliğe aykırı olduğu kuşkusuzdur.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamıştır.

bb) Çalışma Saatlerinin Ramazan Ayı'nda İftara Göre Düzenlenmesi

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nca, çalışma saatlerini Ramazan Ayı'nda iftara göre düzenleyen 13.1.1997 günlü, 97/9022 sayılı "Bakanlar Kurulu" kararının da Refah Partisi'nin lâiklik karşıtı eylemlerinden olduğu ileri sürülmüştür.

Söz konusu Bakanlar Kurulu Kararı hakkında Danıştay 12. Dairesi'nce lâiklik ilkesine aykırı bulunarak yürütmenin durdurulması kararı verilmesi Davalı Parti'nin bu konudaki eğilimlerini göstermektedir.

Haşım KILIÇ ve Sacit ADALI bu görüşe katılmamıştır.

3) Genel Değerlendirme

“Esasın incelenmesi” bölümünde açıklandığı gibi, Anayasa’nın Başlangıç’ı ile birçok maddelerinde “lâiklik”ten söz edilmiş, 2. maddesiyle de “lâiklik” Cumhuriyetin temel niteliklerinden biri olarak kabul edilmiştir. Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasıyla 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu’nun 78. maddesine göre, Siyasi Partiler, Anayasa’nın 2. maddesinde belirtilen “Cumhuriyetin nitelikleri”ne ve bu bağlamda “lâiklik ilkesine” aykırı amaçlar güdemezler, bu amaca yönelik faaliyette bulunamazlar. öte yandan Anayasa’nın 24. ve Siyasi Partiler Kanunu’nun buna koşut 87. maddesinde, Devletin sosyal, ekonomik, siyasi ve hukuki temel düzeninin kısmen de olsa, dini esas ve inançlara dayandırılmayacağı, siyasi amaçla veya siyasi menfaat temini maksadıyla dinin veya dini duyguların yahut dince mukaddes sayılan şeylerin istismar edilemeyeceği ve kötüye kullanılmayacağı öngörülmüş; siyasi partilerin bu yolla propaganda yapmaları yasaklanmıştır.

Anayasa’nın 69. maddesinin altıncı fıkrasında, bir siyasi partinin Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı faaliyetlerin odağı haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi’nce tespiti halinde temelli kapatılacağı belirtilmektedir.

Davalı Parti savunmalarında, Türkiye’nin başta İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi olmak üzere kimi uluslararası sözleşmeleri kabul ettiğini, iç hukuk normu ile ulusalüstü norm arasında bir çatışma söz konusu olduğunda, mahkemelerin ulusalüstü normu doğrudan uygulaması gerektiğini, ulusalüstü normların iç hukuka üstün ve bağlayıcı normlar olduğunu ileri sürmüştür.

Anayasa Mahkemesi, siyasi parti kapatma davalarında usulüne uygun biçimde yürürlüğe konulan andlaşma kurallarını da gözetmektedir. Bu nedenle, kararlarında, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ile İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesine ve Avrupa Sosyal Haklar Temel Yasası’na yollamada bulunmaktadır. İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme kapsamındaki hak ve özgürlükler Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nda da güvence altına alınmıştır.

İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi’nin 11. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin barışçı amaçlarla dernek kurma özgürlüğüne

sahip olduğu belirtilmiş, ikinci fıkrasında ise, bu hakların kullanılmasına, ulusal güvenlik, kamu güvenliği, kamu dzeninin korunması, suçun önlenmesi, genel sağlık ve ahlak veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için ancak yasalarla kısıtlamalar getirilebileceği kabul edilmiştir.

Öte yandan, İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin 30. ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 17. maddesinde, Bildirge veya Sözleşmenin hiçbir hükmünün, burada ileri süülenen hak veya özgürlüklerden herhangi birinin yok edilmesini amaçlayan etkinlik veya eylemde bulunma hakkını verir biçimde yorumlanamayacağı öngörülmüştür.

Refah Partisi Genel Başkanı ile Genel Başkan Yardımcıları ve milletvekillerinden kimilerinin, lâiklik karşıtı beyan ve davranışlarıyla, demokratik hak ve özgürlükleri, demokrasiyi ortadan kaldıracak olan şeriat düzeninin getirilmesi için araç olarak kullandıkları anlaşılmıştır. Bu tür davranışların, Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasıyla, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 30. ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 17. maddesi karşısında korunmaları olanaksızdır.

Nitekim, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu, "Alman Komünist Partisi", "A.Association ve H.v. Avusturya" ve "Glimmerveen ve Hagenback v. Hollanda" vaka'larında totaliter ideolojileri savunmak amacıyla Sözleşme'den yararlanılamıyacağını kabul etmiştir.

23.7.1995 gününde yapılan değişiklikten sonra, Anayasa'nın 69. Maddesinde, siyasi partilerin kapatılabilmesi için 68. maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerin odağı haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce saptanması esası getirilmiştir.

22.4.1983 günlü, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanununun 103. maddesinin birinci fıkrasında, bir siyasi partinin bu Kanunun 78 ila 88 ve 97. maddeleri hükümlerine aykırı fillerin işlendiği bir mihrak haline geldiğinin sübuta ermesi halinde, Anayasa Mahkemesi'nce kapatılacağı açıklanmış, ikinci fıkrasında da, parti üyelerinin eylemleri nedeniyle kapatma kararı verilebilmesi için, 101. maddenin (d) bendinde parti üyeleri yönünden aranan koşulların gerçekleşmesi öngörülmüştür.

Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. maddesinin (b) bendinde, parti genel başkanı, genel başkan yardımcısı ve genel sekreterin Kanunun dördüncü kısmındaki yasaklara aykırı yazılı veya sözlü beyanları partinin kapatılması için yeterli sayılmış iken; 101. maddenin (d) bendinde, parti üyelerinin eylemleri nedeniyle partinin sorumlu tutulabilmesi, başka bir anlatımla partinin yasak eylemlerin mihrakı haline geldiğinin kâbulü için, bu maddede yazılı koşulların gerçekleşmesi gerekli görülmüştür.

Anayasa'nın 69. maddesinin 23.7.1995 günü yapılan değişiklik sonucu kabul edilen altıncı fıkrası ile kapatılmasına neden olan fiillerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce saptanması durumunda bir siyasi partinin kapatılmasına karar verilebileceği öngörülmüştür.

Demokratik yaşamı tehdit eden, ondan yoksun kalmaya yol açacak eylemlere girişen veya bu tür amaçları taşıyan siyasal partilerin kapatılmaları doğal karşılanmalıdır. Tersine düşünce, başka biçim ve adla gerçekleştirilmesi olanaksız sakıncalı amaçların siyasal parti kimliğiyle gerçekleştirilmesi sonucunu doğurur.

Anayasa'nın 26. maddesinin birinci fıkrasıyla, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 19., İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 10. maddelerinde herkesin düşünce ve bunları anlatım özgürlüğü bulunduğu kabul edilmekle beraber, Anayasa'nın 13. maddesiyle, 26. maddesinin ikinci fıkrasında, bu hürriyetlerin kimi durumlarda yasayla sınırlandırılacağı açıklanmış; İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 30. ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin 17. maddesinde, Bildirge ve Sözleşme'nin hiçbir hükmünün devlet, grup veya kişiye bu maddelerdeki hak veya özgürlüklerden hiçbirini yok etmeyi amaçlayan bir etkinlik veya eylemde bulunmayı haklı kılacak biçimde yorumlanamayacağı belirtilmiştir. Nitekim, İnsan Hakları Avrupa Komisyonu ve Divan pekçok kararında, eyleme çağrı niteliğinde demokrasiyi yok etmeyi amaçlayan düşünce beyanını parti kapatma nedeni olarak kabul etmiştir. Amaçlarına ulaşmak için demokrasi ile hak ve özgürlükleri araç olarak kullandıkları kanıtlanan siyasi partilerin; bu eylemleri nedeniyle kapatılmalarında yukarıda belirtilen Anayasa ve ulusalüstü kurallara aykırılık yoktur.

Açıklanan nedenlerle, düşünce ve düşünceyi açıklama ve yayma özgürlüğü kapsamında kaldığı ileri sürülerek kimi beyanlar nedeniyle parti kapatma cezası verilemeyeceği yolundaki Davalı Parti savunması yerinde görülmemiştir.

4121 sayılı Yasa'nın 9. maddesiyle değiştirilen Anayasa'nın 69. maddesine ilişkin Anayasa Komisyonu raporunda "... komisyonumuz, siyasi partilerin bu ilkelere uygun hareket etmelerinin iki ayrı şeklini açıkça düzenlemiştir. Bunlardan birincisi, partinin tüzük ve programının bu ilkelere aykırı olmasıdır. İkinci durum ise, partinin beyan ve eylemlerinin bu ilkelere aykırı olmasıdır. Bu iki durum, Anayasa'nın mer'î metninde de, teklifte de birbirinden yeteri açıklıkla ayrılmamıştır. Komisyonumuz, bu ayrımı yapmış ve ikinci halde temelli kapatmayı ancak partinin bu tür eylemlerin işlendiği bir odak haline gelmiş olmasına bağlamıştır. Bu hüküm Federal Almanya Anayasasının 18. maddesinden esinlenmiş olup, partilere çok daha sağlam hukuki teminat getirmektedir" denilmektedir.

2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 103. maddesinin ikinci fıkrasının Anayasa Mahkemesi'nin 9.1.1998 günlü ve Esas 1998/2, Karar 1998/1 sayılı kararıyla iptalinden sonra Siyasi Partiler Kanunu'nun 103. maddesi, Anayasa'nın 69. maddesinin altıncı fıkrasıyla uyumlu hale gelmiştir.

2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. maddesinin (b) bendinde, parti genel başkanı, genel başkan yardımcısı ve genel sekreterinin bu Kanunun dördüncü kısmında yer alan maddeler hükümlerine aykırı sözlü veya yazılı beyanda bulunmaları, temsil ettikleri parti için kapatma nedeni sayılmıştır. Siyasi Partiler Kanunu'nun 101. maddesinin (d) bendinde, parti üyelerinin Kanunun dördüncü kısmında yer alan hükümlerine aykırı söz ve eylemleri nedeniyle hüküm giymeleri sonucu, partiden kesin olarak ihracı istenmedikçe mensubu oldukları partinin kapatılması için dava açılmayacağı öngörülmüş iken, parti genel başkanı, genel başkan yardımcısı ve genel sekreteri için böyle bir koşul öngörülmemiştir. Kuşkusuz, bu farklı düzenlemenin nedeni, partiyi temsile yetkili kimselerin söz veya beyanlarının parti adına söylenmiş olması ve parti görüşünü temsil etmesidir. Yasakoyucu parti temsilcilerinin eylemlerine daha

çok önem vermiş, bu kimselerin söz ve beyanlarından dolayı parti-
nin kapatılması için “hüküm giyme” koşulunu aramamıştır.

Öte yandan, gerek Anayasa’nın 1982 tarihinde yürürlüğe giren
68. maddesinin dördüncü fıkrasında ve gerekse 1995 yılında değiş-
tirilen dördüncü fıkrasında “lâik Cumhuriyet ilkesi”ne aykırı eylem-
ler, yasak eylemlerden sayılmıştır. Bu konuda herhangi bir yasal de-
ęişiklik olmadığı için Parti Genel Başkanı, Genel Başkan Yardımcısı
ve parti üyelerinin Anayasa’nın 68. ve 69. maddesinin değiştirildiği
23.7.1995 gününden önceki eylemlerinin de değerlendirilmesinde
hukuka aykırılık bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin
Erbakan’ın; Yükseköğretim Kurumları öğrencilerinin başörtüsü kul-
lanmalarını destekleyen, çok hukuklu sistemi savunan beyanları ile
kimi tarikat liderlerine Başbakanlık Konutunda iftar yemeği verme-
sine ilişkin davranışları; Genel Başkan Yardımcısı Şevket Kazan’ın
Sincan Belediye Başkanı’nı tutuklu olduğu sırada ziyareti ve Genel
Başkan Yardımcısı Ahmet Tekdal’ın 1993 yılında Hac’ta yaptığı ve
24.11.1996 günü Kanal-D televizyonunda görüntülü olarak veri-
len konuşması; 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu’nun 78., 84. ve
87. maddeleri ile Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasın-
da öngörülen ve Cumhuriyetin temel niteliklerinden olan “lâiklik
ilkesi”ne aykırılık oluşturdundan Refah Partisi’nin Siyasi Partiler
Kanunu’nun 101. maddesinin (b) bendiyle, Anayasa’nın 69. madde-
si uyarınca kapatılmasına karar verilmesi gerekir.

Siyasi Partiler Kanunu’nun 101. maddesinin (b) bendinde sayı-
lan parti yetkililerinin, dördüncü kısımda belirtilen yasaklara aykırı
söz ve eylemlerinin, aynı zamanda Anayasa’nın 69. maddesinin al-
tıncı fıkrasında ve Siyasi Partiler Kanunu’nun 103. maddesinde yer
alan “odak” ya da “mihrak” olmaya esas alınacağı kuşkusuzdur.

Rize Milletvekili Şevki Yılmaz, Ankara Milletvekili Hasan Hü-
seyin Ceylan ve Şanlıurfa Milletvekili İbrahim Halil Çelik ile Kay-
seri Büyükşehir Belediye Başkanı Şükrü Karatepe’nin, kamuoyunu
yoğun biçimde meşgul eden ve süreklilik, yoğunluk ve kararlılık
gösteren lâiklik karşıtı söz ve eylemleri, 2820 sayılı Siyasi Partiler
Kanunu’nun dördüncü kısmında yer alan 78, 84 ve 87. maddeleriyle
Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında belirtilen Lâik

Cumhuriyet ilkesine aykırılık oluşturduğu halde, Refah Partisi'nin hareketsiz kalarak bunlara karşı kapatma davasından önce herhangibir işlem yapmamış olması, bu eylemlerin davalı Parti tarafından benimsendiğinin ve desteklendiğinin açık bir göstergesidir.

Bu nedenlerle, davalı Refah Partisi'nin 2820 sayılı Yasa'nın 103. Ve Anayasa'nın 68 ve 69. maddeleri uyarınca kapatılmasına karar verilmesi gerekir.

4) Kapatma Kararının Sonuçları

Siyasi Parti'nin kapatılmasına ilişkin karar partinin (kurucuları dahil) yeleri ile partili milletvekilleri yönünden farklı sonuçlar meydana getirmektedir.

a) Partili Milletvekilleri

Anayasa'nın 84. maddesinin son fıkrasında, "partisinin temelli kapatılmasına beyan ve eylemleriyle sebep olduğu Anayasa Mahkemesi'nin temelli kapatmaya ilişkin kesin kararında belirtilen milletvekilinin millevkilliği, bu kararın Resmi Gazete'de gerekçeli olarak yayımlandığı tarihte sona erer. Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı bu kararın gereğini derhal yerine getirip Genel Kurula bilgi sunar" denilmiştir.

Anayasa'nın bu kuralı, hiçbir yoruma ve kuşkuya gerek kalmadan doğrudan uygulanabilecek somut norm niteliğindedir. Benzerleri kimi Avrupa lkeleri anayasalarında da yer alan bu yaptırım, Davalı Parti'nin savunmalarında ileri srdğuğunun tersine, herhangi bir ceza hükmünün verilmesine bağlı bulunmamaktadır.

Bu gerekçelerle, söz ve eylemleriyle Refah Partisi'nin kapatılmasına neden olan Konya Milletvekili Necmettin Erbakan, Kocaeli Milletvekili şevket Kazan, Ankara Milletvekili Ahmet Tekdal, Rize Milletvekili şevki Yılmaz, Ankara Milletvekili Hasan Hüseyin Ceylan ve şanlıurfa Milletvekili İ. Halil elik'in milletvekilliklerinin gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayımlandığı günde sona ereceğine karar verilmesi gerekir.

b) Parti (Kurucuları Dahil) yeleri

Anayasa'nın 69. maddesinin sekizinci fıkrasında, "bir siyasi partinin temelli kapatılmasına beyan ve faaliyetleriyle sebep olan kurucuları dahil yeleri, Anayasa Mahkemesi'nin temelli kapatmaya ilişkin kesin kararının Resmi Gazete'de gerekçeli olarak yayım-

lanmasından başlayarak beş yıl süreyle bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamazlar” denilmektedir.

Yukarıda açıklanan gerekçelerle, söz ve eylemleriyle Parti’nin kapatılmasına neden olan üyeleri Necmettin Erbakan, Şevket Kazan, Ahmet Tekdal, Şevki Yılmaz, Hasan Hüseyin Ceylan, İ. Halil Çelik ile Şükrü Karatepe’nin gerekçeli kararın Resmi Gazete’de yayımlanmasından başlayarak beş yıl süre ile bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamayacaklarına karar verilmesi gerekir.

SONUÇ

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’nın 21.5.1997 günlü, SP.13. Hz.1997/109 sayılı İddianamesi’yle Refah Partisi’nin Anayasa’nın 69. maddesinin altıncı fıkrası göndermesi ile 68. maddesinin dördüncü fıkrası gereğince kapatılması istenilmekle, gereği görüşülüp düşünüldü:

1) Lâik Cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri nedeniyle Anayasa’nın 68. ve 69. maddeleri ile 2820 sayılı Siyasi Partiler Yasası’nın 101. maddesinin (b) bendi ve 103. maddesinin birinci fıkrası gereğince REFAH PARTİSİ’NİN KAPATILMASINA, Haşim KILIÇ ile Sacit ADALI’nın karşıoyları ve OYÇOKLUĞUYLA,

2) Beyan ve eylemleri ile Parti’nin kapatılmasına neden olan, Konya Milletvekili Necmettin ERBAKAN, Kocaeli Milletvekili Şevket KAZAN, Ankara Milletvekili Ahmet TEKDAL, Rize Milletvekili Şevki YILMAZ, Ankara Milletvekili Hasan Hüseyin CEYLAN ve Şanlıurfa Milletvekili İ. Halil ÇELİK’in milletvekilliklerinin Anayasa’nın 84. maddesinin son fıkrası hükmü gereğince, gerekçeli kararın Resmi Gazete’de yayımlandığı tarihte sona ermesine, OY-BİRLİĞİYLE,

3) Beyan ve eylemleri ile Parti’nin kapatılmasına neden olan üyeleri Necmettin ERBAKAN, Şevket KAZAN, Ahmet TEKDAL, Şevki YILMAZ, Hasan Hüseyin CEYLAN, İ. Halil ÇELİK ile Şükrü KARATEPE’nin Anayasa’nın 69. maddesinin sekizinci fıkrası gereğince gerekçeli kararın Resmi Gazete’de yayımlanmasından başla-

arak beş yıl süre ile bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve deneticisi olamayacaklarına, OYBİRLİĞİYLE,

4) Davalı Parti'nin tüm mallarının 2820 sayılı Yasa'nın 107. maddesi gereğince Hazine'ye geçmesine, OYBİRLİĞİYLE,

5) Bir trilyon iki yüz otuz altı milyar lira devlet yardımının Parti'ye ödenmemesine ilişkin 12.1.1998 günlü, E.1997/1 (Siyasi Parti-Kapatma) sayılı tedbirin, gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayımlanmasına kadar devamına, OYBİRLİĞİYLE,

6) Gereğinin yerine getirilmesi için karar örneğinin, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı'na, Başbakanlığa ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmesine, OYBİRLİĞİYLE,

16.1.1998 gününde karar verildi.

Başkan
Ahmet Necdet SEZER

Başkanvekili
Güven DİNÇER

Üye
Selçuk TÜZÜN

Üye
Samia AKBULUT

Üye
Haşim KILIÇ

Üye
Yalçın ACARGÜN

Üye
Mustafa BUMİN

Üye
Sait ADALI

Üye
Ali HÜNER

Üye
Lütfi F. TUNCEL

Üye
Fulya KANTARCIOĞLU

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı 1999/2 (Siyasî Parti Kapatma)
Karar Sayısı 2001/2
Karar Günü 22.6.2001

DAVACI : Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı

DAVALI : Fazilet Partisi

DAVANIN KONUSU : Fazilet Partisi'nin, Anayasa'nın 2., 24., 68., 69. ve 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanunu'nun 78., 86. ve 87. maddeleri uyarınca kapatılmasına karar verilmesi istemidir.

I) DAVA

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 7.5.1999 günlü, SP.95 Hz.1999/116 sayılı iddianamesi şöyledir:

Anayasamızın 24/son maddesinde:

(Kimse, Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz)

2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununun 87 nci maddesinde ise:

(Siyasî partiler, Devletin sosyal veya ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini, kısmen de olsa dini esas ve inançlara uydurmak amacıyla veya siyasi amaçla veya siyasî menfaat temin ve tesis eylemek maksadıyla dini veya dini hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri alet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapamaz, istismar edemez veya kötüye kullanamazlar)

Hükümlerine yer verilmiştir.

Yukarıda açıkladığım Anayasa ve yasa hükümleri ile, Anayasanın 2, 68, 69, Siyasî Partiler Kanununun 78 ve 86 ncı maddeleri birlikte değerlendirildiğinde Fazilet Partisinin temelli kapatılmasına karar verilmesi gerekmektedir. Şöyle ki:

1) Refah Partisinin kapatılmasına ilişkin Anayasa Mahkemesinin 16.1.1998 gün ve 1/1 sayılı kararında;

Kamusal kuruluşlarda ve öğretim kurumlarında başörtüsü ve onunla birlikte kullanılan belli biçimdeki giysi, bir ayrıcalıktan öte ayırım aracı niteliğindedir. Dinsel kaynaklı düzenlemelerle girişimler Anayasa karşısında geçerli olamaz ve bu tür eylemler Anayasa'daki lâiklik ilkesine aykırılık oluşturur.

Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasında, Anayasa Mahkemesi kararlarının yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlayacağı, 138. maddesinde de, yasama ve yürütme organları ile idarenin mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları, bu organlarla İdarenin mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştiremeyeceği ve bunların yerine getirilmesini geciktiremeyeceği öngörülmüştür. Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında siyasi partilerin "hukuk devleti ilkesi"ne uymakla yükümlü oldukları belirtilmiştir. Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasına göre, gerçek ve tüzel kişileri bağlayan Anayasa Mahkemesi kararları siyasi partileri de bağlar.

Anayasa Mahkemesi'nin 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na eklenen ek madde 16'nın iptaline ilişkin 7.3.1989 günlü, E: 1989/1, K: 1989/12 sayılı kararında, lâik bir devlette hukuk kurallarının kaynağının dinde değil akılda bulunduğu, kişilerin iç dünyasına ilişkin olması gereken dinî inançlara göre yasal düzenleme yapılmasının Anayasa'nın 2.. 10., 24. ve 174. maddelerine aykırı olduğu belirtilmiştir.

Öte yandan, Danıştay Sekizinci Dairesi'nin 23.2.1984 günlü, 207/330; 16.11.1987 günlü, 128/486; 27.6.1988 günlü 178/512 sayılı kararları ile Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'nun 16.6.1994 günlü, 61/327 sayılı kararlarında da, Yüksek Öğretim Kurumlarında başörtüsü ve türban takan öğrencilerin Atatürk devrimleri ile lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı davrandıkları ve dine dayalı devlet düzenini benimsedikleri kabul edilmiştir. Buna karşın,

davalı Parti Genel Başkanı Necmettin ERBAKAN ile kimi parti yetkililerinin mahkeme kararlarını etkisiz hale getirmek için resmi daire ve üniversitelerde türban kullanmayı teşvik eden lâiklik ve hukuk devleti ilkelerine aykırı konuşmalar yaptıkları anlaşılmıştır.

Anayasa Mahkemesi'nin Anayasa'nın lâiklik ve düşünce özgürlüğüne ilişkin kurallarına verdiği anlam ve içerikle İnsan Hakları Avrupa Komisyonu'nun konuya ilişkin değerlendirmelerinde birçok ortak nokta bulunmaktadır. Komisyon No:18783/91, L.B/ Türkiye K.T. günlü, 3.5.1993, No.16278/90, S.K/Türkiye K.T. 3.5.1993 günlü kararlarında, yüksek öğrenimini lâik bir üniversitede yapmayı seçen bir öğrencinin bu Üniversitenin düzenlemelerini kabul etmiş sayılacağını, üniversitelerce getirilen düzenlemelerin, farklı inanıştaki öğrencilerin birlikteliğini sağlamak amacıyla yönelik olarak, Öğrencilerin dinsel inançlarını açığa vurma özgürlüklerini yer ve biçim bakımından sınırlayabileceğini, özellikle nüfusun büyük bir çoğunluğunun belirli bir dine mensup olduğu ülkelerde, bu dinin tören ve simgelerinin herhangi bir yer ve biçimde sınırlama olmasızın sergilenmesinin, sözü geçen dini uygulamayan veya başka bir dine mensup olan öğrenciler üzerinde baskı oluşturabileceğini, lâik üniversitelerin, öğrencilerin kılık ve kıyafetlerine ilişkin kurallar koyarken, kimi kökten dincilerin yüksek öğretimde kamu düzenini bozmamalarını ve diğerlerinin inançlarına zarar vermemelerini sağlamaya özen gösterebilecekleri açıklanarak L. B. ve Ş. K. isimli öğrencilere, lâik üniversite düzeninin gereklerine uygun biçimde fotoğraf vermedikleri gerekçesiyle okul diploması verilmemesi, din ve vicdan özgürlüğüne müdahale olarak görülmemiş ve şikayetin kabul edilemez olduğuna karar verilmiştir.

Parti Genel Başkanı Necmettin ERBAKAN'ın lâiklik ilkesine ilişkin Anayasa ve yasa kuralları ile Anayasa Mahkemesi kararlarını gözardı ederek, resmi daire ve üniversitelerde türban ve başörtüsü kullanmayı teşvik eden konuşmaları lâik düzen karşıtları için bir mesaj oluşturmuştur) denilmektedir.

Bu karar, 22.2.1998 gün ve 23266 sayılı Resmî Gazetede yayınlanarak, tüm siyasi partilerimiz ve vatandaşlarımızca öğrenilmiştir.

Bilindiği gibi, siyasal islamcılarının faaliyetlerinin orada «açık ve yakın tehlike» oluşturmamasına rağmen Cenevre Kanton Hükü-

meti 16.10.1996 tarihli kararı ile, Kantonal Eğitim Müdürlüğünün, Müslüman bir bayan öğretmenin, derslere, islam dini geleneğine uyarak, başına türban takıp derslere girmesini yasaklamıştı.

Bu karara yapılan itirazı değerlendiren İsviçre Yüksek Mahkemesinin 12.11.1997 gün ve 419/1996 sayılı kararında (Karar için Bakınız Manisa Barosu Dergisi, Nisan 1998, Sayı 65):

(Her ne kadar, ilgili yönünden, kendi giysileri ile açığa vurulan dinsel kimliği büyük bir önem taşımakta ise de, belli koşullarda bu tür giysilerin yasaklanması, «inanç özgürlüğü»nün özüne tecavüz sayılamaz. Çünkü, idari merci tarafından yapılan bu yasaklamada, «önemli derecede kamu yararı»nın varlığı sözkonusudur) denilmektedir.

Hal böyleyken ve hiçbir uluslararası sözleşmede «dinsel kimliğini açığa vuran giysilerle öğrenim görme veya kamu kuruluşlarında görev yapmanın inanç özgürlüğünün bir parçası olduğu veya insan haklarından sayıldığına» dair herhangi bir hüküm bulunmamasına rağmen, Fazilet Partisi Genel Başkanı dahil, tüm yöneticileri, milletvekilleri ve belediye başkanları, adeta kandan başka birşeyle beslenemeyen vampirler gibi, vatandaşlarımızın bir kısmının dinsel inançlarını en kolay bu yoldan sömürüp, lâik devlet düzenimizle çatışmaya sokabileceklerinin bilincinde olarak ve Anayasa Mahkememizin anılan kararını hiçe sayarak, meydan meydan, köy köy dolaşıp, tüm televizyonlardaki açık oturum ve söyleşilere katılarak, «kamu kurumlarında ve üniversitelerde başörtüsü ile çalışma ve öğrenim görmenin vazgeçilmez bir insan hakkı olduğunu, yasaklar getiren mevzuat ve bunları uygulayan kamu görevlilerinin lâikliğe aykırı davranışta bulunarak suç işlediklerini» iddia ederek, halkımızın bir bölümünü Devletimize karşı kışkırtmayı alışkanlık haline getirmişlerdir.

Bu kışkırtmaların sonucu, “başörtüsüne uzanan eller kırılsın” sloganının atıldığı, bu sloganın yazıldığı pankartların taşındığı toplantılar ve yasalarımıza aykırı yürüyüşler düzenlenmiş, televizyon ekranlarına da yansıyan bu toplantı veya yürüyüşlerde, Fazilet Partisi yöneticisi, milletvekili veya belediye başkanlarından bir çoğunun hazır bulunduğu, bu slogan ve pankartları işitmeleri ve görme-

lerine rağmen, başörtüsü yasağının mutlaka kalkması gerektiğine ilişkin konuşmalar yaptıkları görülmüştür.

18 Nisan 1999 tarihinde yapılan milletvekili seçimlerinden önce, annesi türbanını çıkartmadığı için bir kamu kuruluşundan uzaklaştırılmak zorunda bırakılmış, kendisi de türbanlı ve “hiçbir zaman ve hiçbir yerde türbanını çıkarmayacağını” her zaman söyleyen Merve Kavakçı adlı hanım, Fazilet Partisi yöneticileri tarafından seçilebilecek bir yerden önce milletvekili adayı gösterilmiş; başta Recai Kutun olmak üzere Fazilet Partisinin tüm yöneticileri Merve Kavakçı’nın, hem Mecliste türbanlı olarak yemin edebileceğinin, hem de Meclis çalışmalarına türbanlı olarak katılabileceğinin propagandasını yapmaya başlamışlardır.

Ekte gönderdiğim görüntülü kasetlerle birlikte, Fazilet Partisi İstanbul milletvekili Nazlı Ilıcak’ın, 2.5.1999 tarihinde İnterstar Televizyonu 19.30 haber bülteni ve 3.5.1999 tarihinde Show TV 19.30 haber bülteninde «canlı yayın»a katılarak söylediklerinin birlikte değerlendirilmesinden, başörtüsü kavgasının T.B.M.M.ne taşınmasının sağlanması için Merve Kavakçı’nın özel olarak seçildiği ve Mecliste yapacağı eylemi tüm Fazilet Partisi Milletvekilleri ve parti yöneticilerinin önceden bildiği anlaşılmaktadır.

Yine bilginize sunduğum görüntülü kasetlerin incelenmesinden, başörtüsü ile yemin etme eylemi yapmak için T.B.M.M.ne, Nazlı Ilıcak’ın refakatinde gelen Merve Kavakçı için yaptıkları tezahürat ve yemin töreninin sonucuna doğru salonda bulunmadığı halde, Merve Kavakçı’nın ismi okununca Fazilet Partisi milletvekillerinin tümünün katıldığı tezahürattan; 3.5.1999 günü Merve Kavakçı’nın T.B.M.M.de yaptığı ve başörtüsü eylemini, insafsız ve ancak bir ajan provokatöre yakışacak biçimde, Amerika’da zencilerin insan hakları için yaptığı mücadeleye benzettiği basın toplantısına, Fazilet Partisi Grup Başkanvekili Abdullatif ŞENER’le birlikte, Fazilet Partisinin pek çok milletvekilinin katılması, eyleminin Fazilet Partisi yöneticileri tarafından planlandığını ve teşvik edildiğini açık bir biçimde göstermektedir.

Olay, tarafsız, içtiği andın anlamını bilen ve pek çok kamu görevlisinin aksine içtiği anda bağlı kalan Cumhurbaşkanımız Süley-

man Demirel tarafından, olay gecesi, TRT 1 de yayınlanan «Politikanın Nabızı» programında Şu Şekilde değerlendirilmiştir.

(T.B.M.M. bu ŐeŐit hadiselere sahne olmamalıydı. Olayı herkesin kınadığını hissediyorum... Bu münferit hadise aslında bugünün hadisesi değildir. Günlerdir planlanan bir hadisedir... Yani bir hadise çıkarılacaktır... Bu aslında provokat rl kt r. Bu tip ajan provokatörler çok görülmüştür... Gemi azyıya alınmıştır... Bu işi bu hale getiren kişi, bunu yapmaya memurdur.... Eğer bunu İslamın Şartı sayıyorsa, bu b l c l kt r.... İslam da fitne çıkarmak, katilden berterdir... Açıklıkla söyleyeyim bu bir cereyandır. Demokratik Cumhuriyete karşı bir cereyandır. Bu cereyanın sahiplerine, devlet dairelerinde. Meclis gibi nizamı 75 yıldır uygulanan bir yerde gösteri yapmalarına imkân verilemez) demiştir.

Olgun kiŐilięiyle tanınan Başbakanımız Bülent Ecevit dahi  ileden çıkmış, Meclis Kürsüsünden ve olay anında:

(Türkiye’de hiç kimse hanımların özel yaŐamında giyimine, kuŐamına, inançları gereği başını örtmesine karıŐmıyor. Ancak T.B.M.M. hiç kimsenin özel yaşam mekanı değildir, burası devletin en yüce kurumudur. Burada görev yapanlar, devlerin kurallarına, geleneklerine uymak zorundadırlar. Burası Devlete meydan okunacak yer değildir) demek zorunda kalmıştır.

Daima  lkemizde özgürlüklerin geniŐletilmesinden yana tavır koymuş olan Oktay E Ői, 2.5.1999 günü Hürriyet Gazetesinde yayınlanan baŐyazısında, olayı gerçek anlamda değerlendirerek Şöyle demiştir. (...Merve Kavak i ise kendisine Necmettin ERBAKAN tarafından verilen, sadece Meclis’i değil, sistemi de birlikte toprilleme görevini Meclis Genel Kurul salonuna, siyasi bir simge haline gelmiş olan “başörtüsü” ile girerek yerine getirdiği için mutluydu.

Belli ki adeta bir terör  etesi gibi hazırlanmıŐlar.

Geride sabotaj planlarını hazırlayan bir beyin var. Yaptığı PKK’nın “kutsal bir görev yapacağına” inandırıdığı, sonra beline bomba sarıp belli bir tarihte belli bir yerde o bombayı patlatarak öbür dünyaya gönderdiği kadın militanları kullanmasından farklı değil.

Onlar kendilerini havaya   ururken çok çok beş on kişiyi de  ld rebiliyorlar. Bu olaydakinin görevi sistemi havaya   urmak.

Sabotaj planının sahibi belli ki Necmettin ERBAKAN'dan başkası değil.

Nazlı Ilıcak'la Merve Kavakçı da sabotaj planının uygulayıcıları. Görev bölümünü böyle yapmışlar.

Ama ERBAKAN'la Ilıcak açısından sorun yok. Çünkü bomba Kavakçı'nın beline sarılı.

Dün Meclis'te yaşananların özeti bize kalırsa bu idi.

Pardon... Bir önemli benzerlik daha vardı:

Yaklaşık sekiz yıl önce TBMM'nin yeni bir yasama dönemine başlayacağı gün aynen Merve gibi, militan bir ruhla oraya gelmiş bir Leyla Zana vardı. O da "yemin törenini" kendi "kutsal" inancı yönünde kullanmaya kalkmıştı. Ancak onunki "bölmek"ti. Merve ise "yıkma" için gelmişti.).

T.B.M.M. İktüzüğünde, «türbanla yemin edilemez» şeklinde yasaklayıcı bir hüküm bulunmaması. Fazilet Partisi yöneticileri ile, Merve Kavakçı'nın eylemine meşruiyet kazandırmaz. Çünkü Anayasa Mahkememiz, yüksek öğrenim kurumları, resmî daireler dahil, tüm KAMUSAL KURULUŞLARDA, başörtüsü ve onunla birlikte kullanılan belli biçimlerdeki giysilerin giyilebilmesi için yapılacak yasal düzenleme girişimlerinin geçerli olamayacağını ve bu tür eylemlerin Anayasa'daki laiklik ilkesine aykırılık oluşturacağını açık bir biçimde belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi kararları, hem yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve hem de gerçek ve tüzel kişileri bağlar. T.B.M.M.de hanım milletvekillerine başörtüsüyle yemin etmelerine ve yasama faaliyetlerine katılmasına izin veren T.B.M.M. Başkanı hakkında gereğini yapmak görevli Cumhuriyet Başsavcılarına ait olmakla birlikte; Anayasamızın değişmez ilkeleri ve Anayasa Mahkememizin uyum gösteren içtihatları karşısında, resmî dairelerimizde, belediyelerimizde, okullarımızda. Türkiye Büyük Millet Meclisinde, başka bir deyişle tüm kamusal kuruluşlarda, başörtüsü veya türban gibi dinsel kaynaklı giysilerle eğitim veya görev yapılması için girişimlerde bulunan veya destek veren siyasi partiler hakkında kapatma davası açmayan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının görevi kötüye kullanmak suçunun sanığı olabileceği de gözden uzak tutulmamalıdır.

2) Fazilet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül, 2.5.1999 tarihinde, Kanal 7'de yayınlanan Hafta Sonu Haberlerine saat 21.38 de canlı yayına iştirak ederek (RTÜK'den getirttiğimiz görüntülü kaset ektedir) şöyle demiştir:

(... Başörtülü birisi Mecliste Anayasa'yı ihlâl ediyorsa, Meclisin dışında da ihlâl ediyor demektir. O zaman dışardaki bütün başörtülülere topla, otobüstekiler de ihlâl ediyor demektir. Uçağa da bindiremezsin. Eğer bu Anayasayı ihlâl suçu ise ...özel hayatınızda Anayasa'yı ihlâl edersiniz, laikliği ihlâl edersiniz, milletvekili olunca laikliği ihlâl edemezsiniz. Bu çok yanlış bir mantık) demiştir.

Adıgeçen Genel Başkan Yardımcısı, Anayasa Mahkemesi kararlarına uygun şekilde, Dünya işlerinin laik hukukla, din işlerinin de kendi kurallarıyla yürütülmesini kabul etmiyor. Her ikisinin de aynı kurallara tabi olmasını istiyor. Anayasamızın 24/son ve Siyasî Partiler Kanununun 87 nci maddesine aykırı şekilde, dini hissiyatı alet ederek, laik devlet düzenimiz aleyhine propaganda yapıyor.\\ O\\

2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununun 101 nci maddesinin birinci fıkrasının (b) bendine göre, siyasî partilerin Genel Başkan Yardımcılarının sözlü yada yazılı beyanları partiyi bağlar ve bu beyanlar 87 nci madde gibi bu Kanunun dördüncü kısmında yer alan hükümlere aykırılık teşkil ediyorsa, yalnız başına parti kapatma nedenidir.

3) Yukarıda açıkladığım eylemlerin Fazilet Partisi'nin lâikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiğini kanıtlayacağına inancımız tam olmakla birlikte; Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığının 22.3.1999 ve Hz.1998/349, 4.5.1999 gün ve Hz.1998/349 sayılı yazılarına ekli tüm belgeleri de incelemenize sunmayı bir görev sayıyoruz.

Bu belgelerden, Fazilet Partisi Denizli Milletvekili Ramazan Yenidede'nin 15.5.1998 tarihinde yaptığı basın açıklamasını, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığının «Millî Görüş Hakkında İddianamesi»ni ve dayanağı olan delilleri, Fazilet Partisi Hatay Milletvekili Mehmet Silay'ın, 1998 yılında yayınlanan ve mahkeme kararıyla toplatılan «Parlamentodan Haber» başlıklı kitapta yazdıklarının Özellikle gözönünde tutulmasında yarar görüyoruz.

4) Anayasamızın 69 ncu maddesinin yedinci fıkrası gereğince «Temelli kapatılan bir parti bir başka ad altında kurulamaz.»

Refah Partisi'nin kapatılacağını anlayan yöneticilerinin, kapatma tarihine yakın günlerde ve kendi yakınlarına «Hülle Partisi» olarak adlandırılabilir şekilde Fazilet Partisini kurdurdukları, ülkemizde sokaktaki çocuklar tarafından dahi bilinmektedir.

Malûm olanın ayrıca isbatı gerekmez ve ayak oyunları ile yanıltılabilen, bir yargı saygınlık kazanamaz.

Refah Partisinin kapatılmasına ilişkin karar, 22.2.1998 tarihli Resmî Gazete'de yayınlanmıştır. Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığının 24.3.1999 gün ve 17402/40490 sayılı yazılarına ekli listenin incelenmesi sırasında görüleceği gibi, 123 tanesi 24.2.1999 tarihinde olmak üzere, 147 kapatılan Refah Partisi mensubu milletvekili ile, Refah Partili belediye başkanlarının tamamına yakını Fazilet Partisine geçmişlerdir.

2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununun 95 nci maddesine aykırı şekilde, kapatılan Refah Partisi milletvekillerinden Oğuzhan Asil-türk, Abdullah Gül, İsmail Kahraman, Süleyman Arif Emre, Rıza Ulucak, Ömer Vehbi Hatipoğlu, Musa Demirci, Ertan Yülek, Temel Karamollaoğlu, Cevat Ayhan, Necati Çelik, Fehim Adak, Bülent Arınç, Bahri Zengin, Hasan Aksay, Aydın Menderes, Osman Yuma-koğulları, Zeki Ünal, Lütfi Doğan, Hanefi Demirkol ve Mehmet Ali Şahin, 17.12.1997 tarihinde kurulan Fazilet Partisinin Genel İdare Kurulu ve Disiplin Kurulu üyesi olmuşlardır.

Anayasamızın 69 ncu maddesinin yedinci fıkrasının, başka nedenler olmasa bile parti kapatma nedeni olduğu gözden ırak tutulmamalıdır.

Fazilet Partisi, yalnız Refah Partisinin değil, aslında ülkemizde dini siyasete alet ettiği için kapatılan tüm siyasi partilerin devamı niteliğindedir. Metastas yapan habis bir ur gibi, demokrasimizin sağlıklı işlemlerini engelleyen, Anayasal düzenimiz için daima «açık ve yakın tehlike» oluşturmuş bu çeşit partilerin kapatılması, Türkiye Cumhuriyetini sonsuza kadar yaşatabilmenin vazgeçilmez koşuludur.

SONUÇ

Yukarıda açıklanan nedenlerle:

– Anayasamızın, 2, 24/son, 68, 69, 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununun 78, 86 ve 87 nci maddeleri gereğince FAZİLET PARTİSİNİN TEMELLİ KAPATMASINA,

2) Adıgeçen partinin kapatma nedeni sayılacak politikalarını benimsemediğini zaman zaman açıkça ortaya koyan AYDIN MENDERES dışındaki tüm Üst düzey yöneticileri ile, milletvekillerinin, Anayasamızın 69 ncu maddesinin sekizinci fıkrası gereğince, «kapatma kararının Resmî Gazetede yayımlanmasından başlayarak beş yıl süre ile bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamayacağına» ve ayrıca bunlardan milletvekili olanların milletvekilliklerinin, Anayasamızın 84. maddesinin son fıkrası hükmü gereğince sona erdirilmesine karar verilmesi talep olunur. 7.5.1999

II) İDDİANAME EKİ

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın ek delillerin sunulmasına ilişkin 4.6.1999 gün ve SP. 95 Muh.1999/252 sayılı yazısı şöyledir:

Fazilet Partisi'nin kapatılmasına ilişkin olarak düzenlediğimiz, 7.5.1999 gün ve 116 sayılı iddianamemizde, adı gecen Partinin «Yalnız Yüksek Mahkemenizce kapatılan Refah Partisi'nin değil, aslında ülkemizde dini siyasete alet ettiği için kapatılan tüm siyasî partilerin devamı niteliğinde olduğu» kanaatine vardığımızı vurgulamış, Anayasamızın 69 uncu maddesinin yedinci fıkrasındaki «Temelli kapatılan bir parti bir başka ad altında kurulamaz» hükmü ve bu hükmün Anayasamıza konuluş amacı gözönünde tutulduğunda, bu nedenle Fazilet Partisi'nin kapatılmasına karar verilmesi halinde, iddianamemizin «SONUÇ» bölümünün (2) numaralı bendinde açıklanan kararların da verilmesi gerektiği, aksi takdirde Fazilet Partisi'nin kapatılması ile amaçlanan sonucun sağlanamayacağını ve aynı şahısların benzer partileri kurma ve benzer eylemlerde bulunmasını engellenemeyeceğine içtenlikle inandığımızdan; ayrıca MERVE KAVAKÇI'nın milletvekili seçtirilip, T.B.M.M.de türbanıyla yemin etmesinin Fazilet Partisi üst düzey yöneticileri tarafından önceden planlandığı, parti politikası olarak, 2.5.1999 tarihinde eyleme dönüştürüldüğü, bu eylemin yapılacağına tüm Fazilet Partisi

milletvekillerince bilindiği, olay anında ve olay sonrası söz konusu milletvekillerince bu eyleme destek de verildiği, bu eylemin de başlı başına Fazilet Partisi'nin kapatılması ve iddianamemizin «SONUÇ» bölümünün (2) numaralı bendinde açıklanan kararların verilmesi için yeterli delil oluşturacağı kanaatinde olduğumuzdan, «usul ekonomisi» kurallarını gözönünde tutarak, delillerimizi genellikle bu iki hususa hasretmişdik.

Ancak, yüksek Mahkemenizin, soruşturmanın genişletilmesi kanaatine varmasını saygı ile karşılıyor, 13.5.1999 gün 106/429 sayılı yazınızla istenen ve bugüne kadar Başsavcılığımın arşivlerine girmiş, konu ile ilgili delilleri, ek delillerimizle birlikte, bilgilerinize arz ediyorum.

1) Fazilet Partisi Genel Başkanı RECAİ KUTAN – Bazı kişiler çıkmışlar, hatta bunların içinde rektör unvanı olanlar, profesör unvanı olanlar da var. Diyorlar ki, bu rektörler, bu profesörler «efendim, biz başörtülü kızların üniversiteye girmesini, cumhuriyeti korumak için istiyoruz» diyorlar. Buna olsa olsa kargalar güler, bu iddiaya. Sevgili kardeşlerim bu ne biçim Cumhuriyet anlayışı ki milletin inancına, milletin kültürüne, örfüne, adetine düşmanca bir tavır içerisindedir. Sizin bu Cumhuriyet anlayışınıza olsa olsa muz cumhuriyeti derler. (10.Ekim.1998. Kayseri Mitingi, Videobant ve Çözüm Tutanağı.)

RECAİ KUTAN – Elbette başörtülü bir hanımefendi kardeşimiz Parlamentoya girmeli. Bileğinin hakkıyla olabiliyorsa bakan da olmalı. Bakanlar Kuruluna girmeli. Millet karar verirse, bizden aday olmaması için bir sebep yok. Bir hanımımız inancı gereği başını örtüyor, eğitimini yapıyor, siyaset sahnesinde de ülkeye hizmet etmek istiyorsa, elbette önü sonuna kadar açık olmalı (Milliyet Gazetesi, 12 Ekim 1998).

RECAİ KUTAN – Türkiye’de Anayasal bir kuruluş var. Adına “YÖK” diyorlar. Bunlar diyorlar ki, başörtülü hanım kızlarımız okulda başlarını açmalı. Anayasa bir başka kuruluş var. O da Diyanet İşleri Başkanlığı. O ne diyor? Müslüman hanımlarımız ve kızlarımız başlarını örtmelidirler. Allanın emri olduğu için. Bu kızlarımız ne yapacak? YÖK’ün dediğini mi, Diyanet’in dediğini mi dinleyecek? Bu şaşkınlıktır (Milli Gazete, 4 Nisan 1999).

RECAİ KUTAN – Bunlar başörtüsüne el uzattılar. Bunlar, kimlerin başını örtmesine izin veriyor? Bir kardeşimiz tarlada ot yoluyorsa ya da zengin birinin evinde hizmetkârlık yapıyorsa sorun yok, örtebilir. Ama bir hanım evladımız «Ben bu ülkenin en iyi doktoru olacağım» derse, başını örtmesine «razı olmayız, izin vermeyiz» diyorlar. Bu zulümlerin hepsi Allah'ın izniyle Fazilet Partisi iktidarında ortadan kaldırılacaktır, söz veriyorum (Kırıkkale'de 11.4.1999 tarihinde yapılan miting.)

RECAİ KUTAN – Bu hayat tarzını Merve Hanım benimsemiş durumda, bu şekilde vatandaşın önüne çıkmış, Başörtülü fotoğrafı ile YSK'na başvurmuş ve uygun görülmüş. Parti olarak telkinde bulunmayız. Merve Hanıma müdahale etmeyiz. Merve Hanım Parlamantoya girer, yeminini eder, parlamenter olarak görev yapar. (Sabah Gazetesi, 27 Nisan 1999)

RECAİ KUTAN – Rektör kışlana geri dön. Öğretim üyesi misin, cunta bekçisi mi? (Alkışlar). Rektör için "Onbaşı Rektör" sıfatını kullanıyor)

2) **Fazilet Partisi Genel İdare Kurulu Üyesi NAZLI ILICAK** – Bakın şu şapkayı görüyorsunuz değil mi? Biz böyle şapkayı bırakıp gidenlerden değiliz, Fazilet Partisi iktidar olunca bu zulüm çözülecek. Bu başörtüsü zulmü çözülecek, bakın nasıl çözülecek. Çünkü Fazilet Partisi başörtülü hanımefendileri parlamantoya sokacak. Çünkü başörtülü milletvekili olacak. Bakalım ne diyecekler milletin seçtiklerine. Çünkü başörtülü bakan olacak bu memleket-te... Nerede bir zulüm varsa, o zulmü çekenlerin bir siyasi talebi olur. (Bu sözler aynı Mitingde bulunan Recai Kutan'ın huzurunda söylenmektedir)

3) **Sivas-Suşehri ilçesi, Karşıyaka Mahallesi**nde, bir kahvehanede, 8.3.1999 tarihinde bir konuşma yapan Fazilet Partisi Meclis Grup Başkanvekili,

ABDULLATİF ŞENER – Peki bunlar niye İmam-hatip okullarını kapattılar. Kur'an kurslarına gidişi zorlaştırdılar. Üniversitelerdeki, imam-hatip okullarındaki kız öğrencilerle mücadele ediyorlar, başörtüsüyle. Çünkü bunların vatandaşların inançları, değerleri, menfaatleri diye bir telaşları, endişeleri yok.... Hiçbir Avrupa ülkesinde, Amerika'da, Asya'sında, nereye giderseniz gidin, rahibe

okullarında, rahibe olmak için okuyan öğrencilerin başlarındaki örtüyü çıkarmaya hiçbir siyasî partinin gücü yeter mi? Hiçbir siyasî iktidarın gücü yeter mi? Hiçbir devletin gücü yeter mi? Yetmez. Kimsenin aklına da gelmez oralarda. Bırakın Avrupa ülkelerini. Türkiye’de ruhban okulları var. Türkiye’deki ruhban okulları öğrencilerinin başındaki örtüyü açmaya, kimsenin cesaret etmesi değil, niyet etmesi bile mümkün değil. Peki ne oluyor da Türkiye’de imam-hatip okuluna giden. İmam-hatip okulu nedir? Dinî bir okul. “Oraya giden kız öğrenci başını açacak” diyor. Kim diyor? Vali genelge çıkarıyor. Aslına bakarsanız Bursa’da yaşanan olay bir deney. Orada tutarsa bütün Türkiye’de yaygınlaştıracaklar ve de milletin oyu ile iktidara gelen siyasiler, milletin inançlarına uygun, saygılı davranış içinde bulunması gerektiğini hiç düşünmüyor, aldırış da etmiyor, onu bir problem olarak da görmüyor.... Bunun hesabının sorulması lâzım. Üniversitelerde de aynı hadiseler yaşanıyor. Dünyanın hiçbir yerinde görülmez bir hadisedir. Bütün bunların çözümünün tek adresi var. Bu adres Fazilet Partisidir. Neden öyledir? Bakın MERVE KAVAKÇI ismi kazanacak bir yerdedir. O bölgeden inşaallah 10 civarında milletvekili çıkaracağız, dördüncü sıradadır. Bu kardeşiniz Meclise girecektir. Kim bu? Bu arkadaşımız, hanım bacımız, Türkiye’de tip fakültesinden, başörtülüdür diye atılmış, kaydı silinmiş bir insan. Ama babası üniversiteden arkadaşımızdır, profesördür. Babası bir ihtisas sebebiyle A.B.D.’ne gitmiş, 5-6 sene kalmıştır. Kızını da yanına almış, Amerika’ya götürmüştür. Bu kız, Amerika’da Bilgisayar Mühendisliği Fakültesinden başörtüsü ile diplomasını almış, gelmiştir. İşte Türkiye ile Amerika arasındaki fark. Bir yerden başörtüsü ile diploma alıp geliyor, bir yerde kayıt yapmıyorlar. Kaydını yapmış öğrenciyi okuldan atıyorlar. Aradaki fark bu, inanıyoruz ki Türkiye’de bütün problemlerin çözüleceği merci T.B.M.M.’dir ve T.B.M.M.’ne milletin inançlarını ve menfaatlerini taşıma niyetinde olan siyasî kadrolar girdiği takdirde, bütün dertler ve meseleler çözülür. Şöyle bir misyondaki bir İnsanın meclise milletvekili olarak girmesi demek, Mecliste sorunun çözülmesi demek. Mecliste sorunun çözülmesi demek, artık Türkiye’de, bu konuda hiçbir mercide, hiçbir makamda., hiçbir kurumda böyle bir sorunun tartışılmıyacağı anlamına gelir.

ABDULLATİF ŞENER – Eğer toplumda belli bir yaşama biçimini tercih etmiş olan insanların, belli bir düşünce biçimini tercih etmiş olan insanların, Anayasada güvence altına alınan fikir ve düşünce özgürlükleri baskı altına alınıyorsa, yaşama biçimleriyle ilgili anlayışları baskı altına alınıyorsa, eğitim hakları baskı altına alınıyor, engellenmeye çalışılıyorsa, faiz, buna da karşıyız. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi. 3.11.1998, 13.Birleşim, s.373).

ABDULLATİF ŞENER – (Kanal 7 televizyonu, 26.5.1998 günü saat 18 Haber bülteni) SİKER «Refah Partisinin kapatılmasından sonra ERBAKAN'ın izlediği tutumu değerlendiren ABDULLATİF ŞENER, ERBAKAN'ı İnsan Hakları Ödülü'ne aday gösterdi. Söz alan ABDULLATİF ŞENER «Büyük bir basiret göstermiş, toplumdaki huzur, barış, kardeşlik duygularını geliştirmiştir, pekiştirmiştir. Ben bu açıdan Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin ERBAKAN'ı İnsan Hakları Ödülüne lâıyk mümtaz bir şahsiyet olarak alıyorum; demiştir. SİKER «ABDULLATİF ŞENER, son olarak verdiği konserde başörtüsü özgürlüğünü savunan sanatçı Ahmet Kaya'yı da kutladı» demiştir.

4) Fazilet Partisi Genel Başkan Yardımcısı ABDULLAH GÜL – Adalet, hukuk, demokrasi, insan hakları, özgürlükler, inanca saygı, eğer bu şeyler ayaklar altına alınmasaydı, bu millet kendi öz yurdunda garip, öz vatanında parya muamelesine tabi tutulur muydu? ... Hırsızlık yapanlar, boğazlarına kadar yolsuzluk yapanlar, çetelerle, mafyalarla kol kola gezenler, bugün laiklik zırhı içine bürünüp devletin en itibarlı koltuklarında otururlarmıydı? Sadece okumak istiyorum, başka birşey istemiyorum, sessizce okula gidenler, polis zoru ile, üniversite kapısından «başörtün var, sakalın var» diye atılır mıydı?

ABDULLAH GÜL – Adalet mülkün temelidir. Her şeyin temeli olan hukuk siyasallaştırılmıştır bugün Türkiye'de. Niçin mi; misal vereyim, siz, bana, hür, demokratik bir ülke gösterin ki, o ülkenin Anayasa Mahkemesinin üyeleri, o ülkenin yüksek yargı organlarının üyeleri Genelkurmay Karargâhına gidip brifing alsınlar ve aldıkları brifing üzerine de davalar görsünler!... (FP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar) siz, bana, yine, bir demokratik ülke gösterin ki, milletin milletvekilleri bu kürsüde konuşurken tedirgin

olsunlar. Konuşmalarından sorumlu tutulsunlar!.. Siz, yine, bana, bir demokratik ülke gösterin ki, o ülkenin en büyük üniversitesinin rektörü, başörtüsü ve sakalla uğraşmak için “gerekirse bilime ara verin” diyebilsin!....

ABDULLAH GÜL – Sayın Bülent Ecevit, Türkiye’de, sizin Başbakan yardımcısı olduğunuz dönemde, üniversiteler, bilim ve özgürlük yuvası olmaktan çıktı, baskının ve zulmün en yoğunlaştığı, yoğunlukla yaşandığı yerler oldu. Hiç içiniz sızlamadı mı üniversite kapısında coplanan kızları görmekten? Kanun ve hukuka aykırı şekilde masum kız çocuklarının anayasa eğitim hakları zorbalıkla ellerinden, alınırken, anne ve babalarının gözyaşını görürken hiç acı hissetmediniz mi?

...Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; son dönemlerde hükümet eliyle yapılan kışkırtıcılık, bölücülük ve tahrik, hiçbir akliselim sahibinin izah edemeyeceği noktaya ulaşmıştır. Bununla, Bursa’da bir süredir olup bitenleri kastetmek istiyorum. Bir ülkenin kendi kendisine yapabileceği en büyük kötülük Bursa’da yapılmaktadır. Bir aydan beri, Bursa’daki imam-hatip okullarındaki kız öğrencilerin başörtüsüyle uğraşmak, çocuk yastaki evlatlarımızı, babaları ve ağabeyleri yaşlarındaki polislerle karşı karşıya getirmek ve onları sokaklarda sürükletmek, sıradan insanlar olan anne ve babalarını günlerce sokaklara dökmek, sizler için en büyük mahcubiyet olmaktadır, insanların, özyurdunda garip, özvatanında parya haline getirildiği Türkiye’de, Filistin benzeri manzaraları ekranlara getirmek, kimin iktidarı döneminde olmaktadır?!

...55 nci hükümetteki icraatlardan dolayı ödüllendirilerek Milli Eğitim Bakanlığından Başbakan Yardımcılığına terfi ettirilen sayın bakana da sesleniyorum şimdi: Söz, birkaç gün önce, 9 Ocak 1999 günü, şehit öğretmenlerin eşlerine, annelerine ve babalarına madalyalar taktınız; ülkenin bütünlüğünü korumak için bu milletin çocuklarına en kötü şartlarda bile eğitim vermek için her türlü tehlikeyi göze alıp bölücü örgüt tarafından şehit edilen öğretmenlerin annelerine, babalarına ve genç hanımlarına madalyalar taktınız. Bütün televizyon ekranları ve basın bu görüntüleri aziz milletimize aynen ilettiler. Şimdi size soruyorum.

Sayın bakan; başörtülü diye okul kapılarında polis zoruyla sürüklediğiniz o kızlara benzeyen başörtülü annelere, başörtülü gençcik mahzun dul hanımlara ve hatta hatta, eşini vatan için şehit veren sizin o “kara çarşafı” dediğiniz şehit eşine madalyaları takarken hiç vicdanınız sızlamadı mı! (FP sıralarından “Bravo” sesleri, alkışlar) Oğullarını bu vatan için şehit veren annelerin kızlarını üniversite kapısında başörtülü diye sürüklerken, Sayın Ecevit, hiç başınızı iki elinizin arasına alıp düşünmediniz mi; bu olup bitenler bu ülkede oluyor diye hiç, düşünmediniz mi! Bu ülkede, sadece babalarını, evlatlarını, eşlerini ya da kardeşlerini ölüme gönderme karşılığında mı başörtüsü yasal hale edecektir!

ABDULLAH GÜL – (1998-1999 öğrenim yılı başında, eşi Hayrunnisa Gül’ün başörtülü fotoğrafıyla A.Ü. Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesine kayıt için getirdiği, noter ve gazetecileri de çağırdığı) Kayıt gerçekleşmeyince “bugün Moskova’da yaşıyor olsaydık, böyle bir engelle karşılaşmazdık eşim” demiştir.”

5) MİLLETVEKİLİ MUSA UZUNKAYA – Sayın Bakan, durup dururken, 1997-1998 öğretim yılının ikinci yarısında uygulanmak üzere, 12.1.1998 tarih ve 98/04 sayılı Kılık Kıyafet Genelgesini okullara göndererek, az önce arkadaşlarımızın işaret ettiği gibi yakın bir geçmişte, sadece Hazreti Muhammed’in doğum günü vesilesiyle girdiği daha önceki yarışmalarda derecelere girmiş genç yavrularımızın, imam-hatipte okuyan kızlarımızın, başı örtülüdür diye, Kayseri’de, Ankara’da ve İstanbul’da yarışmalardan kovulması, uzaklaştırılması, soruyorum Allah aşkına, iç barışı baltalamaktan başka hangi işe yaramıştır?! (FP sıralarından “Bravo” sesleri, alkışlar) Gözü yaşlı bu çocukların aileleriyle, size karşı, daha önce varsa sevgilerini, husumete çevirmediğinizi nasıl söyleyebilirsiniz?!

Gensorunun sonucu ne olursa olsun. Sayın Bakan ve Hükümetinden veya bundan başka bu Meclisten çıkacak tüm hükümetlerden bizim ve halkımızın beklediği şey, çıkar ve menfaatleri için, yanlarında olan, yanlışlarında bile, onları alkışlayanlara, ülkeyi ve nimetlerini peşkeş çekmek için, doğrudan halkı, doğrudan Anadolu kokan insanımızı kucaklamak; akşam, evine hıçkırıklarla dönen, sadece basını örttüğü için, ekranlar ve noterler huzurunda ilim yuvasını kapısından kovulan yavrusunun gözyaşlarıyla her gün bir di-

limi çalınan ekmeğini katık yapan insanımıza, “Aman Allahım! Milli Mücadelenin, Mustafa Kemallerin, Antepli Şahinlerin, Karadenizli milislerin, Egeli zeybeklerin, Sütçü İmamların ve aziz Cumhuriyetin çocuklarının, yine Cumhuriyet çocuklarından reva görülecek muamelesi bu muydu?!” dedirtmeyelim... (T.B.M.M. Tutanak Dergisi 17.3.1998, Birleşim, s. 52)

6) MİLLETVEKİLİ MUSA OKÇU (Batman) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; Batman ve Bingöl'deki son olaylarla ilgili söz almış bulunuyorum; bu vesileyle Yüce Heyetinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın milletvekilleri, 55 nci Hükümetin durdurulmasının önemli gerçeklerinden biri, Cumhuriyetin temel niteliklerinin tehlikede olması bahanesidir. Bu noktadan hareketle, önce, sekiz yıllık kesintisiz eğitim uygulamasını dayattılar. Bu da yetmedi, sanki Cumhuriyeti sarsacak tehlike, kızlarımızın, kadınlarımızın başörtüsüne gizlenmiştir veya saklanmıştır.

Bu büyük tehlikeye karşı alınacak tedbir nihayet bulunmuştur. Nedir o tedbir; 16.7.1982'de, Bakanlar Kurulunun, kamu görevlileri için hazırlanmış olduğu Kılık-kıyafet yönetmeliğini tekrar yürürlüğe koymak oldu. Tam onaltı yıl önce hazırlanmış bir yönetmelik yeni akla geliyor.... Gerçekte ise, bu yönetmeliğin başörtüsüyle, laiklikle, irticayla bir alakası yoktur. Yönetmeliğin 5 nci maddesinin (a) fıkrası kadınlarla (b) fıkrası erkeklerle ilgilidir. Bu yönetmelik – zamanın olmadığı için, tamamını okuyamayacağım– kadınların giyim tarzından ayakkabısına, elbisesine, eteğine, saç durumuna, tırnağına; erkekler için de, saç durumundan favorisine, bıyığının şekline, giyeceği pantolona, ayakkabıya kadar bu tip şeylerle ilgilidir.

Bu yönetmelik yürürlüğe girdiği zaman en çok sol gruplar reaksiyon gösterdiler ve hemen hemen hiç tatbik edilemedi. Ancak, bazı çevrelerin tezgâhladığı provokasyonlar zinciri içerisinde, bu, içinde bulunduğumuz günlerde gündeme getirilmiştir; yani, yürürlük tarihinden onaltı yıl sonra Anadolu'nun inançlı çocuklarına dayatılıyor. Düşünün, yirmi yıldır, başını inancı gereği örten bir doktor hanımı veya bir öğretmen hanım., birdenbire başını açmaya zorlamamız sonucu neler hissedecektir. Aynı durumda, başı açık

olan bir hanımı, başını örtmeye zorlasanız göstereceği tepki nasıl tabii ise, diğerinin tepkisi de doğal karşılanmamalı mı?

Sayın milletvekilleri, halk bu oldu bitti zorlamalara karşı demokratik hakkını kullanmasın mı; meşru yollardan tepkisini göstermesin mi? Demokrat olduklarını, insan hak ve özgürlüklerinden, inanç ve vicdan özgürlüklerinden yana olduklarını iddia edenler, bu tip yasaklamalara tenezzül etmezler; aksi takdirde, toplumun demokratik tepkisine hazır olmalıdırlar.

Hükümet, eğer bu yönetmeliğin uygulanması için vilayetlere genelge gönderdiyse, halkın önünü de tıkamamalı; halka tepkisini ortaya koyma hakkı vermelidir. Zaten, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa göre, toplum, bu hakkını kullanma imkânına sahiptir. Buna rağmen hem halkın önünü keser hem de baskı uygularsanız, toplumu da devleti de sıkıntıya sokacak sosyal patlamaların davetçisi olursunuz.

... Sayın milletvekilleri, Batman ve Bingöl’de, halk, sadece inancının gereğini yerine getirmiştir, tepkisini ortaya koymuştur; ancak, bu gösteriler izinsiz yapılmıştır, buna da izin vermediği için, gösteri yapanlar kadar, Hükümet de suç işlemiştir. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 22.4.1998, 80. Birleşim,

7) MİLLETVEKİLİ MEHMET ALİ ŞAHİN – Peki, yürürlükte, kadın kıyafetiyle ilgili bu düzenleme var mı?

Değerli arkadaşlarım, sekiz yıl önceki Meclis zabıtlarını inceledim; bu kanun çıkarılırken kim ne söylemiş ve bu madde ile ilgili kanuna ilave edilirken, hangi amaçla ilave edilmiş? Gerekçesi şu; Üniversitelerde kılık kıyafetle ilgili sorunları toptan çözmek için gelmiş; konuşmalar bunu gösteriyor, gerekçe bunu gösteriyor. Hatta, tasan, Meclise, önce “genel ahlak ve adaba aykırı olmamak kaydıyla” diye gelmiş; bir önergeyle, görüşmeler esnasında, bu “yürürlükteki kanunlara aykırı olmamak kaydıyla” şeklinde değiştirilmiş. Bunun üzerine, meclisteki o zamanın muhalefet partisi SHP, yani, Sosyal-demokrat Halkçı Parti İzmir Milletvekili Turan Bayazıt grubu adına söz almış ve demiş ki: “yapılacak bazı değişiklikler kulağıma geldi; genel ahlak, adap sözcükleri çıkarılacakmış ‘yürürlükteki kanunlar’ sözcüğü konacakmış. Bu doğru değildir; çünkü, bugün, Türkiye’de kadının kıyafetini düzenleyen bir yasa yoktur: Atatürk de, kadın kı-

yafeti için bir yasa çıkarmamıştır. Çıkarmamıştır; isteseydi, onu da Çıkarırdı. ...”

Ancak, siz, bu maddede “kanunlara aykırı olmamak kaydı” ifadesini koyduğunuz takdirde, mevcut olan bu kanun zaten bulunmadığından, kısıtlama getiren, sınırlama getiren hiçbir kanun mevcut olmadığından, bu maddedeki ifade sadece aldatıcı bir anlam taşıyacaktır.”

Sayın Bayazıt bu değerlendirmeleri doğrudur. Meclis bu muhalefete rağmen, şimdi yürürlükte bulunan düzenlemeyi kanunlaştırmıştır. Bu madde yürürlükte kaldığı sürece, üniversitelerde başörtüsü diye bir sorun olamaz. Yönetmelikle, hukukî mütalaalarla kanun hükmünü hiç kimse değiştiremez: bu millet iradesini gasp olur, millet iradesini hiçe saymak olur. (FP sıralarından alkışlar).

Nitekim, Anayasa Mahkemesinin değerlendirmesine de kimse sığınmasın; çünkü, Anayasanın 153 ncü maddesi, Anayasa Mahkemesi de bu kurala uymak zorundadır. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 4.6.1998, 93.Birleşim, s.20).

8) MİLLETVEKİLİ BÜLENT ARINÇ – Şu anda, 2547 sayılı Kanununun ek 17 nci maddesi, yürürlükle bulunan yasalara uygun olmak koşuluyla kılık ve kıyafetin üniversitelerde serbest olmasını öngörmektedir. Bu konuda bir yasal düzenleme olmadığı da bilinmektedir. Yürürlükteki yasalar denilince, başta Anayasa gelir. Anayasada ise, kılık ve kıyafeti düzenleyen, ayrı ve özel bir hüküm yoktur. Burada anlaşılmak istenilen şey, giysinin çağdaş kıyafete aykırı olmamasıdır; oysa, çağdaş kıyafetin de, ne kanunlarda ne bir başka yerde açık ve net bir tarifi yoktur, örf âdete göre, düşünce ve kültür farklılıklarına göre, insanların...

Bunun meşru ve haklı görülebilecek yönleri vardır. “Danıştay kararları böyle, Anayasa Mahkemesi kararları böyle” de denilebilir. Bütün bunların hepsi tartışmalıdır. Bunlar, Türkiye Büyük Millet Meclisinde de – Meclis araştırması istemlerimiz var-sırası gelince, çok geniş bir biçimde görüşeceğiz; ancak, Türkiye Büyük Millet Meclisinin, şu anda, bu acılı duruma el koymasını, başta Sayın Bakanımız olmak üzere, Sayın hükümetimizin bu konuda hassasiyet göstermesini talep ediyorum.

Danıştay ve Anayasa Mahkemesi kararlarının, zaman içerisinde değişkenlik gösterdiğini de biliyoruz. Burada savunduğumuz ve savunacağımız en öncelikli konu, insan hak ve hürriyetleridir, bireysel hak ve özgürlüklerin kullanılmasıdır. Bu konuda, devlet “niçin başını örtüyorsun” şeklinde hiç kimseye bir soru yöneltemez. Çağdaş demokrasilerde bunun yeri yoktur. İnsanların kalbini yarıp bakmak veya asıl maksadın araştırmak devletin görevi değildir. Devlet maddi eylemlerle sınırlıdır ve bunların hukuk devleti içinde karşılıkları vardır. (T.3.M.M. Tutanak Dergisi, 17.6.1998, 101 .Birleşim, s.296).

BÜLENT ARINÇ – KAVAKCI elbette ki siyasal simge olarak türban takıyor. Peruklu demokrasi olmaz. 75 yılda Meclis’e türbanlı milletvekili gelmediğini söylüyorlar. Ama bundan sonra türbanlı milletvekili girmeyeceği anlamına gelmez. Kavakçı bu konuda ilk olacak

9) MİLLETVEKİLİ MUSTAFA KAMALAK – Bir cümleyle hukuk bakımından başörtüsü yasağı, tam anlamıyla bir zorbalıktır; hiçbir yasaklayıcı kanun hükmü, hukuk kuralı yoktur.

İkinci nokta; dinî bakımından başörtüsü nedir: Değerli arkadaşlarım, türban yahut başörtüsünün, dinle bir ilgisi yoktur; türban, siyasal bir simgedir deniliyor; belki öyledir; ama diyorum ki, bu Ülkede Diyanet İşleri Başkanı, hükümetin bir memurudur, müftüler, vaizler, imamlar devletin bir memurudur. Eğer, başörtüsü, dinî bir vecibe değil, siyasî bir simgeyse, Hükümet, lütfen, emretsin, Diyanet İşleri Başkanı devletin televizyonuna çıksın, vaizler kürsüye çıksın, imamlar hutbede okusun, desinler ki “başörtüsü siyasal bir simgedir” ve bu kavga bitsin. Kısacası, dinî bakımdan başörtüsü yasağı, laiklik ilkesinin tam anlamıyla bir ihlalidir... Fikirleri olmadığı için dayatma yolunu tercih ediyorlar ve diyoruz ki «ne mümkün zulm ile bidat ile imhayı hürriyet; çalış, muktedir isen, idraki kaldır ademiyyetten (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 17.6.1998, 103. Birleşim, s.17).

10) MİLLETVEKİLİ FETHULLAH ERBAŞ – 11Ekim 1998 günü yapılan «inanca saygı, düşünceye özgürlük için el ele» eylemine milyonlarca insanımız katıldı.

...Pazar günü yapılan bu eylem, Türk insanının demokrasiye ve inanca saygıya özleminin bir ifadesidir. Türk insanı, daha fazla özgürlük istiyor, inancına saygı istiyor; ancak, idare edenler, bunu görmezlikten geliyorlar, polisiye tedbirlerle bu istekleri bastırmaya çalışıyorlar; bakıyorlar ama görmüyorlar, işitiyorlar ama anlamıyorlar.

Türk solu, bu olayda sınıfta kalmıştır, hani özgürlükçü demokrasi çığlıkları atanlar?! Şimdi, antidemokratik anlayış sahiplerinin bile dile getirmeye utandığı cümleleri bu eylem için kullandılar.

Türk basını da sınıfta kaldı; manşetler ve olayın çarpıtılması, demokratik eylemleri yapan kişilere göre değerlendirmeler, meslektaşlarına sahip çıkmama bunun örnekleridir.

İdarecilerimiz, pazar günü el ele tutuşmayı çok gördüler ve zinciri kırmak için polisleri seferber ettiler. Eylemin sonunda da, başta basın mensuplarını gözaltına aldılar. Gecenin bir saatinde evlere baskınlar düzenlendi, karakollara adamlar taşındı; sabah sorguları yapıldı, savcılıklara götürüldüler; Ahmet Taşgetiren, Abdurrahman Dilipak serbest bırakıldı, Ekrem Kızıtaş ve diğerleri serbest bırakılmayı bekliyorlar. Ben bu gibi olaylarda kabağın birinin başında patlayacağını bekliyordum; hep İstanbul'a bakıyordum; heyhat! Bir de baktım ki, 1993 yılında Yüce Meclise vermiş olduğumuz yasa teklifinin kanunlaşmasıyla kağıt üzerinde kurulan bir fakülteyi, beş yılda bölgenin en büyük tıp merkezi haline getiren, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesinin dekanı, çalışkan, dürüst ve herkes tarafından çok sevilen Prof. Dr. Dursun Odabaşı'nın başına patlamıştır. Fakülteyi, gece gündüz çalışarak, her kesimden Vanlının -zenginiyle fakiriyle- desteğiyle yüzlerce yataklı bir üniversite hastahanesi haline getiren bu demokrasi ve Cumhuriyet aşığı insan, ulusal bir TV yayınından öğrendiğimize göre, o gün hastane civarında çocuklarıyla birlikte gezerken, polislerin önüne katıp dağıtmaya çalıştığı bir kalabalıkla karşılaşması sonunda, yine insanını müdafaa etmek için, olmayan ve Van'da yapılamayan, yapılması da düşünülmeyen bu eylemlerin tertipleycisi gibi gösterilerek YÖK tarafından "meslekten ihraç" talebiyle açığa alınmıştır. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 14.i0.1998, 7.Birleşim, s.530).

11) MİLLETVEKİLİ NACİ TERZİ – Bütün illerimize üniversite açılmasını beklerken, bir temennimizi de zikretmeden geçemeyeceğiz, tabii, ilim, irfan yuvası olan üniversitelerimiz her İl'e açılmasının, demin de ifade ettiğim gibi, hem ekonomik yönden, hem sosyal yönden hem göçü önleme bakımından hem terörü önleme bakımından büyük faydaları vardır; ama, bu arzumuzu, bugün, üniversitelerimizin ve YÖK'ün içerisinde bulunmuş olduğu olumsuz durumu da sergilemekten vazgeçemeyeceğiz. Biz, çağdaş, bilimsel, insan haklarına, hukuka saygılı, ülke ekonomisine katkıda bulunan bir üniversite ve üniversite yönetimi istiyoruz, insan haklarına saygı göstermeyen dayatmacı birtakım yönetmeliklerle, hukuka saygı göstermeyen, çağdaş bilimin dışında bulunan ve insanlığa, ülke insanına saygı göstermeyen YÖK'ün ve üniversitelerimizin de bugün içinde bulunmuş olduğu tavrı kınıyor, protesto ediyor ve en kısa zamanda üniversitelerimizin illerimize açılmasını temenni ediyor; hepinizi saygıyla selamlıyorum. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, \1 A1.1998,19.Birleşim, s.360).

12) MİLLETVEKİLİ REMZİ ÇETİN – Başta, İstanbul Üniversitesi rektörü olmak üzere, bazı yöneticilerin, milli birlik ve beraberliğimizi ve devlet millet bütünleşmesini ciddi şekilde zedeleyen bir tutum içine girmesi, son derece vahim bir hatadır. İnatla ve ısrarla başörtüsünü yasaklamaya kalkmaları ve kılık kıyafete müdahaleci olmayı sürdürmeleri, milli yapımıza, kültürümüze, inancımıza, evrensel insan haklarına, fitrî insan hasletlerine, tarihimize, medeniyetimize, insan karakterine ve ahlakına, millî hoşgörü anlayışımıza ve bütün dünyada medenî insanların ve devletlerin kabul ettiği bütün değerlere son derece aykırıdır. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 16.6.1998, 102.Birleşim, s.392)

Bu konuşmayı cevaplamak için kürsüye gelen Millî Eğitim Bakanı HİKMET ULUĞBAY'a, Fazilet Partisi Milletvekili RAMAZAN YENİDEDE «siz, milletin okuma hakkını elinden aldınız, milletin okuma hakkını elinden alanların burada konuşmaya hakkı yoktur» diyerek yerinden müdahale etmiştir.

13) MİLLETVEKİLİ MEHMET ALTAN KARAPAŞAOĞLU – Hazır, fırsatı gelmişken, çok dikkatimi çeken bir hususu, bizim toplumumuzu da yakından ilgilendiren bir hususu bilgilerinize arz

etmek istiyorum: Biliyorsunuz, Anayasamız, 1982 Kasımında kabul edilmişti. Anayasamız bazı güzel düzenlemeler getirmişti insan hakları konusunda, özgürlükler konusunda: ama, anayasamızdan bir yıl, birbuçuk yıl önce düzenlenmiş olan bazı yönetmelikler var ve bu yönetmeliklerin bütünü, tamamı Anayasamızın ruhuna aykırı olduğu halde, hâlâ yürürlükte kalmaya devam ediyor. Mesela, bunlardan bir tanesini söyleyeyim ki, millî eğitimle ilgilidir. Bugün, Bursa'da bazı okullarda talebeleri sokağa döken, onların ailelerini sokağa döken, onlara polisin copla işkence yapmasına kadar varan neticeleri getiren ve toplumun huzurunu bozan millî eğitimle ilgili bir düzenleme var. İşte, bu düzenleme anayasanın kabulünden önce tanzim edilmiş, bir ihtilal hükümeti tarafından tanzim edilmiş, askerî bir yönetimin baskılarını, arzularını, isteklerini üzerinde taşıyan bir yönetmeliktir. O yönetmelik 17 yıldan bu tarafa uygulanmamış; ama maalesef bugün uygulanmaya başlanmıştır. 18 nci yılda uygulamaya başlanmıştır.

Değerli arkadaşlar düşünebiliyor musunuz, bir toplumun vicdanında makes bulmayan bir yönetmelik uygulanmak suretiyle toplum rahatsız ediliyor. Bunu, içinde bulunduğunuz şu anda iktidarda bulunduğunuz sözlere de ithaf ediyorum... O yönetmelikler kamu vicdanında makes bulmuyorsa uyulmaz, suça teşvik ediliyorsa uyulmaz. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 29.12.1998, 38.Birleşim,, s.413).

Bu konuşma şu şekilde cevaplandırılmıştır;

MİLLÎ EĞİTİM BAKANİ HİKMET ULUĞBAY – (Ankara)
– Teşekkürler Sayın Başkan. Sayın Başkan, değerli üyeler; konumuz geçici bütçe olmasına rağmen, bir değerli milletvekili arkadaşımız bütçeyle ilgisi olmayan bir konuyu Meclisin gündemine getirmiştir, ben, bu gündeme getirilişi biraz üzüntüyle karşıladım.

Üzüldüm diyorum, şunun için üzüldüm: Türkiye Büyük Millet Meclisi, kanun ve hukuk rejiminin sahip çıkılacağı, sürdürüleceği bir ortamdır. Bu çatının altında, bir değerli milletvekili çıkıyor, Meclisten çıkan kanunlar ve onlara dayanılarak oluşmuş bir mevzuata, uygulaması yapıldığı için eleştiri getiriyor ve kurallar rejimi yerine, anarşiyi davet eden, kanuna karşı çıkmayı özendiren bir davranışın savunuculuğunu yapıyor. Üzüldüğüm nokta bu. (DSP sıralarından alkışlar) Sokaktaki herhangi bir vatandaşımız yapsa,

anlayışla karşılarım. Yasa koyucu olma işlevini ve yetkisini almış bir değerli milletvekili, gelecek, hukuk rejiminin savunulması gereken, kalesi olan Türkiye Büyük Millet Meclisinde kanundışı davranışları özendirecek ve bunlara prim verecek; hatta ve hatta bazı arkadaşlarımız -eğer bas;n doğru yazıyorsa- okula gidip, siyasî parti kimliğiyle, kurallara uyulmaması için arka çıkacak. (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, s.414).

14) Fazilet Partili Altındağ Belediye Başkan; Mehmet Ziya Kahraman, 7.5.1999 tarihinde yapılan ve kendisinin başkanlık yaptığı Belediye Meclisi toplantısına, bazı meclis üyelerinin şiddetli muhalefetine rağmen, Fazilet Partili Belediye Meclisi Üyesi Havva Bektaş'ın başörtülü olarak katılmasına «burası halkın meclisi» diyerek izin vermiştir.

15) Fazilet Partisi Tanıtma Başkanlığı, «SULAR TERSİNE AKMAZ» adıyla düzenlediği görüntülü kasette, «Eğitim Hakkı Engellendi» başlığıyla verilen bölümde, «özgür düşüncenin kalesi olan üniversitelere kışla düzeni getirildi... Kılık kıyafetleri farklı diye, okumak isteyen öğrencilerin karşısına polis çıkarıldı, üniversite rektörleri keyfi uygulamalarla görevlerinden alındılar» sözlerinin hemen arkasından «başörtüye uzanan eller kirilsin» sloganım atan kız öğrenciler görüntüleniyor.

16) Anadolu Ajansının 4.6.1998 tarihli haber bülteninde «Çapa'da bulunan Tıp Fakültesi Temel Bilimler binası önünde eylemlerini sürdüren türbanlı öğrencilerin bugünkü gösterisine, İstanbul Büyükşehir Belediye Meclis Grup Başkanvekili Hüseyin Evliyaoğlu ile İstanbul'daki 15 ilçe belediye başkanı da katıldı» denilmektedir

17) MİLLETVEKİLİ CEMİL ÇİÇEK – 9.6.1998 tarihinde Fazilet Partisi'ne katılırken yaptığı konuşmada «Marjinal grupların çıkardığı kavgalar, çıkar çevrelerinin ortaya attığı iddialar, siyasetin ve siyasetçinin gündemini oluşturuyor. Millet ise, sıkışmış vaziyette. Bir çıkış yolu arıyor. Ülkeyi yönetenlerden, dürüstlük, açıklık ve mertlik bekliyor. Bunun en acı ve açık örneği üniversitelerde yaşanan kılık – kıyafet rahatsızlığıdır. Millet, dini” emirleri ile devletin emirleri ve yasaklar, arasında sıkışıp kalmıştır. Şimdi, bu talihsiz

millet ne yapacaktır? Devleti için dinini “mi, dini için devletini mi karşısına alacak?” demiştir.

18) 11 Ekim 1998 günü, tek bir düğmeyle idare edilircesine, pek çok ilimizde saat tam 11’de yasal izin alınmadan türban eylemi yapılmıştır. Ankara’da Fazilet Partisi Milletvekili MEHMET ELKATMIŞ göstericilerle birlikte el ele tutuşarak eyleme destek vermiştir. Çorum’da göstericilere destek verenler arasında Fazilet Partisi milletvekilleri MEHMET AYKAÇ ve ZÜLFİKAR GAZİ’de bulunmaktadır. Bu eylemler dolayısıyla Fazilet Partisi Giresun İl Başkanı KEMAL GEMİCİ’de gözaltına alınmıştır.

19) Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde başlayıp, 24.6.1998 tarihinde Ankara’da sona eren «Türban Yasağını Protesto Yürüyüşü»nde Fazilet Partili Milletvekilleri ABDULLATİF ŞENER, RAMAZAN YENİDEDE, AHMET DOĞAN, HÜSEYİN YILDIRIM, AHMET KIR, FİKRET KARAPEKMEZ ile, Beyoğlu Belediye Başkanı NUSRET BAYRAKTAR, Bağcılar Belediye Başkanı, FEYZULLAH KIYIKLI hazır bulunmuştur.

20) MİLLETVEKİLİ ABDULLAH GENCER – Değerli kardeşlerim bugün kuran kurslarında öğrenci yoktur. Yarın hiç olmayacak. Hafızlık artık tarihe karıştı. Şu ana kadar olan, söylüyorum. Biz bin yıldır şerefle kuran kaybolmasın diye hafızlık müesseselerini kurmuş ve yürütmüşüz. Bundan şeref duymuşuz. Çanakkale’de şehitlerimizin bir çoğuna bakınız, hafızlardır, ehli Kur’andır. Bakın harcı kaybettiğiniz zaman her şeyi kaybedersiniz Dostlara çok söyledik, yapmayın dedik, etmeyin, yanlış yapıyorsunuz. Bu yanlıştan gelin geri dönelim bu bir fazilet işidir, dedik. Ama maalesef herhalde emir çok büyük yerlerden geldi. O yanlışlarından dönemediler. Ama aziz milletimiz bunu görüyor. Görüyor mu? (Topluluk görüyor diye cevap veriyor) Görüyor Allah’ın izniyle, ondokuz Nisan’da bunun sonuçlarını da hep beraber göreceğiz. Bir Cumhuriyet Halk Partili dost öyle söylüyor, bana söylüyor, “ellerim kırılısaydı da keşke otuz senedir bu oyu vermeseydim” diyor. Bunlar ivga etti, teşvik etti, diğerleri de oylarıyla bizimkilerle beraber bu kanunu çıkardılar diyor. Her yerde bunlar söyleniyor endişeniz olmasın. Değerli kardeşlerim başka ee, neler yapamadık. Başörtü problemini çözemedik. Ama çalışma yapmadık mı? Elbette, iki türlü çalışma yaptık. Bir

tanesi, gerek teşkilatlarımız, gerek milletvekillerimiz bu problemlerin, olduğu yerlere devamlı gittiler. Oradaki yavrularımızla görüştüler, manevi desteklerde bulundular. Bu çok büyük bir hadisedir.

21) MİLLETVEKİLİ BEKİR SOBACI – Solcu Milletvekilimizin Mecliste pankart açan militanları koruduğu bir ülkede, İstanbul'da, Çapa'da, Cerrappaşa'da doktor olmasına üç ay kalmış kız çocuklarını okuldan attılar. Onlar iki otobüsle Ankara'ya geldiler, Kızılcahamam'da yolları kesildi. Ankara'ya sokulmadılar. Gittik, yirmi Milletvekili o kızlarımızı aldık, Kızılay'da basın toplantısı yaptırдық. Meclise getirdik, partileri ziyaret ettirdik. Ama biz kızlarımıza destek olurken, partileri izin vermediği için, milliyetçiliği kimseye bırakmayan milletvekilleri Kızılcahamam'a gelemediler. İşte biz bunları Ankara'da yaşadık. Burada milliyetçi-sağcı. orada kirli tezgahın destekçileri. Yok öyle şey, burası ERBAA.

22) MİLLETVEKİLİ RAMAZAN YENİDEDE – Bildiğiniz gibi, 12 Haziran Cuma günü önce Partimden istifa ettim. Sonra da istifamı geri aldım... Mesele sadece benim üniversitede okuyan kızım ile ilgili değildir....Kızım bu sabır testisini taşıyan suyun sadece küçük bir damlasıdır. Bu hareket temelde zulme kargı bir isyandır. Zorbalığa karşı bir isyandır. Çağdışı baskılara karşı bir isyandır. Bu hareket, hukuku çiğneyenlere, demokrasi adına demokrasiyi katledenlere, Laiklik adına laikliği hançerleyenlere, insan hak ve özgürlüklerinin üzerine kin ve salya kusanlara, suyu bulandırıp bulanık suda balık avlamaya kalkışanlara Atatürkçülük ve çağdaşlık kılıfına bürünerek ülkeyi soyanlara, meydanlarda eşitlik naraları atıp en ilkel kabilelerde bile görülmeyen vahşeti toplumun bir kesimine reva görenlere, medeniyet adına bedeviyet cehaletine düşmüş sözüm ona aydınlara karşı bir isyandır... Ben dinsizin dinsizliğine, donsuzun donsuzluğuna nasıl karışmıyorsam ve karışma hakkına sahip değilsem, bir başkası dinlinin dinine, donlunun donuna karışma hakkına sahip değildir. Buradaki don elbise – örtü anlamındadır. Birisi çıkar bunların başörtüleri siyasi bir simgedir derse, bir başkası kalkar, birileri için bunların kıyafetleri ahlâksızlık ve fahişelik simgesi diyebilir. Bu mantıksız ve o kadar tehlikeli tesbitlerden şiddetle kaçınılmalıdır... Benim bu hareketim, bu ülkede kendilerini imtiyazlı vatandaş, başkalarını ise kul, köle gibi gören ve buna da

devleti alet eden bir avuç çıkarıcıya karşı bir isyandır. Kan emen bu sülükleri milletin sırtından koparmadıkça, bu ülkenin gelişmesi ve ayağa kalkması mümkün değildir... Hırsız ben Atatürk'çüyüm ve laik'im diyor, soysuz böyle diyor. Çalıştığı kurumda birçok kadını taciz eden adam ben Atatürkçü ve çağdaşım diyor. Hazine yerlerini işgal edenlerin elinden bu yerleri almaya giden kamu görevlilerin karşısına Atatürk posterleriyle çıkılıyor. Zulüm, baskı, işkence, dayatma, soygun, vurgun, her türlü antidemokratik uygulama hep bu kılıf içinde yürütülüyor... Hiç kimsenin bazı çıkarlar uğruna bu ülkeyi kana bulamaya hakkı yoktur. Bu gemi batarsa hepimiz batarız. Herkes aklını başına almalıdır. Taşların bağlandığı, köpeklerin salıverildiği bir ülkede huzurlu yaşamak asla mümkün değildir... Zulm ile abad olanın ahiri berbat olur...burası Türkiye Yamyamlar ülkesi değil ve bu ülke sahipsiz de değil (Fazilet Partisi Denizli Milletvekili RAMAZAN YENİDEDE'nin 15.6.1998 tarihinde yaptığı Basın toplantısı. Bu basın toplantısında söylediklerinin tam metni, 12.5.1999 tarihinde DGM C. Savcısı Nuh Çetinkaya tarafından alınan ifadesi, adigeçen C. Savcısı tarafından «Halkı din ve mezhep farklılığı gözeterek umumun emniyeti için tehlikeli olacak şekilde kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek» suçundan ve TCK.nun 312/2 nci maddesinin uygulanması istemiyle sanık RAMAZAN YENİDEDE hakkında düzenlenen 27.5.1999 gün ve 141/143 sayılı iddianamenin onanlı örnekleri 14 numaralı zarftadır).

23) Prof. Dr. CAHİT TANYOL (Cumhuriyet Gazetesi, 15.5.1999) MERVE KAVAKÇI'ya T.B.M.M.'de yaptırılan türban eylemini şöyle değerlendiriyor:

(Yakın tarihimizde iki önemli irtica olayına rastlıyoruz. 31 Mart ayaklanması ve Menemen Olayı, Fakat suçun derinliği ve geleceğe uzanan yıkıcılığı bakımından 2 Mayıs 1999 Pazar günü Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde tanık olduğumuz Merve Kavakçı olayının yanında, gerek Derviş Vahdeti ve gerekse Kubilay'ı şehit eden bir kaç Nakşibendi softasının eylemi hiç mi hiç kalır. Hayırlığın böylesini de gördük ister 31 Mart olsun, ister Menemen olayı, her ikisi de sokak eylemi niteliğindedir. Oysa Fazilet Partisi'nin önderliğinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde patlak veren "irtica" devletin beynini hedef almış bulunuyor. Kapatılan Refah Partisi'nin

tıpkı basımı, ama ondan daha saldırgan, sinsî ve tehlikeli. Bu politika, Cumhuriyetin laik temellerini yıkmak amacını güdüyordu. Son olarak, tehlikeli ve korkunç dış kaynaklı bir gericiliğin taşıyıcılığını yapan bir kadını Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin içine salanların beslemiş oldukları gizli ve kirli niyet anlam bakımından Apo'nun cinayetlerinden daha ağır bir suçtur. Apo'nun ki geçicidir, sadece devleti yorar. Fazilet Partisi'nin TBMM'de gerçekleştirmek istediği bu eylem devleti çürütür. Buna kimsenin gücü yetmez.

13.5.1999 gün ve 106/429 sayılı yazınızla istenen delilleri bu şekilde bilgilerinize arz ettikten sonra, Fazilet Partisi'nin temelli kapatılan Refah Partisi'nin bir başka ad altında kurulmuş devamı olduğuna ilişkin Ek Delillerimizi aşağıda bilgilerinize arz ediyoruz.

1- a) "ERBAKAN son sözünü söyledi: Meclis'e gidin ve gereğini yapın, hoca gemileri yaktı. ERBAKAN, Fazilet Partisi'ni bölme pahasına küskünleri desteklemekte kararlı. Kutan'a, 'seçimlere bensiz girmek içine siniyor mu? diye Çıkışan Hoca, partililerin 'vazgeçelim' çağrılarını umursamıyor" manşetiyle çıkan RADİKAL GAZETESİ'nin 12 Mart 1999 tarihli nüshası

b) Demokrat Türkiye Partisinin «22 Mart 1999 Pazartesi günü yapılacak güvenoylamasından sonra; yani, 23 Mart 1999 Salı gününden itibaren Genel Kurul'da kanun tasarı ve tekliflerinin görüşülmesine devam olunması» önerisinin, Fazilet Partili T.B.M.M. Başkan Vekili YASİN HATİPOĞLU tarafından, tamamen usule aykırı şekilde gündeme alınıp, oylanmasının sağlandığını belgeleyen, 21.3.1999 Pazar günü yapılan 60 ncı Birleşime ait T.B.M.M. Tutanak Dergisi

c) 21.3.1999 tarihli oturumun bitiminden sonra YASİN HATİPOĞLU'nun bu oturumda yaptığı işlemlerin usule ve kurallara uygun olmadığını itiraf ettiği bazı deneyimli ve şöhretli politikacıların, Fazilet Partili milletvekillerinin, seçimlerin ertelenmesi ve hükümetin düşürülmesi yolunda yönlendirilmesi için, Fazilet Partisi yöneticileri yerine NECMETTİN ERBAKAN'la ilişki kurdukları ve Fazilet Partisinin temelli kapatılan Refah Partisi Genel Başkanı NECMETTİN ERBAKAN'ın emir ve talimatlarına uygun şekilde yönetildiğini belgeleyen, 21.5.1999 günü saat 20.15'de Necmettin ERBAKAN'ın Yasin HATİPOĞLU ile, bir araç telefonu aracılığı ile

yaptığı konuşmanın kaseti ve çözümüne ilişkin tutanak (6 numaralı zarftadır.) Bu kaset ismini açıklamak istemeyen bir vatandaşımız tarafından Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural SAVAŞ'a teslim edilmiştir. "Soruşturma ve kovuşturma organları" tarafından elde edilmediği için CMUK.nun 254. maddesi gereğince Mahkemenize delil olarak sunulmasında ve hükme esas alınmasında mahzur bulunmamakla birlikte; haberleşmenin gizliliği ihlal edilerek, başka bir deyişle hukuka aykırı şekilde elde edildiğinden kasetin çözümü bizzat VURAL SAVAŞ tarafından yapılmış olup, konuşma metninden yalnızca Raportörün, Anayasa Mahkemesi üyeleri ile, davalı parti avukatlarının bilgilendirilmesinin daha uygun olacağı kanaatindeyiz.

2) «RP FAZİLETE TAŞINIYOR. ERBAKAN talimatı verdi, milletvekilleri akın akın Fazilet Partisine geçti» başlıklı 24.2.1998 tarihli YENİ YÜZYIL Gazetesi ile, başlıklı 24.2.1998 tarihli MİLLİYET GAZETESİ, «HOCA YAPACAĞINI YAPTI. FP'liKavakçı, ERBAKAN'ın talimatıyla Genel Kurul Salonu'na türbanlı girdi. TAHRİK TUTMADI» başlıklarıyla çıkan 3.5.1999 tarihli RADİKAL Gazetesi

3) Refah Partisi'nin Kapatılmasına ilişkin gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayınlandığı gün (22.2.1998), saat 14'de Necmettin ERBAKAN'ın Balgat'taki konutuna gelen İstanbul Milletvekili Ali Oğuz "yeni oluşumdaki parti liderliği görevi kime verilirse verilsin en iyi şekilde yerine getirilecektir. Bu emanet kime tevdi edilirse bi-hakkın yapar. Şu an Recai Bey, Tayyip Bey, Bülent bey üzerinde duruluyor. Ama bunlardan hiçbirisine isabet etmez de Hoca sıradan bir arkadaşımıza (sen yap) diyebilir" dedi. Ali Oğuz "Yeni kurulacak parti konusunda bir netlik var mı?" şeklindeki soruya «zaten bir tane kurulmuş partimiz var. Onunla yürürüz» karşılığını verdi.

4) 3.5.1999 tarihli RADİKAL Gazetesinde, NEŞE DÜZEL ile, temelli kapatılan Refah Partisi'nin Genel Başkan Yardımcısı Şevket KAZAN arasında «Pazartesi Konuşmaları» başlığıyla verilen bir söyleşi yayınlandı. Bu söyleşide:

NEŞE DÜZEL – Fazilet'te yeni bir hareketin başladığı ve bu hareketin eskileri tasfiye etmek istediği söyleniyor. Tasfiye edilebi-

leceğinizi düşünüyor musunuz? Yoksa sizi tasfiye edebilecek bir güç yok mudur?

ŞEVKET KAZAN – Tasfiye diye bir şey söz konusu değil. Öyle olması isleniyor. Bazı yeni gelmiş bizi tam tanımamış insanlar üzerinde birtakım etkiler oluşturulmak istenebilir. Ama onlar da gelip bizi tanıyacaklar. Ben bu camianın abisiyim. Ne bana ne de ERBAKAN Hoca'ya dargın, kızgın kimse yok. Hem Tayyip meselesi yeni değil. On yıldan beri söyleniyor. Bu çocuk benim yanımda büyüdü. Ben 1977'de İstanbul Belediye Başkan adayırken, duvarlara afiş yapıştıran bir delikanlıydı. Yanımızda gelişti.

NEŞE DÜZEL – Bülent ARINÇ başkanlığa aday olacağını söyledi.

ŞEVKET KAZAN – Bülent Arınç güzel konuşmakla parti lideri olamaz. Başkan olmaya layık olanlar Recai Bey gibi konuşur. Genel Başkan olacağım demekle kimse genel başkan olamaz. Bu yetenektir. Biz Refah'ta kendimizden sonra lider kadro hazırladık. Her şeyin bir zamanı vardır.

NEŞE DÜZEL – Siz ve ERBAKAN bugün yasaklı iki politikacısınız. Yeniden siyasete dönmeyi düşünüyor musunuz?

ŞEVKET KAZAN – Siyasetten kopmadık ki, dönelim. Ben siyasetin her bakımdan içindeyim, kanun teklifleri hazırlayıp, "Meclis'te bunları kanunlaştırsın" diye arkadaşlara gönderiyorum) şeklinde konuşmalar bulunmaktadır

5) Anayasamızın 69 ncu maddesinin sekizinci fıkrasına göre «Bir siyasi partinin temelli kapatılmasına beyan ve faaliyetleriyle sebep olan kurucuları dahil üyeleri, Anayasa Mahkemesinin temelli kapatmaya ilişkin kesin kararının Resmî Gazete'de gerekçeli olarak yayınlanmasından başlayarak beş yıl süreyle bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve deneticisi olamazlar»,

Bir siyasi partinin kapatılmasına beyan ve faaliyetleriyle sebep olmamış üyelerinin hepsi başka bir partide görev yapabilirler mi? Buna verilecek cevap «kesinlikle hayır»dır. Zira kanun koyucu temelli kapatılan bir partinin başka bir partinin başka bir parti adı altında devamını önlemek için önemli bir tedbir düşünmüştür. 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanununun halen yürürlükte olan ve Anayasamıza aykırı bir yönü bulunmayan 95 inci maddesine göre "Temelli

kapatılan siyasi partilerin kapatılma tarihinde üyeliği devam eden; kurucuları, genel başkanı, merkez karar ve yönetim kurulu ile her kademedeki yönetim ve disiplin kurulu üyeleri ve T.B.M.M. siyasi parti gurubu üyeleri başka bir siyasi partinin kurucusu yöneticisi ve deneticisi olamazlar.”

Yasanın bu açık hükmüne rağmen ve adeta Fazilet Partisinin Refah Partisinin devamı olduğunu kanıtlamak istercesine, bir kısmı kurucu da olan Refah Partisinin Merkez Karar ve Yönetim Kurulu üyelerinden Recai Kutan, Abdullah Gül, Rıza Ulucak, Fehim Adak, Musa Demirci, Abdülkadir Aksu, Oğuzhan Asiltürk, İsmail Kahraman, Cevat Ayhan, Necati Çelik, Bülent Arınç, Azmi Ateş, Temel Karamollaoğlu, Süleyman Arif Emre, Bahri Zengin, Fuat Fırat; Refah Partisinden Fazilet Partisine geçen T.B.M.M. Refah Partisi Grubu Üyelerinden İbrahim Ertan Yülek, Mehmet Altınsoy, Ömer Vehbi Hatiboğlu, Mustafa Kamalak ve Şeref Malkoç Fazilet Partisi Merkez Karar ve Yönetim Kurulu Üyesi, Ali Güneri ise Denetim Kurulu Üyesi olmuşlardır.

6) Merve Kavakçı'nın birkaç konuşmasının değerlendirilmesinden dahi, gerçekleştirilmek istenilen hedefler bakımından Fazilet Partisinin kapatılan Refah Partisi'nin devamı niteliğinde bir parti olduğu, Devlet düzenimizi dini esaslara dayandırmak için gösterilen faaliyetlere uluslararası destek saklamak için adıgeçen her iki parti yöneticileri tarafından da görevlendirildiği, bilinen bu faaliyetleri nedeniyle, milletvekili adayı olarak özenle seçildiği açıklıkla anlaşılmaktadır.

Şöyle ki:

26 Aralık 1997 tarihinde ABD'nin Chicago kentinde, ABD merkezli Filistin İslami Birliği (IAP) tarafından düzenlenen konferansta yaptığı konuşmada:

MERVE KAVAKÇI – AB ülkeleri şunu gayet iyi biliyorlar ki, şimdi islami dirilişin gerçekleştiği Türkiye, AB'nin bir üyesi olmaz. Şu da çok ironiktir ki Türk Halkı, daha doğrusu Türk hükümeti bu gerçeği kabul etmek istemiyor. Çünkü bence biz, Kuran'ın hala anlaşılmasından yoksunuz ve gereksinimlerimiz için Kuran'a dönmekten hala yoksunuz. Müslümanlara baktığımız zaman kendimizi ya Keşmir, Bosna, Filistin, Çeçenistan, Cezayir ve Arnavut-

luk gibi bir savaş bölgesi veya siyasi baskı altında, Siyonist rejime karşı savaşırken görüyoruz veya kendimizi, Türkiye’de gördüğümüz gibi. Ülkemizin sözde Müslüman hükümetine karşı mücadele verirken görüyoruz... 21. yüzyılın eşiğinde, dünyanın her tarafındaki Müslümanlar bir şekilde İslami birliğin bayrağı altında toplanmalı, böylece gerektiğinde tek bir merkezi vücut olarak hareket etmemiz sağlanmalı... Biliyoruz ki, yüzyılın sonuna yaklaşırken düşmanın elindeki silahlarla biz de silahlanmalıyız... Bir avuç Siyonist, iyi organize olmaları ve birleşmeleri sayesinde bütün dünyayı kontrol altında tutabilmekte. Keşke biz de müslüman olmayanlara karşı, müslüman toplumlar olarak iki ayağımızın üzerinde, bir bayrak altında durabilsek... Bugünkü Siyonist ideolojinin parçası olanlar; ki hem içimizde, hem dışımızdalar büyük baskı yapıyorlar. Ancak inşaallah kalbimizdeki cihat ruhuyla bugün karşılaştığımız sıkıntıları aşacağımıza inanıyorum.... Bizler, tüm islami bilgilere sahip doktorlar olmalıyız, tüm İslami bilgilere sahip mühendisler olmalıyız ki, böylece bizim sözde müslüman dünyamızda veya gayri müslim Dünyada, İslamı temsil edebilelim. Bu yolla hem kendimizi güçlendirebileceğiz, hem de cihadımızın parçası olarak konumuzu güçlendirebileceğiz. Dolayısıyla kişisel ve sosyal hayatlarımızdaki her türlü ilerleme, cihat olarak görülebilir. Sosyal yönde cihat, iyi ve aktif bir müslüman örgütün parçası, aktif bir üyesi olarak gerçekeştirilebilir. Ancak şunu söylemeliyim ki bunlar cihadın politik yanı. Ve herkesin cihat yapması için siyasette olması gerekmiyor. Ancak bu alan, benim kendim için cihat yapmak için seçtiğim alan. Ama başka bir kız kardeşim veya erkek kardeşim, cihat yapabileceğı başka bir alanda aktif olabilir. Hizb-i Refah’ın ideolojisi, Türkiye’deki Müslümanlar için cihat yapmak değıl Bütün Dünyadaki Müslümanlar için cihat yapmak ve bütün insanlık için cihat yapmak neden? Çünkü eğer tobağı, tirinidad veya Panama’da bir kız kardeşim islamdan haberdar değılse mesajımı Allah’ın sözünü ona iletme benim Türkiye’deki sorumluluğumdur. Bizim dava çalışmamızda erkeklerinkine paralel bir şekilde yukarıda aşağıya hiyerarşik model kurduk. Her şehirde merkezdekiyle aynı yapılanma var. Bir kişi, seçimden sorumlu başka birisi eğitimden halkla ilişkilerden mali işlerden. Her şehirde 11 departman var. Ve her şehirde mahallelerde, kasabalarda, cihat

yapmak için Hizb-i Refah pozisyonları mevcut. Ve her mahallede sokak ve apartman temsilcileri var. Dolayısıyla apartman apartman çalışarak Hizb-i Refah kadınları insanları davaya çağırıyor. (IAP'nin seçkin üyeleri, 21. yüzyıla girerken, sonunda şunu söylemek isterim ki, Dünya müslümanları olarak amacımız, yüzyıllar önce olduğu gibi, Kur'anda belirtildiği gibi olmalıdır demiştir.

25.5.1999 günü, ATV'de 19 Haber bülteninde yayınlanan, 1996 yılında, Kuzey Amerika İslami Birliği Konseyinde yaptığı konuşma-
da:

MERVE KAVAKÇI – Artık şunu duyurabilirim ki, yeni REFAH Hükümetiyle Türkiye'deki ve Dünyadaki müslümanların islam birliği adı altında yek vücut olarak inşallah çok yakında birleşme zamanı gelmiştir.... Refah Partisi'nin iktidara gelmesi otuz yıllık bir çalışmanın ürünüdür... 24 Haziranda Türkiye'de 54. Hükümeti kurduk, bu başarı sıkı bir çalışmanın ürünüdür, bu da ibadet ve cihat anlamına gelmektedir (salondan tekbir sesleri). Hizb-i Refah Kadınlar komisyonu olarak. devamızda yukarıdan aşağı hiyerarşik bir sistem kullandık. Erkeklerinki gibi bir karargâhımız var. Onlarla paralel çalışmalar yürüttük. Kuşkusuz daima Başbakanımız Necmettin ERBAKAN"ın kumandası altında olduk. Kapı kapı ev ev propaganda çalışmasında, karargâhta raporlar aldık. Refahı kabul eden islamı da kabul etmiştir. Belirli caddedeki, belirli evde neler olduğunun bize bildirilmesi gerekiyordu. İslama davet edilen o evin Refah'ı kabul edip etmediğini bilmemize imkân vardı. Sonuçta, her ay, küçük birimlerdeki bilgiler, bir üst birime gitmekte, oradan da karargâhta, yani benim çalıştığım bölümde toplanmaktaydı.... İnsanlar iki guruptadır, insanlığı da ikiye bölebiliriz. Hizb-i Refahtan olanlar, islamı kabul edenler ve islamı kabul etmeye hazır olanlar.... Geçen ay Sudan'daki Refah'lı kadın dostlarımızla birlikteydik. Sudan'daki kardeşlerimiz, bütün Dünya'dan giden 150 kadın örgütüyle biraraya geldi (Merve Kavakçı, Kur'andan ayetler okuduğu konuşmasını tekbir sesleri arasında bitirdikten sonra, sorulara geçildi). "İsrail'le Hükümetin imzaladığı anlaşma hala geçerli mi? İptal etmediniz mi?" sorusuna

MERVE KAVAKÇI – Dışişleri Bakanlığı koalisyon ortağı DYP lideri Tansu Çiller'de. Kısıtlı işler yapabiliyoruz. Daha fazlasını ya-

pamayız. Şu anda REFAH'ın fonksiyonu, Batı, Dünyasının ve Süper güçlerin büyük etkisi altındaki Hükümeti frenlemektedir.... İç ve dış politika açısından Refah Partisi çok dikkatli çalışmaktadır. Bu yüzden konuşmamda REFAH'ın, sistemin içindeki legal bir parti olduğunu vurguladım. Onların REFAH'ı Türkiye'deki demokratik sistemin dışına itmelerine fırsat vermeyeceğiz. Ama gelecekte şüphesiz sadece Türkiye'nin değil, bütün Dünyanın müslümanları için elimizden geleni yaparız ve gelecek seçimde koalisyon kurmak zorunda kalmayacağız ve inşallah İsrail-Türkiye meselesi konusunda farkı göreceksiniz. Ama tek başımıza iktidara gelmeliyiz. Şimdi İktidardayalnız değiliz. Sabırla beklemek ve gelecekte pahalıya mal olacak hatalı bir hareket yapmadan, çok dikkatli çalışmak zorundayız. Asselamünaleyküm ve rahmetullah demiştir.

10 Mayıs 1999 tarihli AKİT GAZETESİ'nde, «İBDA» örgütünün ilanı yayınlandı. Bu ilanda şöyle deniyor (MERVE'LER «DİKDURUN», 1999 kurtuluş yılınız)

Söz konusu ilan Prof. Dr. Nur SERTEL tarafından şöyle değerlendirilmektedir;

(Kılık-kıyafetin bireysel bir tercih olduğu ve türbanla Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne, üniversitelere girmenin ya da devlet memuru olmanın engellenmesinin demokrasi ile bağdaşmayacağına ilişkin siyasal İslamcı söylemlerin ne derece inandırıcı olduğu uzun zamandır tartışla gelmektedir.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne başı örtülü olarak girmenin bireysel bir tercih olmanın çok ötesinde anlam taşıdığı açıktır. Amaç, siyasal islamın bayrağı olan türbanı ve onun temsil ettiği radikal islamcı görüşleri Meclis'e taşımak ve ardından da üniversitelerdeki ve devlet memuriyetindeki türban yasaklarını kaldırmaktır.

Kamuoyunda bu konuda oluşan tepkinin yersiz olmadığı, türbana ve onu Millet Meclisi'ne taşımak isteyenlere sahip çıkan kesimlerin niteliği ile giderek daha da açıklığa kavuşmaktadır.

Bunun en somut kanıtlarını yine islamcı medyanın yayın organlarında görmek mümkündür.

Federatif yapıli bir İslam devletinin kurulması amacıyla faaliyet gösteren ve bu amaç doğrultusunda silahlı mücadele yönetimini benimseyen İBDA-C (İslami Büyükdoğu Akıncılar Cephesi) Mer-

ve Kavakçı'ya sahip çıkan örgütler arasında yer almaktadır. Türkiye Cumhuriyeti'nin gayri meşru olduğunu iddia ederek devlete karşı mücadele eden, PKK dahil tüm terör örgütlerini desteklemekle tanınan ve bunlarla ortak mücadele ortamı arayışını sürdüren İBDA-C'nin, bir islamcı gazeteye verdiği ilanla "Merveler dik durun, 1999 kurtuluş yılınız" ifadesini kullanması, türbanın basit bir kıyafet tercihi olmanın çok ötesinde anlam taşıdığını ortaya koymaktadır.

Siyasal islamcı yazarların, islam devletine özlemlerini ifade eden ve şeriatı savunan, İslam devleti ile demokrasinin bağdaştırmasının mümkün olamayacağını; açıkça belirten yazılarında, 28 Şubat sürecinden sonra büyük bir değişim meydana gelmiş ve tüm İslamcı kesim, demokrasinin amansız savunucusu kesilmiştir. Ancak bu demokratikleşme girişiminin ne kadar içtenlik taşıdığı, bunalım (kriz) anlarında ortaya çıkmaktadır.

Biz kadınların kıyafetine karışmıyoruz, isteyen, istediği gibi giyinebilir. İsteyen mini etek giyer, isteyen türban takar" iddialarının gerçeği yansıtmadığı ortadadır.

Bir islamcı gazetenin, ADD toplantısına katılan ve "Atatürk İlkelerinin Bekçisiyiz" pankartı önünde oturan laik cumhuriyeti benimsemiş Türk kadınına "Analar ve mamalar" manşeti ile hakaret etmesi, çağdaş Türk kadınının siyasal islamcılarla hangi gözle görüldüğünü sergilemektedir. Aynı yazıdaki "başörtüsüne karşı çıkan kokanalar" söylemi de örtünmeyen kadınlara yönelik kin ve nefret duygularının harekete varan bir örneğidir.

Bir başka demokrasi örneğini (!) "Dünkü Cariye Kıyafeti" başlıklı köşe yazısından özleyelim:

"Bu asrın İlk çeyreğine kadar bütün islam dünyasında hür kadınlar, çarşaflarından soyunmamışlardı. Zaten kölelik mefhumu da ortadan kalmaya başladığı için sokakta örtüye dikkat etmeyen kadın kalmamıştı. Asrın ilk çeyreğinden itibaren bu anlayış değişmeye başladı. Cahiliye devrinin köle kadınının kıyafeti müslümanlar içinde de revaç bulmaya başladı. Asrın yarısından itibaren cariyeye kıyafeti yer tuttu, son çeyreğinden itibaren her şey zıvanadan çıktı. Değme mankenlere taş çıkartacak kıyafet ve makyajla sokağa çıkan hatunkişiler, kendilerini örtülü sayıyor, dünün cariyelerinden daha fazla tahrikkâr halleriyle sarkıntılık yolunu elleriyle açıyorlar.

Yani uzun lafın kısıası, çıkın, sokaklara bir bakın: Cariye kıyafetine bürünmüş kadınlara sarkıntılık yapıyor mu, yapılmıyor mu? El kadar bebelere bile tecavüz furyası başlamış mı, başlamamış mı?

Allah aşkına, 1400 sene önce ‘cilibab’ emrine bugün, o günden daha fazla bugün ise kendisini hür kabul eden kadınlar, aynı kıyafete bürünmekte beis görmüyorlar.... Neden hür kadınlar kendilerini köle yapmak istiyorlar? Beşerin hürriyetini muhafaza etmesi gereken devletler niçin cariyelik yolunu açıyorlar?”

Yukardaki satırlar, çağdaş kıyafet içindeki Türk kadınına hangi gözle bakıldığını ve devletin bu konudaki tutumuna yönelik eleştiriyi açıkça ortaya koymaktadır. Bu yazıdan çıkan sonuca göre iktidar gücü ele geçirildiğinde devlet tüm kadınların kıyafetlerini, onları cariyelikten uzaklaştıracak biçimde yeniden düzenlemeye adeta zorunlu kılınmaktadır Prof. Dr. Nur SERTEL, Türban ve Türk Kadını, Cumhuriyet Gazetesi, 13.5.1999-).

Konu ile yakından ilgisi dolayısıyla, 3.7.1993 tarihinde T.B.M.M. çatısı altında cereyan eden bir tartışmayı aşağıda bilgilerinize sunuyoruz:

(Necmettin ERBAKAN: Eskiden beri bu hanımefendi (TAN-SU ÇİLLER) CIA’ya rapor veriyormuş, işte, son günlerde gazetelerde yapılan açıklamaları görüyorsunuz. Ne çıktı orta yere? Bir iddia çıktı: Sayın Çiller, 23.4.1973’te Amerikan vatandaşı olmak için müracaat etmiş. Bu müracaatın altında referans olarak ne diyor? Türkiye’nin Amerikalı Dostları Derneği, Türk-Amerikan İşadamları Derneği, IMF Finansal Stratejik Planlama Dairesi, Amerika Dış Politika Prensipleri Uluslararası Araştırma Dairesi, ABD Milli Savunma bilgi verileri, FBI bilgi işlem kayıtları, CIA Yabancılar İstihbarat Birimi.... Vatandaşlığa kabul tarihi yapılan iddiayı söylüyorum. 1.7.1979.

Şimdi buna karşı ne buyrulur? (DYP sıralarından “gazete haberleri” sesleri) ‘Ben müracaat etmedim, onlar teklif etti diyor. Haydaa Amerika kime vatandaşlık teklif eder allahaşkına! (RP sıralarından alkışlar) yani, bu vatandaşlık işleri dış ülkelerde nasıl cereyan eder bilmez miyiz?

Yılmaz Ovalı (Bursa): Sana da mı yapıyor?

Necmettin ERBAKAN (Devamla): Herkes bir form doldurur müracaat eder. Hiçbir yönetim 'gel de benim vatandaşım ol' demez. Böyle şey mi olur? Şimdi bakınız, ilk önce, işte ikisinin arasında tercih yaptım ve Türk vatandaşlığını tercih ettim diyor. Bu vesikalar ortaya çıkınca 'Ben vatandaş olmadım' diyor.

Bu kadar önemli bir itham, böyle bir cümleyle geçiştirilemez. Böyle şey mi olur? Neden geçiştirilemez? Çünkü, Amerikan vatandaşı olmak için, mutlaka Amerika'da yemin etmek lazım gelir. Amerikan vatandaşı olmak için yapılan yeminde ise Amerika'ya bağlılık şart konulmuştur. Böyle Amerika'ya bağlılık üzerine yemin eden insan, nasıl Türkiye'nin başbakanı olur? (RP sıralarından alkışlar) onun için, bu ithamın 'olmadım' diyerek ve hatta...

Ahmet Sayın (Burdur): çok ayıp çok ayıp!... (DYP sıralarından görüntüler)

Necmettin ERBAKAN (Devamla): Bakınız, şüphe uyandıran bir şey de şudur...DYP sıralarından gürültüler)

Başkan: Dinleyin arkadaşlar...

Necmettin ERBAKAN (Devamla): Ne var, çifte vatandaşlıkta bir mahzur mu var? Tabi, eğer Amerikan menfaatlerini koruyacağına bir insan yemin etmişse, elbette çok büyük mahzuru var. Bundan büyük mahzur mu olur? (RP sıralarından 'bravo' sesleri alkışlar...)

Kendisine tavsiye ediyorum; bu da Amerika'dan "Amerikan vatandaşı değildir, bizde böyle bir vatandaş yoktur" diye bir kâğıt getirsin. (RP sıralarından alkışlar...) (T.B.M.M. Tutanak Dergisi, 3.7.1993 tarihli oturum, 121 nci Birleşim, s.444-445)

Başsavcılığımın elde edebildiği ve yukarıda açıkladığım delilleri bilgilerinize saygı ile arz ederim.

2) DAVANIN ESASINA İLİŞKİN GÖRÜŞLERİMİZ:

A) "İnsan haklarına en büyük değerin verildiği bir çağda yaşıyoruz.

Ancak günümüzde, en vahim insan hakkı ihlalleri, artık devletler ve devlet görevlileri tarafından değil, terörist örgütler tarafından yapılmaktadır.

Bu sebepten, Anayasa, yasalar ve çeşitli milletlerarası antlaşmalarla kabul edilen İnsan Haklarını hayata geçirmek, ülke bütün-

lüğünü korumak ve demokratik düzeni ayakta tutmak, ancak terörizmle mücadelede başarı kazanmakla mümkündür.

Büyük hukuk düşünürü ve pek çok teröristin avukatlığını yapan Jacques VERGES şöyle diyor: “Bir gerilla grubu ile bir devlet arasındaki savaşın, ellerde beyaz eldivenler ve İnsan Hakları Bildirisiyle yapılmasını beklemek, ne ikiye bölme, ne ikiliçilik!”

Hannah ARONT’un dediği gibi “Dehşetin mutlak suretle hüküm sürdüğü yerde, herşey ve herkes susmaya mahkumdur”. Terörizmi tanımlayan masuma karşı hesaplanmış olan saldırıdır. 05.12.1985 tarihli INTERNATIONAL HERALD TRIBÜNE gazetesinde yayınlanan bir Rand Corporation raporuna göre: Uluslararası terörist eylemler bir yılda %12 ile %15 oranında artarak artık müessesleşmiştir. 20 nci yüzyılda ADOLF HİTLER de korku ve menfaat ile bütün halkların teslimiyete yönelebileceğini iddia ediyordu: “Terör, en kuvvetli siyasi silahtır ve ben bazı aptal burjuvaları şok durumuna sokuyor diye ondan mahrum olamam”. Bunu Herman RAUSCINING 1939 da “Hitler Bana Dedi” adlı kitabında zikretmektedir. FÜHRER’le konuşan bir diğer yazar olan Hanstöngel de Hitler’in şu sözlerini ilave ediyor: “Demokrasiler, daima böyle saldırılar karşısında yapıları bakımından aciz kalacaklardır; zira savunmak için kendilerinin de otoriter bir rejim kurmaları gerekmektedir”. (Prof. Dr. Yılmaz ALTUĞ, İ.Ü.K.F.M. 1986-1987, s.47.)

4-5 Ekim 1991 tarihleri arasında Antalya’da düzenlenen ve Uluslararası Basın Enstitüsü Direktörü Peter GALLINER, Avrupa İnsan Hakları Divanı Yargıcı Thor VILHJAMSON, Avrupa İşkençenin Önlenmesi Komitesi Üyesi Love KELLBERG, Avrupa Parlamentosu Siyasi İşler Komisyonu Üyesi Maria Loisa CERRETTI, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Genel Sekreter Yardımcısı Jan MARTENSON gibi şahsiyetlerin de katıldığı bir sempozyumda konuşan Bruna STEGAGNINI şöyle diyor: “Terörizm trajedisini yaşamayanlar için, alınan önlemleri ve sınırlamaları eleştirmek çok kolaydır. Ancak, ben, birincil ve en önemli insan hakkı olan yaşamı sürdürme hakkını ve yurttaşların güvenliğini korumayı amaçlayan bu önlemleri ve sınırlamaları getirmenin Türk Devleti’nin görevi olduğuna inanıyorum”.

Anayasamızın konu ile ilgili çeşitli hükümleri birlikte değerlendirildiğinde şu husus açık bir biçimde anlaşılmaktadır: Devlet yani iz “İnsan Hakları” için değil, başka amaçlar için de vardır. Toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı” için de vardır. Toplumun huzurunu sağlamak, ulusal dayanışmayı gerçekleştirmek ve adalet anlayışını egemen kılmak çerçevesinde varolan, bu çerçeve içinde yer alan devlet, yine de başıboş ve keyfi davranmayacak, insan haklarına “saygılı” olacaktır. İnsana değer verilmesi, insan onurunun yine kollanması gerekecektir. Ama insan hakları, artık devletin varoluş nedeni olmaktan çıkmıştır. (Prof. Dr. MÜMTAZ SOYSAL, Anayasa Yargısı No:4,100 Soruda Anayasanın Anlamı, S.188-190.)

Kanunlar ideallere değil, ideolojilere hiç değil, sadece ve sadece toplumun şartlarına dayanmalıdır– Türkiye’de Ceza Mahkemesi Hukukunun ilim haline gelmesinde büyük katkısı olan Prof. Dr. Nurullah KUNTER’in son dersinde söylediklerinden İ.Ü.H.F.M., 1982, S.797.

Prof. Dr. Bahri ÖZTÜRK, “Uygulamalı Ceza Muhakemesi Hukuku” adlı eserinde (3.Basım, 1994 S.496) şöyle diyor:

(Suçların işlenmesinde baş döndürücü bir şekilde hızla gelişen teknolojiye yararlanılması ve bunun için organizasyonlar oluşturulması sadece suçların önlenmesini zorlaştırmamakta, aynı zamanda işlenen suçların ortaya çıkarılıp kovuşturulmasını da önemli ölçüde zorlaştırmakta, bazı durumlarda imkansız kılmaktadır.

Bir hukuk devletinin bu gelişmelere seyirci kalması beklenebilir. Suçlarla mücadele etmeyen veya edemeyen, onları önlemeye çalışmayan, önleyemediklerini kovuşturmayan veya kovuşturamayan devlete hukuk devleti denemez. Zira, bilindiği gibi, hukuk devleti üç sütun üzerinde kurulur. Bunlardan birincisi insan haklarının gerçekleştirilmesi, ikincisi adaletin sağlanması ve nihayet üçüncüsü de hukukî güvenliğin, barışın, düzenin temin edilmesidir. O halde insan hakları ve adaletin yanında ülkesinde düzeni, hukuk güvenliği ve barışı sağlamak her hukuk devletinin varlık sebebidir. Ne var ki suçlarla mücadele etmeyen veya edemeyen; işlenen suçları kovuşturmayan veya kovuşturamayan bir devlet, adaleti ve kamu

düzenini, barışı sağlayamaz ve böyle bir devlet hukuk devleti olarak nitelenemez).

Bu gerçekten hareketle Avrupa'nın hemen bütün demokratik ülkeleri, terör ve anayasalarına aykırı eylemlerinin başlamasıyla birlikte, yasalarında değişiklik yaparak, bu çeşit suçları işleyen sanıklar için kısıtlayıcı, özel hükümler getirmişlerdir.

Biraz sonra vereceğim örnekler dikkatlice incelenirse: maruz kaldığı terörün boyutları, rejimine ve ülke bütünlüğüne yönelik somut ve süre gelen tehlikeler gözönünde tutulduğunda ve benzer olaylarla karşılaşan diğer demokratik ülkelerin yasaları ve uygulamalarıyla kıyaslandığında, Türkiye Cumhuriyetini yeterince demokratik olmamakla suçlayanların ne derecede büyük bir haksızlık yaptıkları kesinlikle anlaşılacaktır sanıyorum.

Örneklere geçmeden hemen belirtileyim ki, yirminci yüzyılda yetişmiş en önemli bilim adamlarından ve 14.5.1998 günü Atatürk Barış Ödülünü de alan BERNARD LEWIS, Cumhuriyetimizin demokratik yapısını, bazı aydınlarımızdan daha insaflı bir şekilde değerlendiriyor (Ödülü aldıktan sonra Milliyet Gazetesinde Şahin ALPAY'LA yaptığı söyleşide) şöyle diyor:

(Türkiye'nin demokrasi deneyimi, koşullar ve engeller dikkate alındığında çok başarılı. Fransız Devrimi'nden bu yana 200 yıldan fazla zaman geçti. Bu süre zarfında Fransızlar iki monarşi, iki imparatorluk, iki diktatörlük ve beş cumhuriyet yaşadılar... Bugün Avrupalılar Türkleri yeterince demokrat olmamakla suçluyorlar. Aynı Avrupalılar 200 yıl önceki değil, çünkü Hitler'in, Mussolini'nin ve Laval'in mirasçıları. Oysa Türkiye'de bir Hitler ya da Mussolini hiç olmadı, olacağını da sanmıyorum).

a) Almanya'da terörizmin artması ve bu suçların sanıkları ile müdafileri arasındaki temasların sorunlar yaratması üzerine, müdafinin ve dolayısıyla sanığın haklarına kısıntılar getirilmiştir. Mesela hakimin okunmasına müsaade etmediği yazılar kabul edilmemekte, görüşmenin gizlice bir şey verilmesini önleyecek biçimde yapılması sağlanmakta, hatta bazı hallerde müdafinin müdafilik görevi yapması yasaklanmaktadır. Bütün bu kısıntıların demokratik Devletin teröristlere karşı korunması ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesinin bütün muhakeme sisteminde uygulanabilmesi için yapıldığı belir-

tilmektedir. (OTTO TRIPFTERER, The Criminal Justince System Of The Federal Republic of Germany; Prof. Dr. Nurullah KUNTER, Ceza Muhakemesi Hukuku, 9.Baskı,s.475.)

b) Yine Almanya'da, Alman CMUK.nun 148 nci maddesine 1976'da yeni bir fıkra eklenerek, soruşturmanın konusu terörist eylemler için örgüt kurma olduğunda, tutuklu sanığa gönderilen veya birlikte getirilen yazılı belge veya diğer eşyanın hâkime gösterilmeden sanığa iletilmesine izin verilmeyeceği kuralı getirilmiştir. (NUR BAŞAR CENTEL, Ceza Muhakemesi Hukukunda Müdafî, 1984, S.147.)

c) İngiltere'de "Police and Criminal Evidence Act" 1989 yılında değiştirilmiş ve yakalanan terör suçu sanıklarının polis tarafından yedi güne kadar gözaltında tutulması kabul edilmiş, poliste alınan ifade sırasında avukat bulundurma hakkı gibi haklardan terör suçu sanıklarının yararlandırılması yolu kapatılmıştır. (R.MORGAN, 1992, "Pre – Trial Detantion in England an Vales" in Dünkel F.and Vegg eds.)

d) Alman CMUK.nun 112/11. maddesine göre, bazı ağır suçlarda, teknik anlamda tutuklama nedeni bulunmaksızın tutuklamaya başvurulabileceği öngörülmektedir. Bu maddeye göre, mevsuf ve basit adam öldürme, soykırım, terör örgütü kurma, yaptığı eylemlerle başkasının yaşamı ya da vücut bütünlüğünü tehlikeye düşürme, patlayıcı madde kullanma suçlarından birini işlemiş olma kuvvetli şüphesi altında bulunan kişi, kaçma ve delillere karartma şüphesi mevcut olmasa da, tutuklanabilir.

Terör örgütü üyeleri ve yardımcıları, suç sayılan faaliyetlerini gizlemeyi alışkanlık haline getirdiklerinden, kural olarak, bu örgütlere üyelik ve örgütü koruma, Alman uygulamasında, delilleri karartma şüphesine dayanak sayılmaktadır.

1965'de yürürlüğe giren değişiklik yasası ile Almanya'da "tekrarlama tehlikesi" tutuklama nedenleri arasına alınmıştır. Alman hukukunda, bu tutuklama nedeninin muhakemeyi güvenceleme aracı değil, toplumu, sanığın başkaca önemli suçlarından korumak için önleyici tedbir olduğu belirtilmektedir.

Alman CMUK.nun 148/11 inci maddesi ile de, terör örgütü kurmakla suçlanan tutuklu sanıkla müdafinin yazışmalarının, önce

hâkim tarafından kontrolüne olanak verilmiştir. (NUR CENTEL, Ceza Muhakemesinin Hukukunda Tutuklama ve Yakalama, 1992. S.47, 51,64,65,119.)

e) Belçika'da bu tür tehlikeli hükümlüler, tek kişilik hücrelerde yatırılırlar. Bütün eşyaları her gün hücrelerinden dışarıya alınır ve tekrar yerleştirilir, hücre gece aydınlatılır, hükümlüler gündüz hücrelerinden dışarıya çıkartılırlar. Avluya çıktıklarında da her gün hücrelerinde arama yapılır.

Bu hükümlülerin ilk sekiz günlerinde 15 dakika da bir hücreleri gözlenir. Bu kategoriye giren suçluların çalıştırılmaları kabul edilmemiş, ziyaretçileri ile görüşmeleri ve mektuplaşmaları engellenmiştir, İngiltere'de bu gruba giren tutuklu ve hükümlüler bir infaz kurumunda on beş günden fazla bırakılmamaktadır.

Burada Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin ilginç bazı kararlarına değinmek istiyorum:

Almanya'da, avukatların suça karışmış olması, yargının işlemlerini engellemesi, sanıkları suç işlemeye teşvik ederek tutuklu bulundukları yerlerin güvenliklerinin bozulmasına neden olması ve nihayet siyasi suçlarda devlet güvenliğinin tehlikeye atılması gibi hallerde, mahkemeye, avukatı duruşmadan çıkarma yetkisi tanınmıştır.

Alman CMUK.nun söz konusu hükümleri çerçevesinde yapılan uygulamalar bir çok davaya konu olmuştur. Örneğin, cezaevindeki müvekkiliyle görüşmek isteyen bir avukata üzerini aratmadığı için giriş izni verilmemesi üzerine yapılan şikayeti inceleyen, Hamm Eyalet Yüksek Mahkemesi, Cezaların İnfazı Hakkında Kanunun 24.maddesinin, cezaevi yönetimine ziyaretçilerin üst baş arama yetkisi tanıdığına işaretleyerek, avukatların bu konuda bir ayrıcalığa sahip olmadığına karar vermiştir.

Aynı şekilde, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu, Alman suç örgütü Baeder-Meinhof (Kızıl Ordu Cephesi) çetesi mensuplarının bu konudaki tüm başvurularını geri çevirmiştir. Şikayetler genelde, cezaevi şartlarının kötülüğü, diğer hükümlü ve tutuklulardan tecrit edilerek hücreye konulma, işkence ve insanlık dışı muameleye maruz kalma ve yazışma ve haberleşme özgürlüğünün kısıtlanması ve

avukatlarla görüşmelerinin engellenmesi konuları üzerine yoğunlaşmıştır.

Örgüt mensuplarının Berlinli Avukat Machler'in şikayetini inceleyen Komisyon, Sözleşmeye herhangi bir aykırılık tesbit etmemiştir. Komisyonun değerlendirmesine göre, özellikle tutuklunun uzun süre hücrede tecrit edilerek diğer hükümlü ve tutuklularla temastan men edilmesi arzu edilen bir durum olmamakla beraber, bu tür bir önlem kendisinin kaçmasını önlemek ve cezaevinin düzenini sağlamak açısından zorunlu olabilir. Kaldı ki, şikayetçinin ziyaretçileri engellenmemiş ve hücresinde okuma malzemesi ve radyo bulundurmasına da izin verilmiştir. Ayrıca, bizzat kendisinin, Kızıl Ordu grubunun, bu olay dolayısıyla mücadeleye devam edeceğini açıklaması ve diğer mahkumlara kaçmasına yardım için çağrıda bulunması, tecrit edilerek hücreye konulması için makul ve haklı gerekçelerdir.

Keza aynı örgütün üyesi olmakla suçlanan bayan avukat Berberich, Ekim 1970'de tutuklanmış ve Haziran 1974'de 12 yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Adı geçenin aynı gerekçelerle ve özellikle tutukluluk süresinin uzunluğu dolayısıyla Komisyona yaptığı şikayet reddedilmiştir. Aynı şekilde, anılan örgüt mensuplarından Baeder Matnz, Meinhof ve Grundman'ın, kendilerinin hücreye konulmak suretiyle diğerlerinden tecrit edilmeleri, ziyaretçilerinin kısıtlanması, yazışmalarının ve gazete okumalarının engellenmesi dolayısıyla Komisyona yaptıkları başvurular da kabul edilmemiştir. Örgüt üyelerinden G.Ensslin, A.Baeder ve J.Raspe'nin 30 Ağustos 1977 Münip Stammeheim Cezaevinde esrarengiz bir şekilde intihar etmeleri üzerine Komisyon üyeleri cezaevini ziyaret ederek cezaevi koşullarını yerinde incelemiş ve adı geçenlere işkence veya aşağılayıcı muamele yapılmadığı ve ölümlerinde de bir gayrı tabiiilik bulunmadığı sonucuna varmıştır. (Doç. Dr. ŞEREF ÜNAL, Milletlerarası Hukuk Açısından Güneydoğu Sorunu ve Terörle Mücadele, 1997, S.64 ve devamı.)

f) Almanya'da 1976 yılında "terör suçu" yaratan Ceza Kanununun 129/a maddesi kabul edilmiş, usul kanununda değişiklik yapılarak, bu madde ile, sınırlı sayıdaki belli suçlarda tutuklama yetkisi genişletilmiştir. 1977 yılında SCHLEYER'in kaçırılmasından sonra,

terör sanığı ile avukatının temasları, eylem devam ettiği sürece tamamen yasaklanmıştır. 1978 yılında yapılan bir başka değişiklikle, terör suçu kuşkusuz mevcut bulunan durumlarda “evde arama yapmak yetkisi” genişletilmiş, terör sanığı ile avukatının görüşmesi sırasında araya “ayırıcı bir cam” konulması uygulaması getirilmiştir (m. 148/2). 1986 yılında terör suçunun cezası ağırlaştırılmış, terör suçuna tahrik suçu yaratılmıştır. (Prof. Dr. Feridun YENİSEY, 13.05.1992 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.)

g) Yunanistan’da Terörle Mücadele Kanunu basına aşırı kısıtlamalar getirmiştir.

h) Alman CMUK.nun 1975 değişikliği ile, soruşturmanın hiçbir aşamasında, sanık tarafından seçilen avukat sayısının üçü geçmeyeceği kuralı konulmuştur.

i) Fransa’da, 1970 den beri, CMUK.numuzun 110 uncu maddesinde olduğu gibi tutuklamada üst sınır yoktur.

j) Tüm demokratik ülkelerde, polise verilen yetkiler genişletilmiş: Telefon dinleme, bilgisayarın suç araştırmasında kullanılması, adam izleme, gizli ajan kullanılması, peşine polis takma, belirli durumlarda uzaktan teknik aletlerle konutların içinin dinlenilmesi yasalaştırılmıştır.

İstanbul Barosunca düzenlenen ve 3-24 Şubat 1995 tarihleri arasında yapılan “Hukuka Aykırı Deliller sempozyumu”nda konuşan Prof. Dr. Feridun YENİSEY. bu konuda şu bilgileri veriyor:

(Devlet güvenliğini ilgilendiren veyahut da örgütlü suç dediğimiz suçlarda, genel ceza muhakemesinden farklı bir hüküm gurubu var mı? Evet, var. Dünyanın her ülkesinde, örgütlü suçluluk nedeniyle, toplumda yaşayan fertlerin hakları ve özgürlükleri daha çok kısıtlanıyor. Terör işin içine girince daha sıkı bir kısıtlama olduğunu görüyoruz. Şimdi burada birkaç örnek verelim, Batı kanunlarında yeni uygulanmaya başlayan, Bunlardan birincisi, Trol-a metodu dediğimiz metod. Bilgisayar kullanılıyor sanık yakalamak için, Bilgisayar nasıl kullanılıyor? Belli krimojen özellikler tesbit ediliyor ve bu belli kriminojen özellikleri taşıyan kişilerin bilgisayardan taraması yapılıyor. İki milyonluk bir şehirden özellikleri ortaya koyarak yüz bine indiriyorsunuz, tekrar tarama yapıp elli bine, yirmi bine, on bine, beşyüz, altı yüze iniyor ve o beş yüz, altı yüz kişinin hayatı

izlenmeye başlıyor. Bunlar potansiyel terör eylemcisi yahut potansiyel örgütlü suçluluk elemanı olarak kabul edilebiliyor. Tabii krimi-nojen özellik gösteren davranış taşıyorlarsa. Ve böylece gerçekten birçok suç ortaya çıkartılmış. Özellikle de mali suçlarda, ekonomik suçlarda bu yapılıyor. Bütün banka trend aksiyonları bilgisayar vasıtasıyla taranmaya başlıyor, ençok hareket hangi hesapta var? İsimler birleştiriliyor, birçok formüller filan var. Onlara göre adamı gözaltına alıyorlar, Fakat bu yakalayarak değil, hareketleri takip ediyor, telefonu dinleniyor kapısının önüne sabit bir video kamerası konuyor ve evinin önü 24 saat kamereya alınıyor, otomobiline bir biker konuluyor. Nereye giderse adam izleniyor ve daha sonra da eğer bu kişi gerçekten bir şüphe sebebi bulunarak gözaltına alınırsa, yakalanırsa onunla temas eden herkes de şüpheli durumuna giriyor, işte Di PIETRO'nun çalışma sistemi bu: Temiz eller operasyonu bu yöntemlerle yapılıyor).

Yine Prof. Dr. Feridun YENİSEY, 7.2.1995 tarihli Yenyüzyıl Gazetesine yazdığı "Mafyayı Önleme Yasasının Önemi" başlıklı makalesinde, konunun bir başka yönüne ışık tutuyor:

(İtalya'da yeni bir Ceza Muhakemesi Kanunu hazırlandı. Bu kanun, halen Amerika'da uygulanmakta olan taraf muhakemesi sistemini Avrupa'ya taşıdı.

Ancak yapılan bu değişiklik, bütün iyi niyetlere rağmen başarı sağlamadı. Özellikle örgütlü suçluluk alanında büyük oranda artış oldu. Bunun üzerine 1991 yılında çıkarılan bir dizi yasa ile, savcı ve polisin yetkileri genişletildi. Yeni bilimsel metodların, suç izi araştırılmasında uygulanması kabul edildi. Bilgisayarın suç izi bulunmasında kullanılması büyük başarı sağladı. Meselâ vergi kayıtları veya kişisel bilgiler içeren veriler sorgulanarak şüphelilere ulaşmak mümkün oldu. Gizli ajan kullanılması, telefonların yanı sıra evde yapılan konuşmaların uzaktan teknik aletlerle dinlenmesi yasallaşınca, örgütler ardarda su yüzüne çıkarıldı.

Temiz eller operasyonunun bir tek kişinin başarısı değil. Sistemde yapılan değişikliğin bir sonucu olduğu gözden uzak tutulmamalıdır.)

"Gizli dinleme konusunda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin ilginç bir kararına değinmek istiyorum:

Olayda ikisi hakim olan 5 hukukçu Komisyona başvurarak, telefonlarının dinlendiği ve yazışmalarının açıldığından yakınmışlardır. Konuya ilişkin, G-10 tabir edilen Alman mevzuatı, bazı şartlar altında ilgililere haber vermeden muhaberatın gizlice izlenmesine imkan sağlamaktadır. Buna karşı yargı yoluna başvuru da mümkün değildir. Şikayetçiler, söz konusu Alman kanununun, Sözleşmenin, özel hayatın gizliliğine ilişkin 8. ve hak arama özgürlüğüne ilişkin 6. maddelerine aykırı olduğunu iddia etmişlerdir. Mahkemeye göre:

“Polis devletlerinde olduğu gibi, vatandaşların gizlice izlenmesi, ancak demokratik kurumların korunması açısından zaruri olan hallerde hoş görülebilir. Demokratik toplumlar günümüzde, çok sofistike bir casusluk ve terörizm tehlikesi altındadır. Dolayısıyla devlet bu gibi tehlikelere etkin bir şekilde karşı koyabilmek için gizli izleme ve gözetim yöntemleri uygulayabilmelidir. Bu nedenle bazı mevzuatın istisnai durumlarda bu imkanı sağlaması demokratik bir toplumun gereği olarak, milli güvenlik ve suçluluğun önlenmesi bakımından zaruri sayılabilir.” Federal Almanya’da Niedersachen Kriminaloji Araştırma Enstitüsü Direktörü Prof. Dr. Christian PFEIFFER’in anlattıkları çok ilginç, şöyle diyor sayın PFEIFFER (Hukuk Devletinde Terör ve Örgütlü Suçlarla Mücadele, 1996, s.364 ve devamı):

(Bizde eksik olan bir hususu bir örnekle açıklamak istiyorum: New York’daki dostlarımin daveti üzerine uzun bir süre New York Force Against Organized Crime’de “Organize Suçlara karşı Güç Teşkilatı” bulundum. Buradaki dostum olan bu teşkilatın lideri, ABD’de organize suça karşı ne şekilde mücadele ettiklerine dair cömert bir şekilde bilgilendirdi.

Burada bir şey açıklığa kavuştu: Amerikan polisinin, Alman polisine karşı önemli bir avantajı vardır; Belirli sınırlar içinde dava ikamesi muhtariyeti sistemini uygulayabilir. Bunu size bir örnekle açıklamak istiyorum: New York’daki bir lokanta sahibi koruma parası için şantaja uğramaktadır. Her hafta belirli bir para meblağını Amerikan mafyasına ödemek zorunda bırakılmıştır. Almanya’da mahkeme salonunda tanık olarak bulunması ve ailesini tehlikeye atacağı için polise gitmeye cesaret edemez. Hamburg’daki örneği hatırlayacaksınız. ABD’de bunu neden yapabiliyor? Çünkü Ameri-

kan polis memuru kendisine şunu söyleyecektir: Verdiğiniz bilgileri gizlilik içinde kullanacağımı size garanti edebilirim. Yasa bana bu olanağı tanımaktadır. Ben sadece bu faili takip etmekle görevliyim. Bunu da bu günden itibaren yapacağım. Sizin bana verdiğiniz bilgiler temelinde bu kişinin tüm gün boyunca gözetlenmesini sağlayacağım. Bu kişinin bir örgüt adına para tahsilatında bulunan bir kişi olmasının teyid olmasından sonra arabasına bir mikrofon yerleştireceğiz.

Belki de evine de bir mikrofon yerleştireceğiz. Kendisine gizli araştırmacılar vasıtasıyla yaklaşmayı deneyeceğiz. Aylar boyunca bu kişinin her adımını, arkasındaki adamları, talimat verenini ortaya çıkarana kadar takip edeceğiz. Çünkü bu kişi genelde sadece bir cephe askeridir. Bir örgüt adına görevi en ön cephede yerine getirmek için, parayı tahsil etmek ve şantajları ifade etmek için faaliyet gösteren bir kişidir. Biz ise arkasındaki adamlarla ilgilenmekteyiz. Yani bilgiyi aldığımız andan itibaren ceza takibatı yürütüyoruz., ancak bilgileri aldığımız, bizi harekete geçiren tanığı rahat bırakıyoruz, bu kişi mahkeme önünde ifade vermeyecektir. İleride bir ceza davası ikame edilmiş olacak, ancak bu dava bilgileri edindiğimiz günden itibaren elde edilen polis deneyimlerine dayandırılacaktır.

Diğer dikkatimi çeken bir husus da, ABD'deki özel polisin organize suçlara karşı sahip olduğu mükemmel donanım oldu. Sordum: Siyasetçiler tarafından bu husus bu kadar ciddiye mi alınıyor, yani en son tekniklere, hızlı arabalara ve muhteşem binalara sahip olmanız. "Hayır" dediler, "biz kendi kendimizi finanse ediyoruz."

Sordum: Nasıl? Oldukça Amerikalı sayılabilecek bir yöntemle, ABD'de ispatlama yükümlülüğünün tersine döndürülmesi esası biliniyor, eğer organize suçlar söz konusuysa. Yani bir mafya patronunu yakalıyorsanız ve bu kişinin bankada 5 milyon doları, bir gemisi ve çok sayıda evi varsa, bu serveti yasal paralarla edindiğini onun ispatlaması gerekmektedir. Paranın nereden geldiğini kanıtlamazsa veya miras olarak intikal etmemişse, paranın tamamı devlete geçer. Ve para kime gider? Bu kişiyi yakalayan polis makamına. Bu nedenle bu kadar iyi bir donanıma sahipler. En azından New York eyaletindeki uygulama bu yöndedir. Polis ödüllendiriliyor. Araştırmadaki başarıları için (tabii ki aşırı olarak değil, adam milyarder

ise, paranın tamamı onlara gitmiyor) ancak mantıklı bir boyutta, devletin ispat yükünün tersine çevrilmesiyle elde ettiği gelirlere ortak oluyorlar.

Bu da şu anda Almanya'da teklif edilmektedir. Tabii ki çok problemlili bir yöntemle. Muhalefette bulunan Sosyal Demokrat Parti, henüz tutukladığımız bir kişinin tüm servetine el konulması teklifini getirdi. Ve bu kişinin de bunun üzerine, soruşturma amaçlı tutuklu iken, paranın kendisine ait olup olmadığını, yasal yoldan kazanılıp kazanılmadığını kanıtlayacaktır. Bu benim için biraz ileriye gitmektedir. Tutuklanan bir kişi henüz mahkum edilmemiştir.

İnsan Hakları Konvansiyonunun 6 ncı maddesindeki suçsuzluk varsayımı (bana göre) her ilgili kişiyi kesinleşmiş bir mahkumiyet alana kadar korumaktadır. Yapabileceğimiz tek şey, bu kişinin tutuklu olduğu süre içinde servetine el koymamız ve mahkum olmasını beklemektir. Ondan sonra olaya el koyabiliriz ve "şimdi bu parayı nereden temin ettiğini ispatla bakalım" diyebiliriz. Ancak en erken bu aşamada ve daha önce değil.

Amerikalılarla Almanların bu önerilerini tartıştım, dediler ki: "Bunu asla Sosyal demokratlarınızın teklif ettikleri şekilde yapmanız gerekir, çünkü bu durumda başınıza tazminat davaları belasını sararsanız." Çünkü bir çok durumda, söz konusu kişinin fail olmasından emin olmamıza rağmen, istediğimiz kararı alamamaktayız. Bu arada tüm servetine el koyarsak bize karşı dava açabilir ve tekrar geri isteyebilir, artı kaybettiği karları da isteyebilir. Bu da devlet için pahalıya mal olacak bir iştir ve bu nedenle bu kadar hızlı hareket etmememizi tavsiye ettiler).

k) 1970 de "Quebec FLN" terörist örgütünün saldırısı ile karşı karşıya kalan Kanada Başbakanı, kamu düzeninin korunmasını insan haklarının önüne almakta tereddüt etmemiştir. (5 Aralık 1977 tarihli NEWS WEEK Dergisi.)

l) İngiltere'de 1989 tarihli Terörizmi Önleme Kanunu, daha önceki ayrı başlıklı 1974, 1976 ve 1984 tarihli kanunların yeni bir şeklidir. Kanun, terör örgütleri, sınır dışı etme, terörizme mali yardımda bulunma ve bu konulara ilişkin yakalama, tutuklama ve yargılama yetkilerini düzenlemektedir.

Kanunda, İrlanda Cumhuriyet Ordusu (İRA) ve İrlanda Milli Kurtuluş Ordusu, terör örgütleri olarak ilan edilmiştir. Ancak İçişleri Bakanı parlamentonun onayı ile İngiltere ve Kuzey İrlanda'daki terör olayları ile ilgili başka Örgütleri de bu listeye dahil edebilir. Kanunda terörizm, "siyasi amaçlı şiddet kullanmak ve toplumun tümü veya bir kısmı üzerinde korku yaratmak" olarak tanımlanmıştır. Kanunda, terör örgütlerine üyelik, örgütleri desteklemek, örgüt adına toplantılar düzenlemek, yardım toplamak ve örgüt üyeliğinin sembolü olan giysileri giymek ceza tehdidi altında yasaklanmıştır.

Kanunun II. Bölümünde İçişleri Bakanlığına, İngiltere ve Kuzey İrlanda'daki terör olayları ile ilgisi olduğundan şüphelenilen kişilerin İngiltere'ye girmesini yasaklamak veya ülkede yaşayanları sınır dışı etmek yetkisi tanınmıştır. Buna göre, İngiltere'de 3 yıldan az bir süre yaşamış olan bir İngiliz vatandaşının Kuzey İrlanda'ya girmesi men edilebilir. Aynı şekilde, Kuzey İrlanda'da Ulster şehrinde yerleşik bir İngiliz vatandaşının İngiltere'nin diğer bölgelerine girmesi yasaklanabilir. Bu yasak İngiliz vatandaşı olmayan yabancılar hakkında da geçerlidir. Bunlar genelde, sınırda herhangi bir denetime tabi tutulmayan İrlanda Cumhuriyeti vatandaşları olup, İngiltere'ye girmeleri engellenebilir veya girenler sınır dışı edilebilir.

m) Bu bağlamda en tehlikeli hükümler, 1988 tarihli Kuzey İrlanda Suç Delili kanununda yer almaktadır, buna göre, bir ceza davasında mahkeme, sanığın tutum ve davranışlarından sonuç çıkararak kendisini mahkum edebilir. Bu bağlamda, sanığın, polisteki sorgusu ve mahkemede yargılanması sırasında ifade vermekten kaçınması, kimliği ve sahip olduğu eşya konusundaki bilgileri gizlemesi, mahkûmiyetine yeterli bir suç sayılmıştır. (Civil Liberties: Cases and materials, London 1991, s.261.)

n) Alman Ceza Kanunu terörle mücadele açısından zaten etkili hükümler ihtiva etmektedir. Örneğin Kanunun, "Demokratik Hukuk Devletini Tehlikeye Atma" başlığı altındaki 84 ve onu izleyen maddelerinde, anayasaya aykırı örgütlerin veya yerlerine kurulan ikame örgütlerin bayrak, flama veya mensuplarının üniformasını taşımak ya da slogan veya selam tarzlarını taklit etmek suç sayılmıştır.

o) İspanya'nın 26 Aralık 1984 tarih ve 9/84 Sayılı Terör Kanunu, "Silahlı Grupların ve Terörist Unsurların Eylemlerine Karşı Anayasanın 55. maddesinin Geliştirilmesi" gibi çok uzun bir başlık taşımaktadır.

İspanya Anayasasında, silahlı gruplar ve teröristlerle mücadele amacıyla, kişi özgürlüğü ve özel hayat ve aile hayatının korunmasına ilişkin hükümlerin askıya alınabileceği öngörülmüştür. Adından da anlaşılacağı gibi, söz konusu kanun, bu hükümlerin nasıl uygulanacağını belirlemek amacıyla kabul edilmiştir.

Kanunun 16. maddesinde polise, 1. maddede öngörülen suçlardan birisini işlediği şüphesiyle herhangi bir kişiyi mahkeme kararı olmaksızın yakalama ve 72 saat gözaltında bulundurma yetkisi tanınmıştır.

Polis, yakalanan kişinin gözaltında bulunduğu sürece herhangi bir kimse ile görüşme ve haberleşmesini de yasaklama yetkisine sahiptir.

Aynı şekilde, kanunun 16. maddesinde, güvenlik güçlerinin kanun kapsamına giren suçların kovuşturulması çerçevesinde mahkeme kararı olmadan arama yapabileceği öngörülmüştür.

Kanunun 11. maddesine göre, terör eylemlerine ilişkin suçların yargılaması, merkezi olarak Madrid'te, bu amaçla kurulmuş özel yetkili bir mahkemede yapılmaktadır.

İspanya konuya ilişkin mevzuatının Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesiyle çelişebileceği endişesiyle, Komisyon ve Mahkemenin yetkisini kabul ederken aşağıdaki beyanda bulunmuştur:

"İspanya, Hükümeti, Sözleşmenin 15 ve 17. maddeleri hükümlerini, Anayasanın 55 ve 116. maddelerinde belirtilen önlemlerin alınmasına imkan verdiği şekilde yorumladığını beyan eder." (Doç. Dr. Şeref ÜNAL, Milletlerarası Hukuk Açısından Güneydoğu Sorunu ve Terörle Mücadele, S.65.)

p) Terör olgusuyla karşılaşan İngiltere, daha ileri gitmiş "salahiyetli bir mahkeme kararı olmadan kimsenin tutuklanamayacağı", "tutuklanan bir kişiye, tutuklanmasını icap ettiren sebepler ve kendisine vaki isnatların en kısa zamanda ve anladığı bir dille bildirilir" şeklindeki, imzaladığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin 5 nci maddesi hükümlerini, idari tutuklamalar yaparak ve tutuklama

nedenlerini sanık ve yakınlarına bildirmeyerek, birçok kez ihlal etmekten çekinmemiştir.

Konu Brannigan ve Mc Bride davasıyla (28.5.1993) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine götürülmüştür. Divan kararı şöyledir:

(Divan Kuzey İrlanda ve İngiltere’de terörist şiddetin sonuçları ve yaygınlığının ulusun varlığını tehdit eden boyutta olduğunu kabul etmiştir. Alınan Önlemlerin değerlendirilmesine gelince: Divan 1974 den itibaren İngiliz Hükümetinin terörizmle mücadele etmek için idari yakalama ve tutuklama yetkisine ihtiyaç duyduğunu görmüştür. Brogan kararı İngiliz Hükümetini bir tercih karşısında bırakmıştı. Ya tutuklama kararı aleyhine yargıç önüne çıkarılma usulü uygulanacaktı, yada bu konuya ilişkin askıya alma bildiriminde bulunacaktı. İngiliz Hükümeti sonuncuyu seçti.

Denetimin en duyarlı konusu tutuklamanın yargıç kararı olmadan uzatılması yetkisiydi. İngiliz Hükümetine göre, tutuklama nedenlerinin şüpheliler ve avukatlarından gizli tutulması terörle mücadelenin en önemli koşuluydu. Öte yandan tutuklama kararının yargıca aldırılması onu teröristlerin hedefi haline getirecek yada halkın eleştirisi ile karşı karşıya bırakacaktı. İngiliz Hükümeti, Kuzey İrlanda’da sayıları az olan yargıçların halkın güvenini kaybetmesi veya hedef olmasını yargı bağımsızlığına aykırı saymaktaydı. Divan, kendisini Hükümet yerine koyamayacağını, olağanüstü hal gerekleri ile, bireysel hakları bağdaştırmak yada dengede tutmak işinin öncelikte iç hukuk otoritelerine düştüğünü belirtmekle yetinmiştir. (Karar için bakınız. Prof. Dr. Tekin AKILLIOĞLU, Terör ve İnsan Hakları, İnsan Hakları Merkezi Dergisi, 1995/Kasım,s.18-28.)

İnsan Hakları Mahkemesinin ülkemize karşı tarafsız davranışını iddia eden hukukçularımıza soruyorum. Daha geniş boyutta terör eylemlerine muhatap olan Türkiye’de idari makamlarca tutuklamalar yapıp, tutuklama nedenleri sanık ve yakınlarına bildirilmeseydi, aleyhimize karar verilmez miydi?

Yine İngiltere, İnsan Hakları Mahkemesince tazminat ödemeye mahkum edilmesine ve bu tazminatı ödemesine rağmen “SAS Komandolarının, idari makamlardan emir aldığı anda, adam öldürmek dahil her türlü eylemi yapabileceği ve bu eylemlerinden sorumlu

tutulamayacağına” ilişkin iç hukuk düzenindeki yasa maddelerini kaldırmamıştır. İngiliz hakimleri, iç hukuk düzenindeki İnsan Hakları Sözleşmeleriyle bağdaşmayan bu yasa maddelerine dayanarak SAS Komandolarını beraat ettirmeye devam etmektedirler.

Mc Cann ve diğerleri davasında Komisyon, İRA mensubu oldukları tespit edilerek takibe alınan 3 Kuzey İrlanda ve aynı zamanda İngiliz vatandaşının, İngiliz SAS Komandoları (Özel Hava Servisi) tarafından Cebelitarık’ta vurularak öldürülmeleri ve sanıkların İngiliz Mahkemelerince beraat ettirilmeleri olayını incelemiştir.

Olay sonrası ölenlerin yakınları, güvenlik güçlerinin yargısız infaz yaptıklarından yakınmışlardır. Komisyon, güvenlik güçlerinin görevlerini yaptıklarına, işaretle, Sözleşmenin yaşama hakkına ilişkin 2. maddesinin ihlal edilmediği sonucuna varmışsa da davanın daha sonra intikal ettirildiği Mahkeme Sözleşmenin ihlal edildiğini tespit etmiştir.

Terör suçu sanıklarına, İngiltere güvenlik kuvvetlerince yapılan uygulamalar, çağdaş bir hukukçunun içine sindirebileceği nitelikte değildir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine, Kuzey İrlanda Hükümeti’nin, İngiltere aleyhine açtığı ve aşağıda içeriğini açıkladığım davada, bu uygulamalar belgelenmiştir.

İrlanda – İngiltere Davası (19 Ocak 1978)

Kuzey İrlanda’daki olaylar nedeniyle Kuzey İrlanda Hükümeti 9 Ağustos 1971 tarihinde yönetime, yargıç kararı aranması koşulu-nu kaldırarak tutuklama, gözaltına alma ve bir yerde zorunlu olarak tutma yetkileri tanıdı. 30 Mart 1972 tarihinde ise İngiltere otoriteleri yerel yönetimlerin yetkilerini devraldı. Resmi açıklamalarda bu önlemlerin askeri amaçlı gizli bir örgüt olan İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) mensuplarını hedef aldığı belirtildi. Bu arada taç yanlısı (loyalistes) şiddet olayına karıştığından kuşkulanan kişilere karşı da bu önlemlerin uygulandığı görüldü. 16 Aralık 1971 tarihinde İrlanda Hükümeti Birleşik Krallığın, Kuzey İrlanda’da AİHS’nin pek çok kuralını, bu arada işkence ve kötü uygulama yasağını ihlal ettiği yolunda şikayette bulundu. Komisyon ve Divanın bu konuda verdiği kararlar AİHS açısından kavrama getirtilen bazı önlemlerli açıklamalar niteliğindedir.

Komisyon, örnek olarak seçtiği olayları inceleyerek vardığı sonuçlarda, itiraf ve kanıt sağlamak amacıyla sistemli bir biçimde ve bir arada yapılan beş kötü uygulamanın AİHS'nin 3.maddesiyle yasaklanan "işkence ve kötü uygulamalar" kapsamına girdiğini kabul etti.

"Beş teknik" deyimiyle adlandırılan bu kötü uygulamalar, sorguya çekilen kişilerin "çözülme"lerini sağlamak amacıyla yönelik, yön bulma ve duyularını yitirmelerine yol açan "ileri" tekniklerden oluşmaktadır. Bu uygulamalar özetle, ilgilinin başına örtü geçirilmesi, şiddetli ve sürekli gürültüye maruz bırakılması, uykudan mahrum edilmesi, yiyecek kısıtlanması, ve dar bir yerde duvara karşı ayakta durmaya zorlamaktır.

Komisyon kararının bu uygulamaları AİHS'nin 3.maddesi kapsamında görmesi olumlu bir yaklaşım olmakla birlikte, bunlardan yalnızca birinin tek başına uygulanmasının işkencenin varlığını kabule yeterli sayılmaması, işkence veya kötü uygulama sayılması için tümünün bir arada ve sürekli olarak yapılmasını araması olumsuzdur. Başka bir deyişle işkence kavramının alanını daraltmaktadır.

Divanın kararı da bir başka açıdan olumsuz niteliktedir.

Divan, Komisyonun aksine söz konusu uygulamaların "kötü muamele" sayılmalarına karşın, "işkence" kapsamında olmadığına karar vermiştir. (Prof. Dr. Tekin AKILLIOĞLU, "İşkencenin, İnsanlık Dışı, Aşağılayıcı, Zalimce Davranışların ve Cezaların Önlenmesi", Türkiye ve Orta Doğu Amme İdaresi Enstitüsü İnsan Hakları Yıllığı, 1988/1989, S.23.)

Temel hak ve özgürlüklerin yasalar ile kısıtlanmasının veya zaman zaman ortadan kaldırılmasının gerekçesini Alman Yasal Sistemi şu şekilde izah etmektedir:

(Terör ile mücadeleye yönelik yasal düzenlemeler yapılırken, öncelikle bu mücadelenin gerçek ihtiyaçları doğru tespit edilmeye çalışılmış ve bu ihtiyaçlar ve terörle mücadelede hedefe ulaşmayı sağlayıcı yasal düzenlemeler getirilmiştir. Bu yapılırken elbette kişilerin bir takım anayasal hak ve özgürlükleri kısıtlanmış veya bazı hallerde tamamı ile askıya alınmıştır.

aa) Terörizmin tehlikelerinden toplumu koruma gerekliliği kişisel özgürlüklerin kaybindan ve terör şüphelisi olan kişinin haklarından daha ağır basar.

bb) Konu ile ilgili olarak verdiği bir kararda Alman Yüksek Mahkemesi; Alman Anayasasının Alman Hükümetini, sadece vatandaşları kişisel olarak korumakla değil, aynı zamanda Alman ulusunu bir bütün olarak korumakta yükümlü tuttuğunu içtihat etmiştir. (Feyiz ERDOĞAN, Uluslararası Terörizm ve Terörizm ile İlgili Alman Ceza Hukuku, Askeri Adalet Dergisi, Ocak/1994 S.41-49.)

“Militan demokrasi” terimiyle nitelendirilebilecek bu yasal düzenlemeler, demokratik ülkelerin Anayasal ve siyasi partilerle ilgili yasal düzenlemelerine de yansımıştır. Doktrinde de baskın görüş: “militan demokrasi” anlayışından asla vazgeçilmemesi gerektiği yolundadır.

Hele bir ülke: 1) Ekonomik kalkınmasını tamamlayamamışsa, 2) Ekonomik kalkınmasını tamamlamış olsa bile, o ülkede etnik farklılıklar ve mezhep farklılıktan varsa ve farklılıklar ülkeyi bölmek isteyen iç ve dış mihraklarca kaşınıyorsa, 3) Bir ülkede, terör eylemleri yaygınsa ve süreklilik kazanmışsa (bu durumda askeri darbeler olmasa, iç harp çıkmasa dahi, vatandaşlar sandık başına gittiğinde, Hitler ve Mussoiini örneğinde olduğu gibi, otoriter ve baskıcı bir rejim vaat edenlerin partilerine daha çok oy vermektedirler) “militan demokrasi” anlayışı benimsenmeden, sorunların üstesinden gelinemez.

Ülkelerinin gerçeklerini ve sorunlarını bilen, sosyoloji ve siyasi tarihin ortaya koyduğu bilimsel gerçekler üzerinde azda olsa düşünme fırsatı bulmuş iyi niyetli aydınların aksini iddia edemeyecekleri kanısındayım.

“Militan demokrasi” anlayışı ile ilgili olarak Başsavcılığımca, Refah Partisi ve Demokratik Kitle Partisi ile ilgili olarak düzenlenen iddianame, esas hakkında mütalâa ve sözlü açıklamalarda bazı bilgiler verilmeye çalışılmıştı. Tekrarlardan kaçınmak için onlara değinmeyeceğim.

Ancak, Doç. Dr. Fazıl SAĞLAM tarafından hazırlanan ve 1999 yılı Temmuz ayında yayınlanan “Siyasal Partiler Hukukunun Güncel Sorunları” adlı kitapta bu konuda yazılanlar, esas hakkında görüşü-

müzün bundan sonraki bölümüne ışık tutar nitelikte olduğundan, o kitaptan bazı bölümleri yazmak zorunluluğu duymaktayım:

(Federal Almanya, siyasal partilere anayasal bir kurum olarak anayasasında ilk kez yer veren ülkelerin başında gelmektedir. Siyasal partiler hukukunun İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki gelişmesinde önemli bir rol oynayacak olan bu Anayasa'nın 21 .maddesi aynen şöyledir:

“Partiler, halkın siyasal iradesinin oluşumuna katılırlar. Kuruluşları serbesttir. İç düzenleri demokratik ilkelere uygun olmak zorundadır. Sahip oldukları maddi araçların kaynağı ve kullanımı hakkında kamusal hesap vermekle yükümlüdürler.

Amaçları ve mensuplarının davranışlarıyla özgürlükçü demokratik temel düzeni ihlal etmeye veya ortadan kaldırmaya veya Federal Alman Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmeye yönelik partiler Anayasa'ya aykırıdır. Anayasa'ya aykırılık konusunda Federal Anayasa Mahkemesi karar verir.

Bu çerçeve içinde diğer hususlar federal yasa ile düzenlenir”

Alman Hukuku'nun siyasal partiler alanındaki asıl büyük önemi, değişik ölçülerde de olsa birçok ülkenin yasama sürecini etkilemiş olmasıdır. Bu etki, kendisini demokrasi anlayışında da göstermiştir.

Bonn Anayasası'nın 21. maddesinin en önemli özelliği, militan demokrasi anlayışını yansıtmasıdır. Alman Anayasa Mahkemesi bu anlayışı “streitbare Demokratie” (mücadeleci, kavgacı demokrasi) terimi ile ifade etmektedir.

Almanya'da siyasal partilerin demokrasi için taşıdığı vazgeçilmez önemi hukuk alanında savunan, “partiler devleti” kavramını ortaya atan Gerhard LEIBHOLZ bir makalesinde Bonn Anayasası'nın “militan demokrasi” anlayışını benimsemiş olmasını şu görüşlerle desteklemektedir:

“Alman Anayasası, 21.maddenin 2. fıkrasıyla Weimar Anayasası'nın yanlış bir özgürlük anlayışıyla kendi zararına yol açacak biçimde gözden kaçırdığı bir düzenlemeyi getirmiştir. Her anayasa gibi, liberal – demokrat bir anayasanın da düşmanlarına karşı hukukun silahıyla kendisini koruma hakkına sahip olduğunda kuşku yoktur. Hiçbir anayasadan, hele liberal bir hukuk devleti

demokrasisi öngören bir anayasadan, kendisini ortadan kaldıracak koşulları onaylaması ve böylece intiharını yasallaştırması beklene-
mez. Liberal demokraside de özgürlük, maddesiz, (substanslos) bir
relativizmin ve nihilizmin görmek istediği gibi, hukuksal bağlardan
yoksun değildir. Böylesine yanlış anlaşılmış bir özgürlük, önce öz-
gürlüğün kendisini ve böylece özgürlükçü demokratik temel düzeni
abes bir noktaya ve sonunda yok olmaya götürür. Özgürlük, siyasal
alanda da keyflikle özdeş değildir. Liberal bir demokraside de öz-
gürlük, kendisine siyasal açıdan işlerlik kazandıran varoluş temel-
lerine bağlı olmayı şart kılar. Bu bağlılığa değişmezlik sağlamak ve
buna karşı olanları devlet düşmanı olarak değerlendirmek liberal
demokrasinin hakkıdır.”

Büyük hukukçu MANZİNİ’de:

(Her halde açıktır ki, ister totaliter, ister liberal, ister demok-
ratik, isterse sosyalist vs.olsun, her devlet, işlevlerinin ve menfaat-
lerinin bilincindeyse, varlığını, düzenini, faaliyetlerini etkili kılmak
ve canlandırmak için, zorunlu olan moral/ahlâki enerji bakımından
tehlikeli görünen her şeye karşı kendini korumak görev ve hakkına
sahiptir) demiştir.

Yüzyılımızın büyük düşünürü Karl POPER’in söylediği gibi,
“demokrasi, karşılıklı anlayış ve hoşgörünün hakim olduğu bir re-
jimdir. Ne var ki “hoşgörü” çelişkili bir kavramdır. Sınırsız hoşgörü
(tolerance). hoşgörüyü ortadan kaldırır. Hoşgörü sahibi olmayan-
lara hoşgörü gösterilmesi, hoşgörülü bir toplumun dayatmacılara
karşı savunmasız bırakılması, hoşgörüsüyle birlikte, hoşgörülü kişi-
nin kendisini de yok eder.

Gerek Alman Hukuk Öğretisi ve gerekse Federal Anayasa Mah-
kemesi içtihatları, militan demokrasi anlayışı ile özgürlük, özellikle
siyasal düşünce özgürlüğü arasındaki riskli ilişkiyi, oldukça eleştiri-
ci bir gözle değerlendirmeye ve hassas bir denge içinde tutmaya
çalışmışlardır. Bu konuda HESSE’yi örnek olarak göstermek doğru
olur. s.10.

Bilindiği gibi Almanya’da siyasal partilerin yasaklanması-
na ilişkin hüküm, Federal Anayasa Mahkemesi tarafından iki kez
uygulanmıştır. 23 Ekim 1952 tarihinde Sozialistische Reichspartei
(SRP) (Sosyalist Devlet Partisi) ve en son 17 Ağustos 1956 tarihinde

de Kommunistische Partei Deutschland (KPD) (Alman Komünist Partisi)'nin kapatılmasına karar verilmiştir.

Bu tarihten sonra Almanya'da parti yasağı konusunun gündeme gelmemiş olmasını demokratik düzenin yerleşmesi ve kamu oyu ve geniş yığınlarca benimsenmesiyle açıklamak mümkündür. Böyle bir ortamda düzen dışı (marjinal) parti ya da akımların demokratik düzen için somut bir tehlike oluşturmaması parti yasağına ilişkin Anayasa hükmünün harekete geçirilmesine gerek bırakmamıştır. S.11.

Parti yasağı sorunu, özellikle ülkemiz bakımından güncelliğini sürekli koruyan bir konudur. Başka ülkeler bakımından güncel önemi arka planda kalsa da bu sorun "demokrasilerde parti yasağı yoktur" şeklinde yüzeysel söylemlerle geçiştirilebilecek bir konu değildir. Bir kere parti yasağı sorununun "militan demokrasi" anlayışının doğal bir yansıması olduğuna yukarıda değinmiştik. Ancak parti yasağı, militan demokrasi anlayışının öngördüğü ölçüde olmasa bile, klasik özgürlük anlayışının egemen olduğu toplumlar da da varlığını hissettiren bir konudur. Bu ülkelerde, ya da militan demokrasi anlayışının etkili olduğu bir çok ülkede parti yasağının güncel bir öneminin bulunmaması bu sorunun, her çeşit hukuk düzeninde şu veya bu biçim ve ölçüde her zaman var olduğu gerçeğini unutturmamalıdır. S.55.

İsrail'de, Parlamente'ya ilişkin temel Yasanın 7/a maddesinde 1985 yılında yapılan bir değişiklikle seçime katılamayacak olan partilere ilişkin yeni bir hüküm getirilmiştir:

"Aşağıdaki partiler seçimlere katılamazlar: 1) İsrail devletinin Yahudi halkının devleti olduğunu inkar eden partiler; 2) İsrail devletinin demokratik karakterini inkar eden partiler; 3) Irk ayrımını kışkırtan partiler."

İtalya'da parti yasağı Anayasa'da dolaylı ve sınırlı bir biçimde düzenlenmiştir. Anayasa'nın geçici XII. maddesi, kapatılmış bulunan Faşist Parti'nin herhangi bir biçim altında yeniden açılmasını yasaklamaktadır. Bu yasakla ilgili olarak ayrıca bir de 20.06.1952 tarih ve 645 sayılı bir uygulama yasası çıkarılmıştır. Bu yasada "siyasal mücadelenin bir aracı olarak güç kullanmayı yüceltmek, güç kullanma tehdidinde bulunmak veya güç kullanmak, Anayasa'da

güvence altına alman özgürlükleri bastırmak, demokrasiyi ve kurumlarını, mukavemet hareketinin değerlerini karalamak, ırkçı politikalar geliştirmek veya adı geçen partiye özgü olan ilke, olay ve yöntemleri yüceltmeye yönelik bir etkinlik yürütmek veya Faşist görünüşte gösteriler yapmak suretiyle faşist partiye özgü antidemokratik amaçların izlenmesi” yasaklanmaktadır.

Fransa’da 1901 tarihli Dernekler Yasası’nın 3.maddesinde öngörülen yasaklar partiler için de geçerlidir. Bu maddeye göre, devletin ülke bütünlüğüne ve cumhuriyet devlet biçimine zarar vermeyi amaçlayan dernekler batıldır. Bu durumdaki bir derneğin feshine, üyelerinden birinin ya da savcının başvurusu üzerine Mahkemece (Tribunal de grande instance) karar verilir.

Parti yasağı bakımından bir başka önemli yasa 10 Ocak 1936 tarihli Savaş Grupları ve Özel Milisler Hakkındaki Yasa’dır. (loi sur les groupes de combat et les milices privees). 1934 yılında radikal sağ gruplar tarafından yaratılan huzursuzluklara karşı çıkarılan bu yasa, oldukça sık uygulanmıştır. Uygulama, genelde parlamento dışı muhalefete yönelik olmakla birlikte istisnaen partileri de hedef alabiliyor.

Aşağıda yazılı örgütler bu yasaya dayanılarak kapatılmıştır, ligue d’action française (1936), Parti national populaire (1936), Parti national breton (1936), Mouvement pour le triomphe des libertés démocratiques (1954) Parti communiste algérien (1955), Comité d’entente pour l’Algérie française (1961) Organisation de l’armée secrète (1961) Service d’action civique (1982) Front de libération nationale de la Corse (1983) alliance révolutionnaire des Caraïbes (1984), FROMONT 1990, s.243.

Bu yasanın 1 inci maddesi şöyledir:

Cumhurbaşkanının Bakanlar Kuruluna danışarak alacağı kararlar aşağıdaki dernek ve de facto savaş grupları yasaklanabilir:

- 1) Sokaklarda silahlı gösteri yürüyüşü düzenleyenler;
- 2) Veya hükümetten izinli savunma hizmetine hazırlama derneği statüsünde olmaksızın, askeri biçim ve örgüt düzeni dolayısıyla savaş birlikleri ve özel milis niteliği taşıyanlar,
- 3) veya ülkenin dokunulmazlığına ve cumhuriyet devlet biçimine saldırı amacı taşıyanlar;

6) Veya ayırım amacıyla bir kişiye ya da kişi grubuna karşı (nesli) menşei, bir halka, ulusa veya dine mensup olması veya olmaması nedeniyle kin gütmeyi veya güç kullanmayı tahrik eden veya böyle bir ayırımı haklı kılmaya veya teşvik etmeye yönelik görüş ya da teoriler yayanlar”

11 Haziran 1979 tarihli İdari Usul Yasası’na göre böyle bir kararın gerekçeli olması gerekiyor. Kapatma kararlarının yargısal denetimi Conceil d’Etafda yapılıyor.

Kapatılan siyasi örgütün üyelerinin toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma hakkı ortadan kalkmıyor. Ancak, bunların aynı örgütü yeniden kurmaları, 6 ay ile iki yıl arası hapis ve 60 ile 18.000 Frank para cezasını gerektiren bir suç oluşturmaktadır. S.58.

İspanya Anayasası militan demokrasi anlayışını benimsemiş olmasına rağmen, parti yasağına ilişkin bir hüküm içermemektedir. Parti yasağına ilişkin düzenlemeler Partiler Yasası’nın 6. maddesinde yer alıyor. Bu maddeye göre bir partinin yasaklanması ya da faaliyetlerinin durdurulması Mahkeme kararı ile ve ancak aşağıdaki durumlarda mümkündür:

– İspanya Ceza Yasası tarafından illegal örgüt olarak tanımlanmış bir durumun ortaya çıkması;

– Partinin örgütü ya da etkinliği ile antidemokratik bir tutum ve davranış içinde olması. s.58.

Portekiz’de, parti kapatmaya neden olan olgular şöyle belirlenmiştir: Parti amaçlarının samimi olmaması veya kamu ahlakı veya düzenine ters düşmesi (ulusal bağımsızlık ve Portekiz Devleti’nin birliği alanlarındaki Anayasa’da öngörülen engellerin aşılması da dahil olmak üzere) parti amaçlarının sistemli olarak ve kamu ahlak ve düzenine ters düşecek veya silahlı kuvvetlerin disiplinini bozacak biçimde haksız araçlarla izlenmesi;

faşist ideolojinin benimsenmesi. S.61.

Avusturya’da, “Nasyonal Sosyalist Parti’nin Yasaklanması- na İlişkin Yasa” Anayasa düzeyinde bir kural olup, Siyasal Partiler Yasası’nın 1. paragrafında yine anayasal düzeyde öngörülmüş bulunan siyasal partilerin kuruluş özgürlüğüne getirilmiş bir sınırlamadır. Bu yasanın 3/a maddesine göre, kanunen yasaklanmış bulunan bir nasyonal sosyalist örgütü ayakta tutmaya veya yeniden kurmaya

yönelik girişimler yasaklanmıştır. Ayrıca aynı madde, bunun da ötesinde üyelerinin nasyonal sosyalist anlamda faaliyeti ile Avusturya Cumhuriyeti'nin bağımsızlığını yok etme veya kamu düzenini ve Cumhuriyetin yeniden inşasını bozma amacı güden birliklerin kurulmasını da yasaklamaktadır. S.62.

Ayrıca, yine Avusturya'da, herhangi bir resmî makam, kurulu bulunan veya kurulacak olan yasak amaçlı partinin faaliyetleri ile ilgili olarak, o partinin tüzel kişiliğini tanımamak hakkına sahiptir. Örneğin, tapu dairesi böyle bir partinin tüzel kişiliğini reddederek parti adına gayrimenkul kaydı yapmayabilmekte, telefon idaresi partiye telefon bağlantısı kurmayabilmekte, seçim kurulu da böyle bir partinin seçimlere katılmasını önleyebilmektedir. Böyle bir engelleme söz konusu olduğunda, tüzel kişiliği tanınmayan siyasi partinin, aleyhindeki idari kararlara karşı, Anayasa Mahkemesine kadar uzanan bir yasal itiraz hakkı bulunmaktadır.

Tüm bu ülkelerde, partilere ilişkin yasağın uygulanması, hukuksal nitelik yanında daha büyük bir ağırlıkla siyasal bir nitelik taşımaktadır. Siyasal partiler, siyasal yaşamın taşıyıcı unsurları olduğuna göre, bunlardan birinin devreden çıkarılması, meşru bir hukuksal temele dayalı olsa bile, siyasal etkileri daha ağır basan siyasal içerikli bir karardır. Bu nedenle karşılaştırma yapılan ülkelerin çoğunda bu konuda açık bir çekingenlik gözlemlenmektedir. Ancak bu ülkelerin hiçbirinde parti yasağına ilişkin yürürlükteki kuralların kaldırılması yönünde bir eğilimin de bulunmadığına dikkati çekmek gerekir. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz. Ülkeler, özgürlükçü demokratik düzenin yerleşikliği ve mevcut siyasal partilerin rejimle barışıklığı ölçüsünde ve özellikle uygulama aşamasında parti yasağından uzak kalma eğilimi gösteriyorlar. Ancak rejime yönelik tehdit ve tehlikelere karşı hukuksal önlemleri hazır bulundurmaktan da geri durmuyorlar. Bu önlemlerin derecesi, ülkelerde klasik ya da militan demokrasi anlayışının yaygınlığı ölçüsünde değişiyor. Ancak, militan demokrasi anlayışının benimsenmediği ileri sürülen ülkelerde dahi, somut bir tehdit ya da tehlikenin söz konusu olduğu dönemlerde bu tür yasakların ortaya çıktığı, tehdit ve tehlike ortadan kalkmış gözükmese bile yasağın yürürlükte kaldığı, genel bir gözlem olarak kendini gösteriyor. Yukarıdaki karşılaştırmada bunun somut örnekleri

sergilenmiş bulunmaktadır. Karşılaştırılan ülkelerde yasağa hiç yer vermeyen Yunanistan ve Japonya'da dahi somut bir gereksinimin baş göstermesi halinde aynı sürece gireceği kuşkusuzdur. Zaten Yunanistan'da yasağa dayanak oluşturacak anayasal bir hüküm varlığı yanında, Japonya'da da dernek özgürlüğü çerçevesinde ölçülülük ilkesiyle haklı kılınacak bir sınırlamanın tartışma konusu olması bu yargımızı doğrulayan hukuksal verilerdir. s.72.

Birçok ülkede siyasal partiler, anayasal düzenlemelerle belirli bir siyasal amaca bağlı kılınmışlardır. Bu amaç, siyasal partilere özgürlükçü demokratik düzene sadakat yükümlüğü getirmektedir. Ayrıca siyasal partilere dernek özgürlüğü güvencesi dışında bir varlık tanımadığını ileri süren ülkelerde dahi, partilerin kazandığı ayrıcalıklı statü, onlara tanınan özgürlüğün böyle bir amaçsal bağdan soyutlanmasına imkan vermemektedir. İşte parti yasağı sorununun düğüm noktasını burada aramak gerekir.

Bundan şu sonuç çıkıyor. Demokrasi anlayışı militan olsun olmasın, her ülke kendi varlığını ve rejimini tehdit eden siyasal parti ya da hareketleri, bu tehdit ya da tehlike somutlaştığı ölçüde yasaklama eğilimine girer. Militan olan ve olmayan demokrasi anlayışları arasında bu açıdan yalnızca bir söylem farkı, bir derece farkı bulunmaktadır. Burada demokrasinin temel felsefesi açısından her iki yaklaşım için de önemli olan, "özgürlüğün temel bir değer olarak korunması ve yasağın bu temel değere hizmet ettiği ölçüde var olması ve uygulanmasıdır. Bir ülke, bu hassas dengeyi koruyabildiği ölçüde demokrattır. Bu açıdan bakıldığında bir ülkede salt yasağın varlığı o ülkenin demokratik niteliğine halel getirmez. Yeter ki yasaklamanın boyutu, özgürlükçü demokratik düzeni ve ülkenin varlığını koruma amacıyla ölçülü bir denge içinde tutulabilsin. Bu dengenin korunmasında yalnızca devlete ya da kurulu düzenin partilerine değil, kurulu düzene karşıt partilere de büyük bir sorumluluk düşmektedir. İnsan hakları ve ona dayalı demokrasi, evrensel bir değer olduğunu büyük ölçüde kanıtlamıştır. Öyle ki marjinal partiler bile bundan kendi amaçları yönünde yararlanma şansına sahiptir. Yeter ki bu yöndeki mücadeleleri, oyunun temel kuralları içinde kalsın, başka bir deyişle demokratik rejimin kendilerine sağladığı haklar kötüye kullanılsın. Bu temel koşullara uymaları kaydıyla

marjinal partilerin bile özgürlükçü demokratik bir düzende yasağa muhatap olmaksızın demokratik yöntemlerle geniş bir siyasal alan bulmaları mümkündür. Bu imkanı kullanmak yerine rejimi yıkma amacı güden ve bu amaca ulaşmak üzere demokrasinin kendilerine sağladığı hakları kötüye kullanan ve gerektiğinde şiddete başvurma hazırlığına yönelen partilerin, kendilerine yönelik bir yasağın varlığından ve uygulanmasından yakınmaya hakları yoktur. S.74.

Türkiye’de siyasal partiler hukukunun önündeki en büyük engel, siyasal partiler yelpazesinde demokrasiyi içtenlikle benimsemiş partilerin yaygınlığıdır. Ülkemizde bugün egemen olan siyasal kültürün sağlıklı bir demokrasinin yerleşmesi için yeterince olgunlaşmış olduğunu söylemek güçtür. “Parti içi demokrasinin yokluğu”, “liderler sultanı” gibi söylemlerin yaygınlığı demokrasi kültüründeki eksikliğin bir göstergesidir. Partilere egemen olan kadroların büyük bir çoğunluğu demokrasiyi bir yaşam biçimi olarak düşünmemekte, onu kendilerini siyasal iktidara götürmekle işlevini tamamlayacak bir araç olarak görmektedir.

Ama asıl tehlikelisi, rejimle barışık olmayan, Devletin ülkesi ve ulusuyla bölünmez bütünlüğünü, üniter yapısını, laik düzenini tartışma konusu yapan kısa ya da uzun vadede bu niteliklerde şu ya da bu ölçüde değişiklik yapmayı amaçlayan partilerin siyasal partiler yelpazesinde küçümsenmeyecek bir yer tutmasıdır. Bu tür partilerin her somut olayda rejim pazarlığına yönelmesi, Türkiye’de demokratik bir konsensüsün varlığını şüpheye düşürecek boyutlara varmıştır.

Oysa böyle bir konsensüs ancak Cumhuriyet Anayasaları’nın ortak mirası olan temel ilkelerde tam bir birliğin sağlanması ile mümkündür. Bu ilkeler, ulusal egemenlik ve ulusal bütünlük kavramları ile birlikte insan haklarına dayalı, Atatürk milliyetçiliği anlamında milli, demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti olarak özetlenebilir. Çoğulcu demokrasi, ancak böyle bir temel üzerinde sağlanacak bir uzlaşma ile yükselip gelişebilir. Demokrasi uzlaşmaya dayalı bir denge rejimidir, ama temel ilkelerde görüş birliği içinde olmayan siyasal aktörlerin günlük politikada uzlaşmaya dayalı çoğulcu bir denge kurmaları mümkün değildir.

Yukarıda parti yasağı konusunda yaptığımız genel değerlendirmede de vurguladığımız gibi bu dengenin korunmasında yalnızca devlete ya da kurulu düzenin partilerine değil, kurulu düzene karşı partilere de büyük bir sorumluluk düşmektedir. İnsan hakları ve ona dayalı demokrasi, evrensel bir değer olduğunu büyük ölçüde kanıtlamıştır, öyle ki marjinal partiler bile bundan kendi amaçları yönünde yararlanma şansına sahiptir. Yeter ki bu yöndeki mücadeleleri, oyunun temel kuralları içinde kalsın, başka bir deyişle demokratik rejimin kendilerine sağladığı haklar kötüye kullanılsın. Bu temel koşullara uymaları kaydıyla marjinal partilerin bile özgürlükçü demokratik bir düzende yasağa muhatap olmaksızın demokratik yöntemlerle geniş bir siyasal alan bulmaları mümkündür. Bu imkanı kullanmak yerine rejimi yıkmaya amacı güden ve bu amaca ulaşmak üzere demokrasinin kendilerine sağladığı hakları kötüye kullanan ve gerektiğinde şiddete başvurma hazırlığına yönelen partilerin, kendilerine yönelik bir yasağın varlığından ve uygulanmasından yakınmaya hakları yoktur. S.148.

Federal Almanya Anayasası'nın 21. maddesinde yer alan hükmü, Türk Anayasası ile karşılaştırmak konunun daha iyi anlaşılmasına yardımcı olacaktır. Bilindiği üzere Alman Anayasası'nın 21. maddesi "Amaçları ve mensuplarının davranışlarıyla özgürlükçü demokratik temel düzeni ihlal etmeye veya ortadan kaldırmaya veya Federal Alman Cumhuriyetini ve varlığını tehlikeye düşürmeye yönelen partileri, anayasaya aykırı" olarak nitelemekte ve bu tür partileri kapatma yetkisini Anayasa Mahkemesine vermektedir. Burada henüz somut bir örneği ortaya çıkmadığı için üzerinde fazla durulmayan "Federal Alman Cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürme" hükmüne dikkati çekmek istiyoruz. Bu hüküm, siyasal partilerin yalnızca özgürlükçü demokratik temel düzeni ihlal etmeye veya ortadan kaldırmaya yönelen partileri değil, Federal Cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmeye yönelen partileri de yasak kapsamına almaktadır. Bu bağlamda devletin federal yapısının Alman Anayasasının 79/3. maddesi uyarınca anayasanın değişmez hükümlerinden olduğunu da eklemek gerekir. Bu durum, Alman Birliğinin geleneksel federatif yapısını üniter bir devlet yapısına dönüştüren nasyonal sosyalist düzene bir tepkinin ifadesidir. Bu

nedenle Almanya’da federalizm özgürlükçü demokratik düzenin de bir güvencesi olarak görülür.

Görülüyor ki durum Türkiye’dekinin tam tersidir. Türkiye Cumhuriyeti üniter bir devlet olarak kurulmuş, Cumhuriyet Anayasaları üniter bir yapıyı esas almıştır. “Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” ilkesi, “millet egemenliği”, “Atatürk Milliyetçiliğine bağlı devlet” ilkeleri federatif bir yapıyı olanaksız kılmaktadır.

Ayrıca 1982 Anayasası, 3. maddesinde yer alan: “Türkiye Devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür” kuralına değişmez bir nitelik kazandırmış, siyasal partilerin aynı ilkeye aykırı tüzük, program ve eylemlerini temelli kapatma nedeni olarak düzenlemiştir.

Şu halde nasıl ki Federal Almanya’da bir siyasal partinin devletin federal yapısını değiştirip üniter bir yapı kurmak amacıyla Federal Cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmeye yönelmesi bir parti kapatma nedeniyse, Türkiye’de bir siyasal partinin, federal bir devlet kurma amacıyla devletin üniter yapısını tehlikeye düşürecek bir eylem içine girmesi de aynı şekilde bir parti kapatma nedenidir. Bunun AİHS’nin 11.maddesiyle bağdaşmaz bir yönünün bulunmaması gerekir. S.161.)

Doç. Dr. Fazıl SAĞLAM’ın yukarıda ayrıntılarıyla açıkladığım görüşlerine aynen katılıyoruz. Esasen Anayasa Mahkememizin bugüne kadar verdiği parti kapatma kararları, bu görüşlere ve “militan demokrasi” anlayışına tamamen uygundur. Sosyal gerçeklerimize ve Anayasamıza uygun bulunduğu kuşku bulunmayan bu kararlar, Anayasa Mahkememize gerçek bir saygınlık kazandırmıştır...

f) Bizim gibi üniter bir devlet olan Fransa yüksek mahkemelelerinin benzer konulardaki tutumu, gerçekten bir vatanseverlik örneğidir. İki örnek vermek istiyorum:

aa) 1991 yılında Fransa Millet Meclisi, Korsika’yla ilgili bir yasa maddesi kabul etti. Madde aynen şöyle idi: « Fransız Cumhuriyeti, Fransız halkının bir birleşim ögesi niteliğiyle tarihi ve kültürel topluluk oluşturan Korsika halkını, kendi kültürel benliğini muhafaza etmek ve kendisine özgü iktisadi ve sosyal çıkarlarını savunmak

haklarını teminat altına alır. Ada olmak niteliğine bağılı bu haklar, milli birliğe saygı, Anayasanın, Cumhuriyet Kanunlarının ve işbu statünün çizdiği çerçeve içinde kullanır). Masum görünen bu maddeyi dahi FRANSIZ ADALET DİVANİ, “Cumhuriyet takdir ve bölünemez” kuralına aykırı bularak iptal etmiştir.

bb) Şu sıralarda Fransa’da ilginç bir tartışma var. Konu “Avrupa Bölgesel ve Azınlık Dilleri Şartı”.

Bu konuda, Avrupa Konseyi’nin üyelerinin 12’si, 5 Kasım 1992’de şartı imzaladılar. Aralarından 7’si de bunu parlamentolarından geçirdi.

Ama Fransa’da işler biraz karıştı. Özetleyerek anlatalım. Jospin hükümetinin bölgesel ve azınlık dilleri konusunda hazırladığı metni Cumhurbaşkanı Chirac Anayasa Mahkemesi’ne götürdü 20 Mayıs’ta, Yüksek Mahkeme ya da Fransa’daki deyiimiyle Anayasa Konseyi 16 Haziran’da kararını açıkladı. AK Anlaşması, 1958 tarihli Fransız Anayasası’na aykırıydı. Chirac bunun üzerine Anayasa Mahkemesi’nin reddettiği bir metne yandaş olamayacağını açıkladı.

Anayasa değişikliği konusu gündeme gelince de Sosyalist Parti’nin sol kanadından Jean Pierre Chevenement, “bu anlaşmanın uygulanması halinde Fransa’nın parçalanacağını ileri sürerek” karşı çıktı. (Ali SİRMEN, Onlar Ki Herkese Verirler Talkımı, Cumhuriyet Gazetesi, 2.7.1999.)

Sosyalist Başbakan Lionel Jospin şimdi, ülke anayasasını bu belge ile uyumlu hale getirmek için çabalıyor. Ancak karşısında Cumhurbaşkanı Jacpues Chirac duruyor. Chirac’ın sözcüsü konu ile ilgili olarak önceki gün bir açıklama yaparak, “cumhuriyetimizin temel ilkelerini ihlal edeceğinden Cumhurbaşkanı bu anayasa değişikliğine karşıdır” diye açıklama yaptı.

Fransa’da bu değişikliğe karşı çıkanlar, ülkedeki azınlık dillerinin Fransızca ile aynı statü kazanmasını istemiyorlar. Ülkenin önde gelen Gaulist politikacılarından Charles Pasqua daha net konuşarak, “bu anayasa değişikliğinin Fransa’nın ulusal bütünlüğünü tehlikeye düşüreceğini” söylüyor.

Konu aynı zamanda Jospin hükümetinde de görüş ayrılıklarına yol açmış bulunuyor. İçişleri Bakanı Pierre Chevenement, “Fransa’yı Balkanlaştıracığı için” bu değişikliğe karşı olduğunu belirtiyor.

Gözlemciler bu değişikliğe karşı olanların Bask, Katalan veya Gaskon gibi dilleri konuşan azınlıklardan çok Alsace’da yaşayan 2 milyon nüfuslu Alman azınlıktan çekindiklerini belirtiyorlar. Alsace’ın iki dünya savaşında oynadığı rolü bilenler için bu endişe şaşılacak bir şey değil.

Azınlık dillerinin sorun yarattığı bir diğer ülke ise Amerika Birleşik Devletleri. Kaliforniyalıların yüzde 61’i, 2 Haziran 1998 tarihinde yapılan bir referandumla, 227 sayılı tasarımı kabul ederek eyalet içinde eğitimin sadece İngilizce dilinde yapılmasını sağladılar. Üstelik de, federal hükümet adına konuşan Başkan Bili Clinton’un muhalefetine rağmen. Oysa eğitim, eyalete akın eden milyonlarca Hispanik göçmenin dil sorunu gözetilerek daha önce İspanyol dilinde de veriliyordu.

Başta Vali Pete Wilson olmak üzere, bu tasarının geçmesi için seferber olanlar, yürüttükleri başarılı kampanyalarını, “İngilizce bilmeyen nesiller yetişiyor ve bu yüzden dilimiz, kültürümüz elden gidiyor” argümanı üzerinde kurmuşlardı. (Semih İDİZ, Azınlık Diller Sorunu, Star Gazetesi 26.6.1999.)

C) Burada çok önemli bir hususa değinmek istiyorum.

Sonradan Dışişleri Bakanlığımızı da yapan bir politikacı yazarımız, terör eylemleri ülkemizde ilk başlığında “Güzel Huzursuzluk” başlıklı bir makale yazmıştı. Sonradan çıkardığı kitaba da bu ismi vermişti. Şöyle diyordu bu makalede sayın yazar: “Bir tek bombayla yüz binlerin öldürülebildiği bir uygarlık düzeyinde, şiddet eylemleri denen şeyler olsa olsa çatapat eğlencesi sayılabilir.”

İnsanlık tarihinin muhakkak ki en acımasız terör örgütü olan PKK’nın eylemleri aralıksız sürerken Türk medyasının köşe başlarını tutmuş yazarlarının, aydınlarımızın önemli bir kısmının terör olgusuna yaklaşımı pek farklı değil. Sanki görevleri terörü mazur göstermek.

Aslında bunların tüm sorunlarımıza yaklaşımları farklı olmamıştır, hep “Batı” dan, “Bilim”den, “çağdaşlık”tan sözederler. Ancak,

bir tek sorunun dahi bilimsel analizini doğru dürüst yapabildikleri görülmemiştir.

Sorunlara daima ütöpik ve kolay çözüm yolları aramak, popülizm, hiçbir zaman gerçekçi olmamak; ekonomik, kültürel, sosyal farklılıkları gözönünde tutmaksızın, başka bir deyişle, adeta sosyoloji bilimini inkâr ederek, her ülkenin sorunlarına, o günün modasına uygun benzer reçeteler önermek, taklitçiliği bilimsellik sanmak likleri.

Kısa bir süre öncesine kadar “gerçek demokrasi, marksist demokrasidir” diyerek Anayasal düzenimize karşı silahlı eylem yapmaları için gençlerimizi kışkırtanlar, dini esaslara dayanan bir devlet düzeni kurabilmek için “Adil Düzen” safsatasını yaymaya çalışanlar, eli kanlı bölücülerin paralı veya parasız savunuculuğunu üstlenenler el ele vermişler, hep birlikte, her sorunu muza aynı reçeteyi öneriyorlar ve giderek daha etkili oluyorlar.

Özellikle vurguladıkları şunlardır:

Sınırsız düşünce ve örgütlenme özgürlüğü her derde devadır. Bir sağlansa, ülkemizde bölücü eylemler de, irticai faaliyetler de taban bulamaz, teröristler eylemlerinden vazgeçerler. Çoğunluğun her kararına boyun eğmek demokrasinin gereğidir. Zaten Atatürk bugün yaşasaydı, 1930’larda olduğu gibi bunların üzerine gitmezdi. Müstemleke idarelerinden daha fazla Avrupa’nın sesine kulak verelim. Onlar bizim demokratikleşmemizi, çağdaşlaşmamızı bizden çok istiyorlar. Globalleşen Dünyaya ancak böyle ayak uydurulur...

Halkımızın çağdaş ve dinamik kesimi ile, sayıları giderek azalmakta da olsa gerçek aydınlarımız, “bölücü eylemler”in ve “irtica” tehlikesinin sağlığında olduğundan kat be kat arttığı bugünün Türkiye’sinde yaşasaydı, Atatürk’ün neler yapacağını çok iyi biliyorlar. Ona ve eserine yeterince sahip çıkamamanın utancını yaşıyorlar.

Aslında “Düşünce suç olmaktan çıkarılmalıdır” sloganının ardına ve koro halinde tekrarlanmasıyla istenen, irtica ve süreklilik kazanan bölücü eylemler “açık ve somut tehlike” oluşturmaya devam ederken, her gün en az bir erimiz şehit edilirken, “ülke bütünlüğünü hedef alan yazıları ve sözlü propaganda”nın, “Halkı ırk, din,

mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik”in serbest bırakılmasıdır.

Acaba, iddia edildiği gibi, çağdaş demokrasilerde düşünceyi açıklama hürriyeti sınırsız mı? Dünya tarihinde, teröristlere ve yandaşlarına propaganda ve örgütlenme özgürlüğü tanıyarak terörü önleyebilmiş ülke var mı? Her iki soruya da verilebilecek doğru cevap: “Kesinlikle hayır”dır.

Birkaç örnek üzerinde düşünmek dahi, düşüncelerimizin haklılığını ortaya koyacaktır sanıyorum.

Eski tarihlere gidersek, örnek çok. Hitler ve Mussolini, İtalya ve Almanya’da demokratik ortam, düşünceyi açıklama ve örgütlenme hürriyeti olmadığı için değil, onların yaptırdıkları propaganda ve terör eylemleri önlenemediği için iktidar olup, Avrupa’yı kana bulamışlardır. Akıllı insanlar ve iyi yönetilen devletler başkalarının hatalarından, akılsız insanlar ve kötü yönetilen devletler kendi hatalarından ders alırlar. Bizim aydınlarımız ne başkalarının, nede kendi hatalarından ders almasını biliyorlar. Faturasını da genellekte iyi niyetli Türk gençlerine ödettiriyorlar.

Terörle ilgili yayın yasağının beşinci yılında (1993) süren tartışmalara cevap veren Kültür Bakanı PETER BROKE, “terör örgütleriyle onların taraftarlarının hâlâ silahlı mücadeleyi ve adam öldürmeyi meşru siyasî araç olarak gördüğü bir ortamda, söz konusu yayın yasağını kaldırmayı düşünemeyeceklerini; Muhafazakar Hükümet olarak, teröristlerin ve yandaşlarının, demokrasiye saygılı insanlarla aynı yayın haklarından yararlanmaması ilkesinin kamuoyunda hâlâ esaslı destek gördüğüne inandıklarını” belirtmiştir. (Entellektüel Bakış, Terör/Medya ve Sansür İngiltere’de Ne Durumda?, Sabah Gazetesi, 21.10.1993.)

Bu yaklaşım demokratik bulunmayarak eleştirilebilir. Jerry Robin “Do it” adlı eserinde “Bir renkli televizyon aleti olmadan ihtilalci olmazsınız, o bir tabanca kadar elzemdir” diyor. Berlin polis şeflerinden Klaus Türner “terörizm, kitle medyasının, gazetelerin, radyo ve televizyonun suikastlara verdiği aleniyet olmadan tasavvur edilemez. Medya ile teröristler arasında zımnî bir ittifak var gibidir. Teröristler kitle medyasına yeni okuyucu ve dinleyici kitlesi kazan-

dıran ilginç bir malzeme sağlamaktadırlar. Buna karşı kitle medyası da kamuoyunun teröristleri ciddiye alması için ihtiyaçları olan aleniyeti sağlamaktadır” diyor. Avrupa Konseyinin kabul ettiği 852 numaralı tavsiye kararının 10 ncu paragrafında teröristlerin eylemlerini anlatan medyalar halkın enformasyon hakkı ile eylemlerine haketmedikleri bir aleniyet sağlayarak teröristlere yardımdan kaçınma gereği arasında adil bir denge kurmak için bir oto kontrol kurmak mecburiyetini gözözüne almalıdırlar” diyor. Kanada Ceza Yasası’nın 281 nci maddesi, Federal Almanya Ceza Yasasının 131 nci maddesi, İspanya’da Tedhişçiliğe Karşı Kararname’nin 4. ve 19 ncu maddeleri, şiddet hareketlerini yüceltici, tedhiş gruplarını tahrik edici ve devlet düzenini yıkıcı hareketlerin yayımlanmasını belirli kurallara bağlamıştır. Ülkemizde ise maalesef televizyon kanallarından çoğu bu kuralların hiç birine uymuyor. Nerede ise PKK lideri Abdullah ÖCALAN’ın günlük emirlerini yayınlayacaklar, bu gidişe dur diyebilecek maalesef bir otorite de yok. Avrupa ‘da yasalar böyle iken, uygulamalar böyle iken, sık sık Türkiye’ye imzaladığı milletlerarası sözleşmeler uymuyor diye baskı yapılmaya çalışılıyor. Bu sözleşmeleri bir tek Türkiye mi imzaladı? Bu tür sözleşmelerin gereğini en çok yerine getiren ülke biziz, en çok da biz eleştiriliyoruz.

1989 tarihli “İNGİLTERE TERÖRLE MÜCADELE KANUNU”nda düşünceyi açıklama ve eylem özgürlüğü bakımından, bizim “Terörle Mücadele Kanunu”muza göre çok daha kısıtlayıcı ve daha ağır cezalar içeren hükümler bulunmaktadır.

Söz konusu Kanunun bazı maddelerini bilgilerinize arz ediyorum:

**1989 TARİHLİ
İNGİLTERE TERÖRLE MÜCADELE KANUNU
(İLGİLİ HÜKÜMLER)
TEMEL SUÇLAR**

BÖLÜM 1

KISIM 2:

Her kim 3 veya daha fazla kişiden müteşekkil ve ...'yi desteklemek için düzenlediğini bildiği bir toplantıya

a) Üye olarak katılır veya katıldığını açıklar,

b) Tahrik eder veya destek sağlar,

c) Düzenler yardım eder veya ilan ederse 10 YIL HAPİS CEZASI verilir.

KISIM 3:

Her kim halkın toplu bulunduğu yerlerde kendisinin üyesi/destekleyicisi olduğunu belli edecek şekilde,

a) Elbise vb. bir şey giyer ya da,

b) Müzik çalmak pankart taşımak vb. faaliyetlerde bulunursa ASGARİ 6 AY HAPİS CEZASI verilir.

BÖLÜM II

KISIM 8:

1) Her kim adına tahdit konulduktan hemen sonra ya da adına tahdit konulmasını icap ettirecek yeterli kanıt hasıl olduğu anda tahdide uymaz ise, yeri değiştirilir.

2) Her Kim Büyük Britanya, İngiltere ve Kuzey İrlanda'ya limandan tahditli olduğunu bildiği veya şüphelendiği bir şahsı sokarsa ya da yardımcı olursa,

5 YIL HAPİS CEZASI verilir.

BÖLÜM III

KISIM 9:

Her kim terörizm ilgili faaliyetlerde kullanılmak üzere;

1) a) Para veya diğer mallardan toplamaya çalışır,

b) Para veya diğer malları kabul eder,

2) Para veya diğer malları ile yardımda bulunursa 14 YIL HAPİS CEZASI verilir.

KISIM 10:

Her kim yasaklanmış bir faaliyet (Kuzey İrlanda'da yasaklanmış faaliyetler dahil) için;

1) a) Yardım toplar, toplanmasına çalışır,

b) Bağışta bulunur, borç verir ve bunların elde edilmesine imkan sağlarsa,

c) Para ve diğer malların tedarik edilmesi faaliyetlerine katılırsa, 14 YIL HAPİS CEZASI verilir.

KISIM 11:

Her kim terörist faaliyetler için toplanan gelirlerin muhafazası ve kontrolü için yapılan düzenlemelere katılırsa (s.9 ve 10'dan hasıl olan yardımlar ve terörist bağışların içindeki terörizm faaliyetlerinden elde edilen gelirler) 14 YIL HAPİS CEZASI verilir.

BÖLÜM IV

KISIM 18:

Maddi yardımı olabileceğini bilen veya inanan bilgiye sahip her şahıs:

a) Terörist faaliyette bulunan bir şahsın yakalanmasını, kovuşturmasını veya mahkumiyetinin emniyetini, geçerli bir mazereti olmaksızın bu bilgileri polise vermeyen kişi hakkında 5 YIL HAPİS CEZASI verilir.

Şimdi ben "bizim Terörle Mücadele Kanunumuzu yürürlükten kaldıralım, yerine İngiltere Terörle Mücadele Kanununu aynen yasalaştırıp, mevzuatımıza dahil edelim" desem, yasalarımızı

beğenmeyen sözde çağdaş hukukçularımızdan bir teki dahi “evet, razıyım” diyebilir mi?

ALMAN CEZA KANUNU’ndan bazı hükümlere burada değinmekte yarar bulunmaktadır:

MADDE 84– (Anayasaya aykırı olduğuna hükmedilmiş bulunan bir partinin devam ettirilmesi) Her kim bu kanunun yer itibariyle uygulanırılık alanı içinde kalan

1) Anayasa Mahkemesi tarafından, Anayasaya aykırılığına hükmedilmiş olan bir partinin veya,

2) Anayasa Mahkemesi tarafından yasaklanmış bir partinin yerini alan bir organizasyon olduğu tesbit edilmiş bulunan bir partinin organizasyona ilişkin birliğini bu kanunun uygulanırılık alanı içinde devam ettirirse, üç aydan beş seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza ile cezalandırılır. Bu suçta teşebbüs cezalandırılmıştır.

MADDE 85/2– Anayasal düzene veya Devletlerin uzlaşmalarına aykırı düşüncelere yöneldiği için kesin bir kararla yasaklanmış bulunan bir birliğe veya böyle bir yasak birliğin yerine kaim olan organizasyon olduğu kesin bir kararla tespit edilmiş olan bir birliği devam ettirirse, beş seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza veya para cezasıyla cezalandırılır. Bu suçta teşebbüs cezalandırılmıştır.

MADDE 86/4 Eski nasyonal sosyalist örgütün devam ettirilmesi gayretlerine yönelik muhtevaya sahip propaganda araçlarını bu kanunun uygulanma alanı içinde dağıtım veya dağıtmak üzere bu alanda imal eder, bulundurur veya bu alana ithal ederse, üç seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza veya para cezasıyla cezalandırılır.

MADDE 86 a) (Anayasaya aykırı örgütlerin tanıtım işaretlerinin kullanılması):

Her kim

1. 86 ncı maddenin 1 nci fıkrasının 1, 2 ve 4 ncü bentlerinde tanımlanmış bulunan parti ve birliklerin tanıtım işaretlerini dağıtım (verbreiten) veya bir toplantıda aleni olarak (öffentlich) veya kendisi tarafından dağıtılan (verbreiten) yazılarda kullanırsa veya,

2) Bu tür işaretleri tasvir eden veya ihtiva eden eşyaları bir numaralı bentte tanımlanmış şekilde ve türde imal eder, bulundurur veya bu kanunun yer itibariyle uygulanma alanı içine ithal ederse

üç seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza veya para cezası ile cezalandırılır.

MADDE 90 b) (Anayasa kuruluşlarını Anayasaya karşı düşmanlık amacıyla tahkir etme suçu): Her kim aleni bir şekilde bir toplantıda veya yazı yaymak suretiyle yasa yapma yetkisine sahip bir organı, veya federal devletin veya bir eyaletin hükümetini veya anayasa mahkemesini bu sıfatları dolayısıyla üyelerinden birini, devletin itibarını tehlikeye düşürecek bir şekilde tahkir eder ve bu şekilde Almanya Federal Cumhuriyetinin varlığına veya anayasal temel ilkelerine karşı kasten harekete geçerse, üç aydan beş seneye kadar hürriyeti bağlayıcı ceza ile cezalandırılır.

Fransa Basın Kanununa göre Fransız siyasi sisteminin temelini sarsmak ve kamu düzenini tahrip etmek maksadıyla eleştiride bulunmak yasaktır. Bu yasağın amacı, halk arasında heyecan ve karışıklık yaratılarak suç işlenmesine elverişli bir ortam yaratılmasını engellemektir. Bu şekilde, doğrudan teşvik suretiyle bir suç işlenmesine neden olan kişi, suç ortağı olarak cezalandırılır. Teşvik sonucunda suç işlenmemiş olsa bile, bu da bazı durumlarda cezayı muciptir. Örneğin, Vietnam savaşını protesto ederek halkı bu savaşta son vermek amacıyla eylemde bulunmaya çağırarak veya anarşist veya bölücü propaganda yapmak bu bağlamda suç sayılarak cezalandırılmıştır.

Almanya'da hür demokratik temel düzeni yıkmaya yönelik eleştiriler, Ceza Kanununun 90 uncu Maddesinde 3 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılmıştır. Örneğin, Kızıl Ordu Çetesi teröristlerinin devlet tarafından sistematik olarak öldürüldüğü iddiası – 1996 yılında bu iddiada bulunulmuş – bu hüküm çerçevesinde cezalandırılmıştır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin, KOSİEK PAVASI'nda verdiği karar çok ilginçtir:

Fizik öğretmeni olan davacı ve şikayetçi KOSİEK, Aşırı sağ kanat Alman Demokratik Partisi üyesi olarak 4 yıl eyalet parlamentosunda milletvekilliği yapmış ve Federal Parlamento üyeliği için de adaylığını koymuştur. Adı geçen, yayınladığı 2 kitapta siyasi düşüncelerini açıklamıştır. Kendisinin parlamento üyeliği, 8 yıl sonra düşünce ve eylemlerinin anayasaya sadakatini şüpheye düşürdüğü

gerekçesiyle sona erdirilmiştir. Adı geçenın şikayeti, aynı gerekçelerle, Komisyon ve Divan kararlarıyla reddedilmiştir.

1999 yılında, Fransa'da sağcı bir partinin Başkanı olan LE PEN'in dokunulmazlığı, Avrupa Parlamentosunda 20 ye karşı 420 oyla alınan bir kararla "İkinci Dünya Harbinde gaz odaları bir ayrıntıdır" dediğı için kaldırılmıştır.

Alman Anayasası çok dikkat çekici bir hüküm ihtiva etmektedir. Anayasanın 18.maddesinde, aralarında ifade özgürlüğünün de bulunduğı bazı temel hak ve özgürlüklerin başka maksatlarla kötüye kullanılması halinde, bunların Anayasa Mahkemesi kararıyla kaybettirilebileceğı öngörülmüştür. Alman Anayasa Mahkemesine göre, diğerleri meyanında, başkalarının hayat ve kişiliklerini serbestçe geliştirme hakkına tecavüz, ifade özgürlüğü, basın özgürlüğü, toplantı ve gösteri hakkının kaybettirilmesi için yeterli bir nedendir.

İspanyol vatandaşı Miguel Castells, Bask Bölgesinin bağımsızlığını savunan Herri Batasuna'nın Partisi adlı siyasal grubun listesinden seçilmiş bir senatördür. Castells'in "İnsafsız Masuniyet" adlı makalesi, haftalık bir derginin 4.11.1979 tarihli sayısında yayınlanır. Castells bu makalesinde, faili meçhul kalmış bazı siyasî cinayetleri anlattıktan sonra "İktidarda bulunan sağ kanat, bu çok sayıda suçun faillerini bulmak ve cezalandırmak için, polisyle, mahkemeleriyle ve cezaevleriyle hertürlü araca sahip; ama endişelenmeyin, sağ iktidar kendini arayıp, bulamaz" demiştir. Söyledikleri bundan ibaret.

İspanyol makamları bu yazısı nedeniyle Castells hakkında "hükümeti tahkir etmek"ten dava açmış, Senato 27 Mayıs 1981'de oy çokluğuyla Castalls'ın dokunulmazlığını kaldırmış, Castells önce tutuklanmış, daha sonra kefaletle salıverilmiş, İspanya Yüksek Mahkemesinin Ceza Dairesi 31 Kasım 1982'de Castells'i İspanyol Ceza Kanununun 162 maddesine göre, hükümeti tahkir etmekten suçlu bularak 1 yıl hapis cezasına mahkûm etmiş; Castells'in iddialarını isbat talebi de, İspanya Anayasa Mahkemesinin 10.4.1985 tarihli kararıyla reddedilmiştir.

Gerçi dava daha sonra Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin önüne gelmiş ve Mahkeme 23.4.1992 tarihli kararında, İspanya Devletinin sözleşmenin ifade özgürlüğünü düzenleyen 10. madde-

sini ihlâl ettiği sonucuna varmışsa da; terör eylemlerinin devamı karşısında, İşpanya Yüksek Mahkemesi, düşünce özgürlüğüne daha çok kısıtlama getirdiği kabul edilebilecek kararlar vermekten çekinmemiştir.

Çarpıcı bir örnek vermek gerekirse:

1997 yılında, İşpanya Başsavcısı Herri Batasuna'nın Partisinin kapatılması için dava açmıştır. 30.10.1997 tarihli oturumda, savcı JOSE MARİA LUZON konuyla ilgili raporunu mahkemeye sunmuştur. Raporunda, adı geçen Parti yöneticilerini "ikiyüzlü" olarak nitelendiren savcı, Parti sözcülerinin kendilerine tahsis edilen seçim propagandası kuşağında, ayrılıkçı terör örgütü ETA'yı "Demokratik bir örgüt" olarak nitelendirmesini ve bu örgütün barış önerisini duyurmasını delil olarak göstermiş, bu delillerin Herri Batasuna'nın Partisi Başkanlık Divanı üyelerinin silahlı çete ile işbirliği suçunu işlediklerinin yeterli kanıt olduğunu ileri sürmüştür.

Sonuçta, sadece bu delille Herri Batasuna'nın Partisi kapatılmamıştır ama. Başkanlık Divanı üyesi olan 23 kişi yedişer buçuk yıl hapse mahkûm olmuşlardır.

Amerika'da, "Kör İmam" lakabıyla anılan kişi, vaazlarının New York Ticaret Merkezine bomba atan teröristleri etkilendiğinin anlaşıldığı gerekçesiyle müebbet hapse mahkûm olmuştur. Halen bu cezasını çekmektedir.

Esasen Amerika, pek çok konuda ilkleri gündeme getiren ülke, Mesela teröristleri destekleyen bir devleti cezalandırmak için ilk sınır ötesi harekatı Amerika yaptı. Berlin'de Subay Kulübü bombalanmıştı. Ona misilleme olarak uçakları gitti. Libya'da Başkanlık Sarayını bombaladı. Eleştirmek için söylemiyorum. Terörizme karşı ilk ciddi sınır ötesi hareketi yaptığı için söylüyorum. Bölücülüğün acılarını ilk yaşayan ülkelerden biri Amerika. Bu yüzden bir iç savaş geçirdi. Yüz binlerce evladını kaybetti, ama sonuçta ülke bütünlüğü sağlandı. Bununla ilgili çok ilginç bir olayı nakletmek istiyorum. Litvanya'nın bağımsızlık hakkını savunan New York Times yazarı William Safiha bir Sovyet diplomatı şöyle demiş, "Siz Litvanya'nın ayrılma hakkını destekliyorsunuz ama, aynı zamanda 1861'de Amerika iç savaşlarında ayrılıkçı Güney eyaletlerini dize getiren ve birliği koruyan Abraham Lincoln'ü de savunuyorsunuz. Bu çelişki değil

mi?” Safır, 15.03.1990 tarihli The New York Times Gazetesindeki yazısında bu suçlamaya şu karşılığı verdiğini anlatıyor: “1861’de ayrılmak isteyen Güney eyaletleri arasında sadece Teksas. tarihinde bağımsız bir Cumhuriyet olmuştur. Ayrıca tüm Güney eyaletleri birliğe kendi rızalarıyla katılmışlardır. Oysa üç Baltık Cumhuriyeti Estonya, Letonya, Lıtvanya kendi iradeleri dışında Monotof-Ribentrof paktı sonucu Sovyetler Birliği tarafından zorla birliğe dahil olunmuşlardır”. Hemen şunu söyleyeyim. Belki Teksas, tarihinde bağımsız devlet olmuş, ama Kürtler hiç bir zaman bağımsız devlet olmamışlardır. 1000 yıldır Türklerle iç içe yaşıyorlar, hatta dış düşmana karşı birlikte bağımsızlık savaşı vermişlerdir. Söz Amerika’dan açılmışken bir Amerikan hakiminden bahsetmeden geçemeyeceğim. Demin, sözünü ettiğim 1993 yılında New York Ticaret Merkezinin bombalanması olayının sanıkları cezalandırıldılar. Bu eylemi yapan 4 terörist, 240’ar yıl hapse mahkum oldu. Cezaları açıklayan hakim Kevin Dufy cezaların 60’ar yılının eyleme verilen ceza, geri kalan 180 yılının bombalama sırasında ölenlerin beklenen yaşam süresini yansıttığını belirterek “ sizi böylece ömür boyu hapse mahkum etmiş oluyorum” demiştir.

İtalya’da olup bitenleri Prof. Dr. Altay GÜNDÜZ şöyle anlatıyor (3.1.1998 tarihli Cumhuriyet Gazetesi):

(İtalya’daki akıl almaz yolsuzluklar 1992 yılında Milanolu yargıçların Temiz Eller operasyonunu başlatmalarına neden oldu, yaklaşık 1500 işadımı, bürokrat ve politikacı tutuklandı. Aralarında 250 milletvekilinin bulunduğu üç bin İtalyan hakkında soruşturma açıldı, on sanık intihar etti. Hristiyan Demokrat Parti’nin Sicilya Mafyası’yla ilişkisi olduğunu kanıtlayan belgeler bulundu. Yedi kez başbakanlık yapmış Hristiyan Demokrat Giulio Adreotti, mafya türü yapılanmayı örgütlemek ve cinayete teşvik suçundan yargılandı. Yargıçlar, bu dev yolsuzluğun kökünü kurutmak için 60 bin kişinin yargılanması gerektiğini bildirdiler... İtalya’da işlerin yolunda gitmediğini gören Mafya, önce Doğu Avrupa’da ve sonra kapitalist Rusya’da yatırım yapmaya başladı. 1989 yılında Mafya’nın Doğu Avrupa’ya akıttığı kara paranın 100 ile 200 milyar ABD Doları olduğu tahmin edilmektedir.

Gölgede kal: 1950’li yıllarda hemen hemen tüm NATO ülkelerinde, paramiliter karakterde, genelde Stay Behind “Geride dur/Gölgede kal” terimiyle adlandırılan birimler oluşturuldu. Bunların resmi görevi, Doğu Bloku’nun Batı’yı işgal etmesi halinde düşman cephesinin arkasına sızmak ve kimi özel görevleri yerine getirmektir: Düşman topraklarındaki stratejik öneme sahip hedeflerin yok edilmesi, önemli iletişim ve lojistik hatlarının sabote edilmesi, düşmanın hükümet dairelerine ve karar organlarına sızılması... Örgüt ulusal gizli servislere ya da ilgili NATO karargahlarına bağlı çalışıyordu. Parlamantonun ve kısmen hükümet denetiminin dışındaydı. Kimi hükümet başkanlarına örgütün varlığı bildirilmemişti. Örgüt, ülkelere göre değişik adlar alıyordu: İtalya’da Gladyo, Yunanistan’da Kızıl Koç Postu ve Türkiye’de Özel Harp Dairesi gibi. Ne var ki kimi örgütler zaman içerisinde resmi görevlerinin sınırlarını aşılar. Örneğe, gazetecilerin 1990/91 yıllarında yaptıkları araştırmalar, Gladyo mensuplarının yurt içinde de faaliyette bulunduğunu, muhalefet politikacılarını izlediğini, kara listeler hazırladığını, solcuların üst düzeylerde görev almaması için çeşitli manipülasyonlara başvurduğunu gösterdi. Stay Behind örgütlerinin kimi ülkelerde büyük skandallara yol açmış olmasının nedeni bu tür yurtiçi faaliyetleridir.

Nitekim, Venedikli sorgu yargıcı Felice Casson, ilgili dosyalar üzerindeki “devlet sırrı” örtüsünün aralanmasından sonra bulgularını şöyle değerlendirmişti. “Gladyo adlı bu gizli yapılanma, yasanın kriminal silahlı örgütlenmeyle ilgili koyduğu cezai hükümlerin tüm şartlarını haizdir.”

Gladyo mensupları yalnızca askeri haber alma servislerinden seçilenlerle sınırlı değildi. İtalya’da açıklanan mensup listesine göre Gladyo, bir bölümü Mafya klanlarına bağlı işadamlarını, yöneticileri, mimarları ve borsa uzmanlarını da yapısına almıştı. Devamlı çalışan memur sayısının az olmasına karşılık 5000 kişilik bir Glad-yatör kitlesi olduğu tahmin ediliyordu.

Doğu’nun Batı’yı işgal edemeyeceği anlaşıldıktan sonra da Gladyo faaliyetlerine devam etmişti. Başbakan Andreotti, 1990 yılında yaptığı bir konuşmada örgütü lağvetmeyi unuttuklarını (!?) söyledi. Ve bir genelgeyle bu yapılanmanın ortadan kaldırıldığını

bildirdi. Ancak bu bildirime karşın 1992 ve 1993 yıllarında, ipuçları Gladyo mensuplarını işaret eden çok sayıda kanlı suikast oldu).

Tüm bu hususlardan bahseden yok. Vatandaşlarımızın doğru bilgilendirilmemesi için herkes elinden geleni yapıyor. Çağdaş (?) hukukçularımız sadece, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin çeşitli kararlarına yansıyan şu “genel ilke” yi tekrarlamakla yetinmektedirler:

(İfade özgürlüğü, demokratik bir toplumun vazgeçilmez esası- nı ve toplumun gelişimi ve her bireyin kendini gerçekleştirmesinin temel koşulunu oluşturmaktadır. Bu 2.fıkraya uygun olarak, yalnızca onaylanan, zararsız olduğu kabul edilen ya da nasıl olursa olsun farketmeyen “bilgi” ya da “düşünceler” için değil, hoş gitmeyen, sarsıcı ya da rahatsız edici olanlar için de geçerlidir. Bunlar “demokratik toplum’un onlarsız olamayacağı çoğulculuğun, hoşgörünün ve açık fikirliliğin gereğidir. 10. maddede açıklandığı gibi bu özgürlük, her halde dar yorumlanmaması ve herhangi bir sınırlama gereksiniminin ikna edici bir biçimde ortaya koyulması gereken istisnalara tabidir).

Bu genel ilkeyi elindeki davaya uygularken, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, bizim çağdaş (?) hukukçularımızdan farklı sonuçlara varabilmektedir.

Mesela Mehdi ZANA’nın açtığı davada da (25.11.1977 de sonuçlanmış), biraz önce açıkladığım “genel ilke” aynen tekrarlanmış, ancak TCK.nun 312 nci maddesinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin “ifade özgürlüğü”ne ilişkin 10 ncu maddesini ihlal etmediği sonucuna vardığı gibi; söz konusu “genel ilke”yi eldeki davaya şu şekilde uygulamıştır:

(...

52) Bay Zana mahkumiyetinin ve cezasının tamamen haksız olduğunu ileri sürmüştür. 1960’lardan beri Kürt davasının aktif bir savunucusu olarak her zaman için şiddete karşı olduğunu söylemiştir. Bay Zana Hükümetin, PKK’nın silahlı mücadelesini desteklediğini ileri sürmekle sözlerini yanlış yorumlamış olduğunu savunmuştur. Aslında gazetecilere ulusal kurtuluş hareketini desteklediğini, ancak şiddete karşı olduğunu söylemiş ve kadın ve çocukların katledilmesini kınamıştır. Her halde, PKK üyesi değildir ve şiddete baş-

vurmayan eylemi savunan “Özgürlük Yolu” örgütüne üye olmaktan hapis cezası almıştır.

53) Öte yandan Hükümet, başvurucunun mahkumiyetinin ve cezasının 10. maddenin 2.fıkrasına göre tamamen haklı olduğunu ileri sürmüştür. Hükümet, PKK’nın Güneydoğuda kanlı saldırılarını sürdürdüğü bir sırada başvurucunun söylediklerinin ciddiyetini vurgulamıştır. Sunuşlarında, toprak bütünlüğünü tehdit eden bir terör ortamıyla karşı karşıya kalan bir Devletin, böyle bir durumun yalnızca bireylere yönelik olmasına göre daha geniş bir takdir yetkisine sahip olması gerektiğini belirtmişlerdir.

54) Komisyon, Hükümetin görüşlerinin büyük çoğunluğunu benimsemiş ve 10. maddenin ihlal edilmediği düşüncesini beyan etmiştir.

55) Divan, yukarıda 51.paragrafta ortaya koyulan ilkelerin terörizme karşı mücadelede ulusal güvenlik ve kamu güvenliğinin sürdürülmesi için alınan önlemler açısından da geçerli olduğunu düşünmektedir. Bu bağlamda Divan, her olayın Özel koşullarını ve Devletin takdir yetkisini özenle göz önünde tutarak, bireylerin ifade özgürlüğüne ilişkin temel haklarıyla demokratik bir toplumun meşru hakkı olan kendini terörist örgütlerin eylemlerine karşı korumak arasında adil bir dengenin kurulup kurulmadığını araştırmalıdır.

56) Sonuç olarak Divan eldeki davada, Bay Zana’nın mahkumiyetinin ve cezasının “zorlayıcı bir toplumsal gereksinim”e yanıt verip vermediğini ve bunların “izlenen meşru amaçlarla orantılı” olup olmadığını değerlendirmelidir. Bu amaçta Divan, başvurucunun sözlerinin içeriğini o dönemde Türkiye’nin Güneydoğu bölgesinde hüküm süren durumun ışığında çözümlemenin önemli olduğu görüşündedir.

57) Divan başvurucunun açıklamasını, kendisinin de esas olarak reddetmediği, 30 Ağustos 1987’de günlük ulusal gazete Cumhuriyet”te yayınlandığı biçimiyle temel alacaktır. Açıklama iki cümleden oluşmaktadır. Birinci cümlede başvuru, “katliamlardan yana” olmadığını söylerken “PKK ulusal kurtuluş hareketi”ni desteklediğini belirtmektedir. İkinci cümlede şunu söylemektedir: “herkes hata yapar, PKK, kadın ve çocukları yanlışlıkla öldürüyor.”

58) Bu sözcükler çeşitli biçimlerde yorumlanabilir ancak, her halde, bunlar çelişkili ve anlamı belirsizdir. Bunlar çelişkilidir çünkü aynı zamanda hem amaçlarına ulaşmak için şiddet kullanan bir terörist örgüt olan PKK'yı desteklemek, hem de kendisinin katliamlara karşı olduğunu açıklamak zor görünmektedir. Bunların anlamı belirsizdir çünkü Bay Zana kadın ve çocukların katledilmesi ni uygun bulmazken aynı zamanda bunu herkesin yapabileceği bir "hata" olarak tanımlamaktadır.

59) Bununla birlikte, bu açıklamaya tek başına bakılmamalıdır. Bu açıklamanın başvurucunun da farkında olması gereken, olayın somut koşulları içinde özel bir anlamı vardır. Divanın daha önce belirttiği gibi bu röportaj, o tarihte gerginliğin dorukta olduğu Türkiye'nin Güneydoğu bölgesinde PKK'nın sivillere yönelik kanlı saldırılarıyla aynı zamana denk düşmüştür.

60) Bu koşullar altında büyük bir ulusal günlük gazetede yayınlanan röportajda, Güneydoğunun en önemli kenti olan Diyarbakır'ın eski belediye başkanının -"ulusal kurtuluş hareketi" olarak tanımladığı- PKK'ya verdiği desteğin, bu bölgedeki patlamaya hazır havayı daha da ağırlaştıracağı düşünülebilir.

61) Bu nedenle Divan, başvurucuya verilen cezanın "zorlayıcı bir toplumsal gereksinime" yanıt verdiğinin kabul edilmesinin uygun olduğunu ve ulusal makamların ileri sürdüğü nedenlerin "uygun ve yeterli" olduğunu düşünmektedir.

62) Bütün bu etkenleri ve böyle bir havada ulusal makamların sahip olduğu takdir yetkisinin sınırlarını göz önünde tutarak Divan, incelenen müdahalenin izlenen meşru amaçlarla orantılı olduğunu düşünmektedir.

Sonuç olarak. Sözleşmenin 10.maddesi ihlâl edilmemiştir).

Bu çeşit kararlar verilmese, başka bir deyişle "düşünceyi suç olmaktan çıkarıyoruz" bahanesiyle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi "militan demokrasi" anlayışından tamamen vazgeçse ne olur? Hukukçulardan çok sözettik. İsterseniz büyük bir edebiyat ustasının, SOLJENİTSİN' in dediklerine kulak verelim:

(Demokrasiler tarihin uçsuz bucaksız nehirlerinde kaybolmuş adalardır. Su daima yükselir, tarihin en basit kanunları demokratik toplumlara karşıdır. Dünyanın kaderi hiç bir zaman böylesine

insana bağılı kalmamıştır. Ben öyle sanıyorum ki insanoğlu için ilk kaide yalanı kabul etmemesidir. Gerçeğı söylemek demek, özgürlüğe yeniden hayat kazandırmak demektir. Modaya, menfaatlere ve baskılara aldırmadan gerçeğı söylemek, bildiğini söylemek, doğru olmak ve onu durmadan tekrarlamak. Batının geleceğini düşünüyor ve korkuyoruz. Çünkü 70 yıl önce yaşadıklarımızı burada da görüyoruz. Çocuklarının düşüncelerine boyun eğen büyükler, değişik fakat değersiz düşünceler içinde eriyip giden genç kuşaklar. Moda dışında kalmaktan korkan profesörler, devrimci aşırı uçlara duyulan sempati, mahkumiyet hükmü giymişçesine susan çoğunluk, zayıf hükümetler, kendilerini koruyacak mekanizmaları felç olmuş toplumlar. Bütün bunların sonucunun ne olduğu bizler tarafından biliniyor).

Alman şairi Heine «şeytanın en iyi dostları, şeytanın varlığına inanmayan liberal aydınlardır» demişti. Bu çeşit aydınlar düşüncelerini tutarlı göstermek için, bulundukları ülkede rejime ve ülke bütünlüğüne yönelik tehlikeler olduğunu, boyutları ne olursa olsun asla kabul etmezler veya bu tehlikelerin ancak ve ancak düşünce hürriyetine (tahrik ve propaganda dahili sınır getirilmemesiyle aşılabileceğini iddia ederler. Ülkemizde de “irtica ve bölücülük tehlikesi olduğunu” söyleyen, hatta bunca kan dökücü eylemine rağmen P.P.K.yı açıkça kınayan bir liberal aydın bugüne kadar görülmedi. düşünce hayatımıza renk kattıkları doğrudur. ancak cehenneme giden yola en güzel taşları da onlar döşüyorlar. Aslında hiçbir zaman demokrat olmamış ve olamayacak olan “siyasal islamcılar” ve “bölücüler”ce baş tacı edilmeleri bu nedenledir.

Sabahattin ÖNKİBAR, “Telekulak’ın Perde Arkası” başlıklı yazısında (Türkiye Gazetesi, 9.6.1999) şu bilgileri veriyor:

(Bakın size, bize dün intikal eden dinleme olayları sonucunda devletin önüne geçtiği eylem ya da suikastlardan bir demet sunacağız.

- 1) 1995 Mart ayında Çiller, Menzir ve Kozakçıoğlu’na suikast.
- 2) 7-11, 96’da Kenan Evren ve Doğan Güreş’e suikast.

3) Yıldırım Aktuna, Jeti Kamhi, Abdulkadir Aksu, Şevket Can Özbay, Turgut Altınok, Şerafettin Elçi ve Ayvaz Gökdemir'e suikast.

4) Söylemez Çetesine ulaşılması ve çökertilmesi.

5) Adana Orduevine bomba atılması eylemi.

6) Nusret Demiral ve Cem Boyner'e yönelik suikast hedefleri.

7) Alanya plajına halkın bulunduğu saatlerde bomba atılması hedefi.

8) İstanbul Aksaray Metro İstasyonu ve çarşılarına sabotaj hedefleri.

9) 15-7, 96'da İstanbul Valiliği'ne bomba atma hedefi.

10– Antalya'daki turistik tesislerin bombalanması ve Elmalı'daki Ziraat Bankası soygununun faillerinin yakalanması.

11) Ankara Polis Akademisi ve askeri tesislere yönelik olarak maket uçakla bomba atma hedefi.

12) Hizbullah'ın 30 olayının aydınlatılması.

13) 1996 Martında Uzan ve Karamehmet ailelerine ait villalara suikast hedefi.

14) Petlas Fabrikası'na sabotaj eylemi.

15) Yahudi vatandaşlara ait işyerlerine sabotaj hedefi.

16) İstanbul'da CHP, DYP ve MHP binalarının önündeki araçlarda bulunan zaman ayarlı bombaların patlatılması.

17) Batman'da Mehmet Sincar'ın öldürülme olayı.

18) Tunceli'deki muhtelif eylemler.

Liste daha bunun gibi onlarca olayla uzayıp gidiyor.

Bütün bunlar Devletin telefon izlemesi ile önlenmiştir. Şimdi hal bu iken devlet telefon dinlememeli diyebilir misiniz?).

Başsavcılığımca talep edilmesi üzerine, telefonla yapılan görüşmelerin gizlice dinlenmesinin hukuki sonuçları hakkında, Prof. Dr. Feridun YENİSEY. 11.6.1999 tarihli Bilirkişi Raporunu düzenlemiştir. Tamamını daha önce mahkemenize gönderdiğim bu Bilirkişi Raporunda şöyle denilmektedir:

(Önleme Dinlemesi: Haberleşmenin dinlenmesi, suç öncesi önleme dinlemesi ve suç sonrasında yapılan adli dinleme olmak üzere ikiye ayrılır.

Önleme dinlemesi gerek Amerikan hukukunda ve gerekse Alman hukukunda hakim kararı olmadan yapılabilen ve bütün telefonları kapsayabilen genel bir dinlemedir.

Amerika Birleşik Devletlerinde haberleşmenin dinlenmesi ile ilgili düzenlemeler yapılırken (Title III: section 2511/3), Başkana, Devletin birlik ve bütünlüğünü, cebir ve diğer hukuka aykırı yöntemlerle bozmaya yönelik yakın ve filhal mevcut bir tehlike mevcut bulunan hallerde, hakim kararı olmadan telefonları dinletmek yetkisi verilmiştir.

Bu doğrultuda olmak üzere, Kongre 1978 yılında “Foreign Intelligence Surveillance Act” (FISA) adlı yasayı yürürlüğe koymuştur. Bu yasa hükümlerine göre Başkan, Başsavcı aracılığı ile, yabancı devletlerden gelebilecek tehlikeleri sezebilmek amacıyla, bir seneye kadar süre ile telefonları dinletebilir. (KAMİSAR, LAFAVE.)

Önleme dinlemesi Alman Hukukunda da kabul edilmiştir. Alman Anayasasının 10. maddesine ilişkin olarak çıkartılan (G 10) Kanunu 1968 yılında yürürlüğe girmiştir. 1.12.1994 tarihinde yürürlüğe giren Suçlulukla Mücadele Kanunu (Verbrechensbekämpfungsgesetz) “G 10” Kanununun 12. maddesini değiştirmiştir. Yapılan değişiklik, hakim kararı olmadan gerçekleştirilen telefon dinlemelerinin alanını genişletmek ve bu şekilde elde edilen bilgilerin istisnai hallerde delil olarak kullanılmasına yasal zemin hazırlamak amacıyla hizmet etmiştir. Demokratik hukuk devletini tehdit eden bir tehlike mevcut bulunduğu hallerde, bazı devlet organlarına (Verfassungsschutzbehörden des Bundes und der Länder, das Amt für den Militarischen Abschirmdienst und der Bundesnachrichtendienst) telefonları dinleme ve bunları kaydetme yetkisi ile, mektup ve posta gizliliği ile korunan gönderileri inceleme yetkisi verilmiştir.

Almanya Federal Cumhuriyetine karşı silahlı bir saldırı veya terör eylemleri yapılması tehlikesi, çok miktarda uyuşturucu maddenin Almanya’ya ithal edilmesi tehlikesi ve yurt dışında işlenen paralarda sahtecilik suçları ile, kara paranın aklanması suçlarından doğan tehlikeleri, “geç kalmadan” tesbit etmek ve bu tür tehlikelere karşı Devletin tedbir alabilmesini sağlamak amacı ile, hakim kararı olmadan ve geniş kapsamlı bir şekilde telefon dinleme yetkisi tanınmıştır (CLAUS ARNDT),

...Hukuka aykırı deliller teorisi çerçevesinde yabancı sistemlerin “hukuka aykırılıktan” anladıkları, sanığın Anayasa ile teminat altına alınmış olan haklarından birinin bir “devlet organı” tarafından yapılmış olan bir işlemle ihlal edilmesidir.

Hukuka aykırı deliller teorisi, “devletin ajanları tarafından” yapılan hukuka aykırılıklardan doğan devlet sorumluluğuna dayanan bir teoridir. Gerek Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve gerekse Amerikan Anayasası, hukuka aykırı delilleri sadece devlet memuru olan kişilerin yaptıkları ve Anayasadaki sanık haklarını ihlal eden aykırılıklarda gündeme getirmektedirler. Diğer bir ifade ile hukuka aykırılık yaparak bilgi toplayan ve daha sonra bunu devlete sunan özel şahıslar bakımından hukuka aykırı delil teorisi tesirini göstermemektedir.

Radyo dalgaları ile bağlantı kuran araç telefonlarında da aynı frekansa giren herkesin konuşmayı manyetik ortamda kolayca zaptetmesi mümkün olduğu için, genel kullanıma açık radyo dalgaları yayarak yapılan haberleşme, Amerika’da, hukuka uygunluk halleri arasında zikredilmiştir. Bu anlamda olmak üzere Federal Ceza Kanununun 2510 ncu maddesinde tanımlar verilirken, herkesin kolayca alabileceği tarzdaki iletişim, hukuka uygunluk halleri arasında gösterilmiştir (“readily accessible to the general public” means, with respect to a radio communication...”). Hukuka uygunluk hallerini gösteren 18 USC 2511/2 (g) de, bu hali düzenlemektedir.

Cep telefonları ayrı bir sistem ile çalıştığı için, bu kurala tabi değildir.

Ancak FM radyo alıcıları tarafından dahi alınabilen araç telefonları bakımından, elde edilen konuşma kayıtları hakkında istisna söz konusudur (Prof. Dr. Feridun YENİSEY’in, 11.6.1999 tarihli Bilirkişi Raporu).

Açıklanan hususlar birlikte değerlendirildiğinde, Necmettin ERBAKAN ile Yasin Hatiboğlu arasında bir araç telefonuyla yapılan ve bir özel şahıs tarafından banda kaydedilen konuşmanın hükme esas alınması değil, alınmamasının yasaya aykırı olacağı kanaatindeyiz.

Anayasa Mahkememiz “Hukuka aykırı şekilde elde edilen deliller hiçbir şekilde hükme esas alınamaz” şeklinde bir karar verirse,

bunun doğuracağı korkunç sonuçları bir örnek olayla açıklığa kavuşturmak istiyorum:

Önce Leyla ZANA ve arkadaşlarına İlişkin, Ankara 1 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 8.12.1994 tarihinde verilen ve kamuoyunda “DEP Kararı” diye anılan kararın gerekçesinden 112,113 ve 114 ncü sahifeleri aşağıya aynen alıyorum:

(Sanık Leyla ZANA’nın 20 Ekim 1991 seçim kampanyasındaki konuşmaları, TBMM’nde yeminini eda ettikten sonra Kürtçe slogan atması, Alman Bavyera ve SAT. Televizyonlarında yaptığı röportajlar, Suruç ilçesinde Belediye Başkanı seçimi münasebetiyle kadınlardan oluşan topluluğa yaptığı konuşma, Kopenhag’da düzenlediği basın toplantısındaki açıklamaları, Sanık Leyla ZANA’nın Milletvekili dokunulmazlığı korumasında yaptığı siyasi çalışmalarıdır. Siyasi çalışmalarından Leyla ZANA’nın PKK ile aynı paralelde faaliyet gösterdiği anlaşılr. PKK’nın amacı Devletin bir kısım toprakları üzerinde Marksist-Leninist esaslara dayalı müstakil bir Kürt Devleti kurmaktır. Leyla ZANA’nın 1991 seçim kampanyasından itibaren yaptığı konuşmalar, basına verdiği demeçler incelendiğinde Leyla ZANA’nın da aynı kasıtlı siyasi çalışma yaptığı görülür. Bunlar Leyla ZANA’nın açıktan yaptığı çalışmalardır. Dosyada Leyla ZANA’nın PKK örgütü içinde illegal faaliyet gösterdiğini açıklayan deliller de mevcuttur.

Bucak ailesi Siverek ve Hilvan’a yayılmış, kalabalık ve köklü ailedir. Başlangıçtan itibaren Bucak ailesi PKK’ya karşı çıkmış, PKK’yla silahlı çatışmaya girmiştir. PKK örgütünün Bucak ailesinin hakim olduğu Siverek ve Hilvan’a giremediği, Bucak ailesinin PKK’ya karşı çıkması sebebiyle aileden 140 kişinin PKK militanları tarafından öldürüldüğü, Bucak ailesi büyüğü Serhat Edip BUCAK’ın 20 Ekim 1991 seçimlerinde Milletvekili seçilmesinden sonra SHP’den Milletvekili seçilen Zübeyir AYDAR, Leyla ZANA, Sedat YURTTAŞ ile tanıştığı, bu tanışmadan sonra 1992 yılı Bahar aylarından bir akşam Zübeyir AYDAR’ın önceden haber vererek Sedat Edip BUCAK’ı evinde ziyaret ettiği, ziyaret sırasında Zübeyir AYDAR:

– PKK’nın Bucak ailesine 12 Eylül 1980 öncesi yanlışlar yaptığını söyledikten sonra “Ben PKK adına Bucak ailesinden özür diliyorum. Siverek ve Hilvan’da PKK’nın faaliyet göstermesine karşı

gelmeyin. Biz Bucak Ailesine ve mensuplarına hiç bir zarar veremeyeceğiz. Siverek ve Hilvan'da kamu kurum ve kuruluşları, askeri ve polis tesisleri ve insanları bizim hedefimiz olacak. Size zarar veremeyeceğiz. PKK'ya mücadele edin" dediği, Sedat Edip BUCAK'ın:

– Biz PKK'ya mücadele edemeyiz. PKK, Siverek ve Hilvan'a girmesin" demesi üzerine, Zübeyir AYDAR'ın:

– "PKK, Kürdistan'da her karış toprağa girmek zorundadır. Hilvan ve Siverek de Kürdistan'dır. Buralara da girmek zorundadır" dedikten sonra evden ayrıldığı, 1992 yılı sonbaharında Leyla ZANA, Zübeyir AYDAR ve Ali YİĞİT'in, Sedat Edip BUCAK'ı Oran'daki Milletvekili Lojmanlarının içerisinde bulunan Meclis Lokantasına akşam yemeğine davet ettikleri, akşam yemeğinde Zübeyir AYDAR, Ali YİĞİT ve Sanık Leyla ZANA'da başka o tarihlerde HEP Genel Sekreteri olan Ahmet KARATAŞ'ında bulunduğu, Ahmet KARATAŞ'ın Sedat Edip BUCAK'a:

– PKK'nın Hilvan ve Siverek'de Devlet aleyhtarı faaliyet yürütmesine ses çıkarmamasını, karşı çıkmamasını, örgütün Bucak ailesine zarar vermeyeceğini söylediği, Sedat Edip BUCAK'ın Hilvan ve Siverek Bölgesinde Bucak ailesinin bulunduğunu, örgütün fikir ve görüşlerini benimsemediklerini, örgüte karşı çıkacaklarını söylemesi üzerine sanık Leyla ZANA'nın:

– "Bir hemşehrinle görüş, daha iyi olur", diyerek söze karıştığı, Leyla ZANA'nın ısrarla bir hemşerinle görüş demesi üzerine Sedat Edip BUCAK'ın:

– "Benim hemşerim kim? diye sorduğu, sanık Leyla ZANA'nında;

– "Benim Genel Sekreterim sayın Abdullah ÖCALAN, senin hemşehrin. Telefon numarasını verelim. Abdullah ÖCALAN'la görüş. PKK'nın Hilvan ve Siverek'e girip girmemesi konusunda daha rahat anlarsınız" cevabını verdiği, Sedat Edip BUCAK'ın Abdullah ÖCALAN'la görüşmeyi kabul etmediği;

8 Nisan 1993 günü sanık Leyla ZANA'nın yanında Abdülcebbar GEZİCİ olduğu halde Sedat Edip BUCAK'ı evinde ziyaret ettiği, Abdülcebbar GEZİCİ'yi, Sedat Edip BUCAK'a Abdülcebbar YILDIZ adıyla tanıttığı, Abdülcebbar GEZİCİ'nin Kürtlerle Kürdistan üzerine bir giriş konuşması yaptıktan sonra Sedat Edip BUCAK'a:

– “PKK’nın Siverek’e gireceğini, Bucak ailesine zarar vermeyeceğini, buna karşılık Bucak ailesinin devlete yardım etmesi halinde cezalandırılacağını, Bucak ailesinin PKK’ya karşı tavır almaması gerektiğini, Bucak ailesinin gerillaya örgüte yani PKK’ya zarar vermesi halinde Bucak ailesi mensuplarının da cezalandırılacağını” söylediği, Sedat Edip BUCAK’ın:

– “Seni buraya gönderen kim?” sorusunu Abdülcebbar GEZİCİ’nin:

– “Ben Kürdistan Halkının isteği doğrultusunda geldim” dediği, Sedat Edip BUCAK’ın;

– “Bu cevap yeterli değil” demesi üzerine, Abdülcebbar GEZİCİ’nin;

– “Sayın Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN benî buraya gönderdi. Leyla hanımla da yanına geldik.” cevabını verdiği, Sedat Edip BUCAK’ın;

– “Siverek ve Hilvan’a girmeyin “ demesine karşılık Abdülcebbar GEZİCİ’nin:

– “Biz Siverek ve Hilvan’da size zarar vermeyeceğiz. Askere, Polise, Kamu Kurumlarına yönelik Devletle mücadelemiz var. Devlete eylem yapacağız” dediği. Sedat Edip BUCAK’ın;

– “Hilvan ve Siverek’de havaya sıkılacak bir kurşunu dahi bize Bucak ailesine sıkılmış addederiz. Halka sıkılmış addederiz. Müsade edemeyiz.” diye karşı çıkması üzerine Abdülcebbar GEZİCİ’nin Sedat Edip BUCAK’a;

– “Senin bu teklifin çok anlamsız. Biz Kürdistan’da her karış toprağa girmek zorundayız. Gireceğiz.” dediği, bu sözler üzerine Sedat Edip BUCAK’ın sinirlendiği, ayağa kalktığı ve Abdülcebbar GEZİCİ’ye hitaben;

– “Siverek’de, Hilvan’da, oraya gidin, girin, “ diye bağırdığı, bunun üzerine sanık Leyla ZANA’nın araya girerek;

– “Sedat çok çabuk sinirleniyorsun, bunu konuşarak çözeriz, anlaşalım. Eğer sen Abdullah ÖCALAN’la görüşürsen daha iyi olur. Ama sen ben aramam dersen, senin vereceğin telefona ve saate göre Abdullah ÖCALAN seni arar.” dediği, Sedat Edip Bucak’ın; Abdullah ÖCALAN’ın da kendisini aramasını kabul etmediği anlaşılmaktadır).

Yukarıda içeriği yazılı suç konusu konuşmalar, “gizli dinleme” ile, başka bir ifade ile “hukuka aykırı şekilde” elde edilmiştir.

Şimdi Anayasa Mahkememiz “Hukuka aykırı şekilde elde edilen hiçbir şekilde hükme esas alınamaz” şeklinde bir karar verirse:

1) Yargıtayımız, bu şekilde elde edilen delillere dayanarak verilen kararları onadığından, iki yüksek mahkememiz arasında, çok önemli bir konuda uygulama farklılığı ortaya çıkacaktır.

2) Devlet güvenliğimizle ilgili böylesine vahim suçlar işleyen pek çok sanık, delil yetersizliğinden cezalandırılmayacaktır.

3) Böyle bir delili hükme esas almayacak yeryüzünde hiçbir hukuk düzeni mevcut olmadığından ve hiçbir zaman da olmayacağından; Anayasa Mahkememiz daima “sanığın haklarını”, “kamu güvenliği”ne üstün tutan “ilk” ve “tek” mahkeme olarak anılacaktır.

Takdir yüce heyetinizindir.

F) Son günlerde “yeni bir Anayasa” ve “yeni bir laiklik anlayışı” tartışmaları yoğunluk kazanmıştır.

Başsavcılığım, Anayasamızı eleştirmek değil, uygulamakla görevli olduğundan resmi bir belge olan “esas hakkında görüş”ümüzü bildirirken, bu tartışmalara ilişkin şahsi görüşümü yazmayı uygun görmüyorum.

Anayasamızın 24/son maddesinde “Kimse, Devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne surette olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez veya kötüye kullanamaz.”

Anayasamızın açıkça yasakladığı eylemlere kayıtsız kalırsak, başka bir deyişle hukukçular olarak görevimizi yapmaz, Anayasamızı uygulamaktan vazgeçersek ne olur? Hemen söyleyelim ki kamu düzenimiz bozulur. En azından bir karmaşa ortamına sürükleniriz.

Türkiye Cumhuriyeti, bunca düşmanına karşın bugüne kadar ayakta kalabilmişse ve ulusumuzun çeşitli din ve mezheplerden oluşan fertleri uyum içinde bir arada yaşayabilmişse, bunu; Cumhuriyetimizi kuran, gerçekçi vatansever insanlarımızın, sonraki yönetici ve hukukçularımızın, tarihimizi, sosyal ve kültürel durumumuzu,

dinimizin özelliklerini de gözönünde tutarak hayata geçirdikleri laiklik anlayışına borçluyuz.

Bugüne kadar ki tüm Anayasa Mahkemesi kararlarına da yansıyan bu laiklik anlayışını, Refah Partisinin kapatılması davasına ilişkin olarak düzenlediğimiz iddianame, esas hakkında görüş ve sözlü açıklamamızda ayrıntılarıyla dile getirmiştik. Bu belgeler elinizde mevcut olduğundan, “aynen tekrarladığımızı” söylemekle yetiniyoruz.

...

İsviçre Yüksek Mahkemesi kararına göre, sınıflarda, Hz. İsa'nın çarmıha gerilisini simgeleyen heykelciliğin (Kruzifix) bulundurulmasının dinsel yansızlıkla (nötralite) bağdaşmadığını kararlaştırmıştır (Kar. No. 116/a 252). Buradan, örnekleme ile, öğretmenin, sınıfa, dinsel giysilerle girmesinin, onaylanmayacağı vurgulanmıştır. Öte yandan, öğretmenin bu davranışının Federal Anayasada güvence altına alınan “kadın-erkek eşitliği”ne aykırı olduğuna deyinilmiştir).

e) Amerika'dan bir örnek:

Daha çok Minnesota eyaletinde yaşayan bir özel tarikatın mensuplarının dini inancı parlak renkleri yasaklamaktadır. O yüzden çoğu çiftçilikle uğraşan tarikat mensupları mat renkli giysileri, gri, siyah gibi elbiseleri tercih etmektedir. Eyalet Motorlu Araçlar Kanunu, traktör gibi, biçerdöver gibi özel amaçlı araçların trafikte dolaşırken parlak kavuniçi renkli bir özel işaret taşımaları gerektiğini emretmektedir. Tarikat mensupları bu işareti traktörlerine takmayı reddederler. Konu Yüksek Mahkeme'ye kadar gelir. Mahkeme 'kamusal alanda dinsel özgürlüklerin sınırsız olmadığına, aksine sınırlandırılabilirliğine' karar verir (İsmet BERKAN, Kamusal Alanda Dinsel Özgürlükler, Radikal Gazetesi, 2.5.1998).

f) Şu sıralar Amerika'da ilgiyle izlenen laiklik davalarından birkaç örnek vermek istiyorum. İlk örnek, Republic adlı bir Missouri kasabasından. Bu kasabanın kent armasının üzerinde bulunan balık resminin kaldırılması için dava açılmış. Çünkü bu balığın Roma İmparatorluğu zamanında yaşamış ilk Hristiyanlarca kullanıldığı öne sürülmüş. Böyle bir simgenin kullanılması, anayasanın din ile devlet işlerinin kesin olarak ayrılmasını emreden maddesini ihlal

ediyormuş. Kısacası, Amerika’da kent armalarına kilise, havra, cami, haç, ay ya da başka bir dinsel sembolün konması laikliğe aykırı sayılıyor.

Daha ötesi de var. İndiana’nın Elkhart kentinde de, kamuya ait bir parkın ortasındaki Hazreti Musa’nın 10 Emri anıtının kaldırılması istenmiş. Wisconsin’de ise bir parka konmuş olan Hazreti İsa heykeli dava konusu olmuş. Kent yönetimi parkın girişine ‘Burada Hazreti İsa’nın heykelinin olması Hristiyanlığı savunduğumuz anlamına gelmiyor1 diye bir levha koymuş ama, dava devam ediyor. Dikkat edilsin: Buralarda karşı çıkılan Hazreti Musa’nın emirleri ya da Hazreti İsa’nın kendisi değil, bu dinsel sembollerin kamuya ait yerlerde bulunması (HALUK ŞAHİN, Amerika Laikliğinin neresinde?, Radikal Gazetesi, 4.7.1998).

g) Oregon kararı, Amerikan yerlilerinin dinsel törenlerinde, “peyote” kaktüsünün uyuşturucu özünün kullanılmasına ilişkindi. Yerli ibadetindeki bu uygulama, eyaletin “narkotik” yasalarına aykırı bulununca Yüksek Mahkeme’ye başvuran davacılar, dinsel kısıtlamaları yeni ve daha esnek bir koşula bağlayan, şu karar ile karşılaştılar:

“Bir eyaletin yasaları, özgürlükleri sınırlasa bile, dinsel inancı değil, dinsel uygulamaları ilgilendirdiği sürece Anayasa’nın birinci maddesi’nin ihlaline yol açmaz.” Böylece “dinsel uygulama-dinsel inanç” ayrımı kıstas oldu.

Oregon kararını emsal alan ilk adımı, Mesleki Güvenlik ve Sağlık İdaresi (OSHA) attı. Dinleri gereği türban takan Sihler, 1975’ten itibaren inşaat vb. yerlerde baret giyme mecburiyetinden muaftılar; OSHA Kasım 1990’da bu muafiyeti kaldırdı.

Aynı gerekçe ile, izleyen yıllarda Yahudilere otopsi uygulanmaması, cezaevlerindeki Müslümanlar’a domuz eti yedirilmemesi, Amiş dinindekilerin üniforma giymemesi gibi talepler de reddedildi.

“Uygulama-İnanç” ayrımına karşı yasal mücadele kongre de iki yıl sürdü. 1993’te geçen Dinsel Özgürlüklerin Restorasyonu Yasası (RFRA). Anayasa’nın Birinci Maddesi’ne dayanarak, eyaletlerin dinsel hakları kısıtlama yetkisini ortadan kaldırdı.

Haziran 1997'deki Yüksek Mahkeme kararı ise bu kez RFRA'yı iptal etti. Gerekçe. Anayasa'daki dinsel özgürlük tanımının yorumunu Kongre'nin değil, ancak bağımsız yargının yapabileceğiydi.

Karara Texas'taki bir olay yol açtı. Boerne kentinde kilise yaptırmak isteyen San Antonio Katolik Başpiskoposu, eyalet yetkililerinin söz konusu araziye "tarihi koruma alanı" göstererek, inşaat izni vermemesine karşı çıktı. Ancak Mahkeme, "dinsel uygulamayı yasanın üstünde tutan" RFRA'nın, "anayasa dışı" olduğuna karar verdi; Yüksek Mahkeme de bunu teyid etti. (Yasemin ÇONGAR, Dinsel Haklar ve Devlet, Milliyet Gazetesi, 20.4.1998).

SONUÇ: İddianamemiz, 4.6.1999 tarihli yazımızla Mahkemeye sunduğumuz ek deliller, esas hakkında görüşümüz birlikte değerlendirilerek:

1) 12.8.1999 tarihinde kabul edilen 4445 sayılı Yasanın 18 nci maddesiyle 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanununun 103 ncü maddesine eklenen ikinci fıkranın Anayasamıza aykırı olduğundan İPTALİNE,

2) FAZİLET PARTİSİNİN TEMELLİ KAPATILMASINA,

Karar verilmesi gerektiği görüşünde olduğumuzu bilgilerinize arz ederim.

SÖZLÜ AÇIKLAMA

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın 18.1.2000 tarihli sözlü açıklaması şöyledir:

Türban konusunu, partilerinin kapatılmasını göze alarak daimi olarak gündemde tutmaya çalışmalarının gerçek nedeni nedir?

Profesör Doktor Cahit Tanyol, 1999 yılında yayınlanan "Neden Türban" adlı kitabında, Başsavcılığımın görüşlerine uygun şekilde konuya açıklık getirdiğinden, söz konusu kitaptan birkaç bölümü aynen okumak istiyorum:

(İmam hatip okullarının amacı din adamı yetiştirmektir; fakat, bu okullar fırsatlardan yararlanarak eski medreselerin hortlatılmasına zemin hazırlamıştır. Refah Partisinin yer almış olduğu koalisyon döneminde meslek okullarına üniversiteye girme hakkı tanındı. Refah Partisinin bu kanunu çıkarmaktaki amacı, imam hatip çıkışlıların devletin köşe başlarını tutmasını sağlamaktı. Bütün çabalara rağmen yalnız Harbiyeye giremediler; biraz mırıldandılar, pa-buç pahalı geldi. Öğrenim hakkı dediler. Devletin diğer örgütlerine sızmak suretiyle subaşlarına kendi adamlarını yerleştirdiler. Bir de görüldü ki, mülki idare başta olmak üzere, devlet mekanizmasının bütün köşe başları imam hatip kökenlilerle doldurulmuş. Milli Eğitim Bakanlığı, Talim Terbiye Kurulu onların eline geçmiş. Üniversitelerin her dalında molla kılıkli öğretim üyelerinin sayısı çoğalmış. Liselerde felsefe ve sosyoloji dersleri itelenerek kapı önünde atılmış, onların yerine bütün sınıflara zorunlu din dersi konulmuştur. Her üniversitede bir ilahiyat fakültesi, her ilde bir İslam enstitüsü, sayısı yüz binleri bulan kız ve erkek imam hatip okulları ve öğrencileri ve bir o kadar Kur'an kursları, bütçesi ve kadroları alabildiğine şişkin bir Diyanet İşleri Başkanlığı, sayısı milyonların çok üstünde cami ve mescit yapma seferberliği... Bütün bunlar tabanda bir siyasî sömürü ağının dayanakları. Şu anda Türkiye, bir irtica ve din sömürüsüne teslim olmuş durumda. Şu anda Türkiye'de her gün Menemen olaylarına taş çıkartacak irtica suçları işlenmektedir. Her gün üniversitelerin önü, camilerin çevresi polis kordonu altında. Yapılan gösterilerin amacı devleti çürütmek, kanunları işlemez hale getirmek. Türban gibi anlamsız bir olayın, ikide bir insan hakları maske-si altında Türkiye Büyük Millet Meclisini, Anayasa Mahkemesini, üniversiteleri işgal etmesi ülkede anarşik bir ortam yaratmaktan öte bir yarar sağlayamaz.

Gazetelere yansımış şu olay üzerinde ibretle, dikkatle durmak ve düşünmek gerek; devletin kimler tarafından işlenmez hale getirildiğinin somut örneğidir, aktarıyorum:

"Fazilet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül'ün eşi 18 yıl sonra yeniden üniversiteye dönmek için üniversite sınavına girdi; Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi Arap Dili Edebiyatı bölümünün sınavını kazandı. Başlı açık fotoğraf vermediği için kayıt yaptı-

ramadı. Gül, eşinin üniversiteye kaydını yaptırmak için refakatinde avukatlarını ve bir de Ankara 16 ncı Noter Başkâtibini fakülteye getiriyor. Abdullah Gül'ün eşi bayan Gül, evraklarını kayıt görevlisine veriyor; fakat, kayıt görevlisi 'başı açık vesikalık fotoğraf vermek zorundasınız, yoksa kaydınızı yapamayız' diyor. Araya beraberinde getirdikleri avukat ve noter başkâtibi giriyorsa da, onların tanıklığı da işe yaramıyor ve Gül hanımın kaydı yapılmıyor. Bu zulüm (!) karşısında Abdullah Gül: "Türkiye'de 18 yıl önce olağanüstü bir durum vardı; eşim o yıllarda da üniversitede başörtüsü sıkıntısı olduğu için aynı nedenle üniversiteye kaydını yaptıramamıştı. Üç çocuk büyüttükten sonra girdiği üniversite sınavını kazandığı halde fakülteye yine kaydını yaptıramıyor. Görünen o ki, Türkiye'de 18 yıldır değişen bir şey yok. Bugün Moskova'da yaşıyor olsaydık, eşim böyle bir engelle karşılaşmazdı" diyor.

Üstelik, bu büyük Müslümancının beyanatının da yalan olduğunu gazeteler yazdı. Bu zat, ikinci Refah Partisinin Başkanvekili ve birinci Refah Partisi iktidarı döneminde de bakanlık koltuğunu işgal etmiş. Beyninde en ufak bir devlet bilinci, en ufak kanunlara saygı bulunmuş olsaydı, üniversitedeki basit bir kayıt görevlisinin uyarısı karşısında utançtan yerlere geçmesi gerekirdi. '18 yıldır değişen bir şey yok' dernek, o şaibeli sayılan iktidarlarına rağmen devleti çürütememişlerdir ve 18 yıl içinde bu zatın kafasında da en ufak bir gelişme olmamış. Eğer, bu olay kendi iktidarlari döneminde geçmiş olsaydı, bu zihniyetteki adamlar görevlinin karşısına, kolluk kuvvetleriyle değil, magandaları "Öl de ölelim, vur de vuralım!" narasını atan fedailerıyla çıkardı.

Bu Abdullah Gül bir istisna değil. Belli zihniyetdeki bir siyasi partinin prototipidir. Aslında, bunların onayladığı ve savunduğu bu türbanlılar taifesinin ve yandaşlarının amacı, ne din özgürlüğü ne de insan haklarıdır. Bunların amacı, laik devleti tutan bütün payandaları yıkmak, inanç maskesi altında insanların din duygusunu sömürerek devleti ele geçirmektir. Abdullah Gül ve takımı bugün bizi yaygın-bir irtica tehlikesiyle yüz yüze getiren bir zihniyeti temsil etmektedirler.

İrticanın tipik ve somut kanıtı olan bu türban olayı, ülkeyi bir iç ayaklanmaya doğru itmektedir. Amacına ulaşınca kadar bu tür-

ban olayı üniversitelerde sürüp gidecektir. Bunun iki utanç verici yanı vardır; biri, ülkenin sosyal, ekonomik ve siyasal bir yığın derdi varken, bütün devlet kurumlarının, başta Parlamento olmak üzere, bu zorlama sorun üzerinde durmalarıdır. İkincisi, önemsizliğine rağmen önemli hale getirilen bu olay, gerici çevreler tarafından din ve namus duygularını kışkırtma aracı olarak kolayca kullanılabiliyor. Yönetmeliğe rağmen üniversitenin direnme gücünü yıpratıyorlar.

Nitekim, Başbakan bunun işaretini verdi bile. Yalnız, Başbakanın bu tutumunun ne kadar tehlikeli olduğunu, olayın türbanla kapanamayacağını, bunun arkasından çarşaf, çarşafın arkasından Arap alfabesinin, ardından, irtica şehitleri, onun arkasından Memen yobazlarının aklanması, çorap söküğü gibi birbirini izleyecektir.

Ben, bir fantazi sergilemiyorum. Görünen köy klavuz istemez.

Başta eski ve yeni genelkurmay başkanları olmak üzere, benim bu kuşku, bir çok yazarlar tarafından tekrarlanmıştır. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Karadayı, emekli olmadan önce giderayak bu irtica tehlikesine şöyle parmak basıyor:

“28 Şubat 1997’de Millî Güvenlik Kurulunun tavsiye kararıyla yeni bir süreç başlatıldı. Bu çerçevede başlatılan iktidar değişikliği ile, Önce, 8 yıllık kesintisiz eğitim uygulamaya konuldu. Başbakanlık Takip ve Koordinasyon Kurulu teşkil edildi. Bu konunun çözümü için yeni mevzuat çıkarılmasında güçlükler yaşandı. Diğer yandan hâlâ tasfiye edilmemiş irtica kadroları mevzuatın dahi uygulanmasında yetersiz kaldı. İrtica ile mücadele kapsamında 13 adet yasa tasarısı 14 Ocak 1998 ve onu izleyen tarihlerde hükümet tarafından Türkiye Büyük Millet Meclisine sevk edildiği halde bugüne kadar hiçbir yasa tasarısı kanunlaşmadı. Birtakım çevrelerin irtica ile mücadeleyi tartışmaya açması dikkat çekicidir. İrtica kesimini cesaretlendiren bu beyanlar, irticanın 28 Şubat öncesine göre daha örgütlenmesine ve örgütsel faaliyette bulunmasına zemin hazırlıyor.”

Bu satırları yazdığım sırada İzmir Üniversitesinde türban tartışması yüzünden bir genç bıçaklanıyor. Daha geçenlerde, bir okul öğretmeni, kıyafet yönetmeliğine aykırı bir kılıkla sınıfa girdiği için

okulda öğrenci velileri arasında bir tartışma ve dövüşme çıkıyor. Bu gidişle okulların kapıları da sokağa teslim edilecek.

Diğer taraftan da imam hatip okullarının orta kısmı kapatıldı diye siyasi partiler ve irtica çevreleri tarafından kışkırtılan kalabalıklar, aylardan beri yumruklarına Allahu Ekber'i siper ederek kanunu protesto ediyorlar.

İrticanın kaynakları, yuvalandıkları yerler belli; neden din ve vicdan özgürlüğü başörtüsünün içine yerleştirilerek, üniversitelerin kapısına engizisyon mahkemeleri yaftası yapıştırılıyor? Bursa'da kız imam hatip okullarına başörtüsüyle girmek isteyen öğrencilere görevi gereği engel oldu diye vali protesto ediliyor. Halk kitleleri devlete, kanunlara karşı kışkırtılıyor. Bu eylem, başta, sabık Refah Partisi olmak üzere, bütün gerici basın ve siyasi partiler tarafından destek gördüğü halde kimsenin kılı kıpırdamıyor. Cuma namazlarının, Ramazan aylarının ve bayramlarının türban eylemi için uygun bir ortam olarak seçilmesindeki amaç belli olduğu halde Diyanet İşleri Başkanlığı bu başörtüsü sömürsüne karşı neden olumlu veya olumsuz bir tavır almıyor da Sağlık Bakanlığını ilgilendiren alanlarda fetva veriyor? Onun bu tutumunu "sukut ikrardan gelir" diye mi yorumlamak gerek? Görevi ve işlevi halkın inanç ve ibadetleriyle sınırlı olması gereken bu kuruma, her yıl, milyarları aşan bir bütçe ayrılmaktadır. Her an yön değiştirmeye ve ülkeyi bir iç savaşın eşiğine getirmeye yatkın olan bu anlamsız türban olayı karşısında Diyanet İşleri Başkanlığı tavrını belli etmezse büyük bir vebal ve günah altında kalmış olur. Gazetelerin yazdığına göre, Diyanet, türbancıların safında imiş. Öyle ise, büyük tehlikedeyiz. Belli ki, irtica, ucuz ve tehlikeli bir araç olarak kendisine başörtüsünü almış bulunmaktadır. Başörtüsü yüzünden üniversite rektörü yuhalanıyor. Öğretim ve eğitim kurumları ürkütülüyor, siyasi partiler için bu, ucuz bir oy deposu olarak düşünülüyor. Bunlar iktidara geldikleri takdirde üniversitelerden türban yasağını kaldıracaklarını propaganda etmeleri, gün meselesidir. Biz diyoruz ki, türbanı savunmak, şeriatı savunmaktan daha ağır bir suçtur; çünkü, biri, tartışmaya açık, bir kanunun çiğnenmesidir, içeriğinde çağın ihtiyaçlarını gideremeyen bir hak ve adalet kavramı bulunmaktadır. Diğer, giyim kuşam gibi bireysel özgürlüğe yasak koyan bir devlet terörü olarak propaganda

edilmekte ve bu terörün aynı zamanda Kur'an'ın emirlerini mümine yasaklamakta olduğu ileri sürülmektedir. Din sömürücüleri bu noktada iffet ve namus kavramlarını eklemek suretiyle toplumu kışkırtmaya çalışmaktadırlar. Olaylar şimdiden okul sınırlarını aşmış ve toplumsal bir direnişe dönüştürülmüştür. Türk tarihinin hiçbir döneminde ne irtica böylesine güçlenmiş ve ne de devlete kafa tutacak bir duruma gelmiştir. Günümüzdeki irtica, Atatürk devrimlerinin sınırlarını aşarak, Türk milletinin geleneksel inançlarını tahrip etmekte ve devleti bu zamana kadar hiç olmadığı bir tehlikeli ortama itmektedir.)

Profesör Doktor Cahit Tanyol'un, ayrıntılarıyla açıklamaya çalıştığım görüşleri, fikirlerini köşebaşlarını tutmuş bazı gazete ve yazarlarını okuyarak veya televizyonlardaki güdümlü tartışma programlarını izleyerek yapan aydınlarımıza abartılı olarak görülebilir; ancak, bir tek belge üzerinde düşünmek dahi boşörtlüğü eylemlerinin Fazilet Partisi yöneticileri tarafından ne amaçla ve planlı şekilde tezgâhlandığını ve Cahit Tanyol'un ne kadar haklı olduğunu göstermeye yeterlidir sanıyorum.

8.3.1992 tarihli New York Times Gazetesinde de yayınlanan, 1994 yılında Harp Akademileri Yayınları arasında çıkan "Bugünün ve Geleceğin Güç Merkezleri ve Genelgeleri ile Türkiye'ye Etkileri" adlı kitapta yer alan 1963 yılında Başbakanken yaptığı bir konuşmada İsmet İnönü şu gerçekleri dile getiriyor:

"Daha bağımsız ve kişilik sahibi dış politika izlenmesini istiyorsunuz. Herkes aynı şeyden söz ediyor. Nasıl yapacağım ben bunu? Karar vereceğim ve işi teknisyenlere havale edeceğim. Onlar ayrıntılı çalışmalar yapacaklar' ve öneriler hazırlayacaklar. Yapabilirler mi bunu? Hepsinin çevresinde 'uzman' denen yabancılar dolu. İğfal etmeye çalışıyorlar. Başaramazlarsa işi sürüncemede bırakmaya çalışıyorlar. O da olmazsa karşı tedbir alıyorlar. Bir görev veriyorum, sonucu bana gelmeden Washington'un haberi oluyor. Sonucu memurdan önce sefirden öğreniyorum. Bağımsızlık savaşından sonra Lozan'da esas mücadele bu uzmanlar konusunda oldu. Yoksa sınırlar zaten fiili durum idi. Tazminat işini iki devlet arasında çözerdik. Bütün mücadele, idaremize yapılmak istenen müdahale yüzünden

çıktı. Bir tek uzman vermek için büyük ödünlerde bulunmaya hazırıldılar. Dayattık. Biz, onların neden ısrar ettiklerini biliyorduk. Onlar bizim neden inatla reddettiğimizi biliyorlardı. Böyledir bu işler, peygamber edasıyla size dünyaları vaadederler. İmzayı attınız mı ertesi gün gelmişlerdir. Personeli gelmiştir, teçhizatı gelmiştir, - üsleri gelmiştir. Ondan sonra sökebilirsen sök, gitmezler. Ancak bu sorunun üzerine vakit geçirmeden gitmek gerek. Yoksa ne bağımsız dış politika, ne bağımsız içpolitika güdemezsiniz, havanda su döversiniz. Fakat, sanmayınız ki, bu kolay bir iştir. Denediğinizde başınıza neler geleceği de bilinmez.”

1999 yılında yayınlanan, kısa bir sürede tükendiği için genişletilmiş ikinci baskısı yapılan. Metin Aydoğan tarafından yazılan “Bitmeyen Oyun” adlı eserde yer alan belgeye göre. Amerikan yardım teşkilatından Richard Podol, Washington’a gönderdiği raporda “Türkiye’de önemli mevkilerde Amerikan eğitimi görmemiş bir Türk’ün bulunduğu bakanlık ya da iktisadî devlet kuruluşu hemen hemen kalmamıştır. Müsteşarlık ve genel müdürlük mevkilerinden de daha yüksek görevlere kısa zamanda geçmeleri beklenmektedir. Amerikan Yardım Teşkilatı, bütün çabalarını bu guruba yönetmelidir.” diyor.

Bizleri yanıltmaya çalışan hukukçu uzmanların bir kısmı sadece dış güdümlü değildir; içlerinde çıkar amaçlı suç örgütlerinin avukatlığını üstlenmemiş veya irticâî faaliyette bulunan veya bölücü örgütlerden ve partilerden “bilirkişi ücreti veya danışmanlık ücreti” adı altında astronomik ücret almamış pek az kişi kalmıştır. Bu örgütlerin dış destekli parasal güçleri astronomik boyuttadır ve şimdi Türk basınını tamamen kendi güdümlerine almaya çalışmaktadırlar. Amaçlarına bilerek ve bilmeyerek hizmet eden kişiler desteklenecek, başta Türk ordusu ve adliyemiz olmak üzere kamu düzenimizi ve ülke bütünlüğümüzü korumaya çalışan kişi ve kurumlar yıpratılacaklardır.

Türkiye Cumhuriyeti, maruz kaldığı tehlikelere oranla, en az yasal kısıtlamalara başvurmuş, en demokratik davranabilmiş ve insan haklarını ihlal etme bakımından sicili en temiz ülkedir.

Ülkemizde en vahim insan hakkı ihlallerine, devlet görevlileri değil. Birleşmiş Milletler kararlarına aykırı olarak dünyanın gelmiş geçmiş en kanlı terör Örgütü olan PKK'ya destek veren ve çoğu Avrupa Birliğine üye olan devletler sebep oluyor.

Türkiye Cumhuriyeti, yasaları çağdışı olduğu için değil, sözde insan hakları savunucuları sayesinde alınması gereken yasal ve idarî tedbirleri alamadığı, mevcut yasalarını da uygulayamaz hale getirildiği için hukuk devleti olmaktan çıkmıştır. Terör örgütleri, binlerce okulda eğitim yaptırmıyor, milyonlarca çocuğumuzu yıllarca öğrenim hakkından yoksun bırakabiliyor. Benim devlet görevlilerim cezaevi koşullarına bile giremiyor. Terör örgütleriyle organik bağlantısı olduğu belirlenen siyasî partiler dahi faaliyetten alıkonamıyor. Devletimizin, devlet güvenliğini ilgilendiren konularda bile, yasal yollardan bilgi toplaması olanaklı hale getirilemiyor. Ülkenin belli yörelerinde cangüvenliği, korkusuzca yaşama, seyahat ve yatırım yapma özgürlüğü yok edilmiş, çıkar amaçlı suç örgütleri her yıl bir önceki yıla göre daha etkin hale geliyor. Mahkemelerimizde, tüm demokratik ülkelerin mahkemelerinde sanıkların cezalandırılabilmesi için rahatlıkla kullanılabilen delillerin bir kısmı kullanılmıyor. Ülkem bir suçlular cenneti haline getirilmiş, masumu korumanın, sanığı korumak kadar önemli bir insan hakkı olduğunu düşünen yok. Yasalarımıza en saygılı olması gereken bazı barolarımızdaki yasalarımızı açıkça ihlal etmekten çekinmiyorlar. Mesela terör örgütüne üye olmak ve yataklık yapmak suçlarından, TCK'nun 168 ve 169 uncu maddelerinin uygulanması suretiyle devlet güvenlik mahkemelerince mahkum olan avukatların, yasalarımıza aykırı bir şekilde avukatlık yapmalarına "biz devlet güvenlik mahkemelerinin kararlarını tanımıyoruz" diyerek izin veriyorlar. Siyasî partiler, mahkeme kararlarına uymayacaklarını açıkça ilan edebiliyorlar. Böyle bir devlete hukuk devleti denebilir mi? Böyle bir ülkede hukukun üstünlüğünden söz edilebilir mi? Gerçek insan haklarının hayata geçirilmesi için atılan her adımın, insan hakkı ihlali olarak ilan edildiği başka ülke dünyada yok.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde yıllarca hâkimlik yapan Prof. Dr. Feyyaz Gölcüklü ve Komisyon Üyesi Prof. Dr. A. Şeref Gö-

zübüyük tarafından yazılan ve 1998’de ikinci baskısı yapılan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve Uygulaması”adlı eserde bu madde şöyle açıklanmaktadır;

“Ders programlarının yapımı ve düzeni ilke olarak devletin takdir yetkisi içindedir. Aksi halde kurumlaşmış bir öğretim düzeni kurmak imkânsız olacaktır. Buna karşılık 2 nci madde, devletin eğitim, öğretim alanında üstlendiği görevi yerine getirirken, programlarda yer alan bilgilerin dağıtımının objektif, eleştirisel ve çoğulcu olmasına özen göstermesini gerektirir. Başka bir deyişle, bu hüküm, ana, babanın dinî ve felsefî inançlarına aykırı nitelikte belli bir fikri aşılama ve amacı gütmesini yasaklamaktadır. İşte, aşılmaması gereken sınır budur. Amaç, okullardaki ders programlarında ana, babanın inanç özgürlüğünü korumak ona saygılı olmaktır.

Devletin, mevcut eğitim düzeni içinde bu inançlara saygılı olması yeterlidir. Devletin, ana, babanın inançları yönünde eğitim sağlama zorunluluğu yoktur. Devletler, devlet okullarındaki eğitim ve öğretimin içerik ve düzeni konusunda geniş bir takdir yetkisine sahip bulunmakla beraber, ana-babanın dinî ve felsefî inançlarını incitecek telkinlerde bulunup, fikirler aşılamaktan kaçınacaklardır. Bu arada bu konu da, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin 9.3.1977 ve 7.12.1982 tarihli kararlarına değiniyor.

Açık ve yakın tehlike şartları oluşmuşsa, tüm Batı demokrasilerinde düşünce hürriyetine bile sınır getirilebilir. Ülkemizde bölücülük ve irtica, açık ve yakın tehlike olmaktan çıkmış, yaşanan tehlike halini almıştır. Yaşanan tehlike, meşru müdafaa hakkı veren; yani, mutlaka bertaraf edilmesi gereken tehlikedir ve şu anda Türkiye Cumhuriyeti, irtica ve bölücülüğe karşı meşru müdafaa halindedir. Üzerimize düşeni yapmazsak, Türkiye Cumhuriyetinde sonun başlangıcı için zemin yaratırız ve bu zemin, maalesef, oluşmaya da başlamıştır.

Sonuç:

Anayasa Mahkemesi, Anayasamızın bekçisi olmak üzere kurulmuş bir kurumdur. Türkiye Cumhuriyeti, karşılaştığı ekonomik zorluklara, halkımızın önemli bir kesiminin kültürel seviyesinin düşüklüğüne, dış destekli bölücü ve irticâî akımların giderek güçlenmesine, her devirde rastlanan aydın ihanetlerine, iç ve dış kış-

kırtmalara rağmen ayakta kalabilmişse; mahkemelerimizin, Türk Ordusunun ve halkımızın önemli bir kesiminin, Cumhuriyetimizin temel ilkelerine, temel felsefesinden, Anayasamızın temel ilkelerinden ve özellikle Atatürk milliyetçiliğine bağlı laiklik anlayışından hiçbir zaman ödün vermemeleri sayesinde.

Cumhuriyetimizin ne kadar iç ve dış düşmanı varsa, el birliği ile cumhuriyetimizi yasal yollardan savunmasız bırakmaya çalışıyorlar.

İrtica ve bölücülük tehlikesinin bu boyutlarda olmadığı zamanlarda dahi meslektaşları arasında çağdaş, bilgili, uzağı gören kişiler olarak bilinen tüm Anayasa Mahkemesi üyeleri, görevlerini cesaretle yapmış, amaçları ülkemizi bölmek ve Anayasamıza aykırı bir düzen kurmak isteyen partileri, kopabilecek yaygaraya aldırmandan kapatmaktan çekinmemişlerdir.

Türk demokrasinin yaşayabilmesi, Anayasa dışı eğilimleri olan partilerin, Anayasa ve yasalarımıza aykırı eylemlerinin önlenebilmesine bağlıdır.

Fazilet Partisi, açıkladığım eylemleriyle, Anayasa Mahkeme-mizin kararlarına ve Anayasamızın yasaklayıcı hükümlerine adeta meydan okuyor. Ancak, unuttukları birşey var, Cumhuriyetimizi savunmakla görevli kurumlarımızı yozlaştırmak, onların zannettiği kadar kolay değil. Tüm bu nedenlerle ve Anayasamızın 2, 24/son, 68, 69, 84, Siyasî Partiler Kanununun 78, 86 ve 87 nci maddeleri gereğince Fazilet Partisinin temelli kapatılmasına karar verilmesi görüşünde olduğumuzu bilgilerinize arz ederim.

Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim.

BAŞKAN – Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş'ın, Fazilet Partisinin kapatılmasına ilişkin sözlü açıklaması dinlendi, konuşma banda alındı, ayrıca stenograflarca tutanakla saptandı.

Sözlü açıklama toplantısı sona erdi.

Teşekkür ederiz efendim.”

SÖZLÜ AÇIKLAMA

Laik eğitimde dinsel inançlara göre herhangi bir ayırım gözetilemez. Anayasa'nın "Eğitim ve öğrenim hakkı ve ödevi" başlıklı 42 nci maddesinin üçüncü fıkrasında "Eğitim ve öğretim, Atatürk ilkeleri ve inkılapları doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre, devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılmaz." Dördüncü fıkrasında da "Eğitim ve öğretim hürriyeti, Anayasaya sadakat borcunu ortadan kaldırmaz" denilerek Anayasanın başlangıcındaki ilkelere bağlılık vurgulanmıştır.

"Yüksek öğretim kurumlarında bilimsel yöntemlerle yetişerek birlikte çalışmalar yapan gençlerin, kardeşlikleri, arkadaşlıkları ve dayanışmaları yarınları için önemli iken, onları dinsel gereklerle ayırma bağlı tutarak, kimin hangi inançtan olduğunu gösterecek biçimdeki başörtüsüyle dinsel inanç ve görüşleri nedeniyle, çatışmalara sevk edebilecek ortamın yaratılmasında ülkenin geleceği bakımından yarar bulunmamaktadır; dinsel nedenlere dayanılarak başörtüsü ve türbanla boyun ve saçların örtülmesine ve resmî daire ve üniversitelerde serbestlik tanınması, bu tür yönlendirme ve bir anlamda zorlamadır.; kişileri şu ya da bu yönde giyinip başını örtmeye zorlamak, ayrı ve hatta, aynı dinden olanlar arasında bile ayrılıklar yaratacaktır; bu durumun da, laiklik ilkesine aykırı düşeceği kuşkusuzdur" denmiş ve Anayasa Mahkemesinin, Anayasanın laiklik ve düşünce özgürlüğüne ilişkin kurallarına verdiği anlam ve içerikle İnsan Hakları Avrupa Komisyonunun konuya ilişkin değerlendirmelerinde birçok orta nokta bulunduğu vurgulanmış ve parti genel başkanı Necmettin ERBAKAN'ın laiklik ilkesine ilişkin Anayasa ve yasa kurumlarıyla, Anayasa Mahkemesi kararlarını gözardı ederek resmî daire ve üniversitelerde türban ve başörtüsü kullanmayı teşvik eden konuşmaları, laik düzen karşıtları için bir mesaj oluşturmuştur" denmiş ve nitekim, ülkenin çeşitli yerlerindeki üniversitelerde ve cami önlerinde kamu düzeninin bozulmasına yol açan birçok eylemin yapıldığı da ayrıca vurgulanmıştır ve Yük-

sek Mahkemeniz bu açıkladığı nedenlerle parti genel başkanının bu davranışlarının laiklik ilkesine aykırı olduğu sonucuna varmıştır.

Bu alıntı yapılan Anayasa Mahkemenizin kararında, laik cumhuriyet ilkesine aykırı söylem ve eylemlerin açıklamaları yapılmış, nitelikleri belirtilmiş, aykırılık boyutu açıklanmıştır.

Aynı konuda Fazilet Partisi Genel Başkanı, Meclis Grup Başkanvekili, milletvekilleri, belediye başkanlarının konuşmalarını içeren belgeler, 4.6.1999 günlü yazımız ekinde Yüksek Mahkemeniz Başkanlığına sunulmuş idi. 2.5.1999 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisinde gerçekleştirilen eylem, soruşturma ve kovuşturma organları tarafından elde edilmediği için kanıt olarak kullanılmasında ve hükme esas alınmasında kesinlikle engel bulunmayan 31.5.1999 günlü kaset içeriği, 10.10.1999 günü eylem ve Fazilet Partisinin ek iddianameyle açtığımız davada Yüksek Mahkemenizin değerlendirmesine sunulan 14.5.2000 gününde yapılan birinci olağan kongresine ilişkin video ve kaset çözümleri, 15.5.2000 günlü hükümet komiseri raporu bir bütün olarak değerlendirildiğinde, her iki parti arasında fikir, söylem ve eylem birliği bulunduğu açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Dördüncü tespitimiz yaptırımla ilgilidir. Açıkladığım nedenlerle, Anayasanın 69 uncu maddesinin yedinci fıkrasında, Yüksek Mahkemeniz tarafından temelli kapatılan bir partinin başka bir ad altında kurulamayacağı buyurucu hükmüne rağmen, Fazilet Partisinin âdeta, kapatma davasının sona erme aşamasında bir yedek parti olarak kurulduğu ve gerek teşkilatlanması gerek kuruluş şekil ve biçimi gerekse iki parti arasındaki fikir, söylem ve eylem birliği nedeniyle, temelli kapatılan Refah Partisinin başka bir ad altında örgütlenmiş biçimi ve başka bir deyimle, devamı olduğunda kuşku bulunmamaktadır. Bunun yaptırımını, açıkladığım gibi, Yüksek Mahkemenizin, doğrudan uygulanması mümkün 69 uncu maddenin yedinci fıkrasını uygulamasından ibarettir. Bu uygulandığı anda, temelli kapatılan bir partinin bir başka ad altında kurulması önlenemez ve laik cumhuriyet korunacaktır. Bu nedenle, Fazilet Partisinin, Yüksek Mahkemeniz tarafından temelli kapatılan Refah Partisinin bir başka ad altında kurulmuş bir örgüt olduğu inancıyla, Anayasanın 69 uncu maddesinin yedinci bendi gereğince temelli kapatılmasına karar verilmesini talep ediyorum.

ESASIN İNCELENMESİ

7.5.1999 günlü iddianame ve 5.2.2001 günlü ekinde Fazilet Partisi'nin lâikliğe aykırı eylemlerin odağı haline geldiği ileri sürülerek Anayasa'nın 2., 24/son., 68. ve 69., Siyasî Partiler Yasası'nın 78., 86. ve 87. maddeleri uyarınca kapatılması istenmiştir.

a) Genel Açıklama

Çoğulcu, katılımcı, özgürlükçü, çağdaş demokrasilerde, vatandaşların devlet yönetimine katılmaları, genel ve eşit oy hakkı ile sağlanır. Benzer siyasal görüşleri birleştirip onlara ağırlık kazandırarak, seçim yoluyla tüzük ve programları doğrultusunda çalışmalarını ile milli iradenin oluşmasını sağlayan ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma amacı güden siyasî partilerin demokratik siyasî yaşamdaki önemleri tartışmasıdır.

Anayasa'nın 68. maddesinin ikinci fıkrasında, "Siyasî partiler demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır" denildikten sonra üçüncü fıkrasında, "Siyasî partiler önceden izin almadan kurulurlar ve Anayasa ve kanun hükümleri içerisinde faaliyetlerini sürdürürler" kuralına yer verilmiştir. Dördüncü fıkrasında ise, siyasî partilerin tüzük ve programları ile eylemlerinin "demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamayacağı" belirtildikten sonra 69. maddesinin beşinci ve altıncı fıkralarında da, "Bir siyasî partinin tüzüğü ve programının 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı bulunması halinde temelli kapatma kararı verilir. Bir siyasî partinin 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerinden ötürü temelli kapatılmasına, ancak, onun bu nitelikteki fiillerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce tespit edilmesi halinde karar verilir" denilmiştir.

Siyasal partilere ilişkin Anayasa kuralları incelendiğinde, anayasakoyucunun bu konuya özel bir önem verdiği görülür. Partilerin kuruluş ve çalışmalarında özgür olmaları temel ilkedir. Partiler, belli siyasal düşünceler çerçevesinde birleşen vatandaşların özgürce kurdukları, katıldıkları ve ayrıldıkları kuruluşlardır. Kamuoyunun oluşumunda önemli etkisi olan partiler, vatandaşların istem ve öz-

lemlerinin gerçekleşmesine çalışan ve siyasal katılımları somutlaştıran hukuksal yapılardır.

Demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olan partilerin, sosyal ve siyasal yaşamdaki etkileri ve ulusal istencin gerçekleşmesindeki rolleri nedeniyle, anayasakoyucu, onları öteki tüzelkişilerden farklı tutarak, kurulmalarını, çalışmalarında uyacakları esasları ve kapatılmalarında izlenecek yöntem ve kuralları, özel olarak belirlemekle kalmamış, Anayasa'nın 69. maddesinin son fıkrasında, çalışma, denetleme ve kapatılmalarının Anayasa'da belirlenen ilkeler çerçevesinde çıkarılacak bir yasayla düzenlenmesini öngörmüştür. Bu madde esas alınarak çıkarılan 2820 sayılı Siyasî Partiler Yasası'nda, siyasî partilerin, kuruluşlarından başlayarak, çalışmaları, denetimleri ve kapatılmaları konularında, çok ayrıntılı kurallar getirilmiştir. Bu Yasa'da, siyasal partilerin Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nca izleneceği ve eylemlerinde Anayasa ve yasalara aykırılık görüldüğü takdirde, haklarında, kapatma istemiyle dava açılacağı belirtilmiştir.

Siyasî partilerin demokratik siyasî yaşamın vazgeçilmez öğeleri olmaları, devlet örgütü ve kamu hizmetleriyle yoğun ilişki içinde bulunmaları, onların her istediklerini yapabilecekleri anlamına gelmez. Siyasal partilerin baskı ve engellerden uzak kalmalarını sağlamaya yönelik kurulma ve çalışma özgürlüğü, Anayasa ve bu alanı düzenleyen yasalarla sınırlıdır. Bu, Anayasa'nın 2. maddesinde kurala bağlanan demokratik hukuk devleti olmanın da gereğidir. Çünkü, hukuk devleti her şeyden önce hukukun üstünlüğünü kabul eden ve koruyan devlettir.

Anayasa'nın "Başlangıç"ında, "...Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk'ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve onun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;... hiçbir düşünce ve mülâhazanın Türk milli menfaatlerinin, Türk varlığının Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihi ve manevi değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında koruma göremeyeceği ve lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılamayacağı" belirtildikten sonra 2. maddesinde Cumhuriyetin nitelikleri tanımlanırken Türkiye Cumhuriyeti'nin

demokratik lâik bir hukuk devleti olduğuna işaret edilmiş; 14. maddesinde, “Anayasa’da yer alan hak ve hürriyetlerden hiçbir, ...din ve mezhep ayırımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzenini kurmak amacıyla kullanılamazlar; 24. maddesinde, “... kimse, ibadete, dini ayin ve törenlere katılmaya, dinî inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz; dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz... kimse Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne surette olursa olsun dinî veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz” denilmiş; siyasî partilere ilişkin 68. maddesinin dördüncü fıkrasında, “Siyasi partilerin tüzük ve programları ile eylemleri, Devletin bağımsızlığına, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, insan haklarına, eşitlik ve hukuk devleti ilkelerine, millet egemenliğine, demokratik ve lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz; sınıf veya zümre diktatörlüğünü veya herhangi bir tür diktatörlüğü savunmayı ve yerleştirmeyi amaçlayamaz; suç işlenmesini teşvik edemez” hükmüne 81. ve 103. maddelerinde düzenlenen TBMM üyeleri ile Cumhurbaşkanının görevlerine başlarken yapacakları “andiçme”de de “lâik cumhuriyet ilkesine bağlı kalınacağı” söylemine yer verilmiştir. 174. maddede, “Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarma ve Türkiye Cumhuriyeti’nin lâiklik niteliğini koruma amacını güden... inkılâp kanunları” gösterilerek Anayasa’nın hiçbir hükmünün, bu kanunların Anayasa’ya aykırı olduğu şeklinde anlaşılamayacağı ve yorumlanamayacağı belirtilmiştir.

Anayasa’nın bu hükümlerine paralel olarak 2820 sayılı Siyasî Partiler Yasası’nın “Siyasî Partilerle ilgili Yasaklar” başlıklı dördüncü kısmının 78. maddesinde, “Siyasî Partiler: ...din ve mezhep ayırımı yaratmak veya sair herhangi bir yoldan bu kavram ve görüşlere dayanan bir devlet düzeni kurmak amacını güdemezler veya bu amaca yönelik faaliyette bulunamazlar, başkalarını bu yolda tahrik ve teşvik edemezler... din, mezhep veya tarikat esaslarına dayanmaz veya adlarını kullanamazlar” denilmiştir. Dinsel ve dince kutsal sayılan şeylerin istismarının ülkeye verdiği zararlar gözetilerek

Anayasa'nın 24. maddesine koşturularak Siyasî Partiler Yasası'nın 87. maddesinde de, "siyasî partiler, Devletin sosyal veya ekonomik veya siyasî veya hukukî temel düzenini, kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla, siyasî amaçla veya siyasî menfaat temin ve tesis eylemek maksadıyla dinî veya dinî hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri alet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapamaz, istismar edemez veya kötüye kullanamazlar" kuralına yer verilmiştir. Aynı Yasa'nın 84-89 uncu maddelerini kapsayan dördüncü kısmının üçüncü bölümünde de "Atatürk ilke ve inkılâplarının, lâik devlet niteliğinin korunması"na yönelik çeşitli hükümler öngörülmüş; 84. maddesinde, "Siyasî partiler Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarmak ve Türkiye Cumhuriyeti'nin lâiklik niteliğini korumak amacını güden: 3 Mart 1340 tarihli ve 430 sayılı Tevhidi Tedrisat Kanunu; 25 Teşrinisânî 1341 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisâsı Hakkında Kanun; 17 Şubat 1926 tarihli ve 743 sayılı Türk Kanunu Medenisiyle kabul edilen, evlenme akdinin evlendirme memuru önünde yapılacağına dair medenî nikâh esası ile aynı kanunun 110. maddesi hükmü; 1 Teşrinisânî 1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanun; 3 Kânunuevvel 1934 tarihli ve 2596 sayılı Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun; hükümlerine aykırı amaç güdemezler, ve faaliyette bulunamazlar"; 86. maddesinde, "Siyasî partiler Türkiye Cumhuriyeti'nin lâiklik niteliğinin değiştirilmesi ve halifeliğin yeniden kurulması amacını güdemez ve bu amaca yönelik faaliyetlerde bulunamazlar"; denilmiş, 90. maddesinde de, siyasî partilerin tüzük, program ve faaliyetlerinin Anayasa ve bu kanun hükümlerine aykırı olamayacağı hükme bağlanmıştır.

Anayasa'nın ve Siyasî Partiler Kanunu'nun birçok maddesinde yer verilen ve Cumhuriyetin temel niteliklerinden olan "lâiklik ilkesi"nden ne anlaşılması gerektiğine de kısaca değinilmelidir.

16.1.1998 günlü, Esas 1997/1 (Siyasi Parti Kapatma), Karar 1998/1 sayılı Refah Partisi'nin kapatılmasına ilişkin kararda da belirtildiği gibi 'Lâiklik', ortaçağ dogmatizmini yıkarak aklın öncülüğü, bilimin aydınlığı ile gelişen özgürlük ve demokrasi anlayışının, uluslaşmanın, bağımsızlığın, ulusal egemenliğin ve insanlık ideali-

nin temeli olan bir uygar yaşam biçimidir. Çağdaş bilim, skolâstik düşünce tarzının yıkılmasıyla doğmuş ve gelişmiştir. Dar anlamda, devlet işleriyle din işlerinin birbirinden ayrılması olarak tanımlansa, değişik yorumları yapılsa da, lâikliğin gerçekte, toplumların düşünsel ve örgütsel evrimlerinin son aşaması olduğu görüşü, öğretide de paylaşılmaktadır. Lâiklik, ulusal egemenliğe, demokrasiye, özgürlüğe ve bilime dayanan siyasal, sosyal ve kültürel yaşamın çağdaş düzenleyicisidir. Bireye kişilik ve özgür düşünce olanaklarını veren, bu yolla siyaset-din ve inanç ayrımını gerekli kılarak din ve vicdan özgürlüğünü sağlayan ilkedir. Dinsel düşünce ve değerlendirmelerin geçerli olduğu dine dayalı toplumlarda, siyasal örgütlenme ve düzenlemeler dinsel niteliklidir. Lâik düzende ise din, siyasallaşmadan kurtarılır, yönetim aracı olmaktan çıkarılır, gerçek, saygın yerinde tutularak kişilerin vicdanlarına bırakılır. Dünya işlerinin lâik hukukla, din işlerinin de kendi kurallarıyla yürütülmesi, çağdaş demokrasilerin dayandığı temellerden biridir.

Kamusal düzenlemelerin dinî kurallara göre yapılması düşünülemez. Düzenlemelerin kaynağı dinî kurallar olamaz.

Demokratik ve lâik devlet, bireyler arasında inançlarına göre ayırım gözetemez. Herkes, dinini seçmekte, inançlarını açıklamakta, din ve vicdan özgürlüğü sınırları içerisinde serbesttir. Lâik bir toplumda, Devletin dinlerden birini tercih fikri, ayrı dinlere bağlı yurttaşların yasa önünde eşitliğine de aykırı düşer. Lâik ülkelerde, gerçek vicdan özgürlüğünden söz edilebilmesi, lâikliğin bu özgürlüğün de güvencesi olduğunu göstermektedir.

Türkiye’de lâiklik ilkesinin uygulanması, kimi batılı ülkelerdeki lâiklik uygulamalarından farklıdır. Lâiklik ilkesinin, her ülkenin içinde bulunduğu koşullarla her dinin özelliklerinden esinlenmesi ve buna göre değişik nitelikleri ve uygulamaları ortaya çıkarması doğaldır. Klâsik anlamda, dinle devlet işlerinin birbirinden ayrılması biçimindeki tanımına karşın, İslâm ve Hıristiyan dinlerinin farklı özellikleri gereği, ülkemizde ve batı ülkelerindeki uygulamalar ayrı olmuştur. Kaldı ki, aynı dinî benimseyen batı ülkelerinde de lâiklik anlayışı ayrılıklar göstermiş, değişik ülkelerde ayrı ayrı yorumlandığı gibi aynı ülkede farklı dönemlerde, kimi kesimlerce kendi anlayışları ve siyasal

tercihleri doğrultusunda değişik biçimde yorumlanabilmiştir. Yalnızca felsefî bir kavram olmayıp yasalarla yaşama geçirilerek hukuksal bir değer kazanan lâiklik, uygulandığı ülkelerin, dinsel, sosyal ve siyasal koşullarından etkilenmektedir. Tarih-sel gelişiminin farklılığı nedeniyle Türkiye için ayrı bir özellik taşıyan lâiklik, Anayasa ile benimsenen ve korunan bir ilkedir.

Çağdaşlaşmayı hızlandıran ve Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinden olan lâiklik ilkesi ile, devletin akla ve bilim kurallarına göre kurumlaşması amaçlanmıştır. Karşılıklı saygı, hoşgörü ve anlayışa katkıda bulunan lâiklik, ulusal birliğin de temelini oluşturmuştur. Lâikliğin, insana, dini saygısı, dinî kendi yerinde tutan anlayışı, aklın ve bilimin öncülüğünde çağdaşlaşmayı gerçekleştirmiştir. Şeriat düzeninin karşıtı olan demokrasilerde çağdaşlığın göstergesi olan bu ilke, Türkiye Cumhuriyeti'nde "ümme't"ten, "ulus"a geçmenin de itici gücü olmuştur.

Lâiklik ilkesinin kabulü ile dogmatik değerlerin yerine akla ve bilime dayanan değerler geçmiş, dinsel duygular sahibinin vicdanında dokunulmaz yerini almıştır. Değişik inançlara sahip olanlar, birlikte yaşama gereğini benimseyerek devletin kendilerine karşı eşit yaklaşımından güven duymuşlardır. Böylece, iç barış sağlanarak vatandaşlar, ulus bilinciyle, Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türk Ulusu'nun bireyleri olmuşlardır. Hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü ilkesi, gücünü lâiklikten almış, milliyetçilik ilkesi lâiklikle tamamlanmış, Türk Devrimi lâiklikle anlam kazanmıştır. Anayasa'da da bu ilkenin değiştirilemeyeceği öngörülmüştür. Lâiklik, devlet etkinliklerinde dinin, bilimin yerine geçmesini önleyerek çağdaşlaşmayı hızlandırmıştır.

Devlete, dinsel konularda denetim ve gözetim hakkı tanınması, din ve vicdan özgürlüğünün, demokratik toplum düzeninin gereklerine aykırı bir sınırlama sayılamaz. Devlet-din özdeşliğinin yol açtığı zararlar lâiklikle önlenmiş, çağdaş uygarlık yolu lâiklik ilkesiyle açılmış, bağımsız bir hukuk kurumu olarak yeni yapısına kavuşmuştur. Demokrasiye geçişin de aracı olan lâiklik, Türkiye'nin yaşam felsefesidir. Lâik devlette, kutsal din duyguları politika-ya, dünya işlerine, hukuksal düzenlemelere kesinlikle karıştı-

rılamaz. Bu tür düzenlemeler, dinsel gerekler ve düşüncelerle değil, bilimsel verilerden yararlanılarak kişi ve toplum gereksinimlerine göre yapılır.

Anayasa Mahkemesi'nce verilen Milli Nizam Partisi'nin kapatılmasına ilişkin 20.5.1971 günlü, 7/1 sayılı; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun kimi maddelerini değiştiren ve kimi maddeler ekleyen 1327 sayılı Kanun'un 9. maddesinin din hizmetlerine ilişkin II. bendinin iptali isteminin reddine ilişkin 21.10.1971 günlü, 53/76 sayılı; Türk Ceza Kanunu'nun 163. maddesinin iptaline ilişkin istemi reddeden 3.7.1980 günlü, 19/48 sayılı; Huzur Partisi'nin kapatılmasına ilişkin 25.10.1983 günlü, 2/2 sayılı, Türk Ceza Kanunu'nun değişik 175 ve 176. maddelerinin iptaline ilişkin 4.11.1986 günlü, 11/26 sayılı, 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na eklenen Ek Madde 16'nın iptaline ilişkin 7.3.1989 günlü, 1/12 sayılı; Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 61. maddesindeki "...dinî..." sözcüğünün iptaline ilişkin 2.2.1996 günlü, 15/5 sayılı kararlarda lâikliğin, hukuksal, sosyal, siyasal boyutları yanında, ulusal değeri geniş biçimde açıklanmış, özenle korunması gereken anayasal ilke niteliği vurgulanmış, Türk Ulusu'nun yücelmesi bakımından Anayasa'da öngörülen kimi sınırlamaları zorunlu kılan bir neden, Anayasa'da benimsenmiş bütün temel ilkelere egemen bir düşünce olduğu belirtilmiştir.

Davalı Parti'nin savunmalarında, yukarıda yer alan konuşmaların eleştiri ve kınama niteliğinde olduğu, ayrıca tümü de TBMM'nde yapıldığı için "yasama sorumsuzluğu kapsamında bulunduğu ve TBMM dışında bir organ tarafından kontrol edilemeyeceği, milletvekillerinin yürüyüşlere katılmaları konusunda Parti'nin yetkili organları tarafından alınmış bir karar olmayıp bunların kişisel bir tercih sonucu gerçekleştiği, Parti'yi bağlamayacağı, Belediye Meclis üyeleri memur statüsünde olmadıklarından başörtüsü ile çalışmalara katılmalarını engelleyici bir kural bulunmadığı; "Sular Tersine Akmaz" isimli kasetteki gösterilerin objektif olarak aktarıldığı; bu gösteriler Parti tarafından düzenlenmediği gibi bunlara Parti Teşkilatı'nın da katılmadığı, kimi toplantılarda başörtüsü konusunda verilen manevi desteğin demokrasilerde doğal olduğu, "Parlamentodan Haber" isimli Parti'den habersiz yayımlanan kitap-

çıgın ise Parti'yi bağlamayacağı Fazilet Partisi'nin "Milli Görüş" adlı kuruluşla da bir bağlantısının bulunmadığı belirtilmiştir.

c) Delillerin Değerlendirilmesi

İddianame ve ekinde kimi milletvekilleri ve Parti'lilere ilişkin olduğu ileri sürülen lâiklik karşıtı eylem ve konuşmaların, dosyadaki delillerle kanıtlandığı ve bunların davalı Parti tarafından da kabul edildiği anlaşılmıştır.

"Esasın incelenmesi" bölümünde açıklandığı gibi, Anayasa'nın Başlangıç'ı ile birçok maddelerinde "lâiklik"ten söz edilmiş, 2. maddesiyle de "lâiklik" Cumhuriyetin temel niteliklerinden biri olarak kabul edilmiştir. Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasıyla 2820 sayılı Siyasî Partiler Kanunu'nun 78. maddesine göre, Siyasî Partiler, Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen "Cumhuriyetin nitelikleri"ne ve bu bağlamda "lâiklik ilkesine" aykırı amaçlar güdemezler, bu amaca yönelik faaliyette bulunamazlar. Öte yandan, Anayasa'nın 24. ve Siyasî Partiler Kanunu'nun buna koşut 87. maddesinde, Devletin sosyal, ekonomik, siyasî ve hukukî temel düzeyinin kısmen de olsa, dinî esas ve inançlara dayandırılmayacağı, siyasî amaçla veya siyasî menfaat temini maksadıyla dinin veya dinî duyguların yahut dince mukaddes sayılan şeylerin istismar edilemeyeceği ve kötüye kullanılmayacağı öngörülmüş; siyasî partilerin bu yolla propaganda yapmaları yasaklanmıştır.

Anayasa'nın 69. maddesinin altıncı fıkrası ile 2820 sayılı Yasa'nın 101. maddesinin (b) bendinde bir siyasî partinin Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi'nce tespiti halinde temelli kapatılacağı belirtilmektedir.

Davalı Parti savunmalarında, Türkiye'nin başta Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi olmak üzere kimi uluslararası sözleşmeleri kabul ettiğini, iç hukuk normu ile ulusüstü norm arasında bir çatışma söz konusu olduğunda, mahkemelerin ulusüstü normu doğru olarak uygulaması gerektiğini, ulusüstü normların iç hukuka üstün ve bağlayıcı olduğunu ileri sürmüştür.

Siyasî parti kapatma davalarında da, diğer davalarda olduğu gibi Anayasa'nın yanısıra usulüne uygun olarak yürürlüğe konulan

andlaşma kurallarının da gözetilmesi doğaldır. Bu nedenle, kararlar-
da, ilgisi oranında İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ile İnsan Hakla-
rı Avrupa Sözleşmesi'ne ve Avrupa Sosyal Haklar Temel Yasası gibi
insan hakları konusundaki uluslararası sözleşmelere yollamada bu-
lunulmaktadır. Esasen bu sözleşmeler kapsamındaki hak ve özgür-
lüklerin tümüne yakın bölümü Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda
da güvence altına alınmıştır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 11. maddesinin birinci
fıkrasında, herkesin barışçı amaçlarla dernek kurma özgürlüğüne
sahip olduğu belirtilmiş, ikinci fıkrasında ise, bu hakların kullanıl-
masına, ulusal güvenlik, kamu güvenliği, kamu düzeninin korun-
ması, suçun önlenmesi, genel sağlık ve ahlâk veya başkalarının hak
ve özgürlüklerinin korunması için ancak yasalarla kısıtlamalar geti-
rilebileceği kabul edilmiştir.

Öte yandan, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 30. ve Av-
rupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 17. maddesinde, Bildirge veya
Sözleşmenin hiçbir hükmünün, burada ileri sürülen hak veya öz-
gürlüklerden herhangi birinin yok edilmesini amaçlayan etkinlik
veya eylemde bulunma hakkını verir biçimde yorumlanamayacağı
belirtilmiştir.

Anayasa'da Cumhuriyetin temel nitelikleri arasında sayılan
lâiklik ilkesine karşı olanların, güçlü bir siyasal sembol olarak kul-
landıkları türban konusunda Fazilet Partisi Genel Başkanı, Genel
Başkan Yardımcıları ve milletvekilleri ile kimi partili belediye baş-
kanlarının kararlı, ısrarlı ve süreklilik gösteren faaliyetleriyle temel
hak ve özgürlüklerin güvenceye alındığı demokratik hukuk dev-
letini değil, din kurallarının geçerli olduğu bir toplumsal modeli
gerçekleştirmeyi amaçladıkları açıktır. Bu amacın, Anayasa'nın 68.
ve 69. maddeleriyle, 2820 sayılı Yasa'nın 101. maddesi karşısında
olduğu kadar İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 30. ve Avrupa
İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 17. maddesi karşısında da korunma
göremeyeceği kuşkusuzdur.

Bu durumda, ulusal normlarla ulusüstü normlar arasında bir
çatışma bulunmadığından, davalı Parti'nin konuya ilişkin savları
üzerinde durulmasına gerek görülmemiştir.

İddianamede, Fazilet Partisi'nin Genel Başkanı dahil tüm yöneticilerinin, milletvekili ve belediye başkanlarının, vatandaşları dinsel inançlarını sömürerek lâik devlet düzeniyle çatışmaya sokabileceklerinin bilincinde olarak "kamu kurumlarında ve üniversitelerde başörtüsü ile çalışma ve öğrenim görmenin vazgeçilmez bir insan hakkı olduğu, yasaklar getiren mevzuatı uygulayan kamu görevlilerinin lâikliğe aykırı davranışta bulunarak suç işledikleri" iddiasıyla halkın bir bölümünü Devlet'e karşı kıskırtmayı alışkanlık haline getirdikleri belirtilmiştir.

Davalı Parti savunmalarında, üniversitelerde uygulanan türban yasağı konusunda yukarıda belirtilen konuşmaların yapıldığını kabul etmiş ancak, bu konudaki uygulamaları eleştirmenin lâikliğe aykırı olmadığını ileri sürmüştür.

Anayasa'nın "Eğitim ve öğrenim hakkı ve ödevi" başlıklı 42. maddesinin üçüncü fıkrasında, "Eğitim ve öğretim, Atatürk ilkele-ri ve inkılâpları doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre, Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Bu esaslara aykırı eğitim ve öğretim yerleri açılmaz"; Dördüncü fıkrasında da, "Eğitim ve öğretim hürriyeti Anayasa'ya sadakat borcunu ortadan kaldırmaz" denilerek Anayasa'nın Başlangıç'ındaki ilkelere bağlılık vurgulanmıştır.

Yükseköğretim kurumlarında, bilimsel yöntemlerle yetişerek birlikte çalışmalar yapan gençlerin kimin hangi inançtan olduğunu gösterecek biçimde güçlü bir dini simge olan başörtüsü takmalarına izin verilerek onları dinsel inanç ve görüşleri nedeniyle çatışmalara sevkedeabilecek ortamın yaratılması, başkalarının inanç özgürlüğünü ihlâl edeceği gibi kuşkusuz, kamu düzenini de tehlikeye sokar.

Bu nedenle, lâik eğitimde dinsel inançlara göre herhangi bir ayırım gözetilemez.

Dinsel nedenlere dayanılarak başörtüsü ve türbanla boyun ve saçların örtülmesine resmî daire ve üniversitelerde serbestlik tanınması, bir tür yönlendirme ve bir anlamda zorlamadır. Kişileri şu ya da bu yönde giyinip başını örtemeye zorlamak, ayrı ve hatta aynı dinden olanlar arasında bile inançları yönünden ayrılıklar yaratacaktır. Bu husus, Din veya İnanca Dayalı Her Türlü Hoşgörüsüzlük ve Ayrımcılığın Kaldırılması

Bildirisi'nde de dile getirilerek tüm insanlarda bulunan onur ve eşitliğin Birleşmiş Milletler Antlaşması'nın temel ilkelerinden biri olduğu, din ya da inanç özgürlüğünün tam olarak saygı görüp güvence altına alınması gerektiği, din ve inanç özgürlüğüne ilişkin konularda anlayış, hoşgörü ve saygıyı geliştirme ve dünyanın kimi yerlerinde din ve inanç konularında halâ gözlenen hoşgörüsüzlük ve ayrımcılık uygulamalarını önlemek için tüm önlemleri almanın gerekliliği belirtildikten sonra, 2., 3. ve 4. maddelerinde, din ve inanç nedeniyle insanlar arasında ayrım gözetilemeyeceği ve bu tür ayrımcılığı yasaklamak için gerekli her türlü çabada bulunulması gerektiği belirtilmiştir.

Dini inancı nedeniyle başını örtmek isteyenlerle bu kişilerle farklı düşüncede olup bir zorlama karşısında bulunduklarına inananların aynı anayasal korumadan eşit olarak yararlanmaları gerektiğinde duraksanamaz.

Ayrıca kamusal kuruluşlarda ve öğretim kurumlarında başörtüsü ve onunla birlikte kullanılan belli biçimdeki giysi bir ayrım aracı niteliği de taşımaktadır. Bu tür dinsel kaynaklı sembollerle dini esaslara dayalı toplumsal düzen oluşturmaya yönelik faaliyetlerin Anayasa'nın lâiklik ilkesi karşısında hoşgörü ile karşılanması olanaksızdır.

Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasında, Anayasa Mahkemesi kararlarının yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzelkişileri bağlayacağı, 138. maddesinde de, yasama ve yürütme organları ile idarenin mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları, bu organlarla idarenin mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştiremeyeceği ve bunların yerine getirilmesini geciktiremeyeceği öngörülmüştür. Anayasa'nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında siyasi partilerin "hukuk devleti ilkesi"ne uymakla yükümlü oldukları belirtilmiştir. Anayasa'nın 153. maddesinin son fıkrasına göre, gerçek ve tüzelkişileri bağlayan Anayasa Mahkemesi kararları siyasi partileri de bağlar.

Anayasa Mahkemesi'nin 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu'na eklenen Ek Madde 16'nın iptaline ilişkin 7.3.1989 günlü, E: 1989/1, K: 1989/12 sayılı kararında, lâik bir devlette hukuk kurallarının kaynağının dinde değil akılda bulunduğu, kişilerin iç dünyasına ilişkin

olması gereken dinî inançlara göre yasal düzenleme yapılmasının Anayasa'nın 2., 10., 24. ve 174. maddelerine aykırı olduğu belirtilmiştir.

Öte yandan, Danıştay Sekizinci Dairesi'nin 23.2.1984 günlü, 207/330; 16.11.1987 günlü, 128/486; 27.6.1988 günlü, 178/512 sayılı kararları ile Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'nun 16.6.1994 günlü, 61/327 sayılı kararlarında da, Yüksek Öğretim Kurumlarında başörtüsü ve türban takan öğrencilerin Atatürk devrimleri ile lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı davrandıkları ve dine dayalı devlet düzenini benimsedikleri kabul edilmiştir. Buna karşın, davalı Parti Genel Başkanı ile çok sayıda milletvekili ve kimi belediye başkanlarının mahkeme kararlarını etkisiz hale getirmek için resmi daire ve üniversitelerde türban kullanmayı teşvik eden lâiklik ve hukuk devleti ilkelerine aykırı eylem ve konuşmalar yaptıkları anlaşılmıştır.

Anayasa Mahkemesi'nin kararlarında, Anayasa'nın lâiklik ve düşünce özgürlüğüne ilişkin kurallarına verdiği anlam ve içerikle Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nun konuya ilişkin değerlendirmelerinde birçok ortak nokta bulunmaktadır. Komisyon No: 18783/91, L.B/ Türkiye K. t. günlü, 3.5.1993, No: 16278/90, S.K/ Türkiye K. t. 3.5.1993 günlü kararlarında, yüksek öğrenimini lâik bir üniversitede yapmayı seçen bir öğrencinin bu üniversitenin düzenlemelerini kabul etmiş sayılacağını, üniversitelerce getirilen düzenlemelerin, farklı inanıştaki öğrencilerin birlikteliğini sağlamak amacıyla yönelik olarak, öğrencilerin dinsel inançlarını açığa vurma özgürlüklerini yer ve biçim bakımından sınırlayabileceğini, özellikle nüfusun büyük bir çoğunluğunun belirli bir dine mensup olduğu ülkelerde, bu dinin tören ve simgelerinin herhangi bir yer ve biçimde sınırlama olmaksızın sergilenmesinin, sözü geçen dinî uygulamayan veya başka bir dine mensup olan öğrenciler üzerinde baskı oluşturabileceğini, lâik üniversitelerin, öğrencilerin kılık ve kıyafetlerine ilişkin kurallar koyarken, kimi kökten dincilerin yüksek öğretimde kamu düzenini bozmamalarını ve diğerlerinin inançlarına zarar vermemelerini sağlamaya özen gösterebilecekleri açıklanarak L.B. ve Ş.K. isimli öğrencilere, lâik üniversite düzeninin gereklerine uygun biçimde fotoğraf vermedikleri gerekçesiyle okul diploması

verilmemesi, din ve vicdan özgürlüğüne müdahale olarak görülmemiş ve şikayetin kabul edilemez olduğuna karar verilmiştir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin 15.2.2001 günlü Dahlab-İsviçre No: 42393/98 sayılı kararında da; bir ilkokul öğretmenin görev sırasında başını örtmesi nedeniyle ilköğretim Dairesince getirilen başörtüsü veya türban takma yasağına karşı yapılan başvuruyu reddeden Cenevre'deki Conseil d'Etat'a kararını inceleyen Federal Mahkemenin, davacının mesleğinin kendisini Devletin temsilcisi durumuna soktuğunu, başörtüsünün güçlü bir dini sembol olduğunu belirterek dinsel tarafsızlık ve kadın erkek eşitliği ilkelerini koruma gerekçesiyle Conseil d'Etat'a kararını onamasından sonra, yapılan başvuruyu, çocukların çok kolay etkilenebilecekleri bir yaşta bu tür sembollerin bir biçimde onlara dinlerini değiştirme yönünde etki yapabileceği bunun da ötesinde yalnız kadınların başlarını örtmelerinin zorunlu olmasını, kadın erkek eşitliğiyle ve demokratik bir toplumda öğretmenlerin öğrencilerine vermeleri gereken özgürlük, başkalarına saygı ve bundan da önemli olarak eşitlik ve ayrımcılık yasağı mesajlarıyla bağdaştırmanın güç olduğunu, başvuruda bulunan öğretmene uygulanan yasağın kadın olmasından kaynaklanmadığını Devletin ilk öğretimde tarafsızlığını gerçekleştirme gibi yasal (meşru) bir amaçla getirildiğini, erkeklerin de hiç kuşkusuz belirli bir dinin mensubu olduklarını gösterebilecek bir biçimde giyinmelerinin yasaklanabileceğini belirterek reddetmiştir.

Anayasa'nın 68. maddesi ile 2820 sayılı Yasa'nın 4. maddesinde, özgürlükçü, katılımcı, çoğulcu, çağdaş demokrasilerde siyasi partilerin taşıdığı büyük önemin bir yansıması olarak "siyasi partiler demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır" denilmiştir. 2820 sayılı Yasa'nın 3. maddesinde ise siyasî partilerin tanımı yapılırken, onların Anayasa ve kanunlara uygun olarak milletvekili ve mahalli idareler seçimleri yoluyla tüzük ve programlarında belirlenen görüşleri doğrultusunda çalışmaları ve açık propagandaları ile milli iradenin oluşmasını sağlayarak demokratik bir Devlet ve toplum düzeni içinde ülkenin çağdaş medeniyet seviyesine ulaşması amacını güden ve ülke çapında faaliyet göstermek üzere teşkilatlanmış tüzelkişiliğe sahip kuruluşlar olduğuna işaret edilmiştir. Anayasa ve Siyasî Partiler Yasası'nın bu kurallarıyla siyasî partiler için belirle-

nen temel amaç “demokratik bir Devlet ve toplum düzeni içinde ülkenin çağdaş medeniyet seviyesine ulaşması”dır. Bu amacın, yalnız başına bir partinin tüzük ve programında yer almasıyla değil eylem ve söylemlerini kapsayan tüm faaliyetlerinin de aynı doğrultuda olmasıyla gerçekleştirilebileceğinde duraksanamaz. Ayrıca bir siyasi Parti’nin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin örgütlenme özgürlüğüyle ilgili 11. maddesinin sağladığı korumadan yararlan-ması da, tüzüğü, programı ve eylemleriyle Anayasa ve Siyasî Partiler Yasası’nda belirtilen demokratik bir devlet ve toplum düzenini gerçekleştirme amacında olduğunu göstermesine bağlıdır.

Daha önce Refah Partisi’yle ilgili kararda, lâiklik ilkesine ilişkin Anayasa ve yasa kuralları ile Anayasa Mahkemesi kararları gözdard edilerek, resmî daire ve üniversitelerde türban ve başörtüsü kullanmayı teşvik eden konuşmaların, lâik düzen karşıtları için bir mesaj oluşturduğu belirtilmesine karşın, davalı Parti, türban ve başörtüsü konusunu belirlediği politikalara temel almakta bir sakınca görmemiş bu konudaki görüşleri bilinen Merve KAVAKÇI’yı seçilebileceği bir yerden aday göstererek milletvekili olmasını sağlamıştır. Merve KAVAKÇI, milletvekili seçilmeden önce 1996 yılında Kuzey Amerika İslâmî Birliği Kongresi’nde yaptığı konuşmada “Refah Partisi’nin iktidara gelmesi otuz yıllık bir çalışmanın ürünüdür... 24 Haziran’da Türkiye’deki 54. Hükümeti kurduk. Bu başarı sıkı bir çalışmanın ürünüdür. Bu da ibadet ve cihat anlamına gelmektedir. Kuşkusuz daima Başbakanımız Necmettin ERBAKAN’ın kumandası altında olduk. Refahı kabul eden islamı da kabul etmiştir. ...gelecekte şüphesiz sadece Türkiye’nin değil bütün dünyanın müslümanları için elimizden geleni yaparız ve gelecek seçimde koalisyon kurmak zorunda kalmayacağız ve inşallah İsrail Türkiye meselesi konusunda farkı görecekleriniz. Ama tek başına iktidara gelmeliyiz... Sabırla beklemek ve gelecekte pahalıya mal olacak hatalı bir hareket yapmadan çok dikkatli çalışmak zorundayız” 26 Aralık 1997’de ABD’nin Chicago kentinde ABD merkezli Filistin İslâmî Birliği (IAP) tarafından düzenlenen konferansta yaptığı konuşmada da “Bence biz, Kuran’ın halâ anlaşılmasından yoksunuz ve gereksinimlerimiz için Kuran’a dönmekten halâ yoksunuz. Kendimizi, Türkiye’de gördüğümüz gibi, ülkemizin sözde Müslüman hükümetine karşı mücadele verirken

görüyoruz... 21. yüzyılın eşiğinde, dünyanın her tarafındaki Müslümanlar bir şekilde islami birliğin bayrağı altında toplanmalı, böylece gerektiğinde tek bir merkezi vücut olarak hareket etmemiz sağlanmalı... Biliyoruz ki, yüzyılın sonuna yaklaşırken düşmanın elindeki silahlarla biz de silahlanmalıyız... İnşallah kalbimizdeki cihat ruhuyla bugün karşılaştığımız sıkıntıları aşacağımıza inanıyorum... Sosyal yönde cihat, iyi ve aktif bir müslüman örgütün parçası, aktif bir üyesi olarak gerçekleştirebilir... Ancak şunu söylemeliyim ki bunlar cihadın politik yanı. Ve herkesin cihat yapması için siyasette olması gerekmiyor. Ancak bu alan, benim kendim için cihat yapmak için seçtiğim alan Hizb-i Refah'ın ideolojisi, Türkiye'deki Müslümanlar için cihat yapmak değil. Bütün Dünyadaki Müslümanlar için cihat yapmak ve bütün insanlık için cihad yapmak... Bizim dava çalışmamızda, erkeklerinkine paralel şekilde, yukarıdan aşağıya bir hiyerarşik model kurduk... Her şehirde 11 departman var. Ve her şehirde mahallelerde, kasabalarda, cihat yapmak için Hizb-i Refah pozisyonları mevcut... Dünya müslümanları olarak amacımız, yüzyıllar önce olduğu gibi, Kur'anda belirtildiği gibi olmalıdır" diyerek temelini dinsel kuralların oluşturduğu sosyal ve siyasal yaşam modeliyle ilgili görüşlerini dile getirmiştir.

Fazilet Partisi'nin görüşleri ve faaliyetleri bu doğrultuda olan birini seçilebileceği bir yerden milletvekilliğine aday göstermesi kuşkusuz bu kişinin görüşleriyle Parti'nin temel politikaları arasında bir paralellik olmasından kaynaklanmaktadır.

Öte yandan, Parti'nin Genel Başkanı, Milletvekilleri ve kimi Belediye Başkanları lâikliğin yanlış tanımlandığı iddiasıyla resmî daire ve üniversitelerde uygulanan türban ve başörtüsü yasağını hak ve özgürlüklerin kullanılmasını engelleyen, zulüm ve zorbalık olarak niteleyerek kamu düzenini bozacak biçimde halkı devlet görevlilerine karşı kin ve düşmanlığa tahrik etmişlerdir. Ancak daha ileri bir aşama olarak türban veya başörtüsü konusunu Merve KAVAKÇI ve onu seçimlerden önce ve sonra açıkça destekleyen Nazlı ILICAK aracılığıyla ulusal iradenin gerçekleştiği TBMM'ne taşıyarak tüm milletvekillerinin ayakta alkışladığı bir görüntü içinde eyleme dönüştürmüşlerdir. Böylece, davalı Parti tarafından güçlü bir siyasal sembol olarak kullanılan başörtüsü veya türbanın, eylemli bir du-

rum yaratılarak TBMM'ne taşınması girişimiyle geçmişinde teokratik bir devlet deneyimi geçirmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'nde özel bir yeri ve önemi bulunan lâiklik ilkesi ağır biçimde ihlâl edilmiştir. Demokrasinin, hak ve özgürlüklerin temelini oluşturan lâiklik ilkesine karşı gerçekleştirilen bu eyleme, Genel Başkanı ve tüm milletvekilleriyle katılması, Fazilet Partisi'nin bu tür eylemlerin işlendiği odak haline geldiğinin en büyük kanıtıdır. Bu aynı zamanda onun lâiklik temeline dayanan, çerçevesini temel hak ve özgürlüklerin çizdiği ağdaş demokratik bir toplum modeli benimsemediğinin de göstergesidir. nemli bir oy potansiyeline sahip olması nedeniyle Parti'nin öngördüğü modeli uygulamaya koyma olanağı gözetildiğinde, bu durumun lâik demokratik düzen için ne denli önemli bir tehlike oluşturduğu açıktır.

Demokratik bir toplumda, başörtüsü veya türban kullanarak bir dinin gereklerini açıkça sergileyebilme özgürlüğünün, başkarlarının haklarının korunabilmesi için kamu düzeni ve kamu güvenliğinin sağlanması amacıyla yasaklanmasında hukuka aykırılık bulunmadığı Anayasa Mahkemesi'nin ve Danıştay'ın konuya ilişkin kararlarıyla saptanmıştır. Ancak, davalı Parti'nin mensupları bu kararları gözardı ederek yasalara aykırı olmasına karşın türban veya başörtüsünün serbest bırakılması için demokrasinin temel değerleriyle bağdaşmayan kendilerine özgü bir lâiklik tanımı ile başta TBMM olmak üzere çeşitli yer ve toplantılarda gerçekleştirdikleri eylem ve yaptıkları konuşmalarla sürekli olarak, kamu görevlilerinin kendilerine zulüm ve zorbalık yaptıkları gerekçesiyle halkı bu kişilere karşı kin ve düşmanlığa tahrik etmişlerdir. Oysa demokratik bir toplumda çeşitli din gruplarının veya aynı dine mensup olmakla birlikte farklı düşünenlerin inanç özgürlüklerinin aralarında bir ayırım yapılmaksızın korunması zorunludur. Bunu engelleyen siyasi partilerin kapatılması ise sosyal bir gereksinimin sonucudur. Kuşkusuz bu gereksinim yalnız partilerin dinsel kurallara dayalı bir devlet modeli benimsemeleriyle değil, totaliter ideolojilere yakınlashmalarıyla da ortaya çıkabilir.

Nitekim, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu, "Alman Komünist Partisi", "A. Association ve H.v. Avusturya" ve "Glimmerveen ve Ha-

genback ve Hollanda” vaka’larında totaliter ideolojileri savunmak amacıyla Sözleşme’den yararlanılamayacağını kabul etmiştir.

Siyasî Partiler Yasası’nın 101. maddesinin (b) bendine de alınan Anayasa’nın 69. maddesinin altıncı fıkrasında, “Bir siyasî partinin 68 inci maddenin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerinden ötürü temelli kapatılmasına ancak, onun bu nitelikteki fiillerin işlendiği odak haline geldiğinin Anayasa Mahkemesi’nce tespit edilmesi halinde karar verilir” denilmektedir. 4121 sayılı Yasa’nın 7. maddesiyle değiştirilen bu maddeye ilişkin Anayasa Komisyonu raporunda, belirtilen hükmün Federal Almanya Anayasası’nın 18. maddesinden esinlenerek getirildiğine ve partilere daha sağlam hukukî teminat içerdiğine işaret edilmiştir.

2820 sayılı Siyasî Partiler Yasası’nın 103. maddesinin, bir siyasî partinin, Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrası hükümlerine aykırı eylemlerin işlendiği odak halini oluşturup oluşturmadığı hususunun Anayasa Mahkemesi’nce belirleneceğine ilişkin birinci fıkrasından sonra gelen ve odak olmayı tanımlayan ikinci fıkrası ise 12.12.2000 günlü, E:2000/86, K:2000/50 sayılı kararla iptal edilerek Yasa ile Anayasa arasındaki uyumsuzluk giderilmiştir.

Öte yandan, Anayasa’nın 26. maddesinin birinci fıkrasıyla, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nin 19., İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi’nin 10. maddelerinde herkesin düşünce ve bunların anlatım özgürlüğü bulunduğu kabul edilmekle beraber, Anayasa’nın 13. maddesiyle, 26. maddesinin ikinci fıkrasında, bu hürriyetlerin kimi durumlarda yasayla sınırlandırılacağı açıklanmış; İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nin 30. ve Avrupa İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi’nin 17. maddesinde, Bildirge ve Sözleşme’nin hiçbir hükmünün devlet, grup veya kişiye bu maddelerdeki hak veya özgürlüklerden hiçbirini yok etmeyi amaçlayan bir etkinlik veya eylemde bulunmayı haklı kılacak biçimde yorumlanamayacağı belirtilmiştir. Nitekim, İnsan Hakları Avrupa Komisyonu ve Divan pekçok kararında demokrasiyi yok etmeyi amaçlayan düşünce beyanını parti kapatma nedeni olarak kabul etmiştir. Amaçlarına ulaşmak için demokrasi ile hak ve özgürlükleri araç olarak kullandıkları kanıtlanan siyasî partilerin; bu eylemleri nedeniyle kapatılmalarında yukarıda belirtilen Anayasa ve ulusalüstü kurallara aykırılık yoktur.

Bu nedenlerle düşünceyi açıklama ve yayma özgürlüğü kapsamında kaldığı ileri sürülerek kimi beyanlar nedeniyle parti kapatma cezası verilemeyeceği yolundaki davalı parti savunması yerinde görülmemiştir.

18 Nisan 1999 tarihinde yapılan milletvekili seçimlerinden sonra TBMM’ndeki yemin töreninde, Merve KAVAKÇI’nın ve onu seçim öncesinde, yemin töreni sırasında ve seçim sonrasındaki davranışları ve yaptığı açıklamalarla özel olarak destekleyen Nazlı ILICAK’ın sergiledikleri eylemlerin ve yaptıkları konuşmaların; Bekir SOBACI’nın türban ve başörtü yasağına direnen bu nedenle de İstanbul Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültelerinden çıkarılan öğrencileri Ankara girişinden alarak basın toplantısı yaptırması, Meclis’e getirerek partileri ziyaretlerini sağlaması gibi yasalara aykırı eylemleri desteklemesi ve teşvik etmesinin; Ramazan YENİDEDE’nin resmî daireler ve okullarda konuya ilişkin yasa ve yönetmelikler gereği uygulanan türban veya başörtüsü yasağını zulüm ve zorbalık olarak göstererek halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmesinin; Mehmet SILAY’ın 1998 yılında yayınlanan “Parlamentodan Haber” adlı kitabında, dünya tarihinde milletlerin dini duyguları ve inançlarıyla savaşanların daima kaybettiklerini İran’da bunu deneyenlerin ya ülkeyi terkettikleri ya apoletlerinin söküldüğünü Cezayir’de Fransız çıkarlarına hizmet uğruna halka dayatanların ve zorbaların bu gün hiçbirisinin hayatta olmadığını belirterek halkı kamu görevlilerine karşı eyleme yöneltmesinin ve Fazilet Partisi’nin Genel Başkanı ile Milletvekillerinin ve kimi Partililerin davranışları ve çeşitli yer ve toplantılarda yaptıkları konuşmalarla mevzuata ve yargı kararlarına aykırı olduğu halde resmî daire ve okullarda türban veya başörtüsü takılmasını desteklemelerinin Anayasa’nın 68. maddesinin dördüncü fıkrasında belirtilen Lâik Cumhuriyet ilkesine aykırılık oluşturduğu sonucuna varılmıştır. Fazilet Partisi’nin bir tepki göstermediği gibi benimsediği bu faaliyetlerin, Anayasa’nın 69. maddesi, Siyasî Partiler Yasası’nın 101. ve 103. maddeleri uyarınca odak olmaya esas alınacağı kuşkusuzdur.

Açıklanan nedenlerle, davalı Fazilet Partisi’nin Anayasa’nın 68. ve 69. maddeleriyle, 2820 sayılı Siyasî Partiler Yasası’nın 101. ve 103. maddeleri uyarınca kapatılması gerekir.

d) Kapatma Kararının Sonuçları

aa) Partili Milletvekilleri yönünden

Anayasa'nın 84. maddesinin son fıkrasında, "partisinin temelli kapatılmasına beyan ve eylemleriyle sebep olduğu Anayasa Mahkemesi'nin temelli kapatmaya ilişkin kesin kararında belirtilen milletvekilinin milletvekilliği, bu kararın Resmî Gazete'de gerekçeli olarak yayımlandığı tarihte sona erer. Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı bu kararın gereğini derhal yerine getirip Genel Kurula bilgi sunar" denilmiştir.

Bu gerekçelerle, söz ve eylemleriyle Refah Partisi'nin kapatılmasına neden olan İstanbul Milletvekili Nazlı ILICAK ile Tokat Milletvekili Bekir SOBACI'nın milletvekilliklerinin gerekçeli kararın Resmî Gazete'de yayımlandığı günde sona ereceğine karar verilmesi gerekir.

bb) Parti (Kurucuları Dahil) Üyeleri yönünden,

Anayasa'nın 69. maddesinin sekizinci fıkrasında, "bir siyasi partinin temelli kapatılmasına beyan ve faaliyetleriyle sebep olan kurucuları dahil üyeleri, Anayasa Mahkemesi'nin temelli kapatmaya ilişkin kesin kararının Resmî Gazete'de gerekçeli olarak yayımlanmasından başlayarak beş yıl süreyle bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamazlar" denilmektedir.

Yukarıda açıklanan gerekçelerle, söz ve eylemleriyle Parti'nin kapatılmasına neden olan Üyeleri Merve KAVAKÇI, Nazlı ILICAK, Bekir SOBACI, Ramazan YENİDEDE ve Mehmet SILAY'ın gerekçeli kararın Resmî Gazete'de yayımlanmasından başlayarak beş yıl süre ile bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve denetçisi olamayacaklarına karar verilmesi gerekir.

SONUÇ

Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 7.5.1999 günlü, SP. 95 Hz 1999/116, 5.2.2001 günlü, SP. 95 Yargıtay Hz. 1999/116 sayılı iddianameleriyle Fazilet Partisi'nin kapatılması istemiyle açılan davalar birleştirilerek yapılan yargılama sonunda gereği görüşülüp düşünüldü;

A) Temelli kapatılan bir partinin bir başka ad altında kurulamayacağına ilişkin kapatılma isteminin REDDİNE, Yalçın ACAR-GÜN, Ali HÜNER, Ertuğrul ERSOY, Tülay TUĞCU'nun karşıoyları ve OYÇOKLUĞUYLA,

B) 1) Laik Cumhuriyet ilkesine aykırı eylemleri nedeniyle Anayasa'nın 68. ve 69., 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun değişik 101. maddesinin (b) bendi ve 103. maddesi gereğince FAZİLET PARTİSİ'NİN TEMELLİ KAPATILMASINA, Haşım KILIÇ, Samia AKBULUT, Sacit ADALI'nın karşıoyları ve OYÇOKLUĞUYLA,

2) Beyan ve eylemleriyle Parti'nin kapatılmasına neden olan İstanbul Milletvekili Nazlı ILICAK ve Tokat Milletvekili Bekir SOBACI'nın milletvekilliklerinin, Anayasa'nın 84. maddesinin son fıkrası uyarınca gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayımlandığı tarihte sona ermesine, OYBİRLİĞİYLE,

3) Beyan ve eylemleriyle Parti'nin kapatılmasına neden olan üyeleri Merve KAVAKÇI, Nazlı ILICAK, Bekir SOBACI, Ramazan YENİDEDE ve Mehmet SILAY'ın, Anayasa'nın 69. maddesinin sekizinci fıkrası gereğince gerekçeli kararın Resmi Gazete'de yayımlanmasından başlayarak beş yıl süreyle bir başka partinin kurucusu, üyesi, yöneticisi ve deneticisi olamayacaklarına, OYBİRLİĞİYLE,

4) Davalı Parti'nin tüm mallarının, 2820 sayılı Siyasi Partiler Kanunu'nun 107. maddesi gereğince Hazine'ye geçmesine, OYBİRLİĞİYLE,

5) Kapatma kararının verildiği tarihte Parti tüzel kişiliğinin sona ermesine, OYBİRLİĞİYLE,

6) Gereğinin yerine getirilmesi için karar örneğinin Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı'na, Başbakanlığa ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmesine, OYBİRLİĞİYLE,
22.6.2001 gününde karar verildi.

Başkan Mustafa BUMİN	Başkanvekili Haşim KILIÇ	Üye Samia AKBULUT
Üye Yalçın ACARGÜN	Üye Sacit ADALI	Üye Ali HÜNER
Üye Fulya KANTARCIOĞLU	Üye Rüştü SÖNMEZ	Üye Ertuğrul ERSOY
Üye Tülay TUĞCU	Üye Ahmet AKYALÇIN	

KİŞİ ADLARI DİZİNİ

A

Abdullah (Kral): 60, 70.
Adenaur, Konrad: 127.
Akıllıoğlu, Tekin: 20.
Aktan, Gündüz: 56.
Aktur, Faik Zeki: 58.
Akyol, Taha: 90, 91, 155.
Alexandr, Yonah: 24.
Altuğ, Kurtul: 116, 149.
Altuğ, Yılmaz: 23.
Amin, Samir: 65.
Ansay, Sabri Şakir: 87, 88.
Aralov (Büyükelçi): 93, 143.
Aront, Hannah: 23.
Aras, Tefvık Rüştu: 57.
Arseven, Serdar: 64, 107.
Âşık, Melih: 76
ATATÜRK: 11, 13, 31, 44, 45, 47, 48,
54, 57-59, 67, 68, 70, 73, 75, 77,
80-83, 90, 92-95, 112, 119-121,
127, 129, 132, 134, 138, 139, 144,
146-149, 152-154, 156-159.

Avcıoğlu, Doğan: 120.
Aydemir, Talat: 149, 150.
Aydoğan, Metin: 148.
Aygün, Sinan: 47.
Ayvazoğlu, Beşir: 161.

B

Baader-Meinhof: 27.
Babüroğlu, Selahattin: 150.
Bacinoğlu, Tamer: 126.
Badinter, Elizabeth: 102.
Barmasyan: 144.
Barzani: 60, 148.
Başar, Ahmet Hamdi: 117.
Başkut, Cevat Fehmi: 11.

Batasuna, Herri: 15.
Bayar, Celal: 153.
Berlisconi: 131.
Berberich: 27.
Beşer, Nuri: 150, 151.
Beşinci Jorj: 61.
Beyatlı, Yahya Kemal: 156, 157, 160,
161.

Bila, Fikret: 51.
Bilgen, Pertev: 75.
Bir, Çevik: 112.
Birand, Mehmet Ali: 168, 169.
Birdal, Akın: 45.
Borak, Sadi: 159.
Boward, Walter: 37.
Bozkurt, Mahmut Esat: 117.
Bölükbaşı, Osman: 50.
Brooke, Peter: 19.
Bullard (Konsolos): 60.
Bulut, Arslan: 52, 64.
Büyükanıt, Yaşar: 13, 79.

C

Cahit, Hüseyin: 146.
Carlos, Juan: 22.
Carlos (terörist): 23.
Celile Hanım: 161.
Cerrahoğlu, Nilgün: 98, 99, 131.
Cevan Şahdor: 103.
Cevdet Paşa: 90, 91.
Churchill, Winston: 61.
Cıvaoğlu, Güneri: 52.
Clinton, Bill: 52.
Coşkun, Alev: 128.
Coşkun, Bekir: 52.
Cromwel, Oliver: 152.

Ç

Çağlar, Bakır: 75.
Çağlayan, İhsan: 7.
Çalmuk, Fehmi: 101.
Çamuroğlu, Reha: 155.
Çaplı, Bülent: 124.
Çelik, Hüseyin: 74, 79, 87.
Çelik, Murat: 51.
Çelik, Ömer: 68.
Çetinkaya, Hikmet: 48.
Çiçek, Cemil: 116, 121-123.
Çölaşan, Emin: 15, 75, 165.

D

Dahlap: 99.
Demirel, Süleyman: 112-115.
Denktaş, Rauf: 165, 168, 169.
Derviş, Kemal: 12.
Dikbaş, Yılmaz: 127.
Dinçer, Ömer: 65, 79.
Dink, Hırant: 124.
Dizdar, Cem: 49.
Djuvara, Trandafir G.: 54.
Doğan, Aydın: 166.
Doğan, Yalçın: 100.
Doğramacı, İhsan: 51.
Donat, Yavuz: 126.
Dönmezer, Sulhi: 50, 104.
Dulles, Allen: 35.
Duverger, Maurice: 43, 116.
Dündar, Can: 152.
Düzdağ, M. Ertuğrul: 89.

E

Ebussuud: 88.
Ecevit, Bülent: 12.
Eflatun: 43, 82.
Elizabeth (Kraliçe): 60, 102.
Emeksiz, Turan: 128.
Erbakan, Necmettin: 83, 101, 102,
109, 112, 114.
Erdem, Ekrem: 102.

Erdoğan, Emine: 102.

Erdoğan, Feyiz: 34.

Erdoğan, Recep Tayyip: 48, 49, 63-68,
74, 78, 79, 87, 101, 102, 106, 110,
111, 115, 170.

Erksan, Metin: 147.

Ersoy, Mehmet Akif: 157, 163, 164.

Evren, Kenan: 47, 48.

F

Faysal (Emir): 60.

Foa, Marcello: 131.

Fogg, Karen: 129, 165, 168-170.

G

Gökalt, Ziya: 160.

Gören, Zafer: 50.

Gül, Abdullah: 13, 63, 64, 110, 111,
141.

Güleç, Mehmet Nuri: 73.

Gülen, Fethullah: 29, 73, 130, 165.

Günaltay, Şemsettin: 119.

H

Hacı Bektaş, Veli: 155, 156.

Hacısalihioğlu, Yaşar: 168.

Hakyemez, Yusuf Şevki: 31, 33.

Hız. Muhammed: 158.

Heider: 17.

Herzl, Theodore: 64.

Hikmet, Nâzım: 12, 161.

Hirsch, Ernst: 30, 144.

Hitler, Adolf: 17, 23, 44, 70.

Humeyni: 17, 85.

Hupei, Robert, Strawsz: 46.

Hüseyin (Kral): 60, 61.

Hüseyin, Saddam: 51, 52.

I, İ

Imbeni, Renzo: 98.

İnalcık, Halil: 55.

İnönü, Erdal: 75.

İnönü, İsmet: 119.

İrbeç, Yusuf Ziya: 160.

İzgi, Ömer: 50.

İzzet Molla: 97.

J

Jones, Jim: 37.

K

Kaddafi: 60.

Kanadoğlu, Sabih: 29, 129.

Kapani, Münci: 30.

Kaplan, Cemalettin: 48.

Karaca, Mustafa: 71.

Karadayı, İsmail Hakkı: 51, 84, 112.

Karakoyunlu, Yılmaz: 161.

Karamanlis: 8.

Kardeş, Ümit: 152.

Kavas, Levent: 41.

Kazan, Turgut: 75.

Kazan, Şevket: 64.

Kemal, Ali: 144.

Khazai, Khosra: 85.

Kılıç, Haşim: 75-77.

Kışlalı, Ahmet Taner: 45, 81, 103.

Kışlalı, Mehmet Ali: 165.

Kongar, Emre: 24.

Koru, Fehmi: 63.

Kuruç, Bilsay: 117.

Kuşçulu, Sami: 150.

L

Ladin, Usame Bin: 71.

Lagendijk, Joost: 124.

Lawrens: 61.

Lazareff: 166.

Leibholz, Gerhard: 30.

Lenin: 17.

Loewenstein: 30, 31.

M

Mandela: 18.

Manzini: 31, 108.

Marks, John: 36.

Marrs, Texe: 46, 167.

Mayo: 30.

Menderes, Adnan: 161.

Menemencioglu, Numan: 58.

Mengi, Güngör: 77.

Merdanoğlu, Hüsnü: 117, 156.

Mevlana: 157-159.

Mindivanlioğlu, Saffan: 150.

Mirkelamoğlu, Necip: 90.

Mirzabeyoğlu: 92.

Moltke: 89.

Moon, Reverand: 37.

Mussolini, Benito: 17.

Müftüoğlu, Rıza: 12.

N

Nadi, Nadir: 81.

Naim, Babanzade Ahmet: 161.

Nakiye Hanım: 161.

Nalbantoğlu, Muhittin: 164.

Naumark (Prof.): 70.

Nirumand, Bahman: 85.

Nursi, Saidi: 74, 87, 94.

O

Okumuş, Nafiz: 168.

Okyay, Necmettin: 157.

Onar, Sıddık Sami: 128.

Oruç, Yener: 144.

Ö

Öcalan, Abdullah: 26, 45, 47, 68, 69.

Ökmen, Mümtaz: 120.

Öymen, Onur: 168.

Özakıncı, Cengiz: 47, 163.

Özal, Turgut: 48, 76.

Özbek, Osman: 81-83, 86.

Özbudun, Ergun: 116, 126, 131-133,
140, 141, 145.
Özkök, Ertuğrul: 115, 165.
Özkök, Hilmi: 68.
Özok, Özdemir: 129.

P

Pamuk, Orhan: 124, 125.
Pars, Muhittin Baha: 119.
Pilger, John: 169.
Poyraz, Ergun: 92, 94.
Pulur, Hasan: 77, 167.
Purcel, Betty: 19, 20.

R

Rauscning, Herman: 23.
Ring, Miss: 67, 139.
Rockefeller, David: 46.
Rosowsky, Henry: 31, 43

S

Sağlam, Fazıl: 29.
Sağlam, Ömer: 62.
Said, Şeyh: 73, 92.
Saraçoğlu, Şükrü: 120.
Schleyer: 27.
Sever, Metin: 49.
Sevinç, Necdet: 122, 125.
Sezer, Ahmet Necdet: 78.
Sinatra, Frank: 35.
Som, Deniz: 65.
Soros, George: 107, 122, 130.
Spinelli, Altiera: 98.
Spinelli, Barbara: 98.
Soyak, Hasan Rıza: 57.
Soyer, Dünder: 59.
Soysal, Mümtaz: 50.
Süleyman, Kanuni Sultan: 26, 88.
Steinbach, Udo: 126, 127.
Swinton, John: 167.

Ş

Şafak, Erdal: 16, 22, 68.
Şahabettin, Cenap: 144.
Şahin, Leyla: 108.
Şahin, Mehmet Ali: 26.
Şapolyo, Enver Behnan: 147.
Şener, Esat: 49, 78, 140.
Şenler, Şule Yüksel: 101.
Şeref, Mustafa: 117.
Şerif, Mahzuni: 155, 156.

T

Tacar, Pulat Y.: 39.
Tahsin, Silahçı: 146.
Talabani: 48, 60, 148.
Tantan, Saadettin: 168.
Tevfik, Neyzen: 81.
Tevfik, Rıza: 144.
Teziç, Erdoğan: 75, 76, 108, 141.
Törüner, Yaman: 43.
Tunaya, Tarık Zafer: 128.
Tural, Cemal: 74.
Türenç, Tufan: 113.
Türkeş, Alpaslan: 11-13.
Twain, Mark: 44.

U

Uras, Güngör: 55.

Ü

Ünsal, Niyazi: 90.
Üskül, Zafer: 142.

V

Vahdeti, Derviş: 74.
Vasıf, Sedefçi: 157.
Verges, Jacques: 23.
Vurmay, H. Miray: 71.

W

Weinstein, Harvey: 36.

Wolfowitz, Paul: 12.

Wilson, Ross: 123.

Y

Yavuz, Kemal: 154.

Yazıcıoğlu, Sait: 155.

Yetkin, Çetin: 155.

Yıldırım, Mustafa: 127.

Yılmaz, Şevki: 45.

Yücel, Can: 26.

Yücel, Hasan Âli: 157.

Z

Zeybek, Namık Kemal: 168.

Ziya Paşa: 125.

VURAL SAVAŞ, 21 Ağustos 1938'de Antalya'da doğdu. Antalya Lisesi'ni bitirdi. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 1969'da mezun oldu. Ankara Hâkim Adayı olarak 1972'de mesleğe başladı. Sırasıyla, Aralık ve Gülnar Hâkimliği ile Yargıtay Ceza Genel Kurulu Tetkik Hâkimliği görevlerinde bulundu. 1987'de Yargıtay Üyeliğine seçildi. Rekor kabul edilen oylarla iki defa Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu Üyeliğine seçildi; Seyfi Oktay'ın Adalet Bakanı olduğu dönemde yapılan bazı atamalar ve seçimleri içine sindiremediği için bu görevinden istifa etti. Yargıtay üyelerinin kendi içlerinden gösterdiği 5 aday arasından Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından seçildiği Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı görevine 21.1.1997 tarihinde başladı. 2001'in Ocak ayında emekli oldu.

Savaş'ın Bilgi Yayınevi'nden çıkan kitapları: **Militan Demokrasi** (2000), **Militan Atatürkçülük** (2001), **Satılmışların Ekonomisi** (2002), **Atatürk'ün Kemiklerini Sızlatan Parti: CHP** (2003), **Türkiye Cumhuriyeti Çökerken** (2004), **Emperyalizmin Uşakları** (2005), **Dip Dalgası** (2006), **"Vatanın Bağrına Düşman Dayanış Hançerini"** (2007), **AKP ve CHP'nin Gerçek Yüzü** (2007), **AKP Çoktan Kapatılmalıydı** (2008).

VURAL SAVAŞ'ın
"Hayatımın kitabı" dediği
bu kitapta yazılanlar bilinmedikçe,
Cumhuriyetimiz savunulamaz!..

